

Kent, İngiltere Ağustos, 1803

Anlaşmayı yaptıklarında altı yaşındaydı ikisi de.

Bunu yapmayı planlamamışlardı. Ama zorlu durumlar etkili eylemler gerektirirdi. Ve bu zorlu durum da, tam olarak onların kendilerini içinde buldukları, kaderlerini değiştirecek olan geceydi.

İki küçük kız korku içinde kapı girişinde durmuş, içeri girme konusunda tereddüt ediyorlardı.

Yayılan gerginlik yemek odasına işlemişti adeta. Kızlar gizlice içeri bir göz attılar, ama kızgın sesler üstlerine hücum edince ilerleyemeden kaldılar. Sonra geri çekildiler, birilerine yakalanmamak için duvara iyice yapıştılar.

"Kârları tartışmanın neresi yanlışmış ki?" diye bağırdı Lord George Colby, sivri sözlerini erkek kardeşine yöneltiyordu. "Şirketimizin bir servet kazandırıyor olması gerçeği beni memnun ettiği kadar seni de memnun etmeli."

"Bu gece kârları konuşma gecesi değil George," diye hatırlattı ona Lord Henry, sesi bastırdığı öfkeyle iyice gergin çıkıyordu. "Bu gece aile hakkında konuşacağız."

"Aile mi? Kardeşlere özgü bağlılık zırvalarında olduğu gibi mi?" Suratında alaycı bir ifadeyle güldü. "Bana hakaret etme Henry. Bu iş senin ve benim paylaştığımız tek anlamlı şey."

"Haklısın. Her geçen gün daha da haklı duruma geliyorsun. Ve ben de bunu değiştirmeye çalışmaktan yoruldum artık, kahretsin."

"Pekâlâ, bu kadar duygusallık yeter." dedi George küçümseyerek. "Bu yeniden bir araya toplanma oyunu da yetti artık."

"Bunun amacı sadece toplanmak değildi." Henry'nin kendini kontrol altında tutmak için çabaladığı açıkça görülüyordu. "Babamızın altmışıncı yaş günü kutlaması bu. Yoksa unuttun mu?"

"Ben hiçbir şeyi unutmadım. Hiçbir şeyi. Ya sen?"

Bu iğneleyici söz odanın sessizliğe bürünmesine neden oldu.

"Bağırarak kavga ediyorlar," dedi Anastasia dişlerinin arasından, kapıdan biraz daha uzaklaşıp yerinden çıkmış kestane rengi buklelerinden birini yüzünden çekerken. "Özellikle de George Amca. Başımız belada. Büyük belada."

"Biliyorum." Kuzeni Breanna kendi üstüne başına baktı; Anastasia'ninkine benzeyen, sadece daha kirli olan parti elbisesini incelerken narin yüzü

üzüntüyle buruştu. "Babamın sesi gerçekten öfkeli geliyor. Ve böyle üstümü kirlettiğimi... Büyükbabamın bana verdiği elbiseyi mahvettiğimi görürse..." Çamur ve çimen lekelerini hızlı hızlı ovalamaya başladı, sadece kollarındaki kir izlerini silmek için ara veriyordu.

Anastasia dudaklarını kemirerek bunları seyretti, tüm bu felaketin kendi hatası olduğunu biliyordu. Büyükler konuşurken gizlice Medford Malikânesi'nin dışına çıkmaları için ısrar eden kendisiydi. Şimdiyse, bunu asla dile getirmemiş olmayı diliyordu. Aslında, dışarıdaki küçük su birikintisine Breanna yerine ben düşseydim diyordu içinden. Kendi babası onu affederdi. Yumuşak ve nazikti -yani, en azından kızıyla ilgili konularda. Aslında, neredeyse herkese karşı böyleydi. Bir kişi hariç: erkek kardeşi.

O ve George Amca ikiz olmalarına karşın neredeyse birbirlerine düşmanlardı.

Bunun nedeni belki de bu kadar farklı olmalarıydı -parlak renkleri bile birbirinin aynısı olan dış görünüşleri hariç: hem onun hem de Breanna'nın da sahip olduğu yeşim rengi gözleri ve gür, tarçın rengi saçları. Ama geri kalan her yönden babaları gece ve gündüz kadar farklıydılar. Kendi babası pratik zekâlı ve yumuşak başlı bir adamdı. Hayatı, yaratıcı iş girişimlerini ve ailesini kucaklardı; George Amca ise davranışlarında katıydı, beklentileri konusunda esnek değildi ve kızdırıldığında tamamen göz korkutucu oluyordu.

Özellikle de onu kızdıran kişi kızı olduğunda.

"Stacie!" Breanna'nın çılgına dönmüş gibi çıkan sesi Anastasia'yı daldığı düşüncelerden çıkarıverdi. "Ne yapmalıyım?"

İkisinin başını belaya sokan, sonra da onları bu belalardan kurtaran kişi olmaya alıştı Anastasia. Ama bu kez yüzleşecekleri durum kötüydü. Ve bedeli ödeyecek kişi de Breanna olacaktı. Pekâlâ, bu Anastasia'nın izin veremeyeceği -vermeyeceği- bir şeydi.

Aklı hızla çalışmaya başladı, George Amca'nın Breanna'yı -ya da en azından elbisesini- görmesine engel olacak yollar arıyordu.

Anastasia, etek ucundaki ince çamur tabakası sayılmazsa gayet temiz olan elbisesine baktı dalgın dalgın.

İşte şimdi bir fikir çakmıştı aklında.

"Buldum! Elbiselerimizi değiştirebiliriz." Konuşuyor olmasına rağmen, bitip tükenmez gibi görünen koridorda kendilerine doğru gelen Medford Kâhyası Wells'i fark etmişti. Her an ikisini fark edebilirdi Wells -şimdiye kadar etmemişse tabii. Elbiselerini değiştirmek için çok geçti artık.

"Hayır," diye düzeltti keyfi kaçmış bir şekilde. "Zamanımız yok. Bu işe yarardı, çünkü elbiselerimiz tıpkısının aynısı... Birden durdu, daha iyi ve daha

ilginç başka bir olasılığı düşünürken gözleri ışıldıyordu. "Biz de öyleyiz."

Breanna kaşlarını çatı. "Biz de öyleyiz... Ne demek şimdi bu?"

"Tıpkı birbirimize benziyoruz. Herkes öyle söylüyor. Babalarımız ikiz. Annelerimiz kardeşler -ya da en azından seninki cennete gidene kadar öyleydiler. Kimse bizi birbirimizden ayırt edemiyor. Annem ve babam bile karıştırıyor bazen bizi. Öyleyse neden sen ben olmuyorsun, ben de sen olmuyorum?"

"Yani, yerleri mi değiştireceğiz?" Breanna'nın korkusunun yerine merakı geçmişti şimdi. "Yapabilir miyiz ki bunu?"

"Neden olmasın?" Anastasia hemen birbirine dolaşmış bakır rengi saçlarını -altı yaşın verdiği beceriksizlikle- parmaklarıyla tarayıp düzgün bir şekle sokmaya çalıştı. "Herkesi kandıracağız ve seni de George Amcam'dan kurtaracağız."

"Ama o zaman da senin başın belaya girecek."

"Senin gireceğin kadar değil. Babam sinirlenebilir ama George Amca..."

"Biliyorum." Breanna'nın bakışları neredeyse yanlarına gelmiş olan Wells'e döndü. "Emin misin?"

"Eminim." Anastasia sırtıttı, bu delice fikir giderek daha fazla çekiyordu merakını. "Eğlenceli olacak. Hadi deneyelim, sadece bu seferlik."

Afacan bir gülümsemeye kıvrıldı Breanna'nın dudakları. "Bir ya da iki saatliğine senin gibi konuşmak... Sabırsızlanıyorum bunun için."

"Bekleme," diye tısladı Anastasia. "Şimdi başla." Bunları söylerken başını hafifçe eğdi ve Breanna'nın her zaman yaptığı gibi eteğinin katlarını hafif titreyen parmaklarıyla tuttu iki yanından. "Merhaba Wells," diyerek kâhyayı selamladı.

"Siz ikiniz nerelerdeydiniz? Her yerde sizi aradım." Kalın camlı gözlüklerinin ardında Wells'in gözleri bir Anastasia'ya bir Breanna'ya gidiyordu. Breanna omuzlarını geriye atmış ve Anastasia'nın daha şımarık duruşunu takınmıştı.

"Hepimiz, özellikle de büyükbabanız çok endişelendi. Ah, hayır." Breanna'nın elbisesinin durumunu gören Well'in uzun, keskin yüz hatları gerildi.

"Göründüğü kadar kötü değil Wells," diye güvence verdi Breanna ona, yüzünde Anastasia'nın kendine güvenen gülümsemelerinden biriyle. "Sadece ufak bir gezintiydi ve önemsiz bir düşme işte."

Wells başını dertli dertli salladı. "Haklısınız Bayan Stacie," dedi Wells. "Daha kötüsü de olabilirdi. Düşen kişi Bayan Breanna olabilirdi. O zaman

neler olurdu, düşünmek bile istemiyorum. Öyle ise..." İkisine yemek odasına gitmelerini işaret etti eliyle, içerdeki aşırı sessizliği fark edince kaşlarını çatı. "Acele edin. Onlara iyi olduğunuzu söyleyin. Bu büyükbabanızın doğum gününü kesinlikle neşelendirecektir."

O tarafa doğru huzursuz bir şekilde baktı, hızlıca geri çekildi ve koridora çıkıp geldiği yöne doğru yürümeye başladı. Kızlar göz göze gelip sırtıldılar.

"Onu kandırdık," diye mırıldandı Breanna şaşkın bir halde. "Kimse Wells'i kandıramaz."

"Biz hariç kimse," dedi Anastasia büyük bir memnuniyetle. Kuzenini dürtüp öne geçmesini işaret etti. "Hadi gidelim." Suratında yaramaz bir ifadeyle göz attı. "Önden Stacie."

Breanna kıkırdadı. Sonra başını dik tutup Anastasia'nın önünden -kirli elbisesine rağmen- tıpkı kuzeninin yapacağı şekilde yemek salonuna girdi.

İçeri girdiklerinde beklediler, önlerindeki manzarayı değerlendirdiler.

Maun rengi zarif masa resmi bir şekilde düzenlenmişti, kristal ve gümüş takımlar odanın şatafatlı avizelerinin ışığı altında parlıyordu. Masanın ucunda sevgili büyükbabaları oturuyordu, yaşlı yüzü bir o oğluna bir o oğluna bakarken geriliyordu. George büfenin önünde öfkeyle dikiliyordu, kadehlerden birine konyak dolduruyor ve odanın diğer tarafında durup uysal bir şekilde başını sallayan kardeşine dik dik bakıyordu. Henry eşi Anne'in kulağına fısıldadığı şeyleri dinlerken başını sallıyordu.

Torunlarının varlığını ilk fark eden büyükbabaydı ve ilerlemeleri için başıyla işaret etti, büzdüğü dudakları hoş bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sonunda. Benim iki güzel..." Sözleri Breanna'nın kirlenmiş ve kırıkmış elbisesini fark edince yarıda kesildi. "Ne oldu böyle?"

"Yürüyüşe çıktık büyükbaba," diye cevapladı Breanna, Anastasia'nın rolünü mükemmele yakın oynayarak. "Sıkıldık. Bu yüzden keşfetmeye çıktık. Ağaçlara tırmandık. Ateşböceklerini yakalamaya çalıştık. Benim fikrimdi -ve düşmem de benim hatamdı. Zamanı falan unuttum, geri dönerken çok acele ediyordum. Çamur birikintisini göremedim."

Vikont Medford'un dudakları kıkırdandı. "Anlıyorum," diye cevapladı sakin bir şekilde.

Anastasia büyükbabasının yanına doğru ağırbaşlı adımlarla yürüdü. "Özür dileriz büyükbaba," dedi, Breanna'nın tatlı ses tonunu ve saygılı davranışlarını kasıtlı olarak taklit ederek. "Stacie ve ben eğleniyorduk. Ama bugün senin doğum günün. Biz asla malikâneneden çıkmamalıydık."

"Önemli değil tatlım." Büyükbaba uzandı ve torununun yanağını okşadı.

Etrafları hayatının altmış yılını ilan eden ince çizgilerle çevrili, bilgelikle bakan yeşil gözleri Breanna'yı süzdü. Sonra daha karmaşık bir durumda olan diğer torununa bakmak için döndü. "Dilediğinizce keşfedebilirsiniz, ona bir şey demeyiz. Bizi endişelendiren tek şey havanın iyice kararmasıydı, üstelik ikiniz de Medford'un geniş arazisinde yönünüzü bulamazsınız. Ama artık buradasınız, özre falan gerek yok." Boğazını temizledi. "Anastasia bir yerini incittin mi?" diye sordu Breanna'ya.

"Hayır büyükbaba." Breanna Anastasia'nın gözüpek, başkalarına da bulaşan sırıtmalarından biriyle gülümsedi. "İncitmedim. Ama elbisem zarar gördü."

"Evet, fark ettim." Vikont sanki patlatmak üzere olduğu bir kahkahayı zorlukla tutuyordu. "Nasıl düştün?"

"Kaydım ve çamur birikintisinin içine düştüm. Dediğim gibi, çok acelem vardı."

"Her zaman yok mu zaten?" diye mırıldandı George, büfenin yanından ayrılıp masaya doğru yürürken. Yeğeni olduğunu düşündüğü kızı görmezden geldi, bunun yerine kızına, ya da en azından kendi kızı olduğunu sandığı çocuğa, gözüyle işaret edip yanındaki sandalyeye oturmasını söyledi. "Otur Breanna. Yemeğimizi yeterince geciktirdiniz zaten." Zehir gibi bir sessizlik çöktü odaya. "Belki de kuzenin yemekten önce kıyafetlerini değiştirse iyi olur?" diye bir soru attı ortaya, kardeşine yüzünde iğneleyici bir ifadeyle bakmak için başını yana eğdi.

"Anne? Baba?" Breanna amcasına ve teyzesine baktı. "Sizce değişmeli miyim üstüm?"

Anastasia'nın babası başını salladı. "Bence bu gerekli değil."

"Tatlım," dedi Anne, kaşları endişeyle çatılmıştı hafifçe, "Bir yerini incitmediğinden emin misin?"

"Kesinlikle," diyerek güvence verdi Breanna, Anastasia'nın her zamanki doğal omuz silkmesiyle. "Sadece sakarlığım tuttu. Gerçekten üzgünüm."

"Boşver," diyerek araya girdi vikont, kızlara oturmaları için işaret etti. "Kirli ya da değil, bu masaya neşe katan üyellersiniz." George'un tarafına doğru onu onaylamadığını belirten bir şekilde, kaşlarını çatarak baktı. "Sohbetin hoşla gitmeyen gidişatını düşünecek olursak yeni bir nefes oldu çocuklar."

"Bu sohbet falan değildi," diye cevapladı George kısa bir cümleyle. "Bu bir tartışmaydı."

"Ne zaman tartışma olmadı ki?" diye karşılık verdi babası, alnına düşen -bir zamanlar kestane rengi, şimdiyse beyaz olan- saçlarından bir tutamı geriye iterken. "Haydi, Bayan Rhodes'un güzel yemeklerinin tadını çıkarırken konuyu değiştirelim."

Böyle söylemesine rağmen yemek yine de soğuk bir sessizlik içinde geçti, tek ses cam ve porselenlerden çıkan tıngırtılardı.

Sonsuzluk gibi gelen bir saatten sonra vikont peçetesini masaya koydu ve ellerini önünde birleştirdi. "Bu gece sizi buraya kutlama yapmak için davet ettim. Ama sadece doğum günümü değil, bunun temsil ettiği şeyi de kutlamak için: ailemizi ve onun mirasını."

"Colby ve Oğulları," diye düzeltti George, yeşil gözleri parlayarak.

"Ben şirketi kastetmiyordum," diye cevapladı babası, üzüntüsü omuzlarının düşmesine neden olmuştu; şimdiden çizgilerle dolmuş yüzü daha da yaşlanmış, daha da yıpranmış görünüyordu. "En azından parasal anlamda değil. Ben, bizi ve ailemizin -sadece şimdiki değil, gelecek yıllardaki- birliğini kastediyordum."

"Bu söylediklerin şirketimize ve onun yapacağı kâra bağlı." George dik oturdu, çenesi öfkesinden kaskatı kesildi. "Sorun şu ki, bu işin ve ailenin neyle ilgili olduğunu kabul edecek kadar dürüst olan tek kişi benim. Bunlar para ve statü demek."

Vikont Medford içini çekti. "Colby ve Oğulları 'ndan dolayı duyduğum gururu inkâr edecek değilim. İşleri büyütmek için hepimiz çok çalıştık. Ama bu, neyin önemli olduğunu unuttuğum anlamına gelmiyor. Ben ummuştum ki..." Bakışları masanın etrafında dolaştı, önce Anastasia'ya, sonra Breanna'ya gitti gözleri. "Boşverin." Birden sandalyesini geri itti. "Haydi, kütüphanede birer konyak içelim."

Anne zarıf bir şekilde ayağa kalktı. "Ben kızları yatmaları için hazırlayayım."

"Biz kalmıyoruz," dedi George Anne'in sözünü keserek, kardeşinin eşine bakınca çenesi daha da kilitlendi. "O yüzden, Breanna için sıkıntıya girmene gerek yok."

Anne, onun ses tonundaki sertlikten, gözlerinde parlayan öfkeden ürktü. Ama onu sakince, bakışlarını başka tarafa çevirmeden yanıtladı. "Geç oldu George. Seyahatiniz sabaha kadar bekleyebilir eminim."

"Bekleyebilir. Ama ben beklememesini seçiyorum."

Anastasia ve Breanna birbirlerine baktılar. İkisinin de en nefret ettiği kısım buydu -Breanna'nın babasının, erkek kardeşinin eşiyle konuşması gerektiğinde takındığı buz gibi, düşmanca tavırlar.

Düşmanlık ve bunun getirdiği sonuçlar.

Yakında yine ayrılacaklardı işte. Ve Tanrı bilir bir daha ne zaman göreceklerdi birbirlerini.

Breanna hemen kalktı. "Breanna ve ben mavi salonda bekleyeceğiz

George Amca," dedi, hala kuzeninin rolünü oynayarak. "Sen gitmeye hazır oluncaya kadar orada duracağız."

George kendi düşüncelerine o kadar dalmıştı ki ona sadece gelişigüzel bir baş sallamasıyla karşılık verdi.

Kızların tek ihtiyacı da buydu zaten.

George'un kararını değiştirmesine fırsat vermeden odadan aceleyle çıktılar. Sadece rahatlamalarından dolayı iç çekmek için durdular, sonra koridora çıkıp mavi salona koşturdular.

"Harikaydık!" diye bağırdı Anastasia, kanepeye zıplayarak otururken. "Bir süre sonra ben bile kim olduğumdan emin olamadım."

Breanna hafifçe güldü. "Ben de," diyerek aynı fikirde olduğunu belirtti, kuzeninin yanındaki kırlente yaslandı.

"Hadi bir anlaşma yapalım," diyerek birden konuşmaya başladı Anastasia. "Birlikte olduğumuz zamanlarda birimizden birinin başı belaya girerse, yani insanların senin ben, benim de sen olduğuna inanması halinde kurtulacağımız belaları kastediyorum, bu gece yaptığımız gibi birbirimizin yerine geçelim. Tamam mı?"

Kısa süre düşündükten sonra Breanna bir kaşını kaldırıp konuştu. "Benim için iyi olur, ama ya senin için? Ne zaman benim yerime geçmeni gerektirecek kadar başın belaya girebilir ki?"

"Asla bilemezsin "

"Sanırım bilemem, evet" Breanna'nın sesinden kesinlikle ikna olmadığı anlaşılıyordu.

"O zaman? Anlaştık mı?" diye ısrar etti Anastasia, kanepenin üzerinde hoplayıp duruyordu.

Görünüşe göre onun bu hevesi bulaşıcıydı, çünkü Breanna sırtmaya başladı birden. "Anlaştık."

Büyüklere yakışan bir resmiyetle tokalaştılar.

Kapının çalınması birlikte geçirdikleri bu özel anın bölünmesine neden oldu.

"Kızlar?" Büyükbabaları salona girip kapıyı arkasından kapadı. "İkinizle konuşabilir miyim biraz?"

"Tabii ki büyükbaba." Anastasia kenara çekildi ve gözlerinde meraklı bir pırıltıyla Breanna ve kendisi arasındaki yere vurdu eliyle. "Brea -yani Stacie ve benim aramda oturabilirsin." diyerek hemen düzeltti kendini.

"Teşekkür ederim Anastasia." Vikont sessizce gülerek kızların arasına oturdu, Anastasia'nın yüzünden önce şaşırma, sonra da hayal kırıklığı ifadelerinin geçtiğini görünce kıkırdamaya başladı.

"Biliyordun?" dedi Anastasia.

"Tabii ki, benim dik başlı Stacie'm. Biliyordum." diye cevapladı, her iki torununun ellerine hafifçe vurarak. "Ama başka kimse anlamadı. Özellikle de senin baban," diye güvence verdi Breanna'ya. "Her ikiniz için de zekice bir taktik. Ancak bence bu sohbetimizden sonra elbiselerinizi hemen değiştirmelisiniz, ziyaretiniz kısa kesilebilir diye söylüyorum. Kütüphanede huzuru korumak için elimden geleni yapacağım; ama babalarınız aynı odada daha ne kadar birlikte kalabilirler, bilemiyorum."

"İyi fikir," diyerek aynı görüşte olduğunu belirtti Anastasia hemen.

"İyi değil," diye ekleme yaptı Breanna uysallıkla. "Sadece akıllıca."

İki kız da sessizliğe gömüldüler.

Vikontun yüzünden bir gölge geçti ve önce Anastasia'ya sonra Breanna'ya baktı. "İkiniz de olağanüstü şekilde özelsiniz. Keşke babalarınız da sizin paylaştığınız bağı paylaşabilse. Ama korkarım ki bu imkânsız."

"Neden kavga ediyorlar büyükbaba?" diye sordu Breanna. "Ve babam Anne Teyzemden neden bu kadar hoşlanmıyor?"

Vikont iç çekti, altmış yaşından daha yaşlı hissediyordu. Ne söyleyebilirdi ki? Anlayamayacak kadar küçüklerken onlara gerçeği nasıl anlatabilirdi ki?

Anlatamazdı.

Ama onların geleceklerini güvence altına alabilirdi. Onların ve Colby ailesinin geleceklerini.

"Söyleyin bakalım kızlar," dedi, "hangisine daha çok değer verirsiniz; altına mı, gümüşe mi?"

Anastasia omuzlarını silkti. "Hangimize sorduğuna bağlı. Ben altını severim -bu güneşin rengi, hani doğarken; hem de gökyüzünde parladıklarında yıldızların rengi. Breanna gümüşü sever -en sevdiği porselen atının süslemelerinin ve annesinin ona bıraktığı kolye ve küpelerin rengi."

"Ayrıca buradaki küçük gölün gece vaktindeki rengi." dedi Breanna. "Ay ışığı buraya vurduğunda göl gümüş renginde ve sihirliymiş gibi görünüyor."

Büyükbabaları tatlılıkla gülümsedi. "Medford Malikânesi'ni eviniz olarak benimsemenize memnun oldum." dedi, torunlarının ikisinin de altın ve

gümüşü gerçek parasal değerlerine göre değerlendirmemelerinden dolayı uygulanmıştı. "Bir kralın bir tatan daha değerli olması gibi altının da gümüşten daha değerli olduğunu biliyor musunuz?"

Breanna kaşlarını çattı. "Tabii ki. Babam her zaman böyle şeyler söyler. Ama senin sorduğun şey bu değil."

"Evet, değil," diye hemfikir olduğunu belirtti vikont tuhaf bir ses tonuyla. "Değil," derken elini cebine soktu ve biri altın biri gümüş olan iki parlak nesne çıkardı. "Bakın burada ne var?"

İki kız da nesneleri incelemek için eğildiler. "Bunlar madeni para," dedi Anastasia.

"Evet, yle. Birinin altın, diğerinin de gümüş olması dışında tıpatıp aynılar." Paraları birbirine daha da yaklaştırdı.

"Ayrıca oldukça zeller. Üzerlerindeki kabartmaları görebiliyor musunuz?"

"Bu Medford Malikânesi!" diye ufak bir çığlık attı Anastasia. "İkisinde de var."

"Hı-hı. Ve her paranın arkasında da Colby ailesinin arması var." Vikont kabartmaları sevgiyle okşadı, sonra altın parayı Anastasia'nın eline, gümüş olanı da Breanna'nın eline verdi. "Bunlar bana ikinizi hatırlatıyor: hem aynısınız, hem de bir o kadar farklı; eşsiz ve nadirsiniz, ikiniz de herhangi bir banka hesabından çok daha değerlisiniz." Kızların küçük parmaklarını sıktı, içerindeki paralarla birlikte. "Bana söz vermenizi istiyorum."

"Tabii ki." Breanna'nın gözleri kocaman açılmıştı.

"İkiniz de paranızı saklayacaksınız. Bunlar benden size özel armağanlar. Bunları güvenli bir yerde tutun, her zaman bulabileceğiniz bir yerde. Paralar hakkında kimseye bir şey söylemeyin ya da bunları sakladığınız yerler hakkında. Tüm olayı gizli tutuyoruz. Tamam mı?"

Kızlar ağırbaşlılıkla kafalarını salladılar.

Vikont bir torununa, sonra diğerine baktı. "Bir gün paralarınızdan vazgeçmeniz istenebilir, hem de çok iyi bir nedenden ötürü, hatta güvendiğiniz biri tarafından. Bunu yapmayın. Koşullar ne olursa olsun, paraları kimseye vermeyin, hatta babalarınıza bile." Yaşlı adamın ağzı ümitsiz bir çizgi halindeydi şimdi. "Zaten onlar bu paraların önemini anlamayacaklardır. Ama sizler anlayacaksınız - belki şimdi değil, tamamen değil, çünkü çok kksnz. Ancak bir gün anlayacaksınız. Bu paralar sizi ve sizin ailemize olan bağlılığınızı temsil ediyor. Hayat sizi nereye götürürse götürsün, bu aileye değerini veren zenginliklerin kendiniz olduğunu bilerek aile adımızı sürdürmek, ayakta tutmak için bu paraların size bu anı hatırlatmasına ve sizi tekrar bir araya getirmesine izin verin. Bunu benim için

yapın -ve birbiriniz için."

Her ne kadar kızlar anlatılanların tamamını, ya da kendilerinden istenen şeyi tam olarak anlamamışlarsa da olayın önemli olduğunu anlamışlardı. İkisi birden mırıldandılar, "Yapacağız büyükbaba."

"Güzel." Bunu söyledikten sonra ayağa kalktı ve iki torununu da başlarından öptü. "Şimdi gidiyorum, siz de giysilerinizi değiştirebilirsiniz. Ne dediğimi unutmayın: İkiniz de olağanüstü derecede özelsiniz. Babalarınızın başaramadığını ve daha fazlasını başaracağınızdan şüphem yok." Duruşunu dikleştirdi, kızlara uzunca bir süre düşünceli gözlerle baktı. "Keşke hedefinize giden yolları daha da kolaylaştırabilsem," diye neredeyse kendine konuşur gibi mırıldandı.

Odayı boydan boya geçerek koridora çıktı ve kızların mahremiyetini güvenceye almak ve onları fark edilmekten korumak için kapıyı arkasından kapadı. Sonra, arabulucu rolünü üstlenmek amacıyla kütüphaneye dönmeden önce çok önemli bir görevi tamamlamaya kararlı bir şekilde antreye doğru yürüdü.

"Wells," diyerek el işaretiyle kâhyayı çağırdı.

"Evet, efendim?"

Vikont ceketinin cebinden mühürlü bir zarf çıkardı. "Zarfı derhal avukatıma ulaştır. Bunu ona mutlaka ulaştırmalısın -ve onun da teslim aldığına dair bir not almak istiyorum."

"Hemen çaresine bakıyorum lordum." diye cevapladı Wells.

Vikont başını sallayarak zarfı uzattı, yaptığı şeyin ne kadar büyük bir değişiklik olduğunun, sonuçlarının ne kadar tartışma çıkaracağının tamamen farkındaydı.

Sadece sonunda alacağı ödülün kötü sonuçlardan daha ağır basması için dua etti.

1

Kent, İngiltere Temmuz, 1817

Memleketindeydi.

Araba penceresinden dışarıyı seyreden Anastasia Kent'in dört bir yana uzanan kırsal bölgelerinin ve aşına olduğu sevimli yollarının, Medford Malikânesi'ne giden yemyeşil ve rengârenk bahçelerin, her iki yanında meşe ağaçlarının olduğu yilankavi patikaların tadını çıkarıyordu.

Buraya en son gelişinin üzerinden on yıldan fazla bir zaman geçmişti. Ama yine de o en son günü sanki dünmüş gibi hatırlıyordu —o ve anne babasının İngiltere'yi terk ettiği sisli, hafif yağmurlu Mart sabahını.

Hayatının en kötü günüydü.

Hayır, aslında bu çok sevdiği büyükbabasının iki hafta önce ölmesiyle başlayan kötü günlerin doruk noktasına çıktığı gündü. Ölümden sonra durmadan ağladığı bir cenaze töreni vardı ve içindeki boşluğu kapatacak hiçbir şey yapmayan bir formalite: vasiyet okunmuştu. O ve Breanna Bay Fenshaw'nun ofisinin arka tarafında birlikte oturmuşlardı, avukat büyükbabalarının -mal varlığını yarı yarıya bölüştürme ve Colby ve Oğulları'nın evlatlarına eşit olarak verme konusunda- aldığı kararları özetlerken hem ağlıyor, hem birbirlerini teselli etmeye çalışıyorlardı.

Bunlar sadece maddi şeyler, diye çığlık atmak istiyordu Anastasia. Bunların hiçbirisi büyükbabamı geri getiremez.

Ama dudaklarını ısırılmıştı, kederini içine atmış ve hiçbir şey söylememişti.

Sonraki gün düşünemeyeceği bir şey olmuştu.

Babası onu yanına çağırmış ve ailecek hayat boyu sürececek bir maceraya başlamak üzere olduklarını açıklamıştı. Birleşik Devletler'e gidecekler, büyüyen bir şehir olan Philadelphia'da Colby ve Oğulları'nın Amerika şubesini açacaklardı; tamamen yeni bir ülkede, tamamen yeni bir hayata başlayacaklardı.

Anastasia anlamıştı -babasının fark ettiğinden çok daha fazlasını.

Büyükbabanın ölümüyle Colby ailesi sona ermişti. Ailenin son kalıntıları da onunla birlikte ölmüş, mülkleriyle birlikte dağıtılmıştı. Artık George Amca ve babasının babalarının hayatta olduğu zamanlarda karşılıklı olarak gösterdikleri zorunlu hoşgörü çabası için bir neden kalmamıştı. Aslında,

aralarına bir okyanus kadar mesafe koymaktan başka hiçbir şeyi daha fazla istemiyorlardı.

Pekâlâ, bu babası için yeni başlangıçlar ve büyümenin heyecanı demektir. Anastasia içinse bu tamamen farklı bir şey demektir: Bir daha Breanna'yı hiç göremeyecekti.

O sisli bahar sabahında bir kâbusun içindeymiş gibi hissetmesinin nedeni de buydu. Sevdiği her şeye son kez veda ediyordu: Büyükbabasına, İngiltere'ye, Medford Malikânesi'ne ve Breanna'ya.

O ve kuzeni Medford Malikânesi'nin merdivenlerinde gözyaşları arasında vedalaştılar - vedalaşmaları kısa sürmüştü, çünkü George Amca Breanna'nın onları yolcu etmesine izin vermemişti.

Kızının bu büyük üzüntüsünü paylaşmamıştı, üstelik yeni evine yerleşmekle uğraştığından çok meşguldü. Her şeyden önce o artık yeni Medford Vikontu'ydu; yıllardır arzuladığı unvan ikizinden on iki dakika daha büyük olduğu için ona geçmişti.

Böylece, Breanna ve Anastasia ayrılmışlardı; birbirlerine sınıksız sarılmışlar ve veda sözcükleri arasında birbirlerine her hafta yazacaklarına dair söz vermişlerdi.

Sözlerini tutmuşlardı da.

Yıllardan beri, İngiltere ve Birleşik Devletler arasında haftalık mektuplar gidip geliyor, kızlar birbirlerinin hayatlarından haberdar oluyorlardı. Hayatları ne kadar farklıydı... Breanna düzgün bir İngiliz leydisi olması için eğitiliyordu, Anastasia ise biraz daha az entelektüel ama Philadelphia'daki hayat nedeniyle daha özgür olan bir kız rolünün tadını çıkarıyordu. Asla oraya bağlı olduğunu hissetmedi, Amerikalı değildi; çünkü İngiltere hala, her zaman, onun memleketi olacaktı. Ancak geleneksel İngiltere asilzadesi de değildi. Ülkesini özlemeyi hiç bırakmasa da, Amerikan idealleri ve bu idealleri taşıyan kimseler için büyük bir hayranlık duyduğunu da kabul etmek zorundaydı.

Ayrıca, Birleşik Devletler'de binlerce genişleme fırsatı görmüştü; tarım ve ticaret için kullanılabilecek, henüz yararlanılmamış doğal kaynaklardan oluşan büyük bir dünyaydı burası. Babasına bir sürü soru sormuş, Colby ve Oğulları hakkında öğrenebildiği kadar şey öğrenmişti: bir ithalat ve ihracat şirketi neler yapar, babasının ticaretini yaptığı mallar, iletişime geçtiği kişiler, hatta Amerika ve Britanya savaşta olduğu yıllarda devam eden tarafsız ticareti garanti altına almak için yaptığı şeyler...

Savaşın sonra ermesinden on sekiz ay sonra, birden, Anastasia'nın temelleri çöktü adeta. Annesi yakalandığı ateşli hastalık nedeniyle öldü, babasını keder ve büyük şaşkınlık içinde bırakarak. Babası asla düzelemedi. Sekiz ay sonra, Anastasia'yı bir başına, dayanılmaz acılar içinde bırakarak uykusunda öldü.

Henry Colby'nin Amerikalı avukatı Bay Carter Anastasia'yla görüştü; ona babasının vasiyetinin İngiltere'de olduğunu, çünkü Henry'nin kendisi öldüğünde kızının oraya dönmeyi seçeceğini tahmin ettiğini söylediğini ilettili. Ancak, eğer Anastasia istemezse, Bay Fenshaw vasiyetnameyi Philadelphia'ya yollayabilir, Bay Carter okuyabilirdi.

Anastasia hafifçe gülümsemişti, babasının kızının kalbinin nerede olduğunu nasıl da iyi anlamış olduğunu fark ederek. Bay Carter'a teşekkür etmiş, onun babasının Philadelphia'daki mal varlığını yönetmesi ve -kolaylıkla yapabileceği- Colby ve Oğulları'nın Amerika temsilcisi olarak hareket etmesi için ayarlamaları halletmiş, sonra bavulunu hazırlamış ve Liverpool'a giden ilk posta gemisine bilet almıştı.

Breanna'nın mektubu tam da o gün gelmişti, Anastasia'ya İngiltere'ye dönmesi, doğrudan Medford Malikânesi'ne gelmesi ve onlarla birlikte yaşaması için yalvarıyordu. Babam bile bunun senin için en iyi şey olduğu konusunda hemfikir, diye de eklemişti şaka yaparcasına.

Anastasia da minnet duygularıyla bunu yapmaya karar vermişti, İsteddiği son şey tamamen yalnız kalmaktı. Ve Breanna'yla birlikte olmak bu sıkıntılı zamanda büyük bir neşe getirecekti hayatına.

Gemi üç gün önce demir atmıştı, George Amca'nın arabası limanda hazır bekliyordu. Anastasia aile armasını hemen tanımıştı ve bu aşına olduğu deseni görünce neredeyse mutluluktan ağlayacaktı.

Liverpool'dan Kent'e kadar olan yolculuğun uzunluğunu sorun etmemişti. Bu zamanı kıvrıla kıvrıla giden sayfiye yollarının, arabanın içinden geçtiği ilginç köylerin ve kasabaların tadını çıkararak geçirecekti. Memleketiyle yeniden tanışıyor, on yıldan fazla bir süre sonra yeniden buraya dönmenin saf neşesini yaşıyordu.

Ve şimdi, en sonunda Medford Malikânesi uzakta belirmişti, çok karanlık bir tünelin sonunda görünen ışık gibi.

Anastasia arabanın penceresinden başını uzattı, gittikçe yaklaştığı malikâneyi, ona hoş geldin diyen sevgili arkadaşları gibi görünen bahçeleri seyrediyordu.

Araba evin önündeki araba yolunda dönerken malikânenin ön kapısı hızla açıldı ve genç bir kadın merdivenlerden koşarak indi.

Anastasia' nın bunun kim olduğunu sormasına gerek yoktu.

Bu bir aynaya bakmak gibiydi, aynada sana bakan kendini görmek gibi. Şimdi bile, yirmi bir yaşındayken, hala ikiz gibi görünüyorlardı.

"Stacie!" diye deli gibi kollarını salladı Breanna ve Anastasia da yere inmek için acele ederken neredeyse arabacıyı deviriyordu.

"Breanna!" Anastasia kuzenine sarıldı, hem gülüyor, hem de ağlıyordu; bu an onu tahmin ettiğinden daha çok etkilemişti.

Artık genç birer kadına dönüşmüş olan kızlar bir adım geri çekildiler, birbirlerine neşe ve hayretle baktılar.

"Bu kadar zamandan sonra seni gördüğüme inanamıyorum." diye sırttı Anastasia. "Kendimi gördüğüme," diye düzeltti, Breanna'nın narin yüz hatlarını ve hayat dolu renklerini incelerken.

"Bu hayret verici bir şey," dedi Breanna da, kuzeninin kendini incelemesini memnun bir şekilde karşılayarak. "Hep, bunca zaman sonra da aynı görünüp görünmeyeceğimizi merak ederdim. Ama şimdi biliyorum." Gözleri parlıyordu. "Bir ikizim var." Anastasia'nın ellerini sımsıkı tuttu. "Sonunda burada olduğuna inanamıyorum."

"Ben de. Buradan ayrıldığımdan beri yüzyıllar geçmiş sanki. Ama yine de, bazı yönlerden, sanki hiç gitmemişim gibi. Bütün zamanlar birbirinin içine geçti sanki." Anastasia konuşurken malikâneye baktı, hissettiği duygular yüzünden boğazı düğümlenmişti. İşte, bunca yıl sonra, içinde o ve Breanna'nın çocukken gülüp eğlendiği konak dikiliyordu karşısında. Ama artık çocukluk yılları sona ermişti ve Medford Malikânesi'ne bir yetişkinin olgunluğu ve kendine yeterliği ile giriyordu.

Bu insanın aklını başına getiren bir düşünceydi.

"Evet, sanki bütün zamanlar birbirinin içinde... Ben de böyle hissediyorum." dedi Breanna da. "Ama daha çok geçmişteyim sanki. Mektupların olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Seni ne kadar özlediğimi anlatamam." Durdu, kuzeninin yüzünde duyguların dolaşmasını seyretti. "Stacie," diye ekledi yumuşak bir sesle. "Annen ve baban için gerçekten çok üzüldüm."

"Biliyorum." Anastasia biriken gözyaşları dağıtmak için gözlerini kırıştırdı. "Haydi, içeri girelim. On yıl geçti, arayı kapatmamız lazım."

Sanki bu anı beklermiş gibi Wells dışarı çıktı. Daha yaşlı, daha kır saçlı bir Wells; ama yine de Wells'ti işte, keskin yüz hatları Anastasia'ya bakarken yumuşamıştı.

"Bayan Stacie... Beni bağışlayın, Leydi Anastasia, hoş geldiniz."

Anastasia resmiyeti bıraktı ve yaşlı kâhyayı kucaklamak için merdivenleri çıkıverdi. "Hoş bulduk Wells," diye fısıldadı, sesi titriyordu. "Ve ben hala Stacie'yim. Başka her şey değişmiş olabilir, ama bu kısaltma aynı kaldı."

Wells kahkahayla güldü, gözleri buğulanmıştı sanki. "Bunu duyduğuma sevindim." Kafasını hayret duyguları içinde salladı. "Değişmemiş bir şey daha var. Siz ve Bayan Breanna hala ayırt edilemeyecek kadar çok benziyorsunuz

birbirinize. Çok şaşırtıcı. Hatırlıyorum da, babanız..." Wells birden sustu.

"Sorun değil," dedi Anastasia yumuşak bir sesle. "Babamdan bahsedilmesi şu an üzüldüğümünden daha çok üzmüyor beni artık. Ayrıca -" Güvendiği içsel gücü ararken çenesini biraz daha yukarı kaldırdı. "Şimdi o annemle. Tam olarak istediği şey de buydu zaten."

"Ve sen de bizimlesin." Breanna merdivenleri tırmandı ve Anastasia'nın omuzlarını sıktı, içeri birlikte girdiler. "Haydi, gel seni yerleştirelim. Yorgunluktan ölüyor olmalısın. Bayan Charles odanı hazırlattı. Sana benim odamın yanındaki odayı verdik -böylece tüm gece konuşabileceğiz, eskiden yaptığımız gibi."

Anastasia eve girince ılık bir dalganın onu içine aldığı hissetti. Bu, uzun süredir görmediğiniz bir arkadaşla karşılaşmak ya da güvenli, sizi seven kollarda olmak gibiydi. Medford Malikânesi tam olarak hatırladığı gibiydi; güzel bir zevki yansıtan Doğu işi halı, bir çocuğun gözüne sonsuzmuş gibi görünen koridor boyunca uzanıyordu, tablolarla dolu olan bu geniş koridorun her iki yanında zarif, dönerek yükselen merdivenler vardı.

Bir tek büyükbaba eksikti.

Yine, keder içine çöreklendi.

"Tıpkı o zamanlarda olduğu gibi," dedi Breanna Anastasia'nın koluna hafifçe dokunurken. "Büyükbabanın olmasını isteyeceği gibi."

"Evet, öyle." Anastasia bütün bu sevimli, küçük detayları tadını çıkararak seyrediyordu; Breanna'nın söylediklerinin ne kadar doğru olduğu fark edince çok şaşırdı. "Aslında, ben George Amca'nın birkaç değişiklik yapacağını düşünmüştüm, yani artık burası onun evi ve büyükbabamla o benzer zevklere sahip değiller tam olarak. Ya da benzer görüşlere demeliyim."

"Al benden de o kadar Stacie," dedi Breanna, sesinde aşırı derecede eğlendiğini ve belki biraz da huşu duyduğunu belirten bir şeyler vardı. "Haklısın. Birbirlerine benzemiyorlardı. Babamın evin nasıl görüldüğünü fark ettiğinden bile şüpheliyim. Dekorasyon işleri onu ilgilendirmiyor -onu ilgilendiren işi."

"Breanna, kuzeninin geldiğini bana söylemedin." George Colby kızların sohbetlerini böldü, oturma odasından çıkıp yavaş yavaş yürüyerek ikisinin yanlarına geliyordu. "Anastasia... Medford Malikânesi'ne hoş geldin."

Anastasia çok iyi hatırladığı bu küçümseyici ses tonunu duyunca gerildi biraz ve bakışları babasının ikizi olan adamı incelemek için yön değiştirdi.

Onu tekrar görmekten neredeyse korkuyordu; amcasının babasının anılarını canlandırmasından ve bu yüzden de hissettiği kayıp duygusunun dayanılmaz boyutlara gelmesinden korkuyordu. Ama böyle olmadı. Güzel bir şekilde yaşlanmamıştı George Amcası. Babasına göre daha çok grileşmişti

saçları, yüzünde daha çok çizgi vardı, omuzları da çökük duruyordu. Ve gözleri, her ne kadar bütün Colby'lerin çarpıcı yeşil rengine sahip olsalar da, fersizdi, babasının gözlerinde yanan o zekâ kıvılcımlarından ya da büyükbabasının gözlerindeki gülümseme ve ferasetten yoksundu.

Yıllar nazik davranmamıştı amcasına. Zaten, naziklik onun değer verdiği bir özellik değildi -ne de hak ettiği bir özellik.

"Teşekkür ederim, George Amca," diyerek selamladı Anastasia onu, ihtiyatla. "Sizi görmek çok güzel. Ve beni burada kalmaya davet ettiğiniz için de çok minnettarım size."

Amcası başını salladı; soğuk, ölçüp biçen bakışlarla Anastasia'yı inceliyordu. "Başka türlü yapamazdım. Her şeyden önce, yalnız kalmamalıydın-böyle bir zamanda ve üstelik yabancı bir ülkede. Hem de burada, İngiltere'de kaybını hafifletecek bir ailen varken." Boğazını temizledi. "Umarım yolculuğun sorunsuz geçmiştir?"

"Yorucuydu; ama güzeldi." Anastasia amcasının kibar bir şekilde sohbet etmeye çabaladığını fark etti. Yine de, onun prova ettiği bir konuşmayı sergilediğini ve kendisinin de aynı şekilde cevaplar verdiğini hissetmeden edemiyordu.

"Stacie çok yorgun baba," dedi Breanna, çocukken kullandığı o ölçülü, saygılı ses tonuyla. "Ona odasını göstermek istiyordum, belki biraz dinlenmek ister."

"Evet, tabii ki," Vikont ikinci katı işaret etti başıyla. "Gidin. Wells bavullarını yukarı çıkartır. Öğle yemeği tam ikide servis edilecek."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Anastasia, çoktan merdivenlere yönelmişti bile. Yorgundu, evet, ama yeni odasını görmek için, Breanna'yla zaman geçirmek için de sabırsızlanıyordu.

Yeniden kendine ait bir yer bulmak için sabırsızlanıyordu.

Breanna'nın yetişmesini beklerken Anastasia merdivenleri çıktı, ikinci katın sahanlığında durdu ve koridorda sağ taraftaki dördüncü odaya doğru giden kuzenini takip etti.

"Umarım beğenirsin," dedi Breanna, birlikte yeni odaya girerlerken. "Altın sarısı ve yeşil en sevdiğin renklerdi. Umarım hala öyledir."

"Öyle," diyerek güvence verdi Anastasia, her ikisi de koyu yeşil sırmalı kumaştan yapılmış perdeleri ve yatak örtüsünü, saçaklı yatağın üzerinden sarkan çiçek desenli iğne işini görünce gülümsedi. Yeşil renkli ağaçlar arasında sarı renkli altınbaşak otları vardı sanki. "Ah Breanna, çok hoş olmuş burası."

"Daha çok şey yapmak istedim. Seni gemiden indiğinde karşılamayı da

istedim. Ama babam ancak bu kadarına izin verdi ve..." Breanna'nın sesi giderek azaldı ve arkasındaki kapıyı kapadı. "Her neyse, istediğini gibi düzenleyebilirsin burayı," diye devam etti. "Bundan böyle burası senin odan."

Anastasia yatağın kenarına oturuverdi, odayı incelerken bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Benim odam... Medford Malikânesi'nde... İnanması çok zor." Kuzenine yüzüne şefkatli bir ifadeyle baktı. "Beni gemiden inince karşılayamama olayını düşünme artık. Bunun nasıl olduğunu tahmin edecek kadar iyi tanıyorum George Amcamı. Ah, o çok vesveselidir. Yine de..." Sesi alaycı ve bariton çıkıyordu şimdi. " 'Breanna, kuzenin geldiğini söylemedin bana' ve 'öğle yemeği tam ikide servis edilecek.'" Gözlerini devirdi. "Bunlar bana onun bir parça bile değişmediğini söylüyor."

"Evet, değişmedi." Breanna'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Ama sen de değişmemişsin. Hala eskisi gibi açık sözlüsün. Sadece aksanın değişmiş."

"Aksanım mı?"

"Hı-hı. Artık doğru düzgün İngilizce konuşmuyorsun. Şimdi biraz şey gibi konuşuyorsun... Şey..

"On yıl Amerika'da yaşamış gibi mi?" diye takıldı Anastasia.

"Şey... Evet." Breanna'nın gözleri merakla parladı. "Philadelphia'yı anlat bana. Mektuplarından, sanki buradan çok farklıymış gibi geliyordu."

"Tamamen farklı değil. Ama daha az kısıtlayıcı." Anastasia dirsekleri üzerinde arkasına yaslanmıştı. "Resmi nezaket kuralları İngiltere'deki gibi çok önemli değil. Genç kızların yanında ona eşlik eden başka bir kadının bulunması şart değil, uşaklar ve onları çalıştıranlar arasında büyük boşluklar yok. Amerika birçok konuda İngiltere'den daha değişken, yani katı değil. Bu da normal, çünkü yeni bir ülke."

Breanna bir sandalyeye oturdu. "Tıpkı sana benziyor. Alışılmışın dışında, kendi yolunu oluşturmak için yola çıkmış... Orada yaşamayı özleyecek misin?"

"Bazı yönlerini, evet. Bazı yönlerini, hayır. Oraya uyum sağladığım doğru; ama asla ait olmadım. Bizler her zaman İngiliz olduğumuzu belli ediyorduk. Özellikle de savaş sırasında. Eğer babamın Amerikan çiftçileri ve üreticileriyle ilişkileri o kadar dostane olmasaydı muhtemelen ülkeyi terk edip Kanada'ya gitmemiz ya da buraya geri dönmemiz gerekirdi. Ama onlar babama güvendiler. Babam namuslu bir adamdı ve neredeyse bütün tarafsız ülkelerle bağlantıları vardı. Sanırım, konu işe gelince kâr kârdır diye düşünülüyor. Colby ve Oğulları savaş olsun ya da olmasın sağlıklı bir gelir elde etmeyi garanti altına almıştı. Babam her zamanki gibi yenilikçiydi, ne İngiltere'nin ne de Amerika'nın savaş politikalarını ihlal etmeden mallarını dağıtmak için yaratıcı rotalar oluşturuyordu." Anastasia durdu, kuzenine

sorgular bir bakış attı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Babanın işleri hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?" diye sordu Breanna.

"Bu sadece babamın işi değil. Bu bütün ailenin işi, sen ve ben de dâhil." Breanna'nın yüzündeki inanmaz ifadeyi gören Anastasia dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Düşünüyorum da, sanırım benim Colby ve Oğulları'na olan ilgim sana son derece uçlarda bir şey gibi geldi. İş ve para kazanma konularıyla uğraşan hanım hanımcık bir İngiliz kadını? Şok edici."

"Şok edici değil, sadece... Alışılmadık bir şey." Breanna iç geçirdi. "Konuşmamız gereken bir sürü şey var."

"Seninle başlayalım." Anastasia öne doğru eğildi, çenesini yumruk yaptığı eline dayamıştı. "Senin mektupların benimkilere göre hayal kurmaya daha müsait. Mesela, George Amcamın seni iki sezon önce sosyeteye tanıttığını biliyorum. Ama sen katıldığın balolar, tanıştığın genç adamlar hakkında detaylara girmedin. Ve detaylar konusunda ısrar ettiğimde de konudan tamamen kaçındın. Neden?"

Breanna bakışlarını önüne indirdi, elbisesinin katlarına dikkatle bakmaya başladı. "Gerçeği mi? Yoksa herkesin gerçek olduğuna inandığı şeyi mi istiyorsun?"

"Bence bunun cevabını biliyorsun."

Breanna başını salladı. "Bunu daha kimseye anlatmadım. Zaten özel hayatımı başkasıyla konuşma alışkanlığım da yok. Sen hariç tabii..." Breanna derin bir nefes aldı. "Babam benim geleceğimle ilgili planlar konusunda son derece kesin. Evet, beni sosyeteye takdim etti; ama hepsi bir formaliteden ibaretti. İlk sezonum güç bela yolunda ilerliyordu ki işle ilgili acil bir durum - sözüm ona acil bir durum," diye düzeltti, "buraya geri dönmemizi gerektirdi, o sezonun geri kalanı boyunca da burada kaldık. Geçen yıl Londra'ya hiç gitmedik. Muhtemelen benim şiddetli bir gribi henüz atlatmam nedeniyle... Kısa süreli bir grip, doğruyu söylemek gerekirse, asla yakalanmadığım bir grip."

Anastasia olduğu yerde doğruldu, bakışları kuzeninin suratındaki imalı ifadeye odaklanmıştı. "Anlamıyorum. Sen şimdi George Amcamın seni kasıtlı olarak seçkin asilzadelerle tanıştırmaktan kaçındığını mı söylüyorsun? Bu çok saçma. Onu tanıyorsam, seni kendi elleriyle prenslerden biriyle evlendirmek için can atması gerekirdi."

Breanna başını kaldırdı; ama gülümsemedi. "Eğer yapabileceği bir şey olsaydı, eminim bunu ayarlardı babam."

"Breanna neden anlatmıyorsun bana?" Anastasia içindeki o eski korumacı duyguların yükseldiğini hissetti. "Bana güvenebileceğini biliyorsun," diye

ekledi, kuzeni sessiz kalmaya devam edince.

"Tabii ki biliyorum. Sorun bu değil. Dürüst olmam gerekirse, tüm bu durum korkunç derecede utanç verici." Breanna parmaklarını birbirine geçirip bunlara baktı. "Kendimi ödöl olarak verilecek bir at gibi hissediyorum."

"Ödöl olarak." Anastasia'nın akli hızla çalışıyordu, parçalar birbiriyle birleşiyordu. "O zaman bir şey için hazırlıyor baban seni." Durdu. "Ya da biri için."

"Belirlenmiş biri için," diye doğruladı onu Breanna. "Babamın planı beni tanıdığı en varlıklı ve en başarılı asilzadelerden biriyle evlendirmek ve sonra da varlığını ve mevkisini onunla paylaşmak."

"Peki, kim bu adam?"

"Sheldrake Markisi."

"Ya." Anastasia'nın ağı şaşkınlıkla açılıp kapandı.

Sheldrake Markisi'nin kim olduğunu sormasına gerek yoktu. O, biricik Damen Lockewood'du.

Bu ismi tüm hayatı boyunca duymuştu; ilk önce Damen'ın babasının ilk bankasını açtığı dönemde şirketini kuran büyükbabasından, sonra da Amerika'daki en güçlü bağlantılarını Damen sayesinde geliştiren babasından ve Colby ve Lockewood aileleri arasındaki uzun yıllardır devam eden ilişkiden.

Anastasia'nın babasına göre, her ne kadar sadece dokuz yıl önce, babasının ölümü üzerine Lockewood Bankası'nın başına geçmiş olsa da ailenin gerçek dâhisi Damen'dı. O zamandan bu yana, Lockewood Bankası'nı, belki dünyanın olmasa da, İngiltere'nin en etkili ticari bankası haline getirmişti. Onun tavsiyeleri ve danışmanlığı Avrupa'nın neredeyse bütün ulusları tarafından talep görüyordu; işlerinde ferasetli oluşu ve devlet adamları ve finans uzmanlarıyla olan güçlü bağlantıları ise ailesinin ününe ün katıyordu.

Bu yüzden, evet, Anastasia Sheldrake Markisi'nin kim olduğunu biliyordu.

Ayrıca George Amcasını da biliyordu. Ve Lord Sheldrake'in -Colby ve Oğulları'nın Yönetim Kurulu'nda görev yapmasını bir yana bırakın- zengin, unvan sahibi ve Avrupa'nın her yerinde takdir kazanmış biri oluşunu göz önünde bulundurursanız George Amcanın Breanna'ya eş olarak neden Damen'ı seçtiğini daha iyi anlıyorsunuz.

Para. Varlık. Mevki. Ve işini büyütme fırsatı. George Amcası için önemli olanlar bunlardı sadece.

Açıkça görülüyordu ki, o gerçekten de babasının sevmediği, yıllar önce

yanından kaçtığı adamdı hala.

"Stacie? Bir şey söylemeyecek misin?"

"Sanırım markiyle tanışmışsın," dedi Anastasia. "Çünkü ben tanışmadım. Biz Philadelphia için yola çıktığımızda o hala Oxford'daydı."

"Evet, tanıştım. Pek çok kez buraya Medford Malikânesi'ne geldi. Babamın tüm önemli iş meselelerinde ona tavsiyelerde bulunuyor."

"Ve?"

"Ve... Ne?"

"Ne düşünüyorsun onun hakkında?"

Breanna iç çekti. "O, çok yakışıklı, çok çekici ve -tahmin edebileceğin gibi- çok da zeki."

"Ama...?"

"Aması hiçbir şey. Geldiği zaman elimi öpüyor ve giderken de. Zamanın geri kalanını babamla geçiriyor, tabii babamın onu bizimle akşam yemeği yemeye zorladığı utanç verici zamanları saymazsak. Öyle gecelerde, masada benim karşımda oturuyor, benim kadar rahatsız olduğundan şüphem yok, havadan sudan sohbet ediyor ve iyi geceler diliyor." Omzunu silkti hafifçe. "Babamın niyetinin ne kadar açık olduğunu düşünecek olursak oldukça zarif. Ama işte, zarif olmakla âşık olmak arasında dağlar kadar fark var. Üstelik öyle hoşbeş edebilme yeteneği evlilik temeli atmak için yeterli değil. Gerçi babam aksinde ısrar ediyor ya, neyse."

"George Amca seni Lord Sheldrake'yle evlenmeye ikna edeceğini bilse gökyüzünün yeşil olduğu konusunda da ısrar ederdi," dedi Anastasia açık sözlülükle. "Bilmek istediğim şey senin ne düşündüğün. Markinin sana olan davranışlarından bahsettin. Peki, sen ona nasıl karşılık veriyorsun? Bu adama karşı bir şeyler hissediyor musun?"

"Hissetmek." Breanna kelimeyi yabancı bir dildenmiş gibi tekrar etti. "Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. Lord Sheldrake iyi bir adam. Ondan hoşlanıyorum ve ona hayranlık duyuyorum. Bunlar sayılır mı?"

Hayır.

Breanna kuzeninin son derece net cevabına, çenesini kararlı bir şekilde kaldırıp bakmasına şaşırdı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. "Ah, Stacie, senin bu arsızlığını tahmin edebileceğinden daha çok özledim. Burada olduğuna öyle memnunum ki." Damen Lockewood konusunu elinin bir işaretiyle kovalar gibi yaptı. "Benden konuştuğumuz yeter. Haydi, senden bahsedelim. Philadelphia'da bir sürü genç adamla tanışmış olmalısın."

Anastasia kaşlarını çattı; ama kuzeninin açtığı konuya devam etmeye karar verdi, önceki konuyu kapattı, yani şimdilik. "Tanıştım. Ve hepsi de oldukça hoştu. Ama sanırım onları hayatımdan gelip geçen tanıdıklar olmaktan öte düşünemedim. Bir tarafım her zaman, İngiltere'ye geri döneceğimi biliyordu. Bunu babam da biliyordu, bu yüzden biriyle sözlenmem konusunda asla baskı yapmadı. Sadece arada sırada artık on sekizimde olmadığımı hatırlardı. O zaman da çok yumuşak bir şekilde, belli bir genç adama doğru yönlendirmeye çalışırdı beni." Anlamlı bir bakış vardı suratında. "Ben sadece itiraz ederdim. Âşık olana kadar evlenmeyi düşünmeyeceğim bile. Sen de düşünmemelisin."

Odanın kapısının çekingen bir şekilde vurulması sohbetlerini böldü.

"Evet?" dedi Breanna.

Genç, üniformalı bir genç kız başını kapıdan uzattı ve rahatsız etmekten korkmuş gibi huzursuz bir şekilde baktı. "Affedersiniz..." Breanna'yı -sonra da Anastasia'yı- görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Aman Tanrım."

Breanna çevik bir hareketle ayağa kalktı ve içeri girmesi için kıza işaret etti. "Aklını kaybetmiyorsun Lizzy. Gel de kuzenim Anastasia'yla tanış. Bu Lizzy. Bayan Charles'a her konuda yardım ediyor."

"Merhaba Lizzy," diyerek selamladı onu Anastasia.

Genç kız dikkatle bakmaya devam etti. "İnanamıyorum. Aynısınız. Yani, aynı görünüyorsunuz. Yani..." Kızarak eğilip reverans yaptı. "Özür dilerim. Tanıştığımıza memnun oldum leydim."

"Ben de memnun oldum."

"Bir şey mi vardı Lizzy?" diye sordu Breanna yumuşak bir sesle, bu arada hizmetçi hala hayretler içinde başını sallıyordu.

"Ah, evet." Lizzy elini önlüğünün cebine atıp bir zarf çıkardı. "Bu Leydi Anastasia için geldi. Bayan Charles bunu buraya getirmemi söyledi."

"Teşekkür ederim." Anastasia bir adım ileri gelip gülümseyerek zarfı aldı. "Ve Bayan Charles'a da teşekkürlerimi ilet. Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Lizzy başını sallayarak arka arka ilerledi, kapıya çarpana kadar. Gönülsüzce döndü ve dışarı çıktı.

Sanırım sık sık böyle tepkilere maruz kalacağız," dedi Anastasia zevkle. Zarfı yırtarak açtı.

"Sanırım haklısın." Breanna Anastasia'nın kâğıdı okumasını seyretti. "Neymiş?"

"Bay Fenshaw'dan bir mektup. Babamın vasiyetinin okunması işini ayarlamış. George Amca ve ben saat birde ofisinde bekleniyoruz." Anastasia

durdu, şaşırmış bir ifadeyle çattı kaşlarını. "Senin de orada olmanı istiyor. Vasiyetnamenin okunması için değil; ama başka bir mesele için. Hem senin, hem de benim için çok önemli bir konu yüzünden. Biz altı yaşındayken büyükbabamın bize verdiği gizli hediyeleri de getirmemizi istiyor."

Başını kaldırdı ve bakışları Breanna'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Paralar."

2

Bay Fenshaw'nun ofisi Londra'daki Chancery Sokağı üzerinde gösterişsiz, tuğla bir binadaydı. George Colby'nin arabası saat birden sadece birkaç dakika önce varmıştı ofisin önüne -vikontun asla bir yere geç kalmadığı düşünülecek olursa şaşırtıcı bir şey değildi bu- ve George Anastasia ve Breanna'yı arabadan inmeleri ve merdivenleri çıkmaları için acele ettirdi.

Kapının kapanmasıyla çıkan hafif gürültü avukatın onların gelişinden haberdar olmasını sağladı. Yaşlı adam ofisinden çıktı, misafirlerini karşılamak üzere yürürken gözlüğünü burnunun üzerine yerleştirdi.

"İyi günler George, Breanna." Soluk bakışları Anastasia'ya kayınca gözlerini kırıştırdı. "Yoksa bu mu Breanna?"

Anastasia başını salladı. "Hayır, Bay Fenshaw. İlk seferinde doğru bilmiştiniz."

Avukat tekrar gözlerini kırıştırdı. "Anastasia, aman Tanrım. Bu benzerlik hayret verici." Suratında yumuşak bir gülümsemeyle hafifçe reverans yaptı. "Beni hatırladığınızı sanmıyorum. Ama ben sizi, kendinize özgü düşüncelerinizle, hareketli bir küçük kız olduğunuzu hatırlıyorum. Anne ve babanız için son derece üzgünüm. İyi insanlardı, ikisi de."

"Evet, öylelerdi." Anastasia'nın aklına bir anı geldi birden; kırmızı yanaklara, kalın çerçeveli bir gözlüğe sahip gri saçlı bir adamın gülümseyerek kendine nane şekeri çubuğu uzattığını hatırladı. "Aslında sizi hatırladım. Londra'daki en lezzetli nane şekeri çubuklarına sahiptiriz."

Fenshaw kahkahayla güldü. "O şekerler çok hoşunuza gitmiş demek ki." Başını yana doğru eğdi, yüz ifadesi şefkat doluydu. "Nasılsınız tatlım? Yani bu şartlar altında."

"Birkaç ay önce olduğu kadar harap bir halde değilim. George Amca ve Breanna gibi akrabalarım olduğu için çok şanslıyım. Onlara ve Medford Malikânesi'ne geri dönmek kaybımı biraz olsun hafifletti."

"Bunu duyduğuma memnun oldum."

"Sanırım erken geldik Fenshaw," diyerek araya girdi George. "Ama senin için de uygunsa başlayalım. Bu öğleden sonra görülecek bir işim daha var ve alacakaranlık olmadan Kent'e doğru yola çıkmak istiyorum."

"Nasıl istersen." Fenshaw eliyle işaret ederek onları kendi odasına buyur

etti. "Lütfen, içeri girin. Artık herkes burada olduğuna göre hemen başlayabiliriz."

"Herkes?" George kızı ve yeğeninin arkasından odaya girerken şaşırmış bir şekilde avukata baktı. "Başka kim...?" Üçü birlikte içeri girerken ayağa kalkan uzun, geniş omuzlu adama şaşkın gözlerle bakarken sözleri yarıda kaldı. "Sheldrake. Anlamadım."

Sheldrake? Bu isim Anastasia'nın hemen kafasını çevirmesine neden oldu.

"Ben de," diye cevapladı marki, koyu renk saçlarının çevrelediği başını sallarken. George'la tokalaşmak için elini uzattı. "Tek bildiğim Fenshaw'nun benim gelmemi istediği. Ben de geldim." Bakışlarını George'un arkasındaki Breanna'ya kaydırdı, sonra kibarca reverans yaptı -yanında Anastasia olmasına rağmen onu tanımakta hiç zorluk çekmemişti. "Breanna, nasılsınız?"

"İyiyim lordum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Damen Lockewood'un bakışları Anastasia'ya yöneldi ve dudaklarında hafif bir tebessüm oluştu. "Ah, görünüşe bakılırsa tanıştırılma yapılmasına ihtiyacım yok."

"Benim de," diye cevapladı Anastasia. "Gerçi sizin durumunuzda görünüşünüzden ziyade isminizi biliyorum." Bu gerçeği tersine çevirmek için Anastasia öne doğru eğilerek çabuk bir reverans yaptı, böylece doğrulup hakkında bu kadar çok şey duyduğu bu adamı inceleyebilecekti.

Uzundu -bir seksenin üzerindeydi ve güçlü bir yapısı, çelik grisi gözleri, köşeli bir çenesi ve sert, asil yüz hatları vardı. Kuzgun karası kısa saçları ensesinde bitiyordu; ama birkaç saç tutamı alnına düşmüştü -onunla ilgili uzaktan yakından dağınık denebilecek tek şey belki de bu tutamlardı. Kuyruklu mavi ceket, ipek yeleği, pantolonu ve beyaz gömleği en son modaya uygundu; bu giysileri bu tarz giyinmeye alışık bir adamın rahatlığı ve zarafetiyle taşıyordu. Üzerinde bir kendine güven havası vardı -tam olarak kibir denemezdi buna, ama kapasitesini bilen ve bunu kabullenmekten korkmayan bir farkındalık hâkimdi bu genç adama.

Sheldrake Markisi'nde son derece ilgi çekici bir şeyler vardı.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum lordum," diye devam etti Anastasia, Damen Lockewood'un dudaklarında onun alenen yaptığı incelemeyi fark edince hafif bir tebessüm oluşmasını seyretti. "Babam sizi çok takdir ederdi. Aynı şekilde büyükbabam da. Bu da sizin becerikli bir bankacı ve zeki bir yatırım danışmanı olarak yaptığınız ünün sadece bir söylentiden ibaret olmadığına inanmama neden oluyor."

Damen'in dudaklarındaki tebessüm ufak bir kahkahaya dönüştü. "Bunu duymak içimi rahatlatmıştı. Müşterilerim de rahatlayacaktır." Anastasia'nın parmaklarını dudaklarına götürdü. "Ülkeye hoş geldiniz leydim." Neşesi

birden kayboldu. "Babanız ve büyükbabanıza gelince, her ikisi için de sonsuz saygım vardı, iyi adamlardı, hatırladığım kadarıyla, anneniz de sevimli, zarif bir kadındı. Başınız sağolsun."

Yumuşak bir ses tonuyla "Teşekkür ederim," diye cevapladı Anastasia hemen.

"Seni görmek her zaman bir zevk Sheldrake," diyerek lafa girdi George. "Ama neden burada olduğunu hala anlamadım." Fenshaw'ya doğru bakarak yüzünde sorgular bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı.

"Hepiniz, lütfen birer sandalyeye oturun," diye cevapladı Fenshaw, masasının arkasında biraz geriye çekildi ve çekmecesinden bir dosya çıkardı. "İnanıyorum ki önümüzdeki birkaç dakika tüm sorularınızı cevaplayacaktır."

Herkes söyleneni yaptı ve Anastasia'nın Damen Lockewood'a gösterdiği ilgi birazdan duyacağı şeyin gerçekliğinde unutulup gitmişti. Babasına yapacağı bu bir diğer acı verici veda için metin olmaya çalışıyordu, Breanna ve Lord Sheldrake'in arasına oturmuş, Bay Fenshaw vasiyetnameyi okumaya başladığında Breanna'nın elini sımsıkı tutmuştu.

"Ben, Henry Colby işbu belgeyle..."

Kelimeler avukatın ağzından homurtuyla çıkıyor, babasının son dileklerini, yüklü miktardaki mal varlığı için koyduğu hükümleri anlatıyordu. Başlangıçta şaşırtıcı hiçbir şey yoktu. Henry -Colby ve Oğulları'ndaki hissesiyle birlikte hem İngiltere'deki, hem de Amerika'daki birikimleri de dâhil olmak üzere sahip olduğu her şeyi çok sevdiği eşi Anne'e bırakmıştı. Eşinin kendinden önce ölmesi durumunda ise tüm bunlar kızı Anastasia'ya kalacaktı.

Anastasia'nın düzgün vesayeti içinse: Eğer Anastasia kendisi ve Anne'in ölümü üzerine Philadelphia'da kalmayı seçerse ve o zaman bekâr ve yirmi bir yaşın altında olursa uygun talimatlar Amerika'daki avukatı Frederick Carter'a bırakılmıştı ve bu talimatlar avukat tarafından okunup yerine getirilecekti. Ancak, babasının da yapması gerektiğine inandığı şeyi yapıp İngiltere'ye dönmeyi seçerse, erkek kardeşi George onu İngiliz sosyetesine yeniden, düzgün bir şekilde takdim etmek ve onun gelecekteki mutluluğu ve refahını garanti altına almak için elinden gelenin en iyisini yaparak onun vasisi rolünü üstlenecekti. Bu niyetle ve sadece bu amaç için toplam on bin paund Lockewood Bankası'na yatırılmıştı ve George Anastasia'nın sosyeteye takdim edilebilmesini sağlamak için bu paradan ne kadar gerekliyse çekebilecekti.

Bunları söyledikten sonra Bay Fenshaw durdu ve başını kâğıttan kaldırdı; karşısındaki misafirlerinden bir ona bir diğerine bakıp dururken, yüz ifadesinin yoğunluğundaki bir şey, bakışlarındaki ağırlık herkesi beklenmedik bir şey duymak üzere olduklarının farkına vardırarak ister gibiydi.

"Devam et Fenshaw," diye emretti George, kardeşinin koyduğu şartların geri kalanını duymak istiyor, elini sabırsızca sallıyordu.

Fenshaw boğazını temizledi. "Yukarıda bahsettiğim vasiliğe ilişkin olarak belirtmek istediğim birkaç şart var. Birincisi, Anastasia çekilmez bulunduğu herhangi bir şarta uymaya zorlanmayacak, özellikle de ruhunun zedelenmesiyle sonuçlanacak gereksiz yere kırıcı ya da katı davranışlara maruz bırakılmayacaktır. İkincisi, istemediği biriyle evlenmeye asla zorlanmayacaktır; onu sosyeteye girdirmesi için kısa sürelisine bir vasinin rehberliğine ihtiyacı olsa da Anastasia'nın kalbinin istediği kişiyle evlenmesine izin verilmek zorundadır.

"Eğer bu hükümlerden herhangi birine uyulmazsa, eğer Anastasia kendini mutsuz hisseder ya da herhangi bir şekilde kendine kötü davranıldığını düşünürse, Bay Fenshaw'ya vesayeti konusunda hangi noktalarda değişiklik yapılması gerektiğine dair talepte bulunacaktır. Eğer böyle bir durum vuku bulursa, Anastasia'nın sosyeteye çıkması için ayrılmış olan para kaynakları yeni atanan vasiye aktarılacak ve böylece de erkek kardeşim George'un kullanımında olmayacaktır.

"İkincisi ve benim için daha can sıkıcı olanı ise, kızıma kalan bu yeni mirasın yönetimi konusudur. Erkek kardeşim George ve benim, ne paranın önemi konusunda aynı fikirde olmadığımız ne de bu paranın kazanılması ve biriktirilmesi konusunda aynı şevke sahip olmadığımız apaçık ortadadır. Bu yüzden ve Anastasia'nın sosyeteye tanıtılması için ayrılan parayı hariç tutarak, George'un kızımın hayatı üzerindeki idare ve kontrol yetkisi sadece parasal olmayan konularla sınırlı olacaktır. Özellikle, Anne ve ben ya Anastasia düzgün bir şekilde evlenmeden ya da yirmi bir yaşına girmeden önce ölecek olursak, Colby ve Oğulları'ndaki hisseleri de dâhil olmak üzere, kızımın mirasını yönetmesi ve mirasçı sıfatındaki kızıma tavsiyelerde bulunması için bir vekil tayin ediyorum. Vekil olarak tayin ettiğim bu adam Damen Lockewood'dur.

"Lord Hazretleri son derece onurlu ve namuslu bir adamdır ve benim mal varlığım konusundaki bilgisi sadece bu mal varlıklarına yaptığı yatırımlardaki akıllılığı tarafından gölgede bırakılmaktadır. Bu yüzden Lockewood, Anastasia evlenene kadar ya da evlenmedikçe Anastasia'nın mali kaynaklarının tek yöneticisi olacaktır; Anastasia evlendiğinde bu kaynakların sorumluluğu kocasına geçecektir. Evlenmeden ya da çocuk doğurmadan yirmi bir yaşından önce ölürse para kaynaklarımın tümü erkek kardeşim George ve kızı Breanna arasında eşit olarak bölüştürülecektir."

Okumayı bitiren Bay Fenshaw yüzünde rahatsız bir ifadeyle, masasında duran sudan bir yudum aldı. "Olayın özü böyle işte."

Fenshaw cümlesini henüz bitirmişti ki George ayağa kalktı. Hareketleri kontrollü, ölçülüydü; ama Anastasia amcasından yükselen öfkeyi hissedebiliyordu.

"Fenshaw, bu hükümler çok saçma," dedi amcası; avuç içlerini masaya koymuş, avukata doğru eğilmişti. "Henry bunları söylediğinde kendinde

değildi sanırım."

"Sizi temin ederim ki, tam olarak akli başındaydı lordum." diyerek cevapladı Fenshaw, böyle kesinlikle konuşması bu tip bir tepkiye kendini hazırlamış olduğunu gösteriyordu. "Bu vasiyetname on yıl önce hazırlandı, yani Henry ailesini Amerika'ya götürmeden hemen önce. O zamandan beri sürekli haberleşiyorduk ve Henry vasiyetnamenin bu şekilde kalması konusunda kararlıydı. Kardeşinizin Amerika'daki avukatı Bay Carter da bu hüküm ve şartlara bağlı kalınması konusunda haberdar; tek farklılık eğer Anastasia Philadelphia'da kalmayı seçerse kendine o duruma uygun, farklı vesayet hükümleri verilmesiydi. Ancak, her iki durumda da önümüzdeki üç ay boyunca Henry'nin mal varlığını yönetmek için belirlenen kişi markidir."

"Üç ay mı?" Damen ilk kez konuşmuştu, ses tonu şaşırılmıştan çok olayı tam olarak anlamak istermiş gibi çıkıyordu. Yüzündeki ifade Bay Fenshaw'yu seyrederken dikkatliydi; bu duruşu bir tepki vermeden önce bütün gerçekleri tam anlamıyla öğrenmek istediğini açığa vuruyordu.

"Evet," dedi Anastasia, kendi sesi kulaklarına o kadar cılız gelmişti ki. Birdenbire üstüne gelen duyguların, ne olduklarını anlaması ve üstesinden gelebilmesi için tüm enerjisini harcaması gereken duyguların saldırısıyla boğuşuyordu. Babasının onun geleceğini böyle dikkatli bir şekilde düşünmesi buruk bir sevinçle rahatlamasına neden oldu; ayrıca amcası George'un, hayatı üzerinde çok az kontrol sahibi olacağını düşünüp içten içe sevindi.

Ve yanında oturan bu tamamen yabancı adamın, parasal kararları üzerinde son sözü söyleyecek olması epey gücendirdi onu. Özellikle de babasının anısına yapmak istediği şeylerle ilgili planlarını düşünecek olursa.

Sadece bu beklenmedik kısıtlamayı düşünmek Anastasia'nın, başını isyan duygusuyla kaldırmasına neden oldu. "Evet," diye tekrarladı, doğrudan Damen Lockewood'a bakarak. "Üç ay. Ekimde yirmi bir yaşına giriyorum."

Damen koyu renk kaşlarından birini hafifçe kaldırdı. "Anlıyorum." Keskin bakışları Anastasia ve Breanna'yı geçip George'a odaklandı, adamın açıkça fark edilen hoşnutsuzluğunu değerlendiriyordu. "Henry'nin koyduğu bu hüküm senin için bir sorun yaratır mı George?"

Anastasia markinin kesinlikle açık sözlü olduğunu düşündü ve amcasının yanıtını beklerken istem dışı gerildi. George Colby'le kimse böyle cesurca konuşamazdı -tabii yanıt olarak aşağılanmayı beklemiyorsa. Ayrıca, Damen Lockewood'un sahip olduğu güce sahip olsalar bile çok az kişi böyle konuşmaya cesaret ederdi.

Anastasia sol tarafına kaçamak bir bakış attı. Beklediği gibi, amcası başını sallıyordu, hatta çenesindeki bir kas sinirden seğiriyordu.

"Hayır, Sheldrake," diyebildi amcası. "Çok şaşırdım belki, ama sorun değil."

"Emin misin?" diye üsteledi Damen. "Eğer öyleyse, bunu tartışsak iyi olur - şimdi."

Anastasia merak içinde bakışlarını markiye kaydırды, onun tereddütsüz bakışlarını ve soğukkanlı duruşunu fark etti.

Şüphesiz, amcası George da bunları fark etmişti.

"Olaya benim açımdan bakın," dedi amcası. "Erkek kardeşim mal varlığını yönetmesi için seni seçerek beni mali açıdan tam bir soytarı olarak yaftalamış neredeyse. Bir şekilde Anastasia'ya kötü davranabileceğimi -hiç de hoş olmayan bir şekilde- ima etmiş olması yeterince kötü zaten. Ama bu..." Başını salladı. "Onun benden son derece nefret ettiğini her zaman bilirdim ve bizimle sürekli meşgul olmamı onaylamadığını da. Ama ne mal varlığını ne de Colby ve Oğulları'ndaki hisselerini kontrol etmemi reddedecek kadar benim yargı gücümünden şüphe duyacağını asla düşünmemiştim. Bu utanç verici."

Damen kaşlarını çatdı. "Henry'nin böyle bir şey yaptığını düşünmüyorum. Bence aile şirketine göz kulak olması için tarafsız bir göz ve Lady Anastasia'ya kendisi gibi tavsiyelerde bulunabilecek bilgili bir bankacı bulmak istemiş. Kaldı ki şirketinizle olan ilişkimi düşünecek olursak zaten göz kulak oluyorum şirkete. Sevip sevmeme konusu değil bu, George. Buna tarafsızlık derler."

Damen konuşurken başını sallayarak düşüncelerini vurguluyordu. "Aslında, bence Henry'ninki sağduyulu bir karar olmuş. Hem kızının mutluluğunu ve sürekli refahını garanti altına almış, hem de şirketin refahını. Unutma, Amerika'da senin sahip olduğundan çok daha fazla bağlantılarım var. Colby ve Oğulları'nın Philadelphia'daki şubelerini kolaylıkla denetleyebilirim." Damen anlamlı bir şekilde öksürdü ve Anastasia artık markinin amcasından çok kendine konuştuğuna yemin edebilirdi. "Ayrıca, bu sadece üç ay sürecek. Sonra, yeğenin kendi kaderini kendi belirleyecek." Dudakları belli belirsiz seğirdi. "Tabii ki, genç bir adam o zamandan önce yeğeninin ayaklarını yerden kesmez ve o da evlenmeye karar vermezse."

"Bunun olacağı konusunda ciddi şüphelerim var lordum." diye cevap verdi Anastasia, Damen'in saçma yorumuna sinirlense mi, yoksa yine onun amcasının patlamaya hazır öfkesini dindirmek için olayları akıllıca, kısa ve öz bir şekilde açıklamasına hayranlık mı duysa karar veremiyordu bir türlü. "Dimdik bir şekilde ayaklarımın üstünde duruyorum ve hiçbir yere de gideceğim yok."

Bu kez Damen sırtmasını saklamak için bir girişimde bulunmadı. "Çok iyi o zaman, zaten üç ay." Ayağa kalktı. "Yeni edindiğiniz mal varlığını gözden geçirmek için bir randevu ayarlayalım mı?"

"Bekleyin." dedi Fenshaw cesaret kırıcı bir biçimde avuç içlerini açarak, Anastasia'nın cevap vermesini engelledi. "Gitmeden önce ele almamız gereken bir konu daha var."

Anastasia kaşlarını çattı. "Yanılmıyorsam, babamın vasiyetnamesini okumayı bitirmiştiniz."

"Evet, bitirdim." Avukat vasiyetnameyi katlayıp kaldırdı ve çekmecedeki ikinci bir belge çıkardı. "Ama artık İngiltere'ye döndüğünüze göre sonuca bağlamam gereken yasal bir konu daha var." Durdu, seçtiği kelimeleri değiştirdi. "Aslında, İngiltere'ye dönmen bunu benim için daha da kolay bir hale getirdi. Philadelphia'da kalmayı seçmiş olsaydın da seni çağırmak zorunda kalacaktım. Bu hükümler sen ve Breanna yirmi bir yaşınıza girmeden önce yerine getirilmek zorunda -yani bu yıl ekim ve aralık aylarından önce."

"Benim de bu toplantıya çağrılmamın nedeni bu muydu, Bay Fenshaw?" diye sordu Breanna.

"Evet, Breanna. Bu yüzdendi."

"Henry vasiyetinden başka bir belge daha mı bırakmıştı?" diye sordu George.

"Hayır, lordum. Babanız bırakmıştı."

George gözlerini kırptırdı, ancak ne Breanna ne de Anastasia Bay Fenshaw'nun söylediklerine şaşırması görünmüyorlardı. Avukatın gönderdiği notu okuyunca bu tür bir şey olacağını tahmin etmişlerdi.

Fenshaw kâğıdı düzeltti, kızlara bakıyordu. "Merhum vikontun hükümleri son derece basit. Ölümünden önce her ikiniz için de, yirmi birinci doğum gününüzde verilmek üzere, hatırı sayılır miktarda bir para bıraktı."

"Ne kadar bir miktar?" diye sordu George.
"Torunlarından her biri için elli biner paund."

"Yüce Tanrım." George güçlükle nefes aldı. "Bu paradan bana hiç bahsedilmemişti."

"Kardeşinizin de haberi yoktu zaten," dedi Bay Fenshaw. "Bu emanet fonunu ben, babanız ve tabii ki fonun bulunduğu bankanın sahibi olan Lord Sheldrake'ten başka kimse bilmiyordu. "Avukatın bakışları önce Damen'ın olduğu tarafa, sonra da Anastasia ve Breanna'ya yöneldi. "Bu parayı alabilmeniz için bir şart var. Çok çok yıllar önce, büyükbabanız size birer madeni para vermiş. Hatırladınız mı?"

"Evet, Bay Fenshaw," dedi Anastasia, ikisi yerine cevap vererek.
"Hatırlıyoruz."

"Ve size söylendiği gibi bugün o paraları getirdiniz mi?"

"Hayır, Bay Fenshaw, getirmedi."

Avukat kafası karışmış görünüyordu. "Neden peki?"

"Çünkü büyükbabamız bize o paraları verdiğinde güvenli bir yere saklamamızı söylemişti - her zaman için. Biz de öyle yaptık."

"Anlıyorum." Bay Fenshaw elindeki tüy kalemını çeviriyordu. "Öyleyse, bir sorunumuz var demektir."

"Ne parası?" dedi George birden. "Ne sorunu? Tüm bunlar ne demek oluyor?"

"Birazdan açıklayacağım lordum," diyerek güvence verdi ona Bay Fenshaw. Kızlarla konuşmaya devam etti. "Yani diyorsunuz ki, paralar yanınızda değil. Onları neden getirmeniz gerekiyordu, açıklayayım isterseniz. Büyükbabanız size o paraları hediye ettiğinde onların maddi olarak çok değerli olmasa da çok çok önemli olduklarını söylemişti, değil mi?"

"Evet."

"Şimdi onun ne demek istediğini anlayacaksınız. Mirasınızı almak için ikiniz de paralarınızı bana getirmek zorundasınız. O zaman ben de yirmi birinci yaş gününüzde verilmek üzere parayı sizin üzerinize geçireceğim."

Kızlar öylece durdular.

"Breanna, Bay Fenshaw hangi paradan bahsediyor?" dedi George, kızına dönerek. "Bana hiç bahsetmemiştin bundan."

Breanna'nın yüzü kireç gibi oldu; ama kem küm etmedi. "Büyükbabamız bunun aramızda kalmasını istemişti. Bu paralardan sadece üçümüzün haberi olacaktı."

George yüksek sesle soluklandı; sanki kendini kandırdığı için kızına saldırmak istiyor, ama kızının sessizliğini düşününce de bu saldırıyı yapmaya gönlü razı olmuyor gibiydi. "Tuhaf bir anlaşma," dedi sonunda, heceleri vurgulayarak. "Ancak, ufacık bir çocukken yaptığın şey için sana fırça çekmenin bir anlamı yok şimdi. Artık eve gideriz, parayı alırız, sen de onu Bay Fenshaw'ya verebilirsin; böylece de büyükbabanın tuhaf şartlarını yerine getirmiş olursun."

"Bunu yapamam baba."

George dik dik baktı. "Ne dedin?"

"Paraları veremeyiz George Amca," diyerek kuzenini destekledi Anastasia. "Miras için bile olsa bunu yapamayız, ne kadar yüklü olursa olsun. Büyükbabamız paraları güvenli bir yerde tutmamız ve asla, hiçbir şart altında başka birine vermememizi tembihlemişti bize." Rahatsızlık verici bir sessizlik çöktü odaya. "Babalarımıza bile."

George dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

Amcasının öfkesini görmezden gelmeye çalışan Anastasia bakışlarını Bay Fenshaw'ya odakladı. "Altı yaşımdayken büyükbabamın nedenlerini tam olarak anlayamamıştım. Ama şimdi sanırım anlıyorum. O, Breanna ve benim kendinin ölümüyle birlikte yok olup gitmeye mahkûm olmasından korktuğu bir şeye, yani ailemize sıkı sıkı tutunmamızı istedi. Verdiği madeni paranın bir tarafında aile armamız, diğer tarafında da Medford Malikânesi var. Bu paralar birer sembol - büyükbabamızın sürdürmemizi istediği şeyin sembolü. O bize bunları takas etmemiz konusunda hiçbir şey söylemedi; aslında tam tersine, onları her zaman saklamamız konusunda ısrar etti. Yani, eğer o bunu istediye biz de saklayacağız. O belgeden büyükbabamızın fikrini değiştirdiğine inanmamızı sağlayacak bir şey, bir neden okumadığınız sürece böyle olacak. Ama affınıza sığınarak söylüyorum, bu neden miras olmayacak."

"Mantiğiniz çok saçma... " diye yeniden başlayacak oldu George.

Ancak Bay Fenshaw elini tekrar kaldırdı, bakışlarını Anastasia'dan ayırmadan. "Parayı vermeyi reddediyorsun yani?"

"Evet, Bay Fenshaw, reddediyorum. Lütfen, size saygısızlık yapmak gibi bir niyetim olmadığını anlayın. Siz çok değerli bir aile dostumuzsunuz. Ama kendi babam bile istemiş olsaydı, o parayı vermezdim ona. Büyükbabam bunu yapmamamı özellikle istemişken hem de."

"Anlıyorum." dedi Fenshaw, başını çevirip Breanna'ya baktı. "Ya sen?"

Breanna omuzlarını dikleştirdi ve ellerini kucağında sımsıkı birleştirdi - Anastasia onun böyle asi bir tutum sergilediğini daha önce hiç görmemişti. "Ben de Stacie gibi hissediyorum," diye hiç tereddüt etmeden konuştu. "Param olduğu yerde kalacak."

"İkiniz de çıldırmışsınız," diye bağırdı George, ayağa kalkarak. Ensesini hızlı hızlı ovalamaya başladı. "Fenshaw, onlarla konuşmama izin ver. Doğum günlerinden önce birkaç ayımız daha var. O zamana kadar fikirlerini değiştireceklerinden eminim."

"Buna gerek yok," dedi Fenshaw.

Anlamadım?

"Buna gerek yok dedim. Duymam gereken her şeyi duydum." Tüy kalemini masaya bıraktı, parmaklarını birbirine kenetledi. "Açıkça görülüyor ki, büyükbabanız sizin hakkınızda yanılmış. Sizin sahip olmanız için dua ettiği tüm niteliklere sahipsiniz, vefalı olmanız da bunlara dâhil. Bu sınavı geçmekten de fazlasını yaptınız şu an."

"Sınav mı?" dedi iki genç kız aynı anda.

"Evet. Vikont aslında o paraları saklamanızı istemişti, her zaman için -

Anastasia'nın biraz önce sıraladığı nedenler için. Yüklü miktarda bir miras için bile olsa bu paralardan ayrılmayı aklınıza getirmeyeceğiniz konusunda emin olmak istiyordu." Fenshaw'nun tombul yanakları parlıyordu. "Bunun uydurma bir miras olduğunu da belirtmeliyim."

Ayakta duran George'un suratı bir anda soldu. "Yani, miras falan yok mu?"

"Ah, bir miras var; ama demin bahsettiğim miras değil bu."

"Her biri için elli bin paund demiştin."

"Evet. Gerçek miras merhum vikontun Anastasia'nın doğduğu gün biriktirmeye başladığı ve yaptığı kârları üzerine koyarak yıllar içinde çoğalttığı paralar. Bu da toplamda dört yüz bin paund ediyor -her bir torunu için iki yüz biner paund yani."

"Dört yüz bin..." George cılız bir sesle mırıldanıyordu.

"Aslında, altı yüz bin paunda yakın diyebiliriz," diye ekledi Damen. "Bunun yıllar içinde birikmiş faizini de sayacak olursak."

George yutkundu, bakışları Damen'dan Fenshaw'ya kayarken gözlerinde donuk bir ifade vardı. "Yani, babamızın o parayı bana ve Henry'ye bıraktığı mirastan ayrı mı tuttuğunu söylüyorsunuz?"

"Tam olarak böyle," diyerek onayladı onu Fenshaw. "Kendi nedenlerinden dolayı, babanız o paranın torunlarına sizin aracılığınızla değil de doğrudan gitmesini istemişti. Bunu gerçekleştirmek için de hükümler koydu -ve kızıma ve yeğeninize o paraları verdiği gün bu hükümlerde değişiklik yaptı. Breanna ve Anastasia kendilerine verilecek elli bin paund için gönüllü olarak paralarını teslim etselerdi, dört -pardon- altı yüz bin paundun tamamı hayır kurumuna bağışlanacaktı. Ayrıca, iki torunu da çocuk doğurmadan ölecek olurlarsa mal varlığının geri kalanı ölümlerinin ardından yine hayır kurumuna gidecek."

Bay Fenshaw belgenin sonuna işaret etti. "Burada, paranın sadece Breanna ve Anastasia'ya, sonra da onların çocuklarına geçeceği, ya da ikisinden biri çocuk doğurmadan ölecek olursa tüm paranın hayatta kalan kuzene geçeceği açık bir şekilde belirtilmiş. Hiçbir koşul altında, ne sizin ne de Lord Henry'nin bu mal varlığına erişme şansınız yok yani."

"Kardeşim olsa bu parayı hayır kurumuna bağışlardı," diye ruhsuzca tekrarladı George. "Babam da bana bırakmaktansa hibe ederdi."

"Size ya da Lord Henry'ye bırakırdı," diye hatırlattı Fenshaw. "Efendim, merhum vikontun bu kararı ne sizi ne de kardeşinizi küçük düşürme amacıyla verdiğini sanmıyorum. O sadece Colby ailesinin devamlılığını güvence altına almak istemişti."

Anastasia bu söylenenleri neredeyse duymuyordu, büyükbabasının attığı adımlardan öyle şaşkına dönmüştü ki... Altı yüz bin paund yeterince

sersemleticiydi. Ama bunun temsil ettiği şey - yani büyükbabasının oğullarının korumada başarısız oldukları şey konusunda ona ve Breanna'ya güvenmiş olması- daha da büyük bir şeydi.

"Stacie?" Breanna koluna dokundu, konuşmalarını babasının Bay Fenshaw'yla yaptığı tartışmadan ayrı tutmak için fısıltıyla konuşuyordu. "Sen de benim şaşırdığım kadar şaşırdın mı?"

"Sersemledim resmen," dedi Anastasia. Kuzenine doğru eğildi. "Breanna, büyükbabamızın senin ve benim babalarımızın yapamadığı şeyleri başaracağımızdan ne kadar emin olduğunu anladın mı?"

Breanna ağır bir şekilde başını salladı.

"Onu hayal kırıklığına uğratmayacağız," dedi Anastasia şevkle. "Hiçbir şekilde." Amcası Bay Fenshaw'ya hararetle son birkaç söz daha söylerken Anastasia gerildi; amcasının gücenikliğinin - bu "hiçbir şekilde" konusunda- listenin en başında geldiğini hatırlattı kendine. Bununla mücadele etmek gerçekten de aşılması zor bir engel olacaktı.

"Affedersiniz leydim." Damen Lockewood'un sesi Anastasia'nın düşüncelerini böldü.

Markinin ayağa kalkıp kendisine tepeden bakmasını izlerken sandalyesinde doğruldu.

Damen, "Şimdiden geç kaldığım iki toplantım var," dedi Anastasia'ya soğuk, resmi bir ses tonuyla. "Gitmeden önce, mirasınızla ilgili randevuyu ayarlamak isterim. Yarın sabah on bir uygun mudur?"

Karşısındaki adamın boyunu görünce kendini ufacık hisseden ve bu durumdan hiç de hoşnut kalmayan Anastasia da ayağa kalktı, Damen'ın gözlerine bakabilmek için başını kaldırdı. "Yarın mı?" Yine, mantıksız bir güceniklik dalgası sardı vücudunu. Bu adamın acelesi neydi ki? Anastasia'yı tüm parasal sorumluluklarından kurtarıp bütün yatırımlarının tam yetkisini ele almak mı istiyordu?

Eğer öyleyse, birazdan hayatının sürprizini yaşayacaktı Damen Lockewood.

"Girişkenliğinize hayranım lordum," diyerek soğuk bir şekilde cevap verdi Anastasia.

"Açıkça görülüyor ki, ticari danışmanım olarak oynayacağınız rolü üstlenmek konusunda çok heveslisiniz. Bu arada, aynı anda iki toplantıya geç kalmanız nasıl mümkün olabiliyor?"

Damen keyfi kaçmıştan çok eğlenmişe benziyordu. "Lockewood Bankası'nın merkez ofisi burada, Londra'da. Bina neredeyse Bishopsgate Sokağı'nın tümü boyunca devam ediyor. İçeride, müşterilerimle görüştüğüm pek çok ofis var. Bazen bir müşterim hazırladığım belgeleri gözden geçirirken

diğeriyle de görüşme yaparım." Dudakları kıvrıldı. "Sizi temin ederim, tavsiyede bulunduğum kişilere bütün dikkatimi veriyorum. Siz de ihmal edilmeyeceksiniz."

Anastasia ona vurmak için güçlü bir istek duydu. "Bana güvenin lordum, ihmal edilmek endişe duyduğum konular arasında son sırada yer alıyor. Randevuya gelince, beklemek zorunda kalacak. George Amca'ya yarın yine Londra'ya gelmesi konusunda zorlama yapamam diye düşünüyorum."

"Anlıyorum." Marki Anastasia'nın sunduğu engeli kabullendi, ancak kafasında ölçüp biçerken geri adım atmadı. "Pekâlâ. O zaman ben Kent'e gelirim. Yarın sabah on birde beni bekleyin."

Damen ısrar ettikçe Anastasia da inat etti. "Çok düşüncelisiniz. Ama sizin yardımınıza ihtiyacım yok. Rahat olun, sabaha kadar bütün paramı sağa sola savurmam. Ayrıca amcama da rahatsızlık vermek istemiyorum."

"Ah, tabii ki istemezsiniz. Haydi, bu konuyu karara bağlayalım, olmaz mı?" Marki, Anastasia'nın cevabını beklemeden ileri baktı, George'un Bay Fenshaw'yla yaptığı hararetli konuşmayı dinledi ve kaşlarını hafifçe kaldırarak araya girdi. "Affedersin George. Yeğeninle mirası konusunda bir görüşme yapmam gerekiyor. Yarın sabah on birde Medford Malikânesi'ne uğramam mümkün müdür acaba?"

"İlî-mm. Neden olmasın, evet, sanırım mümkün." George kısa süre önce öğrendiği gerçekleri düşünüp taşınırken alnı iyice kırıışmış, dudakları düz bir çizgi haline gelmişti.

Birden, Damen'in sorduğu soru dank etti ve saatin üçe yaklaştığını görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Aslında, yarın ziyarete gelmeniz çok iyi olurdu," dedi alnı hala kırıışık bir haldeyken. "Daha önce de bahsettiğim gibi bu öğleden sonra bir toplantım daha var -zaten bir saat geç kaldım ve çok uzun süreceğini tahmin ediyorum. Yarın sabah gelmen zaman sıkıntımı hafifletecektir. Eğer senin için de uygunsa arabacıma Breanna ve Anastasia'yı buradan doğru Kent'e götürmesi için talimat vereceğim, ben de burada işlerimi hallederim. Ondan sonra da geceyi şehirde geçirip yarın sabah senle birlikte Kent'e giderim."

Lord Sheldrake başını salladı. "Bu son derece iyi bir fikir"

"Güzel." Bay Fenshaw'nun ofisine girdiğinden beri ilk kez bir sonuçtan memnun olmuşa benziyordu George. "Saat on bire doğru Medford Malikânesi'ne varırız. Öğle yemeğine kalırsınız tabii ki."

"Bayan Rhodes'un güzel yemeklerinden birine nasıl karşı koyabilirim ki?" diye karşılık verdi marki, evrak çantasını topladı ve konuşmayı sonlandırdı. "O zaman, bu hoş sözleri de duyduğuma göre, artık çıkabilirim. Fenshaw, iletişimde kalalım. George, Breanna -ikinizle de yarın görüşeceğiz. Ve Leydi

Anastasia -"

Eğilerek selam verdi, bakışları Anastasia'nın bakışlarıyla karşılaşınca dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm oluştu. "Sizinle tanışmak bir zevkti. Ah, bu arada..." diye ekledi birden aklına gelmiş gibi -gerçi Anastasia o çelik grisi gözlerde kendini kızdırmayı amaçlayan bir bakışın dolaştığına yemin edebilirdi. "Paranızı sağa sola savurmanız konusunda endişe etmiyordum, en azından önümüzdeki üç ay içinde. Savuramazsınız da zaten. Bunun için benim imzama ihtiyacınız var."

3

Mesai saatleri sona ererken Thames Nehri telaşla dalgalanıyordu.

Demir vinçler limana demir atmış gemilerin kimine yükleme yapıyor, kimilerinin yükünü boşaltıyordu; akın halinde ilerleyen işçiler çok sayıdaki depolara bu yükleri getirip götürüyorlardı.

Bu dalga dalga yayılan hareketlilik Lyman Nakliyat Şirketi'nin ofislerinden net bir şekilde görülebiliyordu. Şirketin nehre bakan geniş odasının penceresi Westminster Köprüsü ve Westminster Hall'ü çevreleyen resmi binalar topluluğunu görmeyi olanaklı kılıyordu.

Ancak manzaranın büyüğü George Colby için bir anlam ifade etmiyordu.

Yüzündeki somurtkan ifadeyle, gittikçe kararan gökyüzüne baktı; kaderi ve bunun sunduğu beklenmedik kısıtlamalar boğulur gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Bana bugün ödeme yapılması gerekiyordu Medford," diye ikinci kez hatırlattı Edgar Lyman, sesi gergin çıkıyordu. Çıkıntılı bir çeneye ve soluk mavi renkte gözlere sahip bu tıknaz adam sandalyesinden kalktı ve ofisini adımlamaya başladı, avuç içleri terlemiş olan ellerini ovuşturuyordu. "O paraya ihtiyacım var."

"Biliyorum. Ödemeyi zamanında yapacağımı düşünüyordum." George parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, sonra hayal kırıklığıyla ensesini ovaladı. "Ne yazık ki, gelmesini beklediğim nakit gecikecek -bir süreliğine."

"O zaman sevkiyat da beklemek zorunda kalacak -bir süreliğine."

"Kahretsin, biliyorum bekleyecek." George başını iki yana salladı, gözleri öfkeden kararmıştı. "Beni tehdit etme Lyman. Sonuçlarından hoşlanmazsın."

"Seni tehdit etmiyordum." Lyman George'un tehditkâr ses tonundan ürküp ihtiyatla geri adım attı. "Sadece bir gerçeği belirtiyorum. Masraflar artıyor. Bu yüzden riskler de. Meade bana baskı yapıp duruyor. Daha fazla maaş istiyor. Şimdi daha çok şeyin tehlikede olduğunu söylüyor."

"O zaman ilgilen onunla," diyerek kızgın bir şekilde cevap verdi George. "Meade senin sorunun, benim değil. Ama o malların gelmesi bekleniyor. Anlaşmalar yapıldı alınması için. Planlandığı gibi yola çıkacak. Bunları oraya ulaştırmak için kişisel para kaynaklarını kullanmak zorunda kalsan da umrumda değil. Ben kendimden çok harcadım, senin de bildiğin gibi. Sen kâr yaparsın yine. Her zaman yaparsın. Meade de öyle -o kabadayılık eden

orospu çocuğu hak ettiğinden de fazla kâr ediyor. Dediğim gibi o sevkiyat işini hafta sonuna kadar hallet."

Boyun eğmiş bir şekilde başını salladı Lyman. "Pekâlâ. Çaresine bakacağım. Ama ödeme konusuna gelince..."

"Dedim ya, üzerinde çalışıyorum. Beklenmedik bir engel çıktı yolumda."

"Aşılamaz bir engel mi?"

George'un dudakları korkunç bir çizgi haline geldi. "Hiçbir engel aşılamaz değildir. Bunu da ya geçeceğim ya da yok edeceğim. Nasıl Meade senin sorununsa, bu da benim sorunum. Ve çözeceğim bunu. Yakında." Kapıya yürüdü. "Sevkiyat limana ulaşınca benle iletişime geç."

George, Londra'nın merkezindeki evine gelip tek başına kalınca kendine güvenen havasından sıyrıldı. Mırıltıyla küfürler savururken kendine bir konyak doldurdu ve üç yudumda bardağındakini bitirdi.

Lanet olsun bu hayatı da, onun çirkin, beklenmedik cilvelerine de. Anne'e de lanet olsun o küçük veledi doğurduğu için. Ve o çileden çıkaran hükümleri koyduğu için Henry'ye de. Şimdi tüm bunların üstüne tüy diken diğer şeyi yaptığı için -parayla ne yapacakları hakkında bir fikirleri olmayan iki aptal kıza o kadar mal varlığını bıraktığı için- babama da lanet olsun.

Altı yüz bin paund. Altı yüz bin paund. Her kuruşunun ona ait olması gereken paralar. Oysa o bu öğlene kadar bu paraların varlığından bile haberdar değildi. Ve şimdi haberdardı, ancak bu kez de bu servetin tek bir kuruşuna bile dokunamayacağı söylenmişti ona. Şimdi dokunamazdı. Hiçbir zaman dokunamayacaktı.

Kızgın bir şekilde kadehini yeniden doldurdu; düşünceleri bir kardeşine, bir babasına kayıyordu.

Henry'nin mal varlığı, varlığından haberdar olmadıkları güven fonunun üçte biri kadar bile değildi; ancak yine de oldukça fazlaydı. Daha da önemlisi bu, George'un erişebileceğine güvendiği paraydı. Yoksa neden yeğenini Medford Malikânesi'ne gelip yaşaması için davet etsindi ki? Ya, tabii, Henry'nin kendi güçlerini kısıtlamak için bir yol bulacağını bekliyordu; muhtemelen Fenshaw'yu her şeye göz kulak olması için yönlendirerek, hatta Anastasia'nın mirasının yönetiminde söz sahibi olmaya yetkili kılarak yapmıştı bunu. Bu kısıtlamaların hiçbiri büyük bir ayak bağı olmazdı. Bu durumun üstesinden gelmek ufak bir yaratıcılığa bakardı -George'un kolaylıkla yapabileceği bir şeydi bu. Henry neden mirasını tamamen ayırmıştı ki? Ne kadar güvenilir olursa olsun, aileden olmayan birine bu mirasın tüm yönetim yetkisini niçin veriyordu? Bu suratına yediği okkalı bir tokattı -ve planının önündeki önemli bir engel.

Bu engel onu Henry'nin güvendiği adama, Damen Lockewood'a götürüyordu.

Markiye sorumluluk vermek iki tarafı keskin bir kılıçtı. Bir yandan George, Sheldrake ile arasının iyi olduğu konusunda kendinden emindi - o kadar iyiydi ki, George Henry'nin parasını yasadışı yollardan yemek için kullanabilirdi bunu. Diğer yandan Sheldrake çok akıllı ve iş ahlakına bağlıydı --özellikle de söz konusu parasal meselelerse. O zaman George nasıl olacaktı da markiye kendi niyetlerinin farkına vardırmdan Henry'nin mal varlığından yararlanacaktı?

Bir de Colby ve Oğulları meselesi vardı tabii, bugün vasiyetname okunduktan sonra George bunun sorun olacağını tahmin etmişti. Doğrudan değil, tabii ki. Henry'nin şirketteki hisselerini Anastasia'ya bırakma kararını ikinci seferde tahmin etmişti. Yine de, bu büyük bir sorun teşkil etmiyordu. Ne de olsa, George'un yas tutan yeğeni artık kendi çatısı altında yaşıyordu. Ve her şey böyle devam ederse, onu aile şirketindeki hisselerini kendinin temsil etmesi için kolaylıkla ikna edebilirdi. Ama şimdi Sheldrake yeğeninin hisselerini yönetiyorken ne yapacaktı? George adımlarını çok dikkatli bir şekilde atmalıydı. Çünkü marki, şirketlerinde aktif şekilde yer alıyordu. Bu yeni görev onun rolünü çok daha önemli bir hale getirirken, aynı zamanda George'un kârları cebine indirmesini de zorlaştırıyordu.

O kârlara el koymak zorundaydı -hemen.

Bunu fark edince sabah yaşadığı şoka geri döndü tüm düşünceleri: babasının altı yüz bin paundu. İhtiyar adam her zaman çok duygusal davranırdı zaten. Ama o kadar büyük bir serveti iki kadına bırakmak? Hatta iki genç kıza, diye hatırlattı kendine. O hastalıklı ihtiyar aptal, büsbütün kafayı yemişti herhalde.

George yumruğunu büfeye indirdi. Bunların hiçbiri onun yararına değildi. Sonuç olarak, eli kolu bağlıydı. Babasının güven fonuna erişemiyordu -ve Henry'nin sayesinde- Colby kaynaklarının geri kalanını alma konusunda da darda kalmıştı. Kahretsin, o paraya ihtiyacı vardı. Ve şimdi ihtiyacı vardı.

Ama nasıl elde edecekti bunu? Hiçbir soruyla karşılaşmadan ya da şüphe uyandırmadan... Bu ikilemi yaşıyordu artık. İşleri yavaştan almak zorunda kalacaktı. Ve mantıklı olan da yasal olarak edinmesi mümkün olan şeyle işe başlamak.

Anastasia'nın sosyeteye takdim edilmesi için harcanacak parayla.

Tamam, sadece on bin paunddu bu. Ama en azından bir başlangıçtı. Ve tek ihtiyacı olan başlamak -şimdilik.

Sabahın ilerleyen saatlerinde güneş ışıkları Anastasia'nın yatak odasına süzülerek giriyor, nemli bir yaz meltemi bir başka temmuz gününü müjdeliyordu.

Breanna, oymalı koltuğun ucuna tünemiş oturuyor, tuvalet masasının önünde saçlarını tarayan Anastasia'yı seyrediyordu. "Stacie, neyin var?" diye

sordu. "Dün Bay Fenshaw'nun ofisinden ayrıldığımızdan beri suratın asık. Canını bu kadar sıkkan şey ne?"

"Hıı?" Anastasia başını kaldırdı, Breanna'nın kendine konuştuğunu fark etmişti. "Özür dilerim. Ne dedin?"

"Dün gece yatmadan önce dediğim şey. Üzüntün gözlerinden okunuyor. Keder mi bu? Aileni mi özölüyorsun? Dün vasiyetnamenin okunması acını daha da mı kötüleştirdi? Eğer öyleyse, söyle bana. Yardım etmek isterim."

Anastasia bakışlarını kucağına düşürdü, dalgın gözlerle elindeki fırçanın sapına baktı. "Eğer yardım edecek biri varsa, bu da sen olursun zaten. Ve evet, annemi ve babamı özölüyorum. Her zaman da özölleyeceğim. Kalbimdeki şeyler bunlar. Ama aklımı kurcalayansa bambaşka bir konu."

"Neymiş bu konu? Büyükbabamızın bize bıraktığı para mı? Parayı nasıl harcamamızı istediğine mi kafa yoruyorsun?"

"Tuhaf ama hayır. İçimde bir his var, zamanı gelince o parayı nasıl kullanacağımızı bileceğiz sanki. Sanırım büyükbabamız da buna inanmıştı."

"Bence de." Breanna sessizleşti, kuzeninin neler söyleyeceğini bekliyordu.

Anastasia dudaklarını ısırdı, aynadan kendine bakan Breanna'ya baktı ve içini çekti. "Aslında, aklımı kurcalayan para babamın bıraktığı. Ya da daha açık ifade etmem gerekirse onu nasıl harcayacağımı denetleyecek olan adam." Fırçasını bırakıp yüzünü Breanna'ya döndü. "Neredeyse on bire geliyor saat," dedi birden. "Kendimi aşağı inip bu toplantıya katılmaya zorlamadan önce Damen Lockewood hakkında bir şeyler daha anlat bana."

"Ah," Breanna elini çenesinin altına koydu, kuzenine suratında eğlendiğini gösteren bir ifadeyle baktı. "Damen Lockewood. Üçüncü tahminim de oydu. Seni gerçekten de sinir etti, değil mi?"

"Niye böyle söyledin ki?"

"Bilmem. Muhtemelen, karşısında saldırmaya hazır, tıslayan bir kedi gibi durduğun içindir."

Pişmanlık dolu bir gülümseme belirdi Anastasia'nın dudaklarında. "O kadar belli ettim mi?"

"Çok da iyi saklayamadın diyelim."

"Harika." Anastasia gözlerini devirdi. "Artık sadece küstah, dik kafalı bir denetçim yok; benden gıcık kapan, küstah ve dik kafalı bir denetçim var."

"Senden hoşlanmadığını söylemedim," diyerek kuzeninin fikirlerini çürüttü Breanna, tepede topladığı saçlarından çıkan bir lüleyi yerine sokarken.

"Aslında, bir bahse girmem gerekseydi, onun sana kızmaktan çok bayıldığını söylerdim. Sen eşine az rastlanacak birisin Stacie. Dahası, Lord Sheldrake'in yetenekleri şöyle dursun, yetkilerini sorgulayacak kadınların sayıca fazla olduklarından şüpheliyim."

"Ben onun yeteneklerini sorgulamadım." Sabırsız bir hareketle kendi kestane rengi, dalgalı saçlarını şekle sokmaktan vazgeçip öylece bırakmaya karar verdi. "Onun babamın anlattığı gibi parasal konularda tam bir dahi olduğundan şüphem yok. Ama bu onu -parasal ya da değil- bir vasi olarak isteyeceğim anlamına gelmiyor."

"O zaman anladım." Breanna tuhaf bir şekilde omuzlarını silkti. "Neden istemeyesin ki? Onun bilgilerinden yararlanabilirsin şüphesiz."

"Yararlanabileceğimden eminim. Ama bunu istediğimden emin değilim." Ayağa kalkan Anastasia küf yeşili rengindeki günlük elbisesinin katlarını düzeltti. "Onun hakkında ne biliyorsun - yani zeki, varlıklı ve George Amca amacına ulaşırsa, senin müstakbel kocan olması dışında?"

Breanna'nın yanakları hafifçe kızardı. "Son söylediğinin gerçekleşeceğine pek inancım yok. Geri kalanına gelince, evet, hem zeki hem de varlıklı. Ayrıca çekici, yakışıklı ve kibar. Sana daha ne kadar şey anlatabilirim, bilmiyorum. Londra'daki tek sezonum boyunca gördüğümünden yola çıkacak olursam, kadınlarla arkadaşlık konusunda zorlandığını söyleyemem. Diğer yandan, işinin onun en önde gelen tutkusu -ve yine en önde gelen meşgalesi- olduğuna inanıyorum gerçekten de. Sezonda çok az baloya katılmasına rağmen hiçbirinde de özellikle eğleniyormuş gibi görünmüyor, üstelik uzun süre de kalmıyordu. Onunla sadece iki kez dans ettim. Diğer kadınlara gelince..."

"Ne tür bir yatırımcı?"

Breanna gözlerini kırıştırdı. "Anlamadım?"

"Babanın parasına yatırım yaptığında, seçimlerinde eski kafalı ve yaklaşımlarında da katı mı? Yoksa yeni şeyler denemeye, yeni fikirler duymaya gönüllü mü?"

"Nereden bilebilirim ki bunları?"

Anastasia elini hüsrarla bir yumruk yaptı, ama çaresizce yanına düşürdü yine kolunu. "Bilmeyeceğini tahmin ediyordum zaten. Ama benim bilmem gerek. O paranın nasıl bir yatırım aracına dönüştürüleceğiyle ilgili çok kesin fikirlerim var. Babam da o şekilde isterdi zaten. Ayrıca eğer..."

Kapı çalınınca konuşması yarım kaldı.

"Girin," diye bağırdı Anastasia.

"Affedersiniz," Anastasia'nın özel hizmetçisi olarak görevlendirilen ama hanımı tarafından çok fazla bir iş yaptırılmasına izin verilmeyen orta yaşlı,

güleç ve tombul bir kadın olan Kate odaya girdi. "Vikont ve Lord Sheldrake geldiler," dedi Anastasia'ya. "Sarı salonda sizi bekliyorlar." Suratında alakadar, annelere özgü bir bakış vardı. "Saçınızı düzeltelim mi efendim? Leydi Breanna'nın gibi toplayabilirim ya da incilerle saçınızı örebilirim ve..."

"Teşekkür ederim Kate, gerek yok." Anastasia bu öneriyi geri çevirdi. "Sadece arkada toplayacağım. Bu yeterli olur herhalde. Ne de olsa, bir toplantıya gidiyorum, baloya değil." Bunları söylerken saten bir kurdele alıp saçlarını bununla bağladı. "Çok güzel oldu. Haydi, şu işten kurtulalım." Breanna'ya baktı. "Geliyor musun?"

Kuzeni ayağa kalktı, gözlerinde kıvılcımlar yanıp sönüyordu. "Hayatta kaçırmam bunu."

Anastasia ve Breanna salona girdiklerinde hem George hem de Lord Sheldrake ayağa kalktılar. Anastasia amcasına hiç bakmadan, gelecek üç ay boyunca mal varlığını ellerinde tutacak adama dikti gözlerini.

Marki çünkü gibi mükemmel bir şekilde giyinmişti ve yine ağırbaşlı bir havası vardı; o çarpıcı yakışıklılığı ve kendine güveniyle varlığı tüm odayı dolduruyor gibiydi. Sandalyesinin yanında dün Bay Fenshaw'nun ofisine getirdiği evrak çantası duruyordu, sadece bugün düne göre iki kat daha kabarıktı sanki.

"Harika," dedi George, kızların dakikliğinden memnun kaldığını gösteren bir baş sallamasıyla. "İkiniz de buradasınız." Bakışları Anastasia'dan Breanna'ya kaydı -ve Anastasia amcasının hangisinin kendi kızı olduğunu tam anlamıyla bilemediği izlenimine kapıldı.

"Ah, Breanna." Açıkça görülüyordu ki, Lord Sheldrake aynı durumdan muzdarip değildi. İleri adım attı ve doğrudan Breanna'ya doğru yürüdü, eğildi ve genç kızın elini öptü. "Günaydın. Her zamanki gibi, çok hoş görünüyorsunuz." Sonra Anastasia'ya döndü, yüzündeki candan ifade değişip sanki onu ölçüp biçmeye başlamıştı. "Günaydın leydim. Umarım iyi uyumuşsunuzdur ve toplantı için hazırsınızdır."

Anastasia kendine dikkatlice bakan gümüş grisi gözlere dik dik baktı, Damen kendiyse alay mı ediyordu yoksa öylesine havadan sudan sohbet mi etmeye çalışıyordu, merak etti. "Gayet iyi uyudum, lordum," dedi cevaben. "Dinlendim ve mirasımı görüşmek için hazırım."

"Güzel. O zaman başlayalım." Marki George'a döndü. "Yeğeninle özel olarak görüşebileceğim bir yer var mı?"

Vikontun şaşkınlıktan ağzı açık kaldı. "Özel olarak mı? Ben..."

"Benim nasıl çalıştığımı iyi bilirsin George," diyerek araya girdi Lord Sheldrake. "Müşterilerimle yaptığım görüşmeler gizli kalır. Dünden itibaren Leydi Anastasia müşterimdir. Şimdi, onunla nerede görüşebiliriz?"

George derin bir nefes aldı, sonra başını salladı. "Neden burada kalmıyorsunuz? Breanna ve ben başka bir yere geçeriz, sonra da yaklaşık bir saat sonra yemek odasında buluşuruz."

"Pekâlâ." Marki oturduğu yere geri döndü, evrak çantasından birkaç kâğıt çıkarıp kanepenin yanındaki sehpanın üzerine bıraktı. Bunları yaptıktan sonra durdu, ellerini arkasında birleştirdi ve George'a anlamlı bir bakış attı.

Vikont gönülsüzce Breanna'ya işaret etti, sonra salondan çıktı. Breanna babasını takip etti, ancak kapı eşiğinde bir süre duraklayıp Anastasia'ya "tüm detayları duymak için sabırsızlanıyorum" bakışı attı. Sonra koridora çıkıp kapıyı arkasından kapadı.

Lord Sheldrake istediği gizliliği müjdeleyen kapı sesine kadar bekledi.

"Oturun," diye emretti Anastasia'ya, kanepenin karşısındaki maun rengi diğer kanepeye işaret etti eliyle. Kaşlarını çatarak elindeki kâğıt destesini hızlıca okumaya devam etti. "Uzun sürmeyecek. Elimden geldiğince basit bir şekilde babanızın size bıraktığı mal varlığını açıklayacağım, sonra da yatırımlara ilişkin tavsiyelerimi bildireceğim. Ya da, arzu ederseniz, her şeyi kendim halleder, size hiç rahatsızlık vermem. Tabii ki, tercihiniz ne olursa olsun, sizin adınıza yaptığım tüm işlemlerin bir kaydını tutacağım, olur da mirasınızın nasıl bir şekilde işletildiğini ve değerinin nasıl arttığını görmek istersiniz diye."

"Durun." Anastasia elini kaldırdı, eğer karşısındaki adam biraz daha devam etseydi çılgın atacağından emindi. "Öncelikle, açıklama yapmak için basit sözcükler arayacağım diye yormayın kendinizi. Parasal terimlere oldukça aşinayım. Ayrıca, önümde duran seçenekleri de çok iyi biliyorum - özellikle de ilgimi çekenleri. Üstelik söz konusu para sizin değil de benim olduğuna göre, mirasım ile ilgili bütün yatırım kararlarından hem haberdar olma hem de bunların benim onayımdan geçmesi konusunda ısrar ediyorum. Ve son olarak, size sunmak istediğim birkaç önerim var."

Damen Lockewood başını kaldırdı ve Anastasia'ya baktı, son derece şaşırdığı suratından okunabiliyordu. "Şimdi mi?" diye mırıldandı sonunda. Birden dudakları seğirdi. "Sanırım bu beni şaşırtmamalı."

"Ama şaşırtıyor."

"Evet, öyle. Bu defalığına ama. Bu sizin için büyük bir başarı, yani nadiren hazırlıksız yakalandığımı düşünecek olursak. Ancak, asla aptal olmamışımdır - bir hatayı iki kez yapacak kadar aptal. Bu yüzden, bundan sonra şaşırmayacağım."

Kâğıtları bir yana bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu -Anastasia'yı iyice süzmesi alışıldık taktiklerinden vazgeçtiğini işaret ediyordu. Sonra ona doğru eğildi, gözlerinde meydan okuyan bir parıltı vardı. "Pekâlâ leydim."

Farklı bir yaklaşım denememizi öneriyorum. Mal varlığınız hakkında bildiklerinizi anlatın bana, ihtiyacınız olan ek bilgilerin ne olduğunu ve bu parayı nereye ve ne şekilde yatırmak istediğinizi söyleyin. Önce dinlerim. Sonra, önerilerimi sunarım, ardından da gerekli kararlar alınır. Bu şekilde olur mu?"

Anastasia kaşlarını kaldırdı. "Bu tür bir fikir alışverişini gerçekten de kabul ediyor musunuz yani? Beni gerçekten dinleyecek misiniz?"

"Evet." Markinin dudaklarındaki gülümseme yavaş yavaş büyüyordu. "Görünüşe göre şimdi de ben sizi şaşırttım."

"Kabul etmek zorundayım ki öyle oldu. Nedense, sizin bu kadar şey... Olmanızı beklemiyordum."

"Açık görüşlü?" diye yardım etti Damen.

Anastasia başını salladı. "Evet. Açık görüşlü."

"Şey, öyleyimdir, yani bazen. Diğer zamanlarda ise tahmin ettiğiniz gibi tam anlamıyla dik kafalının tekiyimdir. Nasıl davranacağım, duyduğum şeylerin akla yatkın olup olmamasına bağlıdır. Yeterince adil değil mi?"

"Sanırım, böyle olmak zorunda zaten."

Koyu renk kaşlardan biri kalktı. "Yani?"

"Yani, 'kararlar alınır' diyecek kadar dikkatliydiniz. O kararları kimin alacağını belirtmediğinizi fark ettim."

Lord Sheldrake'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Doğru, belirtmedim, değil mi?" Ufak bir kahkaha attı, kanepeye işaret ederek. "Ancak, fikirlerinizi kabul etmeye değilse de dinlemeye razı oldum. Bu yüzden, oturabilir miyiz yoksa ayakta durup çarpışmaya devam mı etmeliyiz?"

Anastasia gönülsüzce eteklerini topladı ve birkaç adım atıp gergin bir şekilde kanepenin ucuna tünedi. Ancak marki de yerine oturunca rahatladı. İki de ayakta dururken adamın ona yüksekte bakması yeterince kötüydü zaten. Ama kendisi oturup adam ayakta dururken onun cüssesi ve gücü karşısında cüce gibi hissediyordu -bu durum belirgin bir dezavantaj gibi geldi ona, buna izin vermeye gönüllü değildi.

"Ne bir silahım var üstümde, ne de tehlikeliyim," diyerek araya girdi genç adam, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi.

"Farkındayım." diye söze başladı Anastasia, onun sezgilerinin gücüne şaşırmıştı. Dikkatle baktı adama. Silahlı? Tehlikeli? Bu tartışılabilir bir konuydu. Dişli bir rakip olabilmesi için silaha falan ihtiyacı yoktu bu adamın. Zeki, güçlü ve özgüveni yüksek biriydi..Ayrıca bir dizi etkileyici bağlantılara ve eşsiz bir başarı öyküsüne sahipti. Anastasia onun sahip olduğu bu iki şeyden de faydalanmak istiyordu ve dün gece üzerinde düzeltmeler yaptığı

stratejisinde bunları ağırlıklı olarak kullanacaktı.

"Tüm kıtada krallarla özel olarak toplanıp onlara mali danışmanlık yaptığınız doğru mu?" diye sordu birden, kendi düşüncelerinin aklına getirdiği olasılıklardan ilham almıştı. "Ulak sisteminiz herhangi bir hükümdarinkinden daha mı hızlı? Başarınızın sırlarından biri de bu mu yoksa? Hem kendi yatırımlarınızı hem de müşterilerinizin yatırımlarını belirlerken size diğerlerine karşı üstünlük kazandıran bir ön bilgi topladığınız oluyor mu?"

İlk başta, Damen'in gözlerinde eğlendiğini belirten pırıltılar dolaştı, ancak soruların ardı arkası kesilmeyince bu neşesi solup ihtiyat duygusuyla gölgelendi. "Bu soru yağmuru da nereden çıktı?" diye sordu Anastasia soluklanmak için ara verince. "Sadece merak mı? Yoksa daha fazlası mı? Çünkü eğer merak ediyorsanız, kimseyle ne müşterilerimi ne de onların işle ilgili girişimlerini tartışmam. Ve eğer referanslarımı doğrulamaksa amacınız, sizi temin ederim, babanızın inandığı kadar iyi vasıflara sahibim."

Anastasia markinin bozulmadan kalabilmesine, çok gönüllü bir şekilde olmasa da hayranlık duymadan edemedi. "Benimki kısmen, zararsız bir meraktı lordum," diyerek içten bir şekilde güvence verdi Anastasia. "Ve kısmen de kişisel çıkarım. Sizden yana şüphem de yok, işinize burnumu sokmaya da çalışmıyorum. Sadece iş ilişkilerinizin bu kadar geniş kapsamlı ve bağlantılarınızın da bu kadar dikkate değer kişiler oluşundan büyülenmiş durumdayım. Size dün de söylediğim gibi, şöhretiniz sizden önce geliyor."

Markinin gözlerindeki ihtiyatlı bakış geldiği gibi çabucak kayboldu. "Bu durumda size sadece teşekkür edebilirim," Göz kırptıktan sonra konuşmaya devam etti. "Sizin ilginizi çekebildiğime memnunum -ve sizi etkileyebilmeme de eşit derecede sevindim."

"Etkilendiğimi söylemedim." diyerek düzeltti Anastasia, gözleri dans ediyordu. "Yani henüz değil. Bu başarıya ulaşmak için daha sıkı çalışmanız gerekecek."

Lord Sheldrake Anastasia'yı şaşırtarak kahkahayla güldü. "Siz, Leydi Anastasia, ele avuca sığmaz birisiniz. Fiziksel benzerliğiniz de olmasa Breanna ve sizin akraba olduğunuza inanmak çok güç."

"Breanna bana kıyasla daha çok kısıtlamayla büyüdü." dedi Anastasia, kuzenini savunarak. "Ben şanslıydım. Amerika'da yaşadım ve ailem de meraklı olmamı ve büyük oranda da başına buyruk olmamı teşvik ettiler. Breanna'nın durumu oldukça farklı."

"Evet, biliyorum. Oldukça farklı." Marki dudaklarını büzdü, Anastasia onun sözlerinin altında yatan anlamı fark etme şansı bulmadan konuyu değiştirdi. "Söyler misiniz, size bunu bir iltifat olarak söylediğimi düşündüren şey nedir?"

"Anlamadım?"

"Hemen Breanna'yı savunmaya geçtiniz ve bu sadakatinizden dolayı da

takdir ediyorum sizi. Yine de, size ele avuca sığmamayı hayran olunacak bir özellik olarak gördüğümü düşündüren şey ne?"

"Siz öyle görmeyebilirsiniz lordum, ancak ben görüyorum."

Lord Sheldrake yine göğsünden gelen gür bir sesle kahkaha attı. "Bunu duymayı bekliyordum işte."

"Güzel. Sizi şaşırtmadığıma memnunum." diyerek yüzünde neşeli bir ifadeyle sırıttı. "Yoksa sizin 'her kişi için tek bir defa şaşıрма kuralınızı' ihlal etmiş olurdum."

"Doğru." Suratındaki ifadeyi ciddileştiren Lord Sheldrake arkasına yaslandı, rahat olduğunu bildiren bir duruşla uzun bacaklarından birini diğerinin üstüne attı. "Babanızın bıraktığı mirasla neler yapmayı düşündüğünüzü anlatın."

Anastasia konudaki bu ani değişikliğin kendini hazırlıksız yakalamak için yapıldığını hemen fark etti. Pekâlâ, böyle olmayacaktı işte. Bu cevap için çok iyi hazırlanmıştı. Gecenin yarısını bunu prova ederek, üzerinde değişiklikler yaparak geçirmişti.

Elbisesinin katlarıyla oynarken çenesini kaldırınca markinin bakışlarıyla karşılaştı. "Aklımdaki şey iki aşamalı: Amerika'nın büyüyen sanayisine doğrudan yatırım yapmak ve bu büyüyen ulusun taleplerini karşılamak üzere bir banka açmak; zaman geçtikçe büyük kârlar getirecek bir banka.

Lord Sheldrake'in yüzündeki ifade hiç değişmedi. "Bunlar babanızın fikirleri miydi?"

"Bunların olmasını istediğine inanıyorum. Ama fikirler bana ait."

"Anlıyorum." Sheldrake boğazını temizledi. "Amerika'da bankalar var zaten."

"Ama hiçbirisi benim kafamdaki gibi değil. Lockewood Bankası Avrupa için ne demekse benimki de Amerika için o demek olacak. Sizin yardımınızı sadece bir danışman olarak değil, iş ortağı olarak da istememin nedeni bu."

Kulakları sağır edecek bir sessizlik çöktü odaya.

Sonra: "Bu çalışmanıza ortak olarak yatırım yapmamı mı istiyorsunuz?"

"Evet. Aslında açık sözlü olmam gerekirse, bu fikri düne kadar hiç düşünmemiştim. Bunu kendi başıma yapmaya niyetliydim. Sonra, babamın paramı gözetmesi için seçtiği kişinin siz olduğunu öğrenince zihnim hızla çalışmaya başladı. Sizin sezgileriniz, bağlantılarınız, benim Amerika'yla ilgili ilk elden bilgilerim; birden bunların hepsi şunları düşündürdü: eğer

kaynaklarımızı birleştirecek olursak bankam -yani bankamız- iki kat daha başarılı olur ve iki kat daha hızlı büyür. Bunun muhteşem bir fırsat olduğunu görebiliyorsunuzdur mutlaka, değil mi?"

Lord Sheldrake avuç içlerini birbirine sürttü, vereceği cevabı düşünüyordu. "Leydi Anastasia," dedi en sonunda, "Mantıklı bir yatırımcı olmanın gereklerinden biri de sermayeyi kediye yük- lememektir. Bir diğeri de hangi girişimlerin daha yüksek başarı yüzdesine sahip olduğunu, hangilerinin risk taşıdığını ve beklenmedik sonuçlar doğuracağını tespit etmektir. İngiltere ve Avrupa kıtası hem istikrar, hem de başarılı olması kesin olan fırsatlar sunuyor. Koloniler ise hala büyük bir bilinmeyen."

Anastasia cevap verdi. "Artık koloni değiller lordum. Eyalet oldular. Ve bir şeyi her zaman aynı şekilde yapmanız bunun için daha iyi, başka bir yöntem olmadığı anlamına gelmez. Bu sadece o diğer yöntemi henüz bulmadığınız anlamına gelir. Olduğunuz gibi kalmakta ısrar etmeniz kayıtsızlığa neden olur ve bu da çoğunlukla başarısızlığa yol açar."

Genç adamın gözlerinden kurnazlık okunuyordu. "Dersinize çok iyi çalışmışsınız."

"Önümde kocaman bir gece vardı bunu yapmak için. Bay Fenshaw sizin benim mali danışmanım olduğunuzu açıkladığı zamandan beri, sizin gönülsüz davranacağınızı tahmin ediyordum. Ancak, bu gönülsüzlüğün sadece kendi paranızın yatırım işlemlerine mi sirayet edeceğini ya da bu fikre tamamen şüpheyle yaklaşıp yaklaşmayacağınızı bilmiyordum. Sanırım artık cevabı biliyorum."

Lord Sheldrake başını kaldırınca Anastasia'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Evet, sanırım biliyorsunuz. Ancak, neden gönülsüz olduğumu anlamamızı istiyorum. Bunun nedeni ne yeni yerler keşfetmeyi reddetmem ne de sizin önerilerinize sinirlenmem. Sadece önerdiğiniz şeyi gerçekleştirmek için doğru zaman olduğuna ikna olamadım. Birkaç yıl içinde, belki. Ama şimdi değil. Yeni doğmuş bir tay gibi ayaklarının üzerinde doğru düzgün duramayan bir ülkeden bahsediyoruz -ayrıca eklemeliyim ki bu ülkeyle savaş halindeyiz."

"Birkaç yıl mı? O zaman bunu tartışmaya gerek yok, çünkü birkaç yıl sonra size danışmama gerek kalmayacak. Aslında birkaç ay sonra bile gerek kalmayacak." Anastasia'nın yumruk haline getirdiği eli kanepenin sırmalı kirlentlerine bastırıyordu. "Ama ben birkaç ay beklemek istemiyorum. Hemen başlamak istiyorum -babam için. O, çok ileri görüşlüydü; işiyle ilgili yeni, yaratıcı şeyleri hoş karşılardı. Birkaç kez Colby ve Oğulları'nın Eyaletler'deki rolünü genişletme ve iş yaptığımız ve sayıları sürekli artan tüccarlara borç sermaye verme konusunu konuştuk onunla. Benim girişimlerimi ilk alkışlayacak kişi o olurdu."

"Henry'nin çok girişimci biri olduğuna katılıyorum. Ancak o aynı zamanda akıllıydı da. Parayı çarçur etmeyi önermezdi. Ne de mal varlığının tamamını

tek bir riskli yatırıma akıttırdı."

Anastasia hayal kırıklığını yenmeye çalıştı; bunun bir yenilgi değil sadece geçici bir başarısızlık olduğunu hatırlattı kendine. "Bu konuyu tüm gün tartışabiliriz. Siz olaylara bir taraftan bakıyorsunuz, ben başka bir taraftan." Ayağa kalktı. "Cevabınızı verdiniz. Benim girişimimde yer almayacaksınız. Pekâlâ. Kendi başıma halledeceğim bunu. Babamın mal varlığı yüz elli bin paundun üzerinde ve buna ne Colby ve Oğulları'ndaki hisseleri ne de İngiltere ve Philadelphia'daki evleri dâhil değil. Şimdi bana, bu servetin tam olarak ne kadarı nakit halinde ve kullanımına hazır, söyler misiniz?"

"Hiçbir kısmı."

Anastasia hızlıca başını salladı ve markiye baktı. "Anlayamadım?"

"Babanızın nakit değerleri toplamda iki yüz bin paunda yakın -ancak bu paranın hiçbir kısmını kullanamazsınız." Lord Sheldrake sakın bir şekilde duruşunu düzelterip ayağa kalktı.

"Benim işim size tavsiyelerde bulunmak ve mal varlığınızı yönetmek. Mirasınızı çarçur etmenize izin verirsem vicdanım rahat etmez."

Anastasia'nın yanakları sinirden kızardı. "Yani kendi parama erişme isteğimi reddediyorsunuz, öyle mi?"

"Hayır, sadece paranızı bir Amerikan bankasına yatırmanıza izin vermeyi reddettiğimi söylüyorum." Anastasia'ya dikkatle baktı, onun öfkeli olduğunun farkındaydı, bu yüzden öfkelerini yatıştırmaya çalıştı. "Bunu zalimlik ya da zorbalık olsun diye yapmıyorum. Umarım buna inanıyorsunuzdur. Ama inanmıyorsanız..." Omzunu silkti. "İkimiz de bu gerçeğe yaşamak zorundayız. Sırf sizi niyetimin onurlu olduğuna ikna etmek için dürüstlüğümden ödün veremem. Şu şekilde düşünün: Sizi sonsuza kadar engelleyemem. Ekim ayından sonra kendi paranızı kendiniz yönetmeye başlayacaksınız, o zaman istediğiniz gibi yatırım yapabilirsiniz. Umuyorum ki bu üç ay sizin düşüncelerinizi etkileyebilecek kadar zaman verir bana; yani o zamana dek benim yapacağım danışmanlıktan edineceğiniz ufak tefek ipuçlarıyla aklınız başınıza gelmiş olur."

"Ya da bu üç ayı, benim girişimime yatırım yaparak yeni bir şeyler denemekten korkmayan işadamlarını etkilemek için kullanmış olurum." diyerek karşılık verdi Anastasia; kızgın, hayal kırıklığına uğramış ve gücenmiş hissediyordu -bu duyguların nereden çıktığından tam olarak emin olamadığı için daha da öfkeleniyordu. Tabii, engellendiği için, hayatının kontrolü başka birinin ellerinde olduğu için küplere binmişti. Ama Lord Sheldrake'in olumsuz cevabı da tahmin ettiğiinden daha çok sıkıştı canını. Ve onun son derece ilkeli iş yapma tarzına kinle karışık bir hayranlık duymadan edemiyordu -çıkan sonuçtan nefret etse bile.

Öyleyse kime öfkeliydi, kendine mi ona mı?

Markinin gözlerinde merak kıvılcımları çaktı. "Niyetiniz başka yatırımcılar mı aramak?"

"Cevabınız olumsuz olduğu için, evet."

Genç adamın dudakları seğirdi. "Size bol şanslar o zaman."

Kahretsin, ne kadar da küstahtı bu adam.

"Toplantı sona ermiştir, lordum." Anastasia eteklerini topladı ve markinin yanından geçmeye çalıştı. "Ayırdığınız zamanı ve dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Sizinle aynı fikirleri paylaşmıyorum."

Anastasia tam geçeceği sırada marki kolundan tuttu onu. "Ve ben de bu girişim için olan tutkunuza saygı duyuyorum. Aynı görüşte olmadığımız konusunda hemfikir miyiz, yoksa bu sizin için bile çok gelenek dışı bir kavram mı?"

Anastasia donup kaldı, kolundaki güçlü elin farkındaydı, daha da çok farkında olduğu şeyse buna verdiği tepkinin kafa karıştırıcı olmasına karşın güçlü oluşuydu. Benliğinin yarısı kolunu hızlıca çekip kurtarmak, diğer yarısı ise olduğu gibi kalıp Lord Sheldrake'in dokunuşunun yarattığı tuhaf duyguları keşfetmek istiyordu. Bu temasın mantıksızlığını, aralarındaki ilişkinin sıradan oluşunu düşünecek olursa, her iki tepki de son derece aşırıydı. Belki de her şey tartışmalarının hararetinden, farklı düşüncelerinin yarattığı yoğunluktan kaynaklanıyordu. Ama yine de...

Başını yavaşça kaldırıp markinin gözlerine baktı. "Hayır, lordum," diye cevap verdi, markinin düşüncelerini okumaya, kendi düşüncelerini anlamaya çalışıyordu. "Benim için çok gelenek dışı değil. Şu andan itibaren, aynı görüşte olmadığımız konusunda hemfikiriz."

"Harika."

Kendine mi öyle geliyordu, yoksa kolundaki baskı artmış mıydı? Emin değildi. Emin olduğu tek şey markinin gözlerinin kısıldığı, kendine dikkatle baktığı ve ses tonundaki kesinliğe rağmen kolunu bırakmak için hiçbir girişimde bulunmadığıydı.

Kısa bir süre sonra marki konuştu. "Ben de buna karşılık, İngiltere'deki işadamlarının dostluğunu kazanma çabalarınıza müdahale etmeyeceğime dair söz veriyorum. Eğer yatırım yapmaya hevesli birini bulursanız, harika olur bu. O zaman hem o işadamına engel olmam, hem de sizin ikna kabiliyetinize alkış tutarım."

Anastasia iradesine rağmen dudaklarında bir gülümseme belirlediğini hissetti. "Bu bir meydan okuma mı lordum?"

Marki dişlerini gösteren bir gülümsemeyle baktı ona. "yle olduğunu söylesem?"

"Kabul ediyorum o zaman." Bakışları koluna kaydđ, genç adamın parmaklarından gelen sıcaklığın elbisesinden geçip tenini bilinmeyen, yabancı bir ateşle yaktđđını hissedebiliyordu. "ğle yemeğine gitsek iyi olur," dedi, ses tonu tuhaf bir şekilde gergindi.

Marki başını yavaşça salladı. "Evet. İyi olur."

Öğle yemeği lezzetli yemekler, güzel şaraplar ve bir bıçakla kesilebilecek kadar yoğun bir biçimde hissedilen gerginlikle, bir buçuk saat kadar sürdü.

Sohbetin ilerlememesinden kaynaklanmıyordu bu gergin ortam. George bunun çaresine bakıyordu. Masanın başköşesine oturup Damen Lockewood'u mali konularla ilgili soru yağmuruna tutmuştu. George'un sol tarafında oturan marki bütün soruları cevaplamış, bakışları sadece George'a değil, nazik bir şekilde, tam karşısında oturan Breanna'ya ve onun sağında oturan Anastasia'ya yönelip durmuştu. George ise kızlardan hiçbirine bakmamış, bedenini markiyeye doğru yöneltmişti. Aşırı derecede parlak görünen gözleri de markinin gözlerine çivilenmiş gibiydi. Sesi ve yüzündeki ifade gergindi, Anastasia onun hala yapılan toplantının sırlarına vakıf olamadığı için huysuzluk ettiğinden şüpheleniyordu.

Gülümsemesini güçlükle bastırdı. Amcası sonuçta hiçbir şey kaçırmadığını öğrense ne kadar da rahatlardı. Ne büyük iş girişimleri planlanmış ne de mirasını ne şekil bir yatırımda kullanacağıyla ilgili yaratıcı yöntemler keşfedilmişti. Tam tersine, babasının mal varlığının değerini ve Lord Sheldrake'in yatırım planlarını boşa çıkardığını öğrenmekle kalmıştı; toplantı tamamen önemsizdi.

Tam bunları düşündüğü sırada başını kaldırdı, markinin kendini dikkatle inceleyen bakışlarıyla karşılaştı ve anında gözlerini kaçırdı.

Belki de tamamen önemsiz değildi.

"Tatlılarımızı bitirmeden önce sizlerle paylaşmak istediğim bir haberim var." George ileri doğru eğildi ve ilk kez masadaki herkese hitap etti. "Anastasia'nın durumu hakkında epey düşündüm. Onu sosyeteye takdim etmem ve düzgün insanlarla tanıştırmam Henry'nin isteğiydi. Ben de bunları yerine getirmeye karar verdim."

Kendi kendini onaylar bir gülümsemeyle devam etti. "Burada Anastasia'nın onuruna büyük bir parti vereceğim. Birkaç yüz kişi davet edilecek. İki ya da üç gün eğlenceler olacak, bunların içinde Anastasia'nın yüksek sosyeteye takdim edilmesi için yapılacak büyük bir balo da yer alacak. Yeğenim, Henry'nin isteyeceği tüm o zarafet ve seçkinlikle, Colby ailesine yaraşır şekilde tanıtılacak."

Anastasia irkildi. Bu bekleyeceği son şeydi, özellikle de amcasını bu kadar iyi tanıyorken. Onun akli partilerle değil iş güçle meşgul olurdu; kendini düşünmeden hiçbir adım atmazdı “-tüm bunlar için Anastasia'nın babasının parasını kullanıyor olsa bile. Sonuç olarak, bu kadar büyük bir eğlence düzenlemenin amcasına ne gibi bir faydası olabilirdi ki?

"George Amca," diyerek dikkatle cevap verdi. "Buna gerçekten gerek yok. Hassasiyetinizi takdir ediyorum, ancak babamın bunları beklediğini..."

"Saçmalık." diyerek yeğeninın itirazını geri çevirdi. "Biricik erkek kardeşimin biricik kızısn. İsrar ediyorum." Kendisini suratında anlaşılamaz bir ifadeyle seyreden Damen Lockewood'a döndü. "Bu fikir hakkında ne düşünüyorsun Sheldrake?"

Marki boğazını temizledi. "Sanırım iyi olur. Ne de olsa, Henry bu işler için on bin paund ayırmış. Yani, ihtiyacınızdan da fazlası kullanımınıza hazır, bunu bildiğimize eminim." Suratındaki anlamlı bir ifade belirdi; Anastasia Lord Sheldrake'in de kendisiyle tamamen aynı şeyleri düşünüp düşünmediğini merak etti. "Bu partiyi ne zaman vermeyi düşünüyorsun?"

George sandalyesinde kıpırdandı, markinin harcanacak paranın kaynağına atıfta bulunması karşısında telaşlandığı fark edilebiliyordu. "Mümkün olan en kısa sürede. Bir hafta içinde belki. Davetiyeleri bugün göndermeye başlayacağım."

"Bir hafta mı?" diye tekrarladı Anastasia. "Bu biraz iddialı değil mi? Hatırladığım kadarıyla anne ve babam bu büyüklükteki partiler için davetiyelerini en az iki hafta öncesinden alırlardı. Hiçbir partinin bir diğeriyle çakışmayacağını garantilemenin tek yolu buydu."

"Sezondayken o dediğın doğru," diye karşılık verdi amcası. "Ancak Sezon uzun süre önce sona erdi. Bu yüzden bu gibi çakışma risklerine girmeyeceğiz."

"Evet," diyerek onayladı Damen. "Bu da başka bir sorunu gündeme getiriyor. Yüksek sosyetenin çoğu ya Brighton ve Bath'te ya da yurtdışı seyahatinde. Neden sonbaharda herkes dö- nünceye kadar beklemiyorsun?"

George, "Çünkü o zamana kadar Anastasia iki ay boyunca yalnızlık içinde yas tutmuş olacak." diyerek Anastasia'ya neredeyse kakhaha attıracak sevgi dolu bir cümleyle karşılık verdi. "Benim dediğim şekilde olursa, buradaki ilk yazını kakhaha ve eğlencelerle dolu güzel bir zaman olarak hatırlayacak." Omuzlarını silkti. "Tanıdığım kişilerin çoğu yaz için İngiltere'de kaldı. Brighton ve Bath'e gelince, ikisi de buraya çok uzak değil."

"Sanırım öyle." Lord Sheldrake şarap kadehini dudaklarına götürdü, son yudumların tadını çıkarıyordu. "Güzel. Yani bu ev partisi."

"Harika." George iyice arkasına yaslandı. "Konuk listesiyle ilgili tavsiyelerde bulunursan çok makbule geçer. Sosyetenin en nüfuzlu kişilerini

istiyorum burada."

"Nüfuzlu? Bunlara işadamları da dâhil mi?" Anastasia birden canlandı.

"Evet." Amcası suratında tuhaf bir ifadeyle baktı ona. "Tabii ki. İşadamları, asilzadeler, toprak sahibi soylular. Tanışmaya değer herkes."

"Bu, kulağa harika geliyor," dedi Anastasia, heyecanını bastırmak için parmaklarını kucağında kenetledi. "Teşekkür ederim George Amca."

Lord Sheldrake öksürdü. Anastasia bu öksürüğün bir kahkahayı bastırmak için olduğundan şüphelendi. "Tabii ki Medford. Konuk listesi için sana yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Listeye önemli asilzadeleri, saygıdeğer toprak sahiplerini... Ya, tabii ki, zengin işadamlarını da ekleriz." Anastasia'ya çabucak, iğneleyici bir sırtımayla baktı -Anastasia'nın görmezlikten geldiği bir sırtımaydı bu.

"Güzel." George Amca bu bakışmaları fark etmemişti. Bunun yerine, çatalı ve bıçağını inceliyor, görünüşe göre bahsetmesi gereken başka bir detayı düşünüyordu.

Biraz sonra bu detayın ne olduğunu öğrendi Anastasia.

"Ah, Sheldrake." George çatal ve bıçağını bıraktı, peçetesini dikkatlice yeniden katladı. "Baloda Breanna'ya eşlik ederek beni onurlandırır mısın?"

"Baba " Breanna'nın yanakları kızardı, bakışlarını önüne düşürdü; utanç ve babasına karşı gelme korkusu arasında bölünmüştü.

"Bu balolarda Breanna'ya eşlik etmekten zevk duyarım," diyerek araya girdi Lord Sheldrake, Breanna'ya sıcacık bir gülümsemeyle bakarak. "Kızın ve ben birlikte, Leydi Anastasia'nın İngiliz sosyetesindeki ilk eğlencesinden zevk alması için uğraşacağız." Anastasia'ya göz ucuyla baktı, gözleri kararlılıkla parlıyordu. "Aslında ben kendi adıma, senin çabaların ve kendi çabaları sayesinde yeğeninin bir an bile sıkılmayacağına yemin ediyorum."

"O son söyledikleriyle ne demek istedi Lord Sheldrake?" diye sordu Breanna, öğleden sonra Anastasia'yla birlikte bahçeler arasında dolaşırken.

"Hım?" Anastasia güneşe karşı ellerini siper etti, Medford çiçeklerinin büyüleyici kokularının ve canlı renklerinin tadını çıkarıyordu. Altınbaşaklar, hanımeliler, yabani güller -bunları hepsinden çok özlemişti, İngiltere'nin kırsal kesimleri harikuladeydi, huzurlu ve eşsiz. Doğanın güzelliği, saatlerce yürüme ve asla bir hedefe ulaşmama, huzur ve macera hissi; bunların hepsi bir araya geliyordu burada.

Tanrım, insanın yurdunda olması ne güzeldi.

"Stacie?" diyerek sorduğu şeyi hatırlattı Breanna.

Anastasia gülümseyerek devasa bir meşe ağacının yanında durdu, ağacın

çok sayıdaki dallarından bazıları çimenlere doğru sarkmış, yaprakları yeni yeni yeşillenen bazı dallar da arazinin güney tarafındaki bahçelere sınır oluşturan yeni bölümler olarak dimdik kalmıştı.

"Bu ağacı hatırlıyor musun?" diye sordu Breanna, ağacın gövdesini okşayarak. "Dört yaşındayken tırmandığım ağaç. Her şeyden uzun olmak istiyordum, böylece hiçbir şey görüşümü engelleyemeyecekti."

"Hatırlıyorum," diyerek ilgisizce cevapladı Breanna, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Düşmüştün, elbisen dallardan birine takılmış ve bacağının üst tarafı yaralanmıştı. Yarım saat boyunca kanamıştı. Büyükbabam kanamayı durdurmak için üç tane mendilini kullanmak zorunda kalmıştı."

Anastasia kahkaha attı. "Yara izi hala duruyor." Gülümsemesi soldu. "Ne kadar korktuğunu hatırlıyorum ve yaranın ne kadar acıttığını da. Ağlamıştım bile -hayır, hıçkıra hıçkıra ağlamıştım- ve sen benim nadiren ağladığımı bilirsin. Ama o hissin, o kısacık bir an için dünyanın tepesinde durmanın nasıl inanılmaz olduğunu da hatırlıyorum. Biliyor musun? Değmişti. Tüm o gözyaşlarına, ağrıya, yaraya. Değmişti."

"Stacie, Lord Sheldrake' in ne demek istediğini söyleyecek misin, söylemeyecek misin?" Breanna kuzeninin anılarıyla meşgul olmasını bölmüştü. "Bir de, bu sabahki toplantıda neler oldu, anlatacak mısın? Neler geçmiş olursa olsun o kadar da berbat değildir herhalde. Sen ve marki bu öğle yemeğinde gayet iyi geçiniyor gibiydiniz; kesinlikle dünküne göre daha iyi yani."

Anastasia nedeninden emin değildi; ama kuzeninin sorusunu cevaplamaktan kaçınmak için ani bir istek duydu içinde -en azından sorunun Lord Sheldrake'e karşı olan tutumlarıyla ilgili kısmını cevaplamak içinden gelmiyordu.

"Muhtemelen, George Amcamın onuruma verilecek balo hakkındaki sürpriz haberine çok şaşırmam yüzündendir," diye cevapladı hemen. "Böyle masraflı bir eğlence? Hiç de babanın tarzı değil."

"Katılıyorum," dedi Breanna. "Bu haber beni de şaşkına çevirdi. Ve sonra Lord Sheldrake'e bana eşlik etmesi için ısrar etmesi... " Yüzü kızardı. "Eminim ki bu da babamın planının bir parçası. Sanırım bir şeyleri ispatlamaya çalışıyor, yüksek sosyete Colby ailesinin -büyükbabamın ve yakın zamanda da amcamın ölmesine rağmen- eskisi kadar nüfuz sahibi olduğunu göstermek istiyor."

"Haklısın." Anastasia eteklerini topladı ve çimenlere oturdu. "Ya dediğin gibi, ya da sosyal bir ortamda daha hızlı ilerleyeceğini düşündüğü bir iş anlaşmasının ortasında." Yan tarafında duran düz, geniş taş vurdur hafifçe. Haydi, biraz oturup güneşin tadını çıkaralım. Bunu sandalyen olarak kullanabilirsin. Böylece, elbisende çimen lekesi olmaz." Anastasia'nın

gözlerinde hınzır bir ifade vardı. "Sanırım lekeli elbiseler George Amcamı hala kızdırıyor."

Breanna'nın dudaklarında kuzeninin yorumunun hatırlattığı anılar yüzünden bir tebessüm belirdi, ama gözlerinde hüznü vardı. "Her şey babamı kızdırıyor zaten," dedi. "Sadece bazı şeyler diğerlerine göre daha çok kızdırıyor -lekeli elbiseler gibi." Büyük bir dikkatle eteklerini topladı ve taşın temiz yüzeyinin ucuna tünedi.

Anastasia'nın boğazında o çok tanıdık endişe düğümünü kaldı, çocukluğundan beri bildiği ama dile getirmeye çok korktuğu bir endişeydi bu.

Ancak şimdi bundan bahsedebildi.

"Breanna -seni incitmiyor, değil mi? Yani fiziksek olarak."

Kuzeni önünde uzanan alana dikti gözlerini. Sonra, yavaşça başını salladı - sanki gerçeği saklıyor, Anastasia'nın endişelenmesini istemiyor gibi gönülsüzce yapmıştı bu hareketi. "Hayır. Gerçekten. Henüz böyle bir şey yapmadı." Durdu. "O her zaman patlamaya hazırdır. Biliyorsun. Ama çoğunlukla öfkesini konuşarak saçar. Bir ya da iki kez bunun ötesine geçti -genellikle de kararlarını yanlış zamanlarda sorguladığımda. O zamanları genellikle biliyorum ve ortalıkta görünmüyorum. Ama o işaretleri fark edecek kadar vaktim olmadan ona yaklaştığım zamanlar da oluyor."

"Nasıl işaretler?"

"Uzun, acı sessizlikler... Aşırı içki ve derin düşüncelere dalma... Genellikle de kapalı kapılar ardındaki gergin iş toplantılarının ardından oluyor tüm bunlar. Babamın para kazanmaya ne kadar kafayı taktığını biliyorsun. İşler yolunda gitmediğinde öfkeden kuduruyor."

"Sana vuruyor mu?"

"Bazen. Katlanamayacağım kadar değil."

"Ama henüz böyle bir şey yapmadı demiştin. Ne demek oluyor şimdi bu?"

Breanna yerden birkaç ot koparıp parmakları arasında ezdi. "Bilmiyorum. Son zamanlarda girdiği ruh halleri hiç olmadığı kadar yoğun sanki. Yani, sanki yüzeyin altında kaynıyor, patlamamak için kendini zor tutuyor. Annenle aynı odada olduğu zamanlardaki gibi davranıyor."

"Hatırlıyorum." Anastasia sustu, bu yapbozda Breanna'nın hala bilmediği parçalar olduğunu hatırlattı kendine -zamanı gelince bunları kendisi bulacaktı.

"Seni endişelendirmek değildi amacım Stacie. Muhtemelen aşırı tepki veriyorum. Sadece, Lord Sheldrake'le olan bu durum haddinden fazla

sürtüşme yaşanmasına neden oluyor. Benim vesveselerim babamı öfkeliendiriyor. Marki burada olduğunda utanıyorum, içim rahat etmiyor -ve evet, kararsız kalıyorum. Babamın benden ne beklediğini biliyorum. Ama yapamayacağım bir şey için söz veremem ki ona."

"Tabii ki veremezsin," dedi Anastasia da, belli belirsiz de olsa suçlu hissetti kendini, nedenini düşünmek bile istemedi. "İtaat konusunda zorlama yapabilirsin kendine belki, ama duygusal konularda değil. Şüphesiz, George Amca da fark etmiştir ki..."

"Fark etmiyor. Ne de ben onu ikna edecek kadar becerikliyim." Breanna elini çenesine dayadı, kuzenine doğru çevirdi yüzünü. "Ben korkak değilim Stacie," dedi sessizce. "Bunu bilmen benim için önemli. Ayrıca, on yıl önceki korkmuş küçük kız da değilim. Bir durum hakkında yeterince güçlü hissedersen babama karşı geliyorum, o ne kadar kızarsa kızsın. Eğer Lord Sheldrake konusunda da öyle hissedersen aynısını yaparım. Sorun şu ki, iyi bir neden olmadan babama sık sık karşı çıkmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, şu sonucu da göz önünde bulunduracak olursak buna değmez zaten."

"Senin korkak olduğunu asla düşünmedim." Anastasia kuzeninin elini tutup sıktı. "Sen zor durumların üstesinden gelip hayatta kaldın. İkimiz de hayatta kalabildik. Bazen bu dilini tutmak demektir -ki sen bunda benden daha iyisin. Bu seni cesaretsiz yapmaz. Seni akıllı, bilge bir insan yapar. Senin kendini tutma özelliğinden birazını kapsam çok iyi olurdu. Ve onu bugün sabahki gibi durumlarda kullanabilsem..." İçini çekti. "Pekâlâ. Bu kez bu durumdan sağ çıkmam orijinal planımdan sapmak zorunda kalmam anlamına geliyor."

Breanna'nın yüzündeki ifade bir şey anlamadığını gösteriyordu. "Neyden bahsediyorsun böyle?"

Anastasia tekrar içini çekti, ellerinin üzerinde arkasına yaslandı; avuç içleri yeşil renkli bir halı gibi uzanan çimenlere gömülüydü. "Ben ve benim Colby adını -benim adımlı- tüm dünyanın belleğine kazıma planım hakkında konuşuyoruz. Lord Sheldrake sayesinde, artık değiştirilmek zorunda olan planımdan."

"Bir şey anlamadım."

"Bana kalan mirası Philadelphia'da bir banka açmak için kullanmak istedim -Lockewood Bankası nasıl Avrupa'ya ve İngiltere'ye kaynak ve istikrar sunuyorsa, bu banka da öyle büyüyecek, genişleyecek ve aynı şekilde Amerika'ya kaynak ve istikrar sağlayacaktı. Lord Sheldrake'e niyetimden bahsettim, bu girişimde ortağım olarak yer almasını istedim. O da reddetti. Ayrıca bu yatırımı tek başıma gerçekleştirmek için babamın bıraktığı parayı kullanmama da izin vermiyor, ne şimdi ne de mirasımı yöneteceği üç ay içinde. Bu yüzden, ben de ona bu desteği başka yerde, yeni bir şeyler

denemeye gönüllü diğer önemli işadamlarında arayacağımı söyledim. Bunu duyunca eğlendi ama şüpheye de düştü. Ayrıca, George Amcamın verdiği haberlerden sonra sermaye bulma çalışmalarına nereden başlayacağımı da anladı: onuruma düzenlenecek eğlencelerde."

Breanna'nın ağız duyduğu her kelimeyle biraz daha açıldı. "Stacie, şimdi sen Lord Sheldrake'le yaptığın toplantıyı ona parayı nereye yatırmayı istediğini anlatarak mı geçirdin?"

"Evet. Ama işler istediğim gibi gitmedi işte. Tabii bu kararımdan dönmeyi düşündüğüm anlamına gelmiyor. Kararımdan dönmem. Sadece başka bir yol bulacağım."

"Bir banka. Banka açmaktan bahsediyorsun-Philadelphia'da." Birden rahatsız edici bir olasılık geldi Breanna'nın aklına. "Bu, Amerika'ya geri döneceğin anlamına mı geliyor?"

"Sadece ziyaret etmek için." diyerek güvence verdi Anastasia. "Benim yurdum İngiltere Breanna. Bankanın duvarlarını kendi ellerimle örme ya da dağıtılan her şilini sayma gibi bir niyetim yok. Babamın inşa ettiği ilişkiler ve Lord Sheldrake'in bağlantıları ve deneyimiyle buna gerek kalmayacak. Ben işin fikir kısmını hallediyorum. Şimdi ihtiyacım olan tek şey işleri başlatabilmek için sermaye. Başarılı olacak. Biliyorum olacak. Ama işte kahretsin, marki öyle inatçı ki..."

"Stacie, o para konularında tam bir dahi. Şüphesiz, hangi yatırımın başarılı olacağını senden daha iyi biliyordur."

"Bildiğinden eminim -ya da bilecekti diyelim, eğer dinleseydi. Anla dinlemiyor. Avrupa'nın istikrarlı, Amerika'nın ise bilinmeyen bir yer olduğunda ısrar ediyor. Pekâlâ, büyük imparatorluklar risk alınarak kurulur. Girişimlerin de bundan aşağı kalır yanı yoktur. Ve eğer Damen Lockewood bunu anlamayacak kadar dik kafalıysa, ben de başka bir yere giderim."

"Baloda tanıştığın herkesi ikna etmeye çalışacaksın."

Anastasia'nın yüzünde beklenti dolu bir sırıtma belirdi. "Aynen. Burada devreye sen gireceksin. George Amcamdan konuk listesinin bir kopyasını isteyeceğim. Endişelenme," diye ekledi, Breanna'nın kaşlarının endişeyle çatıldığını görünce. "Bahanem hazır; isimleri önceden görmek istediğimi, böylece birilerine yanlış unvanla hitap etmeyeceğimi, onu da utandırmayacağımı söyleyeceğim. Bu tam da George Amcamın alkış tutacağı türden bir hareket çünkü."

"Bu doğru," diyerek kabul etti Breanna. "Ama benim buradaki görevim ne?"

"Listeyi birlikte inceleyeceğiz, kim kimdir bana söyleyeceksin. Potansiyel destekçim olabilecek kişileri ayırt etmede sana ihtiyacım olacak." Anastasia Breanna'dan geleceğini tahmin ettiği itirazları savuşturdu. "Farkındayım,

George Amcamın işleriyle ilgilenmiyorsun, ama meslektaşları kimlerdir ve bunlar arasında en başarılıları kimlerdir biliyorsundur mutlaka. Sonra, balo gecesi bu belirlediğimiz adamları bana işaret edeceksin ve düzgün bir şekilde tanıştıracaksın bizi. Gerisini ben hallederim. Sosyeteye takdimim tamamlandığında girişimim için gerekli para da tamamen toplanmış olur."

Breanna kuzeninin bu hevesli haline gülmeden edemedi. "Söylesene, bu partide hiç mi eğlenmeyeceksin sen? Yani geleneksel anlamdaki eğlenceden bahsediyorum. Biliyorsun işte sohbet etmeler, ilginç insanlarla tanışmalar, hatta danslar... Yoksa tüm zamanı iş güç meseleleriyle mi harcayacaksın?"

Anastasia'nın yüzündeki sırıtma daha da büyüdü. "Bu, amacıma ne kadar çabuk ulaşacağıma bağlı."

Amacına ulaşan George balo haberini vermesinden bir hafta sonra kara kara düşünüyordu. Bu balo kahrolası, lanet bir baş belasıydı işte, varlığının her zerresiyle içerliyordu bu duruma.

Yüzüne yapmacık bir gülümseme yapıştırıp daha bir saat önce bomboş olan devasa balo salonunu inceledi. Şimdiyse, iğne atacak yer yoktu; içeri giriş yapan konuklar rengârenk giysileriyle akınlar halinde geliyor, daha önce gelmiş olanlar ise dans pistinde dönüyor, gittikçe büyüyen gruplar halinde sohbet ediyor ya da içeceklerin bulunduğu kısımlara gidiyorlardı.

Savurgan bir ev partisinin tipik başlangıcıydı işte.

Ellerini arkasında kavuşturan George ev sahibi rolüne geri döndü. Ortalıkta boş boş dolandı, sol tarafına bir gülümseme, sağ tarafına bir selam... Tüm bunları yaparken aklından bu kah- rolasıca eğlencelerin maliyetini hesaplıyordu. Tabii, faturaları elinden geldiğince şişirmiş, aralara elli paund, yüz paund neyse eklemişti. Ama çok fazla ileriye gitmeye de cesaret edememişti. Sheldrake'in dikkatli gözleri Henry'nin parasının her kuruşunu takip ediyorken yapamazdı bunu. Sonuç olarak George bu lanet eğlencenin masraflarından, vaktini ayırmasına değecek kadar parayı zar zor cebine indirebilmişti. Aslında, son hesaplar birbirine uyarsa bin paund karlı çıkacağına dair bahse girebilirdi.

Bin dolarla ne yapabilirdi ki? Ancak iki ya da üç haftalık bir erteleme sağlayabilirdi belki. Daha fazlası olmazdı. Hiç şüphe yoktu ki bu para işini gereken noktaya kavuşturamazdı.

Kahretsin.

Wells'in Lord ve Leydi Dutton'un geldiğini ilan ettiğini duydu ve çift, giriş yaparken dışlerinin arasından küfretti George. Demek ki o fiyakacı boşboğaz, cadaloz karısını bu davet için Bath'ten ayrılmaya ikna edebilmişti. Bu hiç de ilham verici bir keşif değildi. Dutton'la iş yapmadıklarından değildi böyle düşünmesi. Sorun şuydu ki, bu durum her an değişebilirdi. Adam hakir görülemeyecek kadar nüfuz sahibiydi ve o şekilde kalmayı sürdürecektik kadar

da çok parası vardı. Çok güzel, diye karar verdi George. Oraya gidip görevini yapacaktı. Sonra, görmesi gereken adamları kısa sürede bulup kendi işlerini yoluna koyardı.

Boyun eğmiş bir halde antreye doğru yürüdü, başı dik bir şekilde selam verdi ve on beş dakika sürecektir sinir bozucu bir sohbet için kendini hazırladı.

"İyi akşamlar Leydi Dutton." George reverans yaptı, kadının eldivenli elini öptü ve kocasının öne doğru fırlamış göbeğinden diğer iki yüz konuğa nasıl yer kalacağını merak etti sıkıntıdan. "Dutton," diye ekledi, karnına çarpmadan adama hoş geldin demek için bir adım geri attı.

"Medford. İyi akşamlar. Bu harika bir parti," dedi Dutton, diğer konukları süzerken onayladığını belirtir şekilde başını sallıyordu. "Seni takdir etmek lazım. Çok kısa bir sürede böyle hoş bir toplantı ayarladın. Hem de yılın uygun olmayan bir zamanında. Bildiğin gibi, Penelope'i buraya getirmek için epey dil dökmem gerekti. Bu kadar emeğime değdiğini görünce rahatladım." Gözlerini devirdi kaşla göz arasında. "Yoksa bunu unutmama asla izin vermezdi."

Leydi Dutton'un kocasına attığı kötü niyetli bakışları görmezden gelen George başını sallayarak anladığını belirtti. "İkinizi de burada görmekten dolayı çok mutluyum." İçeri girmeleri için eliyle işaret etti, yarı umutla sohbeti kısa kesebileceğini düşünüyordu. "Lütfen eğlenmenize bakın."

"Hangi genç bayan yeğeniniz?" diye sordu Dutton, George'un sohbeti kısa kesme umutlarını da suya düşürmüş oldu böylece. George ise olduğu yerde durmuş, başını kısa boyunun izin verdiği kadar yukarıya kaldırmış etraftakilere bakınıyordu. "Ah," diyerek kendi kendini cevapladı Dutton. "Tanıdık bir yüz görüyorum: Breanna. Çift kanatlı kapıların orada -şaşırtıcı ama tek başına duruyor. Görmeyeli epey oldu, ama onu nerede görsem tanırım. Daha da serpilip güzelleştğine, değiştiğine inanıyorum, ama o sarı elbisenin içinde tanıyabildim onu."

Gerginleşen George kendi eksenini etrafında döndü ve Dutton'un baktığı yere bakınca rahatladı. "Karıştırdın Dutton. Kızım kalabalığın arasında müziğin tadını çıkarıyor." Kolunu müzisyenlerin olduğu tarafa salladı. "Onun elbisesi mavi, sarı değil. Ve Sheldrake'le dans ediyor. Gördüğünüz genç bayan yeğenim Anastasia."

Dutton'un ağzı açık kalmıştı, bir o kızı bir diğerine bakıyordu. "Aman Tanrım, kardeş olmalıymış bunlar. Hatta ikiz."

"Böyle karıştırıldıkları çok oluyor." George bu sohbeti uzatacak ruh halinde değildi. Aslında, Dutton'a yeterince katlanmıştı. Zorunlu sohbeti yaptığına ve Breanna'nın olması gereken yerde, yani Sheldrake'in yanında durduğuna emin olduğuna göre, bu soytarının meraklı sorularını cevaplamaktan daha önemli olan işlerine dönmek zorundaydı. "Konukların hemen hepsi geldiğinde Anastasia'yı herkese takdim edeceğim. Bu arada,

eğer izin verirsiniz halletmem gereken birkaç iş var. Lütfen, eğlenceye katılın. Evinizdeymiş gibi davranın."

"Peki. Nezaketin için çok teşekkürler Medford." Dutton dudaklarını yaladı, karısını -ve kendi göbeğini- salonun ilerisine yönlendirdi; şüphesiz yiyecek-içeceklerin olduğu kısma doğru, diye düşündü George tiksintiyle.

"Merhaba Medford,"

George daha bir adım atmamıştı ki Lyman yanında belirdi, elinde meyveli kokteyl bardağı vardı ve alçak sesle konuşuyordu. "Bu parti mükemmel olmuş ve çok masraflıya benziyor. Para konusunda yaşadığın zorlukların geçtiğini gördüğüme sevindim."

George gerildi. "Şimdi değil," dedi dişlerinin arasından. Lyman'a tekrar bakmadan kalabalığın arasına karıştı.

İşlerini yürütme konusunda hiç olmadığı kadar kararlıydı.

Balkona çıkan çift kanatlı kapıların önünde duran Anastasia kısa, tombul adamın amcasının yanından ayrılıp karısını salona doğru yönlendirmesini seyrediyordu. Sabırsızlıkla ağırlığını bir ayağından diğerine verdi; dansın bitmesini, böylece Breanna'nın tanıştırmaları yapabilmesini istiyordu. Kuzenin yaptığı tasvirleri düşününce yeni gelen kişinin Lord Dutton olduğundan neredeyse emin oldu. Breanna'nın dediklerine bakılacak olursa Lord Dutton birkaç büyük gayrimenkule, bir tersaneye ve daha küçük birkaç işletmeye sahip zengin bir asilzadeydi. Ve tüm bunlar da onu, açacağı bankayı finanse etmek için ideal bir aday haline getiriyordu.

Kaşlarını çattı, bakışları -tamamen kendi iradesiyle- deminden beri defalarca baktığı yere gitti yine: Lord Sheldrake'in Breanna'yla süzülürdü dans pistine. Kişisel bir nedeni yok canım, diye düşündü hemen. Sadece danslarını bitiriyorlar mı diye bakıyordu, böylece planına başlayabilecekti.

Kendi kendine bunun doğru olduğunu söyleyip dursa da yalan olduğunu biliyordu.

Gerçek şuydu ki Damen Lockewood'a bakmadan duramıyordu. Ortamdaki en merak uyandırıcı erkek oydu, güçlü varlığıyla etrafındaki herkesi gölgede bırakıyordu. Takım elbisesi içinde çok çekici görünüyordu, tüm yaştan kadınların hayranlık dolu bakışları da bu gerçeği kanıtlıyordu.

Breanna da nefes kesiciydi. Özgüvenli, zarif ve inanılmaz derecede güzel görünüyordu; incilerle süslenip tepesinde toplanmış parlak saçlarıyla sanki dans etmiyor da dinleniyormuş gibi rahattı. Zarif, büyüleyici, dört dörtlük bir hanımefendiydi ve Anastasia onunla inanılmaz gurur duydu o an.

Pişmanlıkla saçlarından çıkan bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı, bunu fark ettiğinde neredeyse kahkaha atacaktı; bu şekilde bakacak olursa

çocukluklarından beri çok az şey değişmişti. O hala erkek gibi, Breanna ise hanım hanımcık bir kız. Breanna her zaman onun dürüstlüğüne hayran olduğunu söylerdi, Anastasia da onun doğal zarafetine ve soğukkanlılığına saydı duyardı hep.

Yine de, Anastasia kuzenini herkesten iyi tanırdı. Ve sakın ya da değil, şu anda Breanna'nın çok gergin olduğunu, neredeyse dansın bitmesi için sessizce dua ettiğini görebiliyordu.

Ya da bunun böyle olmasını istediği için mi böyle görüyordu her şeyi?

Kes şunu, diye kendi kendini azarladı Anastasia. Geçen hafta sarı salonda yaşanıldığını düşündüğün şeyleri kafanda büyütüyorsun. Lord Sheldrake senin mirasının denetçisi -ve ilerlemek istediğin yolda da en büyük engelin. İnandığı şeyler konusunda tutkulu; bu da toplantının o beklenmedik son dakikalarında hissettiğin yoğunluğu açıklıyor. Olaydan daha fazla anlam çıkarmayı kes.

Sanki düşüncelerini okumuşçasına, Damen Lockewood başını kaldırdı, bakışları tüm balo salonunu aştı ve onunkileri buldu.

Gözleri buluştu ve öylece kaldılar.

Anastasia aynı sıcaklığın içine aktığını hissedince başını hemen başka tarafa çevirdi. Bu tepki pek çok nedenden dolayı kabul edilemezdi. Bu nedenlerin en önemsizi markinin onun hayatında bir rol oynaması için seçilmiş oluşuydu. En önemlisiyse George Amcasının onu Breanna'nın hayatında bir rol oynaması için seçmiş olmasıydı.

Anastasia derin bir nefes aldı. Bakmayı kesmek zorundaydı. Lord Sheldrake'in Anastasia'nın o ve Breanna'nın bir çift olarak uyumluluklarını değerlendirdiğini düşünmesi ihtiyacı olan son şeydi. Uğraşması gereken yeterince şey vardı; kendine mali olarak destek sağlayacak kişileri bulmaya ve Lord Sheldrake onun işlerini bozmama konusunda verdiği yemini tutmaya devam etsin diye çalışacaktı. Ayrıca, Breanna'yla olan ilişkisi -ya da daha doğrusu ilişkisizliği- ikisini ilgilendiren bir konuydu, Anastasia'yı değil.

Anastasia sağlam bir kararlılıkla dikkatini Lord Dutton'ı bulmaya verdi, adam kalabalığa karışmıştı. Ama o bel ölçüsüyle uzun süre fark edilmeden kalamaz, diye düşünerek sırtıttı.

İçinden öyle geldiği için yiyecek-içeceklerin olduğu masaya doğru döndü, içgüdülerinde yanılmadığını görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Tombul adam bir yandan kocaman bir böreği mideye indirirken bir yandan da karısı ve onun dedikoducu arkadaşlarından yavaş yavaş uzaklaşıyordu.

Belki de işleri eline almanın vakti gelmişti.

"Tanıştırmaları ben yaparsam daha da kolay olacaktır."

Lord Sheldrake'in neşeli bariton sesi Anastasia'nın irkilmesine neden oldu.

"Anlamadım?" Sesin geldiği yöne dönünce Breanna'nın markinin yanında dikildiğini gördü ve bu ikisinin ne ara danslarını bitirip yanına geldiklerini merak etti.

"Lord Dutton," dedi Sheldrake, başıyla adamın olduğu tarafı işaret ederek. "Sanırım ona para konusunu açacaksınız. Eğer tek başına yanına giderseniz onun iş anlaşması ve güzel bir kadın arasında bir ilişki kurabileceğinden şüpheliyim. Size ben mi yardım edeyim, yoksa bu işi yapması için amcanızı mı tercih edersiniz?"

Anastasia derin bir nefes aldı. "Söylesenize lordum, nasıl oluyor da aynı anda hem insanların akıllarını okuyup hem de bir adımı bile kaçırmadan dans edebiliyorsunuz? Yoksa bu da aynı anda iki iş toplantısını yürütmek gibi bir şey mi?"

Marki beyaz dişlerini sergileyerek gülümsedi. "Beni seyretmeniz gururumu okşadı. Akıl okuma yeteneğime gelince... Bu esrarengiz, nedenini anlayamadığım bir şey -üstüne düşüp düşmemem fark etmiyor. Ancak sizin durumunuzda bu yeteneğe neredeyse gerek yok. Dutton'a koyun sürüsüne yaklaşan bir kurt gibi bakıyorsunuz. Ayrıca söz konusu beyefendi evli, elli yaşın üstünde ve eni boyundan daha fazla; sizin ona romantik bir ilgi yüzünden yaklaşmak isteyebileceğinize imkân vermiyorum."

Anastasia'nın dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Belki ben şişman ve evli erkekleri tercih ediyorum. Bunu düşünmediniz mi hiç?"

Lord Sheldrake'in suratındaki tüm neşe gitti. "Hayır," diye cevapladı sessizce. "Düşünmedim. Bunu düşünmek zaman kaybı olurdu."

Anastasia bir an nefes alamadığını sandı, markinin sözleri bir alev gibi yaktı içini. Yüzüne baktı, ifadesi artık şakalaşıyor gibi değildi; daha yoğun, Anastasia'yı süzüyordu.

Bakışlarını başka yöne çevirmek bu kez daha da zordu.

"Şey -bu tanıştırmayı yapmanız çok hoş olur," diyebilirdi, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çabalarken. "Ayrıca yapabileceğiniz diğer tanıştırmalar da makbule geçer doğrusu. Bu işi yapmasını Breanna'dan istemiştım ama eğer siz yaparsanız beni daha ciddiye alacaklarını fark edemeyecek kadar aptal değilim."

"Olmuş bilin." Lord Sheldrake Breanna'ya tek kaşını kaldırarak bakarken Anastasia'nın koluna girdi. "Sizin için sorun olmayacağından emin misiniz?"

Breanna başını salladı. "Dans ederken de söylediğim gibi, bu sıkıntılı görevden kurtulmaktan büyük mutluluk duyarım. Bana göre, bir düzine küstah adamla uğraşmak eğlenceli bir akşam fikriyle örtüşmüyor." Salonun

uzak köşesinde sohbet eden genç kadınlar topluluğuna minnetle bakıp işaret etti. "Hem Margaret Warner son bir saattir dikkatimi çekmeye çalışıp duruyor. O ve arkadaşları sonunda Amerika'dan dönen kuzenim hakkında her şeyi duymak istiyorlar."

Anastasia yüzünü buruşturdu. "Neden benim hakkımda her şeyi bilmek istesinler ki?"

Breanna bıkkınlıkla iç çekti. "Çünkü senin aklın fikrin iş güçteyken pek çok kadınıninki değil. Tahminimce Leydi Margaret ve ahbabları seninle aralarında oluşacak rekabeti ölçüp tartmak istiyorlar. Buradaki diğer bekâr kadınlardan çok daha hoşsun." Birden bir şey hatırladı ve düşünmeden mırıldandı. "Hatırlarsan, Londra Sezonunda bulundum bir kez. Ve öğrendim ki, erkekler zampara; ama kadınlar da çok fena."

Lord Sheldrake göğsünden yükselen bir kahkahayla güldü. "Yorum yapmaktan kaçınacağım."

"Ah..." Breanna kızardı, hiç huyu olmayan bu açık sözlülüğüne kendi de şaşırmış görünüyordu. "Sanırım bu söyledığım son derece kabaydı."

"Hayır, son derece doğrudu." Anastasia sırttı. "Philadelphia'da bu tip kadınlarla karşılaşmışım. Tek yaptığım onlardan kaçınmak oluyordu. Yoksa benim bu sivri dilim başımı ne belalara sokardı, düşünmek bile istemiyorum. Ama senin doğuştan gelen nezaketin varken böyle bir riske girmezsin. Fena ya da değil, o kızlar senden etkileneceklerdir. Sen herkesi büyü- lüyorsun."

Bu yorum Breanna'yı gülümsetti, sanki sadece kendisinin anladığı özel bir şakaya gülmüş gibi anlık bir gülümsemeydi bu. "Eğer öyle diyorsan, öyledir." Eteklerini düzeltti. "Her neyse, eğer izin verirsiniz, kızların olduğu köşeye gidiyorum. En son dedikoduları duymak eğlenceli olacak." Durdu, Anastasia'nın kolunu sıktı. "Yatırımcıları bulma konusunda iyi şanslar Stacie. Dualarım seninle."

Anastasia kuzeninin zikzaklar çizerek salonda ilerlemesini seyretti. "Bazen onun ne kadar şeyden mahrum kaldığını unutuyorum," diye mırıldandı kendi kendine. "O kadar mahrum ki, bir grup kadınla sohbet etmek bile olağanüstü bir hediyeye onun için. Tanrı aşkına, nasıl olur da George Amcam..Durdu, düşüncelerini sesli bir şekilde ifade ettiğini fark etmişti.

"Bilmiyorum," dedi Lord Sheldrake onu şaşırtarak. "Ama bu şekilde devam edemez. Artık evde olduğuna göre etmeyecek de zaten. Sen Breanna'ya iyi geliyorsun. Onun kendi fikirlerinden bahsettiğini daha önce hiç duymamıştım. Bu iyiye işaret."

Marki konuyu değiştirdiğinde, Anastasia ne cevap verecek ne de duyduğu şeyleri düşünecek zamanı bulamamıştı. Marki topukları üstünde döndü, Anastasia'nın kolunu daha sıkı sardı ve onu yiyecek-içecek masasının olduğu

tarafa yürüttü. "Haydi. Lord Dutton'a asılma¹ zamanı."

Anastasia söylenenlere uydu, ancak Lord Sheldrake'in ince alayını da fark etmemiş değildi. Cevaben şımarık bir bakış attı markiye. "Ona asılacak falan değilim." diyerek karşılık verdi sertçe. "Ona hayatının fırsatını sunacağım."

¹ Orijinal metinde kullanılan "accost" sözcüğü "asılmak, yaklaşıp bir şeyler söylemek" anlamına geldiği gibi "birine para karşılığı seks teklif etmek" anlamına da gelir.

Ne yazık ki, Lord Dutton Anastasia'yla aynı fikirde gibi görünmüyordu. Ama tabii ki, Lord Sheldrake'in yaptığı tanıştırmayı memnuniyetle kabul etmişti. Anastasia'nın kendisiyle baş başa konuşmak istediğini duyduğunda bodur, şişman vücuduyla kasıla kasıla yürümüş, sonra da marki yanlarından ayrılınca gözleriyle kızı yiyip bitirmişti. Ancak Anastasia'nın konuşmak istediği işin doğasını anlayınca -daha doğrusu konuşmak istediği tek konunun iş olduğunu duyunca- tüm tutumu değişti. Önce şaşırılmış göründü, sonra gücenmiş ve en sonunda da alaycı; detayları duymayı bile beklemeden sohbeti aniden sonlandırdı ve tatlılara geri döndü.

Anastasia yanına yaklaştığı diğer on bir iş adamından da benzer yanıtlar aldı. Kimler yoktu ki bu adamlar arasında? Tersane sahibi Edgar Lyman, zengin fabrikatör Arthur Landow, kendine miras kalan serveti sırf eğlence olsun diye yatırım aracı olarak kullanan emekli general Vikont Crompton, hatta azılı suçluları sokaklardan uzak tutmak için iyi bir maaş alan ve çeşitli iş girişimleri aracılığıyla büyük paralar kazanmada büyük yetenek sahibi olmasıyla ün kazanmış Londra sulh yargıci William Bates ve Anastasia'nın listesinde yer alan diğer aday yatırımcılar.

Hiç kimse ne bir kadınla iş yapma ne de bir Amerikan bankasına yatırım yapma konusunda gönüllü değildi.

Bir saat sonra Anastasia dayanabileceğinden de fazla umutsuzluğa kapılmıştı.

Sarhoş konukların arasından geçerek balkona çıktı, birkaç dakika tek başına kalmayı umut ediyordu. Amcası kaçınılmaz takdimi gerçekleştirmek için kendini çağırmadan önce düşüncelerini toplaması gerekiyordu - neredeyse tüm konuklar geldiğine göre her an gerçekleşebilirdi bu tanıştırma işi.

Yukarıda yıldızlarla dolu, bulutsuz bir gökyüzü vardı. Anastasia korkuluklara yaslanıp bu parlak ışıklara baktı; Breanna'yla birlikte bunları saydıklarını, en sevdikleri meşe ağacına tırmanarak gökyüzüne daha yakın olmaya çalıştıklarını hatırladı.

Nedense Anastasia asla yeterince yükseğe tırmanamadığını hissedirdi.

Ama büyükbabaları her zaman bunu başaracağına, o ve Breanna'nın kendi sembolik zirvelerine ulaşacaklarına inanırdı.

Anastasia hasret dolu bir gülümsemeyle sağ tarafına baktı, büyükbabası ve çocukluğuyla ilgili en sevdiği anılar zihninde su yüzüne çıkıyordu.

Binaların genel hatlarını çıkarabilmek için fazla karanlıktı hava, ama ahırların olduğu tarafa baktığını biliyordu. Büyükbabasıyla birlikte daha şafak sökerken yeni doğmuş bir tayı görmek için oraya gittiklerini hatırladı. Hayat, demişti büyükbabası, Tanrı'nın verdiği en değerli armağandır. Ve bu hayatın sunduğu bağlar da eşit derecede değerlidir. Hayvanlar bile bunu bilir, demişti. Onlar bile kendilerine ait olanları sevmek gibi eşsiz, çok değerli bir içgüdüye sahiptirler.

Ona bir kısrakla yavrusu arasındaki doğal bağlılığı göstermişti; bu insanın yavrularına duyduğu hislerin sadece ufak bir parçasıydı.

Aile. Bu kişisel başarılarından bile daha önemliydi -sadece büyükbabası için değil Anastasia için de bu böyleydi. Ama ya bunlar birbiriyle tamamen ilişkiliyse ne olacak? Yani ya kazanacağınız bir başarı soyunuzu devam ettirmenizin, hatta belki de asla kırılmaması gereken ama yine de kırılmış olan bağları onarmanın ilk adımıysa?

Anastasia şakaklarını ovaladı, sadece şu anki hedeflerini yani babasını onurlandırıp Colby ve Oğulları'nı birleştirerek genişletmeyi değil, büyükbabalarının kendine ve Breanna'ya bıraktığı büyük serveti de düşünüyordu. Bu parayı büyükbabalarının hakkını vermek, onun torunlarının kazanması konusunda kararlı olduğu ödülleri sadece kendileri için değil, çocukları ve gelecekleri için de kazanmak için nasıl kullanacaklardı ki?

Eğer her şey bu geceki gibi gidecekse Anastasia büyükbabasının umutları ve hayallerinin asla gerçek olamayacağını düşünüp korktu.

Tanrım diye düşündü, ya onu hayal kırıklığına uğratırsam?

"İşte buradasınız."

Damen Lockewood balkona girip Anastasia'nın yanına geldi. Dirseğiyle korkuluğa yaslandı ve yüzünü ona döndü. "Cesaretiniz kırıldı. On iki başarısız sonuçtan sonra sizi suçlayamam tabii."

Anastasia boşluğa bakmaya devam etti, hüznün ve eski anılar arasında bir yerde gidip geliyordu. "Buraya oh olsun demek için mi geldiniz?"

"Hayır." Bir an sessizleşti, söyleyeceği sözleri seçerken Anastasia'yı inceliyordu. "Söylesenize leydim. İlk teklifiniz hala geçerli mi -ikimiz arasındaki olası ortaklık hakkında olan?"

Anastasia bir şeyler bekliyordu; ama bunu duymayı değil.

Hızla Damen'a döndü yüzünü, gözleri kocaman açılmıştı. "Ne dediniz?"

"İlk teklifinizin hala geçerli olup olmadığını sordum. Çünkü eğer geçerliyse, eğer hala benle yapacağınız işe mali destek vermem konusunda ilgileniyorsanız, bunu kabul ediyorum."

Anastasia dalgın dalgın markinin yüzünü inceledi, birdenbire şaşırmış ve meraklanmıştı. Bu karar değişikliğinin nedeni ne, diye merak etti. Kesinlikle saçma bir kibarlıktan kaynaklanmıyordu. Damen Lockewood gibi işini her şeyin üstünde tutan bir adamdan beklemezsiniz böyle bir şeyi.

Belki de sadakatti. Öyle miydi? Marki Anastasia'nın babasına bağlılık duyduğu, kızının bocalamasına izin vermemek konusunda bir sorumluluk hissettiği için miydi?

Eğer öyleyse onun merhametini istemiyordu.

"Neden?" diye sordu, sesi düşüncelerini açığa vuruyordu. "Neden böyle birden ve tamamen fikrinizi değiştirdiniz? Görev duygusuyla mı? Acıdığınız için mi?"

Siyah kaşlardan biri kalktı. "Hiçbiri. Öncelikle, size acıdığım falan yok. İş dünyası başarısızlıklar yaşamak, hatta bazen başarısızlıklarla başa çıkmak demektir. Dahası, yaşadığınız şeyler için üzülmüş olsam bile, duygularımın işimi etkilemesine izin vermem. Ve buna babanız gibi iyi adamlara karşı duyduğum sadakat duygusu da dâhil. Eğer Henry, sadece ona duyduğum saygıdan ötürü inanmadığım bir işe yatırım yapacağımı duysaydı kahkahalarla gülerdi bana. Bu yüzden, bu aptalca düşünceleri atın kafanızdan. Fikrimi değiştirdim çünkü değiştirmeseydim akılsızlık etmiş olacaktım."

Sheldrake omzunu silkti kayıtsızlıkla. "Geçen haftanın yarısından çoğunu söylediklerinizi araştırarak geçirdim. Bazı ticari soruşturmalar yaptım, sayılardan oluşan uzun sütunları inceledim. Ve haklı olduğunuzu anladım. Teklifinize doğru düzgün şans vermedim. Pekâlâ, artık hazırım. Eğer hala ilgileniyorsanız."

Anastasia şüpheli gözlerle baktı ona. "Peki, fikrinizi değiştirdiğinizi bir saat önce, ben gereksiz yere bir sürü kişiyle görüşmeden önce niye söylemediniz?"

"Çünkü teklifimi yapmadan önce bütün seçeneklerinizi keşfetmenizi istedim. Ne de olsa, verdiğim ilk cevabı düşünecek olursak bu söylediğimi reddetme olasılığınız çok yüksekti. Özellikle de girişiminizi destekleyecek başka birini bulmuş olsaydınız."

"Ki bulamadım." Anastasia kaşlarını çatı; eşit derecede önemli, başka bir soruyu düşünüyordu. "Şunu sorayım o zaman: Ya ben hayır dersem? O zaman bankayı finanse etmek için kendi paramı kullanmam imkânsız hale mi gelecek? İşlere başlamak için ekim ayına kadar beklemek zorunda mı kalacağım, yani sizin benim mirasımı artık denetlemeyi bırakacağınız zamana

kadar?"

Lord Sheldrake'in çenesi yavaş yavaş gerildi. "Asıl sormak istediğiniz şey şantaja başvurup başvurmayacağım. Cevabım hayır, Bu şekilde iş yapmam ben. Aramızda bir ortaklık olsun ya da olmasın paranıza istediğiniz zaman ulaşabileceksiniz. Bu parti sona erdikten sonra sabah bankama gidip gerekli belgeleri imzalayacağım. Koşulsuz şartsız."

"Anlıyorum " Anastasia dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. "Eğer ağır konuştuysam affedin beni. Ama emin olmak zorundaydım."

"Bunu hakaret olarak algılamadım -bu kez. Ancak, dürüstlüğümün, namusumun bir kez daha sorgulanmasını istemiyorum."

"Öyle olsun." Tüm akşam boyunca ilk kez umutlanmıştı Anastasia. "Bankamın başarılı olacağına gerçekten de inanıyor musunuz?"

"Bizim bankamızın." diye düzeltti Sheldrake çarpık bir gülümsemeyle. "Yani teklifimi kabul ederseniz. Ve evet, inanıyorum."

Fark edilebilir bir rahatlama ve heyecanla elini uzattı Anastasia. "O zaman ortağız."

"Harika." Resmi bir şekilde Anastasia'nın elini sıktı, gereğinden daha uzun süre. "Artık ortak olduğumuza göre formaliteleri bir kenara bırakabilir miyiz sence?"

Anastasia yutkundu, nabızı hızlanıyordu. "Hangi formalitelerden bahsediyorsunuz lordum?"

"Az öncekilerden." Gözleri Anastasia'nın gözlerindeydi. "Ortakların birbirlerini ilk adlarıyla çağırma şeklinin uygun olduğuna inanıyorum."

"Sanırım bu mantıklı."

"Güzel." Birden Anastasia'nın elini daha sert sıktı, bırakmaya niyeti yoktu ve bakışları daha da derinleri anlamaya çalışıyordu. "Buraya geldiğimde sadece bankayı düşünmüyordun, değil mi? Daha başka şeyler de vardı aklında."

Anastasia gözlerini kırptırdı -konunun birden değişmesinden irkilmiş, markinin cesaretine ve sezgilerine ise çok şaşırmıştı. Neden cevap verme isteği duyduğu hakkında bir fikri yoktu. Belki şu son birkaç dakikadaki samimiyet, belki Damen'in fark ettiği hassas durum, belki de onun sesinde duyduğu merhamet tınıları yüzündendi.

Ya da belki de birleşmiş ellerinden yükselen sıcaklık yüzünden.

Neden olduysa oldu, diye düşündü; markinin kendi ince parmaklarını saran güçlü parmaklarına baktı ve cevapladı. "Evet, bankadan başka şeyler düşünüyordum. Pek çok şey şeyi -büyükbabamı, babamı, uzaklardayken Medford Malikânesi'ni ne kadar özlediğimi, hala da..." Dudağını ısırdı, sonra

söyleyiverdi, "İçindeyken bile evini özlemek mümkün müdür?"

"Evet," dedi marki hiç tereddüt etmeden. "O ev artık hatırladığın gibi değilse. Ve hatırladığın ev de özlediğin evse."

Anastasia başını yavaşça kaldırıp onun gözlerine baktı. "Sen çok anlayışlı bir adamsın Lord Sheldrake."

"Damen," diye düzeltti. "Ve sen de çok ilgi çekici bir kadınsın Anastasia."

Damen hiçbir işaret vermeden bir adım ileri attı, Anastasia'nın çenesinden tuttu ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı.

Anastasia'nın düşünecek, hazırlanacak vakti olmamıştı.

Sadece hissediyordu.

Damen'in dudakları Anastasia'nın sırtının ufak ufak ürpermesine neden olan ılık, kısa süreli öpücüklerle okşuyordu dudaklarını. Aynı hareketi tekrarlıyordu Damen, Anastasia ise nefesini tutmuştu, yeni hissettiği bu farkındalıkla sersemleyen gözleri kapanıyordu.

Daha önce öpülmüştü -elinden, yanaklarından. Hatta etkileyici denemeyecek ancak pişkin olan bir talibi tarafından dudaklarından küçük bir öpücük çalınmıştı. Ama daha önce bu karıncalanma hissini, baştan ayağa yayılan bu titremeyi hiç yaşamamıştı.

Tuhaf olan şeyse, Damen'in öpücüklerine daha öncekilere göre iffetsiz kalıyor, diyemeyişiydi. Sadece dudakların birbirine sürtülmesinden ibaretti - tek fark bunun uzun sürmesiydi, yavaşça aynı hareketin tekrarlanmasıydı, önce sağdan sola, sonra soldan sağa.

Ve sonra bitti.

Damen başını kaldırdı, Anastasia'ya bakarken gözleri duman rengiydi. Parmaklarının dışıyla Anastasia'nın yanaklarını okşadı, ardından yavaşça boynuna doğru indi. Sonra, yüzünü avuçları arasına alıp öpmek için tekrar eğildi.

Bu kez dudakları daha ısrarlıydı, bir şeyleri keşfetmek ister gibi ileri geri dans ediyorlardı; Anastasia daha da yakınlaştı, içgüdüsel olarak daha yakın bir temas istiyordu.

Damen'in öpücükleri sıcak ve kararlıydı; kendisi gibi çarpıcı, ısrarcı ve ölçülü. Yüzeyin altında yanan bir ateş vardı, bu yangını hissedebiliyordu Anastasia; ama Damen bunu kontrol altında tutuyor, içten içe yanıyordu.

Sonunda dudakları birbirinden yavaş yavaş ayrıldı, temaslarından tamamen vazgeçmeden önce bir iki kez daha hafifçe birbirlerine dokunarak. Yaz meltemi nemli ağzına dolarken, nazikçe onu gerçek dünyaya iterken Anastasia'nın kirpikleri aralandı.

Damen onu seyrediyordu, bakışları yoğundu, çelik grisi gözlerinde kıvılcımlar vardı. Anastasia'nın yüzü hala avuçlarındayken mırıldandı, "Eğer bunu yaptığım için özür dilersem burada biraz daha kalır mısın?"

"Hayır, kalmam. Ama özür dilemezsen biraz daha kalabilirim."

Damen kahkaha attı, Anastasia'nın saçlarından gevşeyerek çıkmış birkaç tutamı yüzünden çekti. "Bu akıllıca. Ayrıca çok da dürüstçe. Gerçek şu ki, bunu yaptığım için üzgün değilim. Bütün gece boyunca bunu yapmak istiyordum." Gönülsüzce bir adım geri atıp kollarını iki yanına düşürdü. "Ama şansımı zorlamayacağım. Eğer burada kalırsak bu konuşmak için olacak."

"Bankamız hakkında mı?"

"Ne hakkında konuşmak istersen."

Anastasia başını salladı, hala dengesini tam olarak sağlayamamıştı, düşünmesi gereken bir sürü duygu kuşatmıştı her tarafını. "Bu gece kesinlikle sürprizlerle dolu," diyebildi sonunda.

Damen 'ın bakışları derin, düşünceliydi. "Gerçekten mi?" dedi boğuk bir sesle. "Tuhaf, bana hiç de öyle gelmiyor."

Balo salonunda, George son gelen konukları da selamladı, sonra kısa bir süre koridora geçip tek başına bu akşamın başarılarını düşünerek dikildi.

Bütün olarak değerlendirildiğinde her şey güzel bir şekilde ilerliyordu. Breanna üstüne düşeni yapıp Sheldrake'in yanında durmuş, Lyman merakını daha uygun bir yer ve zamanda gidermeyi kabul etmiş ve kendi işi konusundaki tartışmaları -planlandığı gibi- gerekli sonuçları vermişti.

George yaptığı harika savunma için kendi kendini tebrik etti sessizce. Gereken kişiler en yüksek kârların elde edilmesi ve bunun devam ettirilmesini garanti altına almak için neler yapmaları gerektiğini anlamışlardı. Sadece durumu anlamakla kalmamış, eyleme geçme niyetinde olduklarını da söylemişlerdi.

Evet, aldığı yanıtlar tatmin ediciydi, sonuç olarak detaylara daha fazla dikkatini verebilirdi artık. Bu fazladan kontrolle bir sonraki sevkiyatlarının kalitesi daha iyi, miktarı da daha fazla olurdu. Ve kârlar da daha yüksek. Bir umut, daha da yüksek...

Şimdi, Sheldrake Breanna'ya evlenme teklif etse ve kendisi de bir şekilde Anastasia'nın mirasına erişme şansı kazanabilse...

"Medford." Lyman yanına gelmiş, kimsenin onları duymadığından emin olmak için etrafına bakınıyordu. "Seni arıyorum her yerde. Konuşmamızı bitirmeden kalabalığın arasına karışiverdin."

"Konuşmamızı bitirmiştik," diye sertçe cevap verdi George. "Nerede olduğuma gelince, konuklarımı karşılıyor, gelecekteki başarılarımızı

pekiştiriyordum. Bu baloyu düzenlememin nedenlerinden biri de buydu. Bundan sonra, sevkiyatlarımızın daha düzgün, mallarımızın daha kaliteli olmasını bekleyebiliriz."

"Ya... Bu harika. Ayrıca zorunlu da." Lyman bir adım daha yaklaştı, George adamın kaşlarındaki ter damlacıklarını görebiliyordu. Görünüşe göre adam fark ettiğinden daha fazla şaşırmıştı. Ama neden?

"Zorunlu mu?" diye tekrarladı ihtiyatla. "Bu daha çok kaygı verici gibi geliyor kulağa."

Lyman dudaklarını ıslattı. "Öyle zaten. İlk konuştuğumuzda sana söylemek istediğim de buydu zaten. İşindeki güçlüklerin üstesinden geldiğine sevindim ve aynı şekilde sevkiyatlarımızın düzeleceğine de. Çünkü masraflarımız çok arttı. Önemli ölçüde. Tam olarak söylemek gerekirse yüzde elli. Şu anda yani."

George'un kaşları çatıldı hemen. "Bu bilgi nereden geldi?"

"Meade'den. Kendine tam bir ödeme yapılmadan bir gün bile çalışmayacağını net bir dille ifade etti. Ne geçmişteki sevkiyatlarını ne de gelecektekileri teminat olarak kabul etmeyecekmiş. Hâlihazırda bir sürü ödememiz geç kaldı. Borcunun derhal -nakit olarak- ödenmesi konusunda ısrar ediyor. Önümüzdeki anlaşmalar içinse parayı önden istiyor, yüzde ellilik bir artışla birlikte. Aldığı risklerin çok büyük olduğunu ve senin ödeme durumunun da çok belirsiz olduğunu söylüyor. Onu düşüncelerini tekrar gözden geçirmeye ikna etmek için, biraz yumuşatmak için her şeyi denedim, ama nafi." Lyman cebinden mendilini çıkarıp yüzünü sildi. "Bu yüzden onun taleplerini karşılayabileceğimize sevindim. Yoksa... "

Öfke George'un damarlarında dalga dalga büyüyordu. "Şimdi bana Meade'in bize şantaj yaptığını mı söylüyorsun?"

"Parasını istediğini söylüyorum. Kararından caydırılmıyor, bu kez olmuyor."

"Ah, tabii, caymayacaktır." George duruşunu dikleştirdi, akli şimdiden olası çözümleri hızla gözden geçiriyor ve mantıklı bir tane bulmaya çalışıyordu. "Meade ve onun tehditlerinden bıktım artık. Bu tehditleri ortadan kaldırmanın zamanı geldi."

"Onunla yüzleşecek misin?"

"Evet. Oldukça medeni bir şekilde tabii ki..." George dişlerini sıktı. "Sadece onu nefes alamaz duruma getireceğim diyelim." Lyman başka bir soru sormaya başlamadan önce elini boşver anlamında salladı. "Artık senin sorunun değil bu. Ben halledeceğim."

"Çok iyi." Lyman rahatlamış görünüyordu. Yine de sanki söyleyeceği başka bir şey daha varmış gibi olduğu yerde duruyor, tereddüt ediyordu.

"Başka bir şey daha mı vardı?" diye sordu George, bu sohbeti sonlandırmak istiyordu artık.

"Doğrusunu söylemek gerekirse evet." Lyman'ın alnı kırıştı ve birden soruverdi, "Yeğeninin davranışlarını gerçekten de onaylıyor musun -yani kendini iş hayatına bu kadar vermesini, o kadar şeyin arasında bir Amerikan bankasına yatırım yapmasını, kendi sosyeteye takdim partisinde bu iş için ortaklar aramasını?"

Bu sorular üzerine George arka arkaya yumruk yemiş gibi olmuştu.

"Neler saçmalıyorsun böyle?" diye sordu.

"Yeğenin. Anastasia. Bilmediğini mi söylüyorsun yani? Kolonilerde bir banka açmak niyetinde. Ve konuklarından kaçına bu girişimine destek verip vermeyeceğini sorduğunu ancak Tanrı bilir."

Sessizlik.

George'un suratının mosmor olduğunu gören Lyman, "Bunu onaylayacağını düşünmedim zaten," dedi sonunda. "Sadece Anastasia'nın girişim seçimlerini değil, iş hayatıyla bu kadar aktif olarak ilgilenmesini de. Ve bu baloyu kullanarak..."

"Bu konuda emin misin?" diyerek araya girdi George.

"Tabii ki eminim. Doğrudan benim yanıma gelip desteğimi istedi. Ayrıca Landow'a, Crompton'a, Bates'e..."

"Nerede o?" George Lyman'ın açıklamasını yarıda kesti, hızla yürüyüp bulunduğu yerden balo salonunu incelemeye başladı, ama yeğenini hiçbir yerde göremiyordu. "Anastasia nerede şimdi?"

"Sheldrake'le birlikte. Sanırım yardım etmesi için onu da zorluyor."

"Bu imkânsız. Sheldrake Breanna'yla..." George Breanna'yı içkilerin yanındaki kız grubunun arasında sohbet ederken görünce sustu. "Kahretsin," diye mırıldandı. Lyman'a dik dik baktı. "Sen şimdi Anastasia'nın Sheldrake'le birlikte olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet. Balkondalar. Bir süredir oradalar. Üstelik anladığım kadarıyla adam onun mali denetçisi. Belki de onun aklını başına getirmek için konuşuyordur. Umarım başarır bunu."

George'un iki yanındaki elleri yumruğa dönüştü. Tamam, Sheldrake'in planlandığı gibi Breanna'yla birlikte olmayışı yeterince kötüydü. Ama bu? İşte bu korkunçtu. Anastasia'nın babasının bıraktığı parayla bir şeyler yapmayı planlayacağı hiç aklına gelmemişti. Ama görünüşe göre yeğenini yabana atmamalıydı. Ya kendisi el koyamadan o mirası sağa sola savurursa Anastasia...

Yavaşça, derin bir nefes aldı. Saçmalıktı bu. Anastasia'nın parasını harcayabilmesi için Sheldrake'in iznine ihtiyacı vardı; marki buna, böylesine aptalca bir girişime asla izin vermezdi. Ve çabasını destekleyecek diğer kişileri bulmaya gelince, bu da eşit derecede abesti. Bu salondaki hiçbir erkek, hatta en azılı kumarbaz bile, bir kadınla iş yapmaya yanaşmazdı. Aksine, o aptal velet muhtemelen soylular sınıfının her üyesini kendinden soğutmayı başarmıştır; bu da tamamen farklı birtakım sorunların çıkmasına yol açmıştır tabii.

Bu duruma bir son vermenin zamanı gelmişti.

"Affedersin Lyman," dedi George iş arkadaşına. "Tüm konuklar geldi artık. Anastasia'yı çağırıp resmi takdimi yapacağım."

"Akıllıca olur."

George Lyman'ın onayıyla ilgilenmedi. Süzülerek balo salonunu geçti, balkona hızla dalmamak için zor tutuyordu kendini. Şüphe uyandırmamak için kaygılanmamış gibi görünmesi gerekiyordu. Kimse bir şeylerin ters gittiğini, George'un yeğeninin ölçsüz davranışlarına canının sıkıldığını düşünmemeliydi. Ya tabii, salonun dedikodu kazanına döndüğünden şüphesi yoktu. Ama bununla sonra ilgilenecekti, eleştirileri bir bir yanıtlayacaktı. Çünkü şu an için, gösterişli bir partinin ev sahibi olarak, düşünmesi gereken tek şey itibarını kurtarmaktı.

Suratındaki ifadeyi düzeltip yavaş yavaş çift kanatlı kapıya yanaştı, zihninde Anastasia'yı nasıl takdim edeceğinin, dedikoduları nasıl bastıracağının ve yeğeninin para bulma çalışmalarını bu partinin sonuna kadar nasıl durduracağının provasını yapıyordu. Bu son konuyu yeğeniyle başa halledecekti.

Durdu ve yüksek tonda, yankılanan net bir sesle uşaklara bütün konukların kadehlerini tazelemelerini emretti. Bunu yaparak herkesi takdimin kısa süre sonra yapılacağına dair uyardığının çok iyi farkındaydı.

Kendinden memnun bir şekilde balkona çıktı.

Anastasia ve Sheldrake korkulukların yanında durmuş, hararetli bir tartışma yapıyorlardı. George söylenenleri duyamıyordu; ama yeğeninin kararlılıkla bir şeyler söylediğini, eldivenli elinin bir şeyleri vurgulamak istercesine havada savrulduğunu görebiliyordu. Sheldrake başını son derece kararlılıkla sallayarak karşılık veriyor, Anastasia'nın savlarını net bir şekilde çürütüyordu; kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuştu ve bariton sesi uzlaşmaya yanaşmaz gibi geliyordu.

Tanrı'ya şükürler olsun.

George üstündeki gerginliğini biraz olsun akıp gittiğini hissedebildi. Ama sadece biraz... Çünkü kusursuz bir hafızası vardı George'un. Ve eğer artık bir genç kıza dönüşmüş olan yeğeni çocukluğundaki gibi inatçıysa hala,

kararlarını değiştirmek için çok iyi bir büyücü falan olmanız gerekirdi.

Büyücülük ya da zorbalık...

Bu ikisinden hangisini kullanacağına daha sonra karar verecekti.

"Anastasia." George yeğenine doğru yaklaştı iyice, Sheldrake'in çabalarına destek olma ve Anastasia'nın ilgisini -en azından geçici olarak- salonda başka bir yerde destek bulmaya karar vermeden önce başka yöne çevirme konusunda kararlıydı. "Seni arıyordum ben de. Takdim zamanı geldi."

Anastasia başını yana eğip gözlerini kırptırdı, sanki bu kahrolası balonun tüm amacını unutmuş görünüyordu. "Ah, evet. Tabii ki. Geliyorum George Amca." Eteklerini topladı, markiyeye anlamlı bir bakış attı. "Kusuruma bakmazsın artık."

Sheldrake Anastasia'ya amcasına katılması için işaret etti, sonra nazikçe arkalarından onları takip etti. "Ne demek. Bu tartışmaya sonra devam ederiz."

"Takdimim sadece birkaç dakika alacaktır Sheldrake," dedi George. "Ondan sonra müzisyenlerden bu geceyi kutlamak için bir vals çalmalarını isteyeceğim. Eminim ki Breanna senle dans etmekten hoşlanacaktır. Bu yüzden yanına gidip onu dansa kaldırmak konusunda tereddüt etme."

Bunları söyledikten sonra Anastasia'yla birlikte salona yürüdü, yüzlerce gözün üzerlerinde olduğunu farkındaydı.

"Hanımlar ve beyler," diye başladı suratında gösterişli bir gülümsemeye. "Hepinizi buraya çağırmamın nedeni bir sır değil. Son on yıldır yurt dışında yaşayan yeğenim Anastasia yakın zaman önce İngiltere'ye döndü. Merhum kardeşim Henry'nin çok istediği şeylerden biri de kendisinin çok özlediği, ancak Anastasia'nın henüz giriş yapmadığı İngiliz sosyetesine düzgün bir şekilde takdim edilmesiydi. Bu gece onun bu topluluktaki ilk deneyimi ve kolonileri ve onun temsil ettiği her şeyi geride bırakıp burayı kucaklamak için çok hevesli." Anlamlı bir sessizlik oldu. "Ona bunları yaparken yardım etmede bana katılmanız ve İngiltere'ye, yurduna yeniden hoş geldin demeniz çok makbule geçer doğrusu. Hanımlar ve beyler, sevgili yeğenim Anastasia."

Topluluktan büyük bir alkış yükseldi, kadınlar arasında hararetli fısıldaşmalar olduğu görülüyordu; George'un üstü kapalı mesajını onayladıklarını, yani Anastasia'yı uygun olduğu yere taşımak istediklerini açık bir şekilde ilan eden erkeklerse başlarını coşkulu bir şekilde sallıyorlardı.

Her ne kadar bunu başarabilmek için neredeyse dilini ısırarak zorunda kalsa da Anastasia yanıt olarak gülümseyip amcasına teşekkür etti; öfkesi o denli büyüktü ki. Daha az evvel üstü kapalı bir şekilde azarlandığını çok iyi fark etmişti ve bunun neden olduğuna dair çok fazla düşünmesi de gerekmiyordu. Görünüşe göre iş teklifiyle yanlarına yaklaştığı

beyefendilerden biri ya da birkaçı amcasına gidip onu şikâyet etmişti. Ve amcası da alçakça bir saygısızlık ve rezaletten daha farklı algılamadığı bu duruma öfkelenmişti.

Anastasia içinden kaşlarını çattı; mali destek aramak için böyle telaş ederken bunu tam anlamıyla göz önünde bulundurmamış olduğunu fark etti. Ah evet, amcasının bu davranışından ötürü öfkeleneneğini bekliyordu. Ancak on yıllık bir ayrılıktan sonra bu tepkinin ne kadar şiddetli olabileceğini unutmuştu.

Her halükarda, bu durumla ilgilenmesi gerekecekti daha sonra.

Müziyenler söz verilen valsı çalmaya başladılar ve Anastasia'nın gözleri doğrudan Damen'ı aramaya koyuldu. Onu bulmakta çok zorluk yaşamadı, Damen suratında esrarengiz bir ifadeyle kendini seyrediyordu.

"Pekâlâ, Anastasia." Amcasının sesi düşüncelerini böldü. "Görüyorum ki şimdiden kendine esir ettiğin bir topluluğun var." Karşı duvara doğru işaret ederek yeğeninin dikkatini -Damen'dan uzaklaştırıp- kendine vermesini sağladı. "Bize doğru gelen üç beyefendi var, hepsi de ilk dansı kime bahşedeceğini tartışıyor. Sen karar vereceksin. Böylece fazla çalışan aklın yararlı bir şeyle meşgul olmuş olur."

Anastasia anlamamış gibi yapmadı. Ne de ürktü. Sadece başını salladı, amcasının yapmacık gülümsemesinin ardında buz gibi bakan yeşil gözlerini fark edebiliyordu. "Eminim ki dediğiniz gibi olur." diye cevapladı.

Neyse ki, bu üç hevesli talip tam da o anda Anastasia'nın yanına geldiler, kendi aralarında kimin bu hanımefendiyle ilk dansı yapacağı konusunda atışıyorlardı; böylece Anastasia amcasının düşmanca tavırlarıyla daha fazla uğraşmak zorunda kalmayacaktı, en azından şimdilik.

Amcasının yanından ayrılmıştı ki adı Edward ya da işte böyle bir şey olan pişmiş kelle yanaştı, aynı anda hem reverans yapıp hem de Anastasia'nın eldivenli elini sımsıkı kavradı, sonra da vals için dans pistine yürüdüler.

İsmi ne anlayabildiği ne de anlamak için çaba harcadığı, sarışın ve tıknaz olan ikinci adam ise vals sona erip saray dansı başladığı anda aç bir aslan gibi Anastasia'nın dibinde bitti ve onu diğer adamın elinden aldı. Üçüncüsü, yani yakışıklı ve simsiyah saçlara sahip olan ve kendisi hakkındaki düşünceleri herhangi bir mantıklı gerçekliği aşan Lord Percy Gilbert ise onu bir fırlıdak gibi çeviriyor, vaat dolu koyu renk gözlerini Anastasia'nın gözlerinden ayırmıyordu.

Anastasia nedense eğlenmeyi başarabilmişti; yanındaki kişiden çok, dans etmesinin bir sonucuydu bu. Ancak isteği dışında salonu gözden geçirirken, Damen'ı ararken buldu kendini. Onun Breanna'yla dans ettiğini gördü.

Başka tarafa bakmaya, içinde yükselen kıskançlık hissini bastırmaya zorladı kendini.

"Harika dans ediyorsunuz leydim," dedi Lord Percy m¼zik sona erdiğinde.

"Teşekkür ederim." Anastasia gülümsedi. "Dans etmeyi her zaman sevmişimdir. Ayrıca, fiziksel çaba gerektiren bütün aktivitelere bayılırım: ağaçlara tırmanmayı, at üstünde yarışmayı. Ama dans etmek başlı başına bir zevk."

İçten bir şekilde güldü Percy. "Dans etmeyi de ağaçlara tırmanmayı öğrendiğiniz zaman, yani çocukken öğrenmiş olmalısınız."

Anastasia şaşırdığını belirten bir şekilde kafasını salladı. "Hayır. Alışlageldiğı gibi on üç-on dört yaşlarındayken öğrendim. Neden aksini düşündünüz?"

Lord Percy son derece şaşkın görünüyordu. "Ama o zamanlar kolonilerdeydiniz. Orada gerçekten de İngiliz danslarını öğretiyorlar mı?"

Anastasia kahkahayla gülse mi yoksa öfkeyle bağırsa mı bilemedi. "Bu gece yaptığımız danslar İngiliz icadı değiller lordum," diye hatırlattı ona, karşısındaki adamın cahiliyetini elinden geldiğince nazik bir şekilde düzeltmek istiyordu. "Bu yaptığımız dans İskoçlara ait, saray dansı ise Fransa'dan gelmiştir bize ve vals ise Viyana'da doğmuştur. Biz sadece ödünç almışız. Amerikalıların yaptığı gibi. Ayrıca hatırlatmalıyım ki Eyaletler, Krallığın bir uzantısı değil. Artık kendi başına bir ülke orası."

Gilbert Anastasia'ya baktı, keskin yüz hatlarında şaşkınlık vardı. "Yanıldığımı kabul ediyorum." Boğazını temizledi, gözleri beklentiyle parlıyordu. "Siz çok açık sözlü ve bilgili bir genç kadınsınız leydim. Ayrıca geleneklere uymuyorsunuz ki bunca sıradanlığın yanında bu taze bir nefes gibi. Sizin bu özgür ruhunuzu -ve sizi- daha yakından tanımak isterim."

Anastasia cevap vermek için ağzını açamadan bir el koluna girdi. "İşte buradasınız Leydi Anastasia." Damen'in derin bariton sesi havayı adeta kesti. "Bana söz verdiğiniz vals başlamak üzere." Anastasia'yı kararlı bir şekilde Percy'nin yanından çekiyordu. "Affedersin Gilbert."

Gilbert'in izin verip vermemesinin bir önemi yoktu, çünkü dans pistinin yarısına gelmişlerdi bile. Damen kaşlarını kaldırarak müzisyenlere işaret verdi. Onlar da yanıt olarak çalmaya başladılar.

Anastasia daha az önce olan biteni kavrayamadan dans etmeye başladı.

Nihayet düşünceleri de ayakları gibi çalışmaya başladığında gülümsemeye başladı. "Neden sana bu dans için söz verdiğimi hatırlamıyorum acaba?" diye sordu. "Aslında, neden bu valsın önceden planlı olmayıp da son dakikada senin tarafından icat edildiğini düşünüyorum?"

"Öyle düşünüyorsun, çünkü haklısın." Damen'in suratındaki ifade sertti ve çenesindeki bir kas seğiriyordu. "Konuk listesini önceden incelediğine göre

yatırımcıların kim olduğunu görmüş- sündür, ama hangilerinin zampara olduğunu anlayamazsın buradan. Gilbert bahsettiğim ikinci kısımda yer alıyor."

Anastasia yersiz bir memnuniyet dalgası hissetti içinde. Damen korumaya mı çalışıyordu onu? Yoksa kıskanmış mıydı? "Bu bilgiyi paylaştığın için teşekkür ederim. Ancak zaten ben de tahmin etmiştim az çok."

"Gerçekten mi? Peki onun bahsettiği şu "yakından tanıma" işinin ne olduğunu da tahmin ettin mi?"

"Aslında evet." Anastasia içinde yükselen kahkahayı bastırdı. "Ben aptal değilim lordum. Ahlaksız bir amaçla yanıma yaklaşıldığında bunu anlarım. Ne zaman kurtarıldığımı da anlayabildiğim gibi. Konusu açılmışken, beni cesurca kurtarma işini hallettiğine göre böyle sert sert bakmayı keser misin lütfen? İnsanlar benim katlanılması çok zor bir dansçı olduğumu düşünecek sonra."

Damen'ın dudakları hafifçe kıvrıldı. "Bu hareketi şimdi yapamıyorduk, değil mi?" deyip Anastasia'yı döndürdü. "Çok güzel. Harika zaman geçiriyormuş gibi görünmeye çalışacağım."

"Böyle görünmek çok mu zor?"

Damen'ın gülümsemesi soldu. "Bu geceki tek zorluk senle arama mesafe koymak olacak. Ve kendimi Gilbert'in burnunu dağıtmamak için tutmak zorunda kalmak."

Anastasia'nın kalbi birden hızlandı, Damen'ın suratını inceledi, bu söylediklerinin tam anlamını merak ederek. Aralarına mesafe koyma işi şu an için miydi, yoksa daha belirgin, daha uzun vadeli bir mesafe miydi kastettiği?

Bakışları birbirine kilitlendi.

"İyi misin?" diye sordu Damen sessizce. "Görünüşe göre amcanın seni takdim etmesi canını sıkmış."

Anastasia omuzlarını silkti. "Canımı sıkmadı, öfkелendirdi. Takdimin kendisine değil, ama altında yatan anlamıyla ilgili şeylere öfkелendim. Açıklayabileceğimden emin değilim."

"Açıklamak zorunda değilsin."

Damen'ın güçlü ses tonunu, ağzının düz bir çizgi halinde duruşunu süzen Anastasia, onun özel hayatına burnunu sokmak istemediğini mi yoksa zaten ne hissettiğini anladığını mı ima ettiğini anlamaya çalıştı.

Ne ima ediyor olursa olsun, Damen'ın merhameti Anastasia'nın bir yanıt vermesini gerektiriyordu.

"Belki zorunda değilim." dedi en sonunda. "Ama yine de deneyeceğim."

İşte, George Amcam Birleşik Devletler'le tüm bağlarımı kopardığımı söylediğinde aslında bir noktaya işaret ediyordu. Benim orada bir banka açma fikrimi göstere göstere kınıyordu böylece. Amcamı bildiğim için bu planıma vereceği tepkiye hazırlıklı olmam gerekirdi. Ama on yıldan sonra formdan düşmüşüm sanırım."

Anılar canlandı Anastasia'nın zihninde ve gözleri hüznle bakmaya başladı. "Bir zamanlar George Amcamın kurallarına alıştım, özellikle de ona zarar verecek ya da utanmasına yol açacak herhangi bir şeyle ilgili kurallarına. Colby ailesinden birinin, onun içinde yer almadığı, üstelik de bir kadın tarafından, kendi yeğeni tarafından, yönetilen bir iş girişiminde bulunması ona kesinlikle hem zarar hem de utanç verir." Damen'in ceketinin yakalarına baktı, amcasının ne kadar katı görüşlü olduğunu unutmakla ne kadar aptalca davrandığını düşünüyordu. "Bu şekilde düşüneneğini fark etmemekle saflık ettim. Aynı şekilde, iş arkadaşlarımdan birinin amaçlarımdan ona bahsedeneğini düşünmemekle de saflık ettim. Her halükarda, George Amcam o takdimle bana haddimi bildirme amacındaydı."

"Senin nerelere layık olduğun hakkında bir fikri var mı acaba, merak ediyorum."

Anastasia gözlerini kırptırdı, bakışları tekrar Damen'la buluştu. Söylediği cümlelerin coşkısına ve hatırı sayılır derecedeki doğruluğuna şaşırıp kalmıştı. "Fikri olduğuna şüpheliyim Lord Sheldrake," dedi yumuşak bir sesle.

"Damen."

"Damen," diyerek kendi kendini düzeltti, dudaklarında hafif bir tebessümle. Birden o tebessüm silindi. "Şimdi aklıma bir şey geldi, daha önceden düşünmem gereken bir şey. Bu gece yaptıklarım -yani, ortaklığımız- George Amcamla olan iş ilişkilerinizi tehlikeye sokar mı?"

Damen'in yüzündeki sert çizgiler yumuşadı, gözlerinde memnuniyetini bildiren ışıklar yanıp sönüyordu, "İsmimi senin sesinden duymak hoşuma gidiyor," diye mırıldandı. "Ve hayır, amcan bizim ortaklığımızı onaylamamasını, bankamla ya da benle olan anlaşmalarına karıştırmayacaktır."

Anastasia dudaklarını büzdü, hala ikna olmamıştı. Damen'in amcasının hayatındaki rolü ve Colby ve Oğulları'nın yönetim kurulundaki mevkisi düşünülecek olursa, onun George'un karanlık tarafıyla uğraşmak şöyle dursun, bu yönünü gördüğünden bile şüpheliydi Anastasia. Ama yeğeni olarak kendisi görmüştü. Ve şimdi Damen'in bununla karşılaşmasından sorumlu olmak istemiyordu. "Belki de bu ortaklıktan ona bahsetmemeliyim."

"Eğer sen bahsetmezsen, ben de etmem. Ve böyle yapmamın nedeni o adamın senin vasin olması değil." Damen'in parmakları daha sıkı kavriyordu Anastasia'yı. "Anastasia, yatırım kararlarımı açıklama ya da savunma gibi bir

alışkanlığım yoktur, bu kararlar müşterilerimin paralarıyla ilişkili olmadığı sürece. Ama söz konusu kendi paramsa bu benim dışımda kimseyi ilgilendirmez. Eğer amcan oluşturduğumuz ortaklıktan rahatsız olursa bu onun sorunudur, benim değil. Ve kesinlikle senin de değil. Tamam mı?"

Tereddütle başını salladı Anastasia. "Tamam."

"Hala aklını kurcalayan bir şeyler var." dedi Damen.

Anastasia tek kaşını kaldırdı. "Sen gerçekten de insanların aklını okuyabiliyorsun."

"Hı hı." Damen kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Dans ederken bile. Senin de dediğin gibi tek bir adımı bile kaçırmadan."

Damen'ın bu şekilde şakalaşması Anastasia'yı rahatlatıp her zamanki açık sözlülüğüne dönmesini sağladı.

"Pekâlâ, o zaman. Konu Breanna. Suçluluk duyuyorum. Onunla dans ediyor olman gerekiyor, benle değil."

Damen kaşlarını çattı, ancak duyduğu itirafa şaşırmış gibi bir hali de yoktu. "Kuzenin için çok kaygılanıyorsun değil mi?"

"Evet. Çocukken bile böyleydi bu. Muhtemelen kaygılanmam için nedenler olması yüzünden."

"Şey, şu anda pek de kaygılanmana gerek yok. Breanna kalabalık bir hayran topluluğuyla çevrelenmiş durumda. Dans pistinin diğer köşesine gittiğimizde kendin de görebilirsin. Omzumun üstünden baksana, müzisyenlerin sol tarafına." Damen bunları söylerken onu çevirdi, böylece Anastasia gerçekten de üç ya da dört genç adamla sohbet eden ve görünüşe göre harika zaman geçiren kuzenini gördü.

"Bana sorarsan, asla katılma şansı bulamadığı sezonların acısını çıkarıyor," diyerek sessizce devam etti Damen. "Gördüğü bu yeni ilgi hoşuna gidiyor. Bu yüzden de bütün gece aynı eşle dans etmesi için çok erken, hele hele tek bir talibine bağlanması için daha da erken. Breanna seninle dans ettiğimi biliyor. Aslında senin yanına gelmem için ısrar eden de oydu. Özellikle de içinde bulunduğun zor durumu görünce. Seni Percy Gilbert'ın şehvet düşkünü ellerinden kurtarma konusunda en az benim kadar istekliydi o da."

Anastasia'nın gözleri ışıldadı. "Ama yanıma ilk gelen sendin."

"Aynen."

"Söylesene Damen, Breanna ve benim hakkımda bu kadar çok şeyi nasıl bilebiliyorsun? Breanna'ya göre onun yanında çok az zaman geçirmişsin. Ve senle sadece iki hafta önce tanıştık. Böyleyken, bu tam yerinde tespitler nereden geliyor?"

Damen Anastasia'yı kendine biraz daha yaklaştırdı. "Benimle ata binmeye gel, ben de sana nasıl olduğunu anlatayım."

"Ne?" Anastasia şaşkınlığından adımlardan birini kaçırmıştı.

"Yarın. Kahvaltıdan önce." Damen Anastasia'yı daha sıkı kavlıyor, dengesini sağlamasına yardım ediyordu. "Gilbert'a yarışmayı sevdiğini söylediğini duydum. Aslında, ben de severim. Medford arazisinde dörtnala yarışabiliriz. Kazanan, yeni ortaklığımızda soyadlarımızın sırasına karar verme hakkına sahip olur: Lockewood ve Colby ya da Colby ve Lockewood. Ayrıca, yeni bankamızın adına karar verme hakkı da kazanır. Hatırladın mı? Amcan konuşmamızı böldüğünde tartıştığımız konu buydu."

"Hatırladım." Anastasia tekrar nefes alabilecek miyim acaba diye merak ediyordu. Bu adamın onu böyle etkileyeceğini hiç ama hiç düşünmezdi. Adamakıllı titriyor ve nedenini de bilmiyordu. "Teklif kabul edilmiştir lordum. Şafak sökerken yarışacağız. Kaybettiğin zaman da," gözleri parlayarak devam etti, "Kuzenim ve benim hakkımdaki sezgilerini duymak isterim. Sonra da, bankamıza bir isim veririz."

"Anlaştık." Damen'ın gözlerinde için için yanan bir ateş vardı sanki. "Dört gözle bekleyeceğim. Yarışı, edeceğimiz sohbeti ve arkasından gelecek şeyleri..."

Salonun karşı tarafındaki Lord Dutton dördüncü böreğini de bitirip George'un omzuna dokundu.

"Kuzenin ve Lord Sheldrake pek iyi anlaşıyorlar sanki," dedi, ağzını bir peçeteyle silerken çifte doğru işaret ediyordu. "Sheldrake gecenin yarısını onunla, diğer yarısını da Breanna'yla geçirdi sanırım." Kıkırdayarak güldü. "Ayrıca belki de hangisinin hangisi olduğunu karıştırmaya başlamış olabilir."

"Evet. Belki de." dedi George mırıldanarak, Sheldrake'in Anastasia'yı dans pistinde döndürmesini seyrediyordu. Suratlarındaki ifadelerden bir anlam çıkaramayacak kadar uzaktaydılar ve George, Sheldrake'in Anastasia'yla bu kadar uzun süre vals yapmasının tek amacının bu lafını esirgemeyen veledi sarsıp aklına başına getirmek olmasını gönülden dilerken buldu kendini.

Çünkü eğer amacı bu değilse...

"Affedersiniz efendim."

Wells George'un arkasında duruyordu, devam etmeden önce boğazını temizledi. "Böldüğüm için özür diliyorum; ancak bu not yeni geldi. İvedi olarak işaretlenmiş."

George arkasına döndü ve zarfın üzerindeki tanıdık el yazısını fark etti. "Teşekkürler Wells," dedi, zarfı aldı ve Dutton'a acele bir baş selamı verdi. "Kusura bakma Dutton. İlgilenmem gereken bir iş var."

"Tabii ki, tabii ki." Dutton eliyle tamam işareti yaptı, bu arada yeni getirilen büyük yiyecek tabağına açgözlülükle bakıyordu. "İşler önce gelir."

"Doğru." George salonda zikzaklar çizerek yürümeye başladı, kendi kendine sakın kalmasını tembihliyor, attığı her adımla daha da büyüdüğünü hissettiği baskıdan kimsenin haberdar olmasını istemiyordu.

Koridora yöneldi, sola döndü, sonra koridorun sonuna doğru kararlı adımlarla yürüdü.

Sonunda, çalışma odasının eşiğinden geçip kapıyı arkasından kapadı.

Zarfı yırtarak açtı hemen, içindeki tek kâğıdı çıkarıp açarken avuç içleri beklentiyle terliyordu.

Beklediği şey notun içindeydi.

Çeki gözden geçirdi ve dişlerinin arasından tıslararak küfretti.

Ödemeyi tahmin edebilirdi ama miktarını değil.

Aradığı cevapları bulma umuduyla dikkatini nota verdi.

Son sevkiyatın düşük kalitede ve yetersiz miktardaydı, yazıyordu. Sonuç olarak, anlaştığımız tutar olan üç yüz bin paund yüz elli binpaunda indirilmiştir. Çek ektedir. Bir sonraki sevkiyat iki hafta içerisinde, tam zamanında ve önceki standartlara uygun olarak yapılırsa iyi olur, aksi takdirde ödeme yapılmayacak ve ortaklığımız sonlandırılacaktır. -M.Rouge

"Kahretsin." George notu top haline getirip şöminede yanan ateşe fırlattı. Kara kara düşünerek kâğıdın önce büzüşmesini, sonra da gözleri önünde küle dönüşmesini seyretti.

Elini saçlarının arasından geçirirken odayı adımlamaya başladı, kaşlarının üzerinde ter damlacıkları birikmişti.

Bu beklediği en son pürüzdü. Önce Lyman, sonra Meade, şimdi de Rouge. Engeller onu çelikten duvarlar arasına hapsediyordu.

Eğer bu duvarlar arasında ezilirse kahrolurdu.

Kontrolü yeniden ele geçirmek zorundaydı. Ve bunu yapmak için de bir yerlerden para bulmalıydı. Hemen.

Zaman tükeniyordu.

6

Anastasia ertesi sabah ahırların olduğu tarafa doğru yürürken şafak, turuncu ve sarı renkteki geniş çizgilerle gökyüzünü boyuyordu.

Ne beklemesi gerektiğinden emin değildi. Damen belli bir saat vermemişti ve kendinin de sorma fırsatı olmamıştı. Aslında birlikte yaptıkları valstan sonra tek bir dakikayı bile birlikte ge- çirememişlerdi. Müzik biter bitmez bir grup işadamı Damen'in etrafını sarmış ve Lord Percy Gilbert da Anastasia'yı tekrar dansa kaldırmıştı. O andan sonra Gilbert Anastasia'nın dikkatini tekeline almış, ancak ısrarcı arkadaşlarından bir tanesi gelip zorla onları ayırana ve Anastasia'ya dans teklif edene kadar da onu bırakmamıştı.

Sonunda Breanna Anastasia'yı kurtarmış, genç kadınların toplandığı köşeye nazikçe çağırmıştı kuzenini. Ona göre, bu kadınlar Leydi Anastasia'yla tanışmak için sabırsızlanıyorlardı.

Anastasia bunun doğru olup olmadığını umursamamıştı. Lord Gilbert'in küstah dokundurmalarından ve kötü niyetli bakışlarından kurtulduğu için çok sevinmişti.

Ama Breanna'nın dedikleri doğru çıkmış ve Anastasia bir anda Eyaletler'deki hayat, orada tanıştığı genç adamlar ve katıldığı partilerle ilgili yüzlerce sorunun ortasında bulmuştu kendini.

Saat gece yarısını biraz geçtikten sonra Damen yanlarına gelmiş ve her iki Colby kızına da iyi geceler dilemek için nazikçe sohbetlerini bölmüştü.

Artık -saat daha çok erken olsa da- sabah olmuştu ve Anastasia Damen'in ayarladıkları buluşmaya gelmek için uyanık olduğundan bile şüphe duydu. Uyanık olsa bile, yarışabilecek kadar kendinde miydi acaba?

Ahırlara giden patikayı döndü ve cevabını buldu.

Orada, tavla kapısına yaslanmış, kahverengi binici ceket, bej pantolonu ve siyah uzun çizmeleri içinde, kollarını göğsünde kavuşturup Anastasia'nın gelmesini bekleyen kişi Damen'di.

Anastasia'yı görünce doğruldu, dudakları zevkle ve biraz da şaşkınlıktan kıvrıldı.

"Seni bekleyip beklememe konusunda emin olamıyordum." dedi açıksözlülükle, bir yandan da Anastasia'ya doğru yürüyordu. "Sana iyi

geceler dilediğimde, hala konuklarıyla meşguldün. Şafak sökene kadar dans edeceğini falan düşünmüştüm."

"Hayır, sadece bire kadar kaldım." dedi Anastasia, koyu yeşil binici elbisesinin katlarını düzeltirken. "Ve kabul etmeliyim ki ben de seni burada bulmayı beklemiyordum bu sabah.

Saatlerce danstan ve herkese iş konusunda tavsiyeler dağıttıktan sonra bitkin düşeceğini düşünmüştüm."

Damen kahkaha attı. "O kadar kolay yorulmam ben." Durdu, Anastasia'dan sadece birkaç santimetre uzaklıktaydı; onu takdir eden gözlerle baştan ayağa süzüyordu. "Bu sabah çok güzel görünüyorsun. Bu arada dün gece de öyleydin. Bunu söyleme şansı bulamadım bir türlü. Amcanın balo salonundaki hiçbir erkek gözlerini senden alamadı."

"Bu erkeklere sen de dâhil misin?" diye sordu açık sözlülükle.

"Evet," dedi Damen hiç tereddüt etmeden. "Ben de dâhil." Bunu söyledikten sonra tavla kapısına işaret etti. "Sana sormadım ama iki atı eyerlettim. Planladığımız gibi gelirsin diye."

"Gerçekten mi?" dedi Anastasia tatlılıkla. "Peki, ikisi de birbirine denk mi? Yoksa sen George Amcamın en hızlı aygırına binerken ben tatlı, yaşlı bir midilliye mi bineceğim?"

"Bunu soracağını nasıl da biliyordum ama?" dedi Damen suratında çarpık bir gülümsemeyle. "Merak etme. Baş seyisten yarışımız için özellikle birbirine denk, son derece hızlı hayvanları seçmesini istedim." Kolunu "buyurun" dercesine uzattı. "İstersen kendin de bakıp bunu doğrulayabilirsin."

"Buna gerek yok," dedi Anastasia, saç tutamlarından birini kulağının arkasına sıkıştırırken Damen'ı seyrediyordu. "İş hayatında senin kadar dürüst olan bir adam böyle bir yarışta hileye başvurmayacaktır. Ayrıca, hatırlarsan, senin namusluluğunu bir daha sorgulamayacağıma dair söz vermiştim sana."

"Evet öyleydi." Kösele suratlı seyislerden biri, ikisi de atik, ipeksi bir güzelliğe sahip, kuyrukları beklentiyle sallanan atları getirirken Damen başını kaldırıp baktı.

"İşte bu Sable², simsiyah olmasından dolayı." Seyis ilk atı işaret ediyordu. "Bu sizin lordum. Ve bu da Whisper³, çünkü gerçekten sessizdir, kulaklarını dikip diğer atları dinlemeyi sever. Whisper da Bayan Stacie için. Bu iki kısrağ da rüzgâr gibi gider."

Anastasia Whisper'a bakıp kaşlarını çatı.

"Ne oldu?" diye sordu Damen.

² Sable (İng.) Siyah, kapkara

³ Whisper (İng.) Fısıltı

"Bu yarış kazanmak niyetindeyim. Ve yan eyerle yarışsam bunu yapamam." Başını eğip seyise baktı. "Hughes, rica etsem eyeri değiştir misin? Bacaklarımı iki yana atıp yarışacağım."

Hughes'ın gözleri kocaman oldu; ama başını salladı, koluyla alnını silerek. "Siz nasıl isterseniz Bayan Stacie." Whisper'i alıp tavlaya geri döndü.

Damen'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Akıllıca bir karar."
"Ama bu senin yarışı kaybetmene mal olabilir."

"Şansımı deneyeceğim ve bunun eşit şartlarda olmasını isterim." Meraklı gözlerle bakıyordu şimdi. "Buradakilerin sana Stacie diye hitap ettiğini fark ettim."

"Sadece beni çocukluğumdan beri tanıyanlar böyle der." Sevgi dolu bir gülümseme yerleşti dudaklarına. "Biz küçükken Breanna adımı söyleyemezdi. Onu suçlayamam tabii. Ben bile zor söylüyordum kendi adımı. Her neyse, üç yaşındayken Breanna adımı Stacie olarak kısalttı. Evde çalışanların da hoşuna gitti demek ki, böyle kaldı adım. Hala burada çalışanlar -Wells, Hughes, Bayan Rhodes ve daha birçoğu- ben buraya döndüğümünden beri eskiye döndüler sanki. Böylesi kendimi biraz daha evde gibi hissetmemi sağlıyor." Anastasia'nın gülümsemesi soldu ve hüznü dolu bir bakış yerleşti yüzüne. "Büyükbabam bana Stacie derdi. Bu adın bana yakıştığını çünkü hiç kimsenin yanında onların Anastasia demesine yetecek kadar hareketsiz durmadığımı söylerdi."

"Zekice bir gözlem." dedi Damen, ses tonu yumuşacıktı. "Ayrıca, büyükbaban zeki bir adamdı."

"Evet. Öyleydi."

"İşte, Bayan Stacie." Hughes üzerinde şimdi normal bir eyer olan Whisper'ı bıraktı. "O süslü püslü eteğinizin size sorun yaratmayacağından emin olun bence," diye tavsiyede bulundu, suratı pancar gibi kızarmıştı.

Anastasia'nın gülümsemesi geri döndü. "Endişelenmeyin. Hallederim ben." Damen'a meydan okuyan bakışlarla baktı. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Atları seyislerin Medford atlarına alıştırmayı yaptırdıkları açık, çimenlik alana doğru yürüttüler. Sonra durdular.

"Gideceğimiz güzergâhı sen seç," diye önerdi Damen, Sable'ın dizginlerini sıkıca tutup araziye değerlendirmek için gözlerini kısıp baktı. "Çünkü Medford Malikânesi'ni benden daha iyi biliyorsun."

"Öyle mi? Muhtemelen benden daha çok zaman geçirmişsindir burada."

"Bu doğru olabilir, ama buradaki saatlerim amcanın kütüphanesi ve

Çalışma odasıyla sınırlıydı, sense at üstünde yarışarak, ağaçlara tırmanarak zaman geçirdin burada. Bu yüzden bu araziye benim olduğumdan daha aşinasın."

"Anlaşıldı." Anastasia yanağına düşen bir başka saç tutamını üfledi, Damen'ın söylediklerini düşünürken. "O zaman, yarış güzergâhını düzenlerken çocukken kullandığımdan farklı bir hale getireceğim bunu. Böylece, durum aleyhine olmayacak." Gözlerinde kıvılcımlar parladı. "Görüyorsun ya lordum, hem adaletli hem de etik davranan tek maceracı sen değilsin."

Evet, görüyorum.

Yüzüne gelen inatçı saç tutamlarıyla uğraşmaktan vazgeçen Anastasia araziye işaret etti. "O iti görüyor musun? Akarsu boyunca giden iti? Buradan oraya kadar süreceğiz. Sonra, sola dönüp oradaki çizgi halindeki çalılıklara doğru gideceğiz." Kendi etrafında döndü, işaret parmağıyla hayali bir çizgi çiziyordu. "O noktadan başlangıç yerimize geri döneceğiz. Nasıl sence?"

"Harika. Ceketimi derme çatma bir bitiş çizgisi olarak kullanırız." Damen ceketini çıkarıp yere serdi, ceketin kollarını olabileceğı en geniş şekilde iki yana açtı. Araziye dikkatlice baktı, gidecekleri yolu gözden geçiriyordu. Sonra dönüp muzip bir ifadeyle Anastasia'ya baktı. "Binmenize yardım edebilir miyim? Elleriniz eteğinizle uğraşmak zorunda kalacak zira."

Anastasia istemeye istemeye kabul etti, Whisper'a dönüp yerle eyer arasındaki dikkate değeri uzaklığa bakınca kaşlarını çattı. "Bu çok da zarif bir şekilde olmayacak."

"O kadar da kötü olmayacak. Seyret." Damen arkasından gelip ellerini Anastasia'nın beline koydu. "Devam et ve sol ayağını üzengiye koy." Anastasia hareket ettiğı an Damen onu yerden kaldırdı, nazikçe öne doğru döndürdü. "şimdi sağ bacağını diğeri tarafa at. Önce eteklerini topla. Yerleştiğın zaman yeniden düzeltmekle uğraşacaksın." Sesinde alaycı bir tını vardı. "Bakmayacağım. Söz veriyorum."

Anastasia talimatları takip ederken gülüyordu -doğrusu bu gülme ata binme sürecini önemli ölçüde yavaşlatıyordu.

Sonunda eyere yerleşti, avuçlarına aldığı ince kumaşı altına sıkıştırdı.

"Tam olarak rahat görünmüyorsun," dedi Damen, bakışları Anastasia'nın çıplak bacaklarında gezinip onu ve eyeri birbirinden ayıran kabarık mindere sabitlendi.

"Bakmayacağını düşünmüştüm."

Damen dişlerini göstererek gülümsedi. "O dediğim sen ata biniyorken geçerliydi. Ama senin bu hazırlanma ritüelini seyretmeye karşı koyamadım."

Anastasia şımarık bir yüz ifadesiyle baktı Damen'a. "Güzel. O zaman sorunu cevaplayacak olursam -tam olarak rahat değilim. Ancak, kazanmaya niyetliyim."

"Bakalım, göreceğiz." Damen Sable'ın soluna yürüdü ve tek bir sorunsuz hamleyle ata bindi. "Başlama hakemi ben mi olayım yoksa sen mi istersin başlangıç işaretini vermeyi?"

"Elbette ki bu onur sana ait olacak lordum." Anastasia dizginleri eline aldı. "Dürüstlüğüne güveniyorum." Öne doğru eğildi; gözleri tam önüne bakıyor, topuklarıyla Whisper'ın iki yanına bastırıyordu.

"Çok güzel." Damen da aynı şeyleri yaptı, bakışları çitlerle buluşunca tatlı bir gerginliğin tüm vücuduna işlediğini hissetti. "Yerlerinize... Hazır... Başla!"

İki at mermi gibi yerlerinden fırlayıp koşmaya başladılar, Sable Whisper'ın sadece bir boyun önündeydi.

Sable iki saniye önce çite ulaştı, sonra sola döndü, çalılıklardan oluşan çizgiye doğru koşmaya başladı. Anastasia da hızlandı ve Whisper'la birlikte, Damen tam çalılarının yanından dönerken onu yakaladılar.

Son düzlüğü kafa kafaya, dörtlüye geçtiler.

Dönüp Damen'ın suratındaki ifadeyi görmek için hissettiği güçlü istekle savaştı. Bunun gibi ufacık bir hareket bile dikkatini dağıtıp ona birkaç saniyeye mal olabilirdi. Ve bu da yarışı kaybetmesi demek olurdu.

Whisper'ı daha da hızlandırmaya çalışırken damarlarındaki kanın deli gibi aktığını hissediyordu, aynı anda altındaki kısırağın verdiği tepkiyi de fark etmişti. Whisper'ın koşması hızlanmıştı; neredeyse ayakları yere değmiyor, onu ileriye doğru itiyordu.

Yalnız bir sorun vardı; Damen da aynı şeyleri yapıyordu.

Öne doğru iyice sinmiş olan Damen atıyla tek bir varlık gibi hareket ediyor, hızla bitiş çizgisine doğru ilerlerken Whisper ve Anastasia'nın kayda değer binicilik gösterisinden gözü korkmamış gibi görünüyordu.

İki çift ön nal cekete aynı anda bastı, bir çift sol kol üstüne, bir çift de sağ kol üstüne.

"Şey, gördüğün gibi berabere kaldık." dedi Damen, Sable'ı sakinleştirirken soluk soluğaydı.

"Evet. Öyle oldu." Anastasia da soluk soluğa kalmıştı, ama olumlu anlamda serseme dönmüştü. Whisper'ın boynunu sıvazlarken Damen'a saygıyla karışık kıskançlık duygularıyla baktı. "Harika bir binicisin lordum. Böyle güzel bir yarış beklemiyordum."

Damen kahkaha attı, attan inerken eyerin ön tarafını tutuyordu. "Demek

istediğın şey, yarışı kazanmayı bekliyordun." Anastasia'ya doğru yürüyüp başını yana eğdi. "Haksız mıyım?"

Anastasia tereddüt etmeden cevapladı. "Haklısın."

Damen katıla katıla güldü. "Mütevazı değilsen de açık sözlüsün. Üstelik binicilikteki yeteneğini düşünecek olursak mütevazılığın yerinde olmazdı zaten." Amaçsızca Whisper'ın burnunu okşadı, kaşları düşünceli bir şekilde çatılmıştı. "İkilemimizin hala devam ettiğinin farkındasındır: ortaklığımızı ve bankamızı adlandırma işi."

"Hayır," diyerek hemen düzeltti Anastasia. "İkilemimizin sadece yarısı devam ediyor. Ortaklığımıza gelince, adı Lockewood ve Colby olacak; kazansaydım böyle isteyecektim."

Damen şaşırmış görünüyordu. "Ama ben düşünmüştüm ki... "

"Yanlış düşünmüşsün. Pek çok kadın gibi benim de duygularımla hareket edeceğimi sandın. Ama ben böyle hareket etmem. Gerçek şu ki, senin aile adın finans dünyasında benimkine nazaran daha fazla ağırlığa sahip. Colby ve Oğulları ticaret yapan bir şirket. Lockewood Bankası ise dünyadaki değilse de İngiltere'deki en güçlü ticaret bankası. Bu adın gücüne paha biçilemez. Bankamızın tanıtımında bu adı kullanmasam aptallık etmiş olurum. Ve senin kendin için söylediğın bir şey vardı ya, benim için de geçerli o: Ben asla aptallık etmem." Muzip bir gülümsemeyle dudakları kıvrıldı. "Ancak tam anlamıyla yüce gönüllü de değilim. Bu berabere kalmanın gerektirdiği üzere, bankamıza ad verme işinde eşit söz sahibi olmayı talep ediyorum."

Damen şakalaşarak cevap vermek yerine durgunlaşmıştı, yüzünde tuhaf bir ifade vardı -bu da Anastasia'nın kendi şakacı tavrının kaybolmasına ve boğazının sıkışmasına neden oldu. "Hayretler içinde bıraktın beni." diye mırıldandı.

"Bu bir iltifat mı?" diye sorabildi Anastasia en sonunda.

"Evet." Bakışları yoğunlaştı ve Anastasia'nın yanına yaklaştı, attan inmesine yardım etme arzusundaydı. "Yardımcı olabilir miyim?"

Başını sallayan Anastasia ona doğru eğildi, Damen kendini tutup eyerden kaldırdığında nefesinin kesildiğini hissetti.

Sağ bacağını sol bacağının yanına getirdi, Damen onu aşağı indirirken eteğinin ıslak katlarını serbest bıraktı.

Bakışları buluştu ve öylece kaldılar.

Damen'in elleri hala Anastasia'nın belindeydi ve genç kız belindeki eldivenli ellerin yarattığı baskıyı, giysilerinden geçip yarıştan dolayı nemli olan tenine işleyen sıcaklığı hissedebiliyordu.

"Biniciliğin olağanüstü," dedi Damen. "Açık sözlülüğün, kararlılığın ve kendin gibi."

"Ayrıca pis pasaklının tekiyim." Anastasia ağzından bunların çıktığına inanamıyordu. Daha önce görünüşüne ne zaman kafayı takmıştı ki? At üstünde böylesi çılgın bir yarıştan sonra nasıl görüldüğü ne zaman dert olmuştu daha önce?

Sadece şimdi oluyordu.

Bakışlarını Damen'dan ayıran Anastasia kendine, çamurla kirlenmiş çoraplarının üstündeki mahvolmuş eteğine baktı; serbest bırakılıp omuzlarına ve sırtına dökülmüş, terli boynuna ve yanaklarına yapışmış saçlarından bahsetmiyordu bile. Saçlarını düzeltmeyi düşündü, sonra bunun umutsuz bir çaba olduğunu görüp vazgeçti. "Sanki her zaman darmadağınmışım gibi geliyor bana."

Damen başını yavaşça salladı. "Darmadağınık değil. Saf. Kısıtlanmamış. Özgür ruhlu. Senin söylediğinle bunlar arasında büyük bir fark var." Eldivenlerinden birini çıkardı, Anastasia'nın saç tutamlarından birini eline alıp parmakları arasında ovuşturdu.

"Sen hayatı kucaklıyorsun, dolu dolu yaşıyorsun. Asla hafife almıyorsun. Bu harika bir nimet."

Anastasia'nın kalbi kaburgalarına çarpıyordu. "Bu konuda deneyimliymişsin gibi konuşuyorsun."

"Hı hı." Parmak eklemleriyle Anastasia'nın yanaklarını okşadı, başparmağını aşağı kaydırıp çenesini yukarı kaldırdı. "Ben de hemen hemen senin gibiyim. Hayata iki elimle tutunurum, bana sunduğu her fırsatın tadını çıkarırım." Bakışları Anastasia'nın dudaklarına kaydı. "Her birinin."

Başını eğdi ve genç kızın dudaklarını kendi dudaklarına kilitledi.

Bu öpücük geçen gece verdiği hiç benzemiyordu; daha önce aldığı öpücüklerden hiçbirine benzemiyordu. Bu yoğun, hükmediciydi; Damen'ın dudakları kendi dudaklarını yoğuruyor, şekillendiriyor, ağzını açması için teşvik ediyor, elleri elbisesinin kollarından aşağı kayıyor, sonra belinde dinleniyor, öpücükleri derinleşirken onu iyice kendine çekiyordu.

Damen'ın dilini kendi dilinde hissedince ürperdi Anastasia; dillerinin dans ettiğini fark etti, bunun yarattığı heyecanı ayak tabanlarına kadar hissediyordu.

Anastasia inledi; baş dönmesi ve boğulma hisleri arasında bölünmüştü ve direnç göstermekten çok dengesini sağlamak için Damen'ın yeleğini sıkıca tuttu. Zaten direnmek o an aklından geçirdiği en son şeydi. Hele de bu olanlar böylesi karşı konulmaz şekilde güzelken...

"Kollarını sar bana," dedi Damen boğuk bir sesle, Anastasia'nın kollarını

tutup kendi boynuna doladı. "Evet. Böyle." Şimdi Anastasia'yı daha sıkı kavriyordu; kolunun biri belinde, diğeri de çoktan dağılmış saçlarının arasında geziniyordu. "Şimdi dudaklarını uzat."

"Damen, ben... "

"Öp beni." Damen onun cevap vermesine zaman tanımadan öpücüğüyle susturdu Anastasia'yı; genç kıızı tüm bedeninin titremesine neden olan bir şekilde öpüyor, kışkırtıyordu.

Anastasia da aynı şevkle karşılık veriyordu öpücüğe, parmak uçları Damen'in ensesinde bir tüy gibi dolaşiyor, kravatının arka tarafına inen ıslak saç tutamlarını ve bunların ipeksi dokusunu keşfediyordu. Bu yumuşaklığın aksine Damen'in bedeni sert ve güçlüydü, bedenindeki tüm kaslar üzerinde gömleği ve yeleği olmasına rağmen Anastasia'nın dokunuşları altında geriliyordu.

Damen sanki genç kızın düşüncelerini sezmişçesine onun kendini daha çok fark etmesini sağladı, Anastasia'yı kendine daha çok yaklaştırdı, sonra sert göğsüne doğru iyice bastırdı. Anastasia hızla nefes alıp veriyordu, göğüsleri bu hamle karşısında sızlıyor, tüm bedeni parıltılar saçarak hayat buluyordu adeta.

Bu öpücük her şeyi yakıp tutuşturuyordu.

Aradan epey dakika geçtikten sonra, sonunda birbirlerinden ayrıldılar ve nefes nefese kalmış bir halde birbirlerine şaşkınlıkla baktılar.

"Tanrım," diye mırıldandı Damen, sanki kendi kendine konuşmuş gibi. Parmakları kendi iradeleriyle Anastasia'nın saçlarında gezinmeye devam ediyor, ıslak tutamların avuç içinde, parmakları arasında uzanmasını, sonra da yavaşça omuzlarına dökülmesini seyrediyordu. "Havai fişek patlaması gibi bir şey beklemiştim. Ama bu- bu öyle..." Başını salladı, sanki sözcükler aklından uçmuştu.

Anastasia dudaklarını yaladı, çaresizce kendini toparlamaya çalışıyordu. Sallandığını hissetti, sanki çok uzun bir mesafeyi koşmuş gibi kalbi düzensiz bir şekilde atıyordu. Birden teninin ısındığını ve ürperdiğini hissetti, içinde hafif bir sızı vardı -bu sızı tuhaf bir şekilde hem bomboş, hem de dopdolu hissetmesine neden oluyordu. Hepsinden kötüsü de sersemlemiş zihniydi, bir düşünceyi ya da herhangi bir şeyi idrak edecek durumda değildi.

Damen Anastasia'nın yüzünü avuçları arasına aldı, suratı hala yaşadığı şaşkınlığı yansıtıyordu, boğuk bir sesle sordu. "İyi misin?"

Anastasia refleks olarak cevap verdi, ama verdiği cevabın doğru olduğundan emin değildi. "Ben... Evet."

Damen'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Ben de iyi değilim."

"Az önce olanlar neydi, emin olamıyorum." dedi birden Anastasia. Yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Yani, neler olduğunu biliyorum, ben sadece..."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Damen parmaklarıyla Anastasia'nın yanaklarını okşuyordu. "Aynı şeyi ben de hissettim."

Anastasia yutkunarak tekrar düşüncelerini toplamaya, altüst olmuş duygularını düzeltmeye çalıştı. "Bankamız," dedi, aklında uçuşan ilk tutarlı düşünceyi yakalamıştı. "Bir isim bulmalıyız."

"Korkak," diyerek alay etti Damen. Ama Anastasia'ya uyararak kollarını iki yana düşürdü, bir adım geri çekildi. "Pekâlâ, bir önerin var mı?"

"Evet." Anastasia dün gece bu konuya kafa patlattığına memnun oldu. Şu anki sersem halinde adamakıllı bir isim bulabilmesinin imkânı yoktu. "Bence, bankamızın oluşma koşullarını etkileyen şeyleri kullanmalıyız isim olarak: Vefa ve Güven Bankası."

Damen neredeyse ismi duyduğu anda başını salladı. "Katılıyorum. Lockewood ve Colby. Vefa ve Güven Bankası. Uygun. Olmuş bil. Asistanıma gerekli talimatları verir, hemen bu gün Fenshaw'yla birlikte belgeleri hazırlamasını söylerim. Yarın gece Londra'ya dönünce de gözden geçiririm belgeleri. Sen de sonraki sabah ofisime gelip imzanı atarsın."

"Harika." Anastasia bakışlarını başka yöne çevirdi, Whisper 'ın dizginlerini sımsıkı tutuyordu. "Bence atları geri götürmeliyiz. Neredeyse kahvaltı vakti geldi."

Damen hiç konuşmadan Anastasia'ya bakıyordu; genç kız ise hislerini doğrulamak için başını çevirmesine gerek bile kalmadan Damen'in çelik grisi bakışlarının içine işlediğini hissedebiliyordu. "Güzel," dedi Damen en sonunda. "Ama burada olanlar hakkında konuşacağız Anastasia. Bundan emin olabilirsin."

George çalışma masasından kalktı, az önce yazdığı notu gözden geçirdi.

Rouge, yazmıştı. Beklediğimden az bir meblağa sahip çekini aldım. Bunu anlaştığımız miktarın bir taksiti olarak düşün. Senin masraflarının arttığı gibi benimkilerin de artacağını unutma. Bu yüzden, aldığın sevkiyat düzgün ve yeterliydi. Yine de, hem kaliteyi hem de miktarı artıracak yeni bir tedarikçi bulduğumu öğrendiğine memnun olursun sanırım.

İyi niyetimin nişanesi olarak, iki ya da üç hafta içinde daha büyük bir parti yola çıkacak. Bu sevkiyatın maliyeti yedi bin beş yüz paund, buna önceki sevkiyattan kalan yüz elli bin paund da dâhil Kargo yola çıktığında seni haberdar ederim. İçin rahat olsun, eğer bu malları istemezsen, alacak başka biri çıkacaktır. ~Medford

Tüm söylemek istediklerini söylemişti. Açık, doğrudan ve içini yiyip bitiren

endişelerin hiçbirini açığa vurmadan.

Başını hızlıca sallayan George notu ikiye katladı, üzerine adresi yazdığı zarfa koydu ve mühürledi.

İkisi bu tehditleşme oyununu oynayabilirlerdi.

Ne yazık ki, sadece biri kazanabilirdi.

Dudaklarını iyice birbirine bastıran George masasının çekmecesini açtı ve yazı kâğıtlarını her zamanki yerine geri koydu. Eşyaları dağınık bırakmaktan nefret ederdi. Aslında, ne türde olursa olsun dağınıklıktan nefret ederdi.

Çekmeceyi kapatırken durdu, arka tarafta sakladığı minyatür portreyi çıkardı. İnce tuvale mükemmel bir şekilde resmedilmiş narin yüz hatlarına, kusursuz tene bakarken kaşlarını çattı; aşına olduğu o öfke kanında dolaşmaya başladı. Tanrı kahretsin bu kadını. İkisini de. Her şey çok farklı olabilirdi. Eğer hayatının bu kısmı düzenli gitseydi, başka her şey de düzgün olurdu. Hayatı, ailesi, işi -her şey mükemmel bir düzende ilerlerdi.

Ama olmamıştı işte. Ve şimdi her yerde kargaşa vardı.

Bunları düşündükten sonra resmi yerine sokuşturdu, çekmeceyi kapatıp kilitledikten sonra yazdığı mektubu aldı. Kara kara düşünmek için zaman yoktu. Yapılacak işleri vardı.

Kafasında bir amaçla, giriş kapısına doğru yürüdü, aynı zamanda da-Wells'e işaret etti.

"Bunun acilen Kıta'ya gönderilmesi lazım," dedi kâhyaya.

"Tabii ki efendim." Wells kendine uzatılan zarfa baktı. "Londra'daki her zamanki adrese mi gidecek?"

"Evet."

"Hemen hallediyorum lordum."

"Güzel." George koridordaki büyük sarkaçlı saate baktı. "Saat onu geçmiş. Misafirlerden uyanan yok mu daha?"

"Birkaçı kahvaltı için indiler. On kadar beyefendi erkenden çıktı, bazıları balık tutmaya, bazıları da avlanmaya. Hanımefendilerin hepsi uyuyor." Suratında hoş bir gülümseme belirdi. "Bayan Stacie hariç, tabii ki."

"Anastasia? Yemek odasında mı?"

"Hayır lordum. Gerçi şu an kurt gibi acıkmıştır sanırım. Güneş doğmadan önce uyandı ve saat sekizden önce Lord Sheldrake'le birlikte malikâneye geri döndü."

"Geri mi döndü?" George çok şaşırmıştı. "Nereden döndü?"

"Tabii ki atla gezintilerinden efendim."

George gerildi. "Sheldrake'in yanındakinin Breanna değil de Anastasia olduğundan eminsin yani?"

"Eminim efendim. Bayan Stacie'nin dediğine göre, markiyle tartışması gereken konular varmış."

"Birlikte mi çıkmışlardı?"

"Hayır. Lord Sheldrake çıktı ilk önce, Bayan Stacie de on beş dakika sonra." Well kaşlarını çatı. "Sadece birkaç saatliğine dışarıdaydılar lordum."

"Peki sonra?"

Wells'in kaş çatması daha da derinleşt. "Sonra döndüler, ikisi de odalarına sıcak su gönderilmesini rica etti. Ardından ikisi de kendi yollarına gittiler. Lord Sheldrake kahvaltı için aşağı indi ve yarım saat önce yine dışarı çıktı. Bayan Stacie ise yukarıda, Bayan Breanna'nın uyanmasını bekliyor. Kuzeniyle birlikte kahvaltı yapmak istiyor."

"Marki nereye gideceğine dair bir şey söyledi mi?"

"Hayır, söylemedi lordum. Bankadaki Bay Cunnings'e bir mesaj yolladı, sonra da çıktı. Uzak bir yere gitmeyeceği izlenimine kapıldım. Belki de diğer beyefendilerin arasına katılmıştır."

"Belki de," diye mırıldandı George, dudakları onaylamadığını belirten bir şekilde dümdüz bir çizgi halini almıştı. "Ama belki de katılmamıştır."

Yukarıdaki odasında bekleyen Anastasia huzursuz bir şekilde dolanıp duruyordu. Tavladan döndüğünden beri -küvette geçirdiği uzun zamanı saymazsa- hala oturamamıştı. Ve bunun nedenini tam olarak biliyordu.

Damen'la paylaştığı öpücük yüzündendi. Sadece öpücük yüzünden değil, bunun anlamı ve gerektirdikleri yüzünden de.

Suçluluk ağır bir yük gibi gelip omuzlarına çöktü, birkaç saat önce yaşadığı sersemliğin son kalıntılarını da dağıttı bu ve dün geceki balodan beri kaçtığı bir konuyu gündeme getirdi.

Breanna. Daha doğrusu Damen ve Breanna.

Dün gece bu manzara zihninin kenarlarında bir yerlerde gezinip duruyordu; ama mali destek aramak için yaptığı uğraşlar ve sonra da Damen'ın büyüüne kapılması yüzünden gölgede kalmıştı. Ama bugünkü öpücüğün vurguladığı tüm o çok önemli soruları geçiştirmek için bir bahanesi kalmamıştı artık.

Kuzeni ve Damen arasında bir ilişki olabilir miydi -şimdi olmasa da gelecekte? Doğru, şimdilik sadece arkadaşlardı, ama gelecekte değişebilir miydi bu? Birbirlerine karşı bir şeyler -karşılıklı saygı ve uyumdan

kaynaklanan hisler- besleyebilirler miydi? Ne de olsa, Breanna değişiyor, kendine geliyordu. Damen'in kendisi fark etmişti bunu. Breanna'nın Damen'a karşı olan hislerinin değişme - ya da değişme olmasa da büyüme- olasılığı var mıydı? Breanna markiye çekici, yakışıklı ve zeki bulduğunu söylemişti. Ve Damen'a gelince...

Anastasia neredeyse iradesi dışında, Damen'in dün gece Breanna hakkındaki gözlemlerini, vals yaparlarken söylediklerini hatırladı.

Gördüğü bu yeni ilgi hoşuna gidiyor. Bu yüzden de bütün gece aynı eşle dans etmesi için çok erken, hele hele tek bir talibine bağlanması için daha da erken.

Damen tek bir talip derken kendini mi kastetmişti? Eğer yleyse, bunu George Amcasının onu Breanna'ya doğru alenen itmesine mi yoksa kendi isteklerine mi bir yanıt olarak söylemişti? Damen'in yorumları, kasıtlı ya da kasıtsız olarak Breanna'yı bekleme niyetinde olduğunun, Breanna'yı o kendini toparlayana kadar hoş göreceğinin bir işareti miydi yoksa? En nihayetinde Breanna'nın yanında eş olarak durmak mı vardı Damen'in kaderinde?

Eğer yleyse, diye düşündü Anastasia çılgınca, o zaman bu sabah yaşananlar Breanna 'nın geleceğine düpedüz zarar verebilir.

Dudaklarını ısırđı, akklı deli gibi çalışıyordu. Damen ve arasında geçen ne varsa hepsi tutku, çekim, büyülenme üzerine kuruluydu; adına ne dersen de. Ama bunlar, üzerine bir geleceğin inşa edilebileceği türden duygular değildi. Ve eğer Damen ve Breanna'nın -George Amcanın bencilce hevesleri yüzünden değil de duygusal bağlılık temellerinde- gelecekte hayatlarını paylaşmaları kararlaştırıldıysa, ne yapıyordu o zaman böyle, Damen'ı öperek, kendini onun kollarında kaybedip asla durmak istemeyerek?

Keyifsiz bir şekilde yatağının kenarına tünedi, bu durumla nasıl başa çıkabileceğini merak ediyordu. Breanna'yla konuşamazdı bu konuyu. Kuzenini yle iyi tanıyordu ki. Breanna her zaman kuzeninin mutluluğunu kendi mutluluğunun önünde tutardı. Eğer Anastasia Damen'dan hoşlandığını ima edecek olursa, Breanna kuzeninin yolunda bir engel oluşturmamak adına, büyütebileceği bütün hisleri anında bastırabilirdi.

Anastasia kendi kendine sordu. Hangi yolda? Damen'in beni heyecan verici bir eğlenceden daha öte bir şey olarak düşündüğüne hükmetmek için bir neden yok ki.

Ama eğer öyle düşünüyorsa...

Eğer yle düşünüyorsa, o zaman düşünmesi gereken başka bir şey daha var demekti, en az Breanna'nın hisleri kadar önemli bir şey ve belki de çok daha tehlikeli bir şey.

George Amca. George Amca ve onun yeğeni ve damadı olarak gördüğü kişi arasında bir ilişki olduğunu öğrenirse vereceği tepki. Ancak Tanrı bilirdi

ne kadar öfkeleneneceğini -ve bu öfkesini nasıl çıkaracağını?

Ya da kimden çıkaracağını.

Anastasia dişlerini sıktı. Kararını vermişti. Damen ve arasındaki flörtün devam etmesine izin veremezdi. Buna bir son vermek zorundaydı -şimdi- hiçbir şey tam anlamıyla başlamadan.

* *

George berbat bir ruh hali içindeydi.

Damen Lockewood'dan herhangi bir iz bulabilmek için arazinin batı ve kuzey kısımlarını çoktan dolaşmış, şimdi de doğu tarafını uzun adımlarla gezmeye devam ediyordu. Marki, George'un beklediği yerlerin hiçbirinde yoktu: diğer konukların olduğu dere kenarında, avlanma alanlarında ya da atla gezinti yapılan yerlerde. Aslında, her nerdeyse tek başına gezme olasılığı giderek güçleniyordu. Çünkü diğerlerine göre dışarıda dolaşan ve George'un Medford arazilerinde yaptığı bu tatsız gezintide henüz karşılaşmadığı tek konuk Vikont Crompton'dı.

Tahmin edileceği üzere vikont tek başına hedef vurma alıştırılmaları yapmak için, birlikte ava çıktığı gruptan ayrılmıştı. Emekli bir general olarak hem tabancalardaki hem de tüfeklerdeki bu üstün yeteneğiyle gurur duyuyordu - diğer konukların zorla seyretmekten ve hakkında bir şeyler duymaktan bıktıkları bir tutkuydu vikontunki. Ve George'un bildiği kadarıyla Damen'in vikontla şahsi bir yakınlığı yoktu ve onun nişancılığıyla da ilgilenmiyordu. Öyleyse, bu iki adam iş hakkında konuşmuyorlarsa Sheldrake yalnızdı.

Peki, ama neden? Anastasia markinin düşünmesine neden olacak bir şey mi söylemişti ya da yapmıştı? Çünkü eğer öyle yaptıysa Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü George. Anastasia değerinden fazla soruna neden olmuştu zaten daha şimdiden; Henry'nin mal varlığına erişmesine engel oluyordu, sonra Eyaletler'de aptalca bir girişime para akıtmaları için konuklarına yaklaşıp utandırmıştı George'u. Ve şimdi de Lord Sheldrake'le aralarındaki bu beklenmedik yakınlık. Ne tarafından bakılırsa bakılsın sorundu bu. Marki onun ya işle ilgili fikirlerinden, ya da daha kötüsü kendinden etkilenmişti.

Seçeneklerin hiçbiri de kabul edilebilir değildi.

Ama tam olarak neler döndüğünü bulacaktı.

Sonra da buna bir son verecekti.

Bir tabanca patlaması George'un kafasını kaldırmasına neden oldu. Sesin geldiği yöne dönerek, Crompton, diye düşündü. Buralarda bir yerlerde olmalı.

İleri doğru yürürken, vikontun Sheldrake'i en azından uzaktan görmüş olmasını umut ettiğini fark etti. Kahretsin, kimi kandırıyordu ki? O bencil ahmak muhtemelen hiçbir şeyi fark etmemiştir. İsabet ettirdiği eşsiz hedeflerine bakıp kendi kendini övmekle meşguldür. O anda, Crompton'u gördü uzaktan, yaşlı adam açıklık bir yerde durmuş, tabancasını tekrar dolduruyordu; duruşunda da kendisi gibi küstah bir hava vardı. George sessizce yaklaştı, vikont başını kaldırıp bir dizi ağacı inceliyorken gelip arkasında durdu.

"Şuradaki meşeleri görüyor musun?" diye sordu Crompton, arkasına hiç dönmeden. Eldivenlerini parmaklarına iyice geçirdi, sonra tabancasının sapını kavrayıp kaldırdı. "Tahminimce otuz metre kadar uzaktalar. En ortadaki meşeye bak şimdi -diğerlerinin arasında cüce kalmış olan, gördün mü? Ortasında bir yerlerde iri bir budak var. Eğer daha yakından bakacak olursan görebilirsin. İşte o budağı tam ortasından vuracağım." Bunları söyledikten sonra hedef alıp tabancasını ateşledi, budağı tam ortasından vurmuştu.

"Harika," diyerek beğenisini dile getirdi George, Crompton kendi kendine mi konuşuyor yoksa arkasında gerçekten de birinin durduğunun farkında mı diye merak etti; çünkü daha arkasına dönüp bakmamıştı yaşlı adam. Ve bir kez yanında birinin olduğunu anladı mı, nişancılık sanatı hakkında sonu gelmez bir nutuk atmaya başlar ya da daha kötüsü, piyade sınıfındayken Fransızlarla, Amerikalılarla ve başka kimle çarpıştığını düşünüyorsa onlarla ilgili uzun soluklu hikâyelerini anlatırdı.

"Teşekkür ederim." Vikont döndü, ince, bronz renkli yüzünü bir gülümseme kaplamıştı. "Ah Medford. İyi bir ev sahibi olarak, eğlenip eğlenmediğimi kontrol etmek için geldin sanırım. Gördüğün gibi eğleniyorum. Ve takdir etmesini bilen bir seyirci önünde olmak çok hoş, bunu belirtmeliyim." İçini çekti, büyük ihtimalle ava çıkmış erkeklerin olduğu tarafa doğru işaret etti kolunu sallayarak. "Amatörlerle birlikte sülün avlamaktan sıkıldım. O şişko, ağır hareket eden kuşları herkes vurur. Gerçekten başarılı olmak istiyorsan zor hedeflerde ustalaşacaksın."

George ne böyle havadan sudan sohbetler edecek ne de Crompton'ın acayip saçmalamalarını dinleyecek halde değildi. "Eminim dediklerin doğrudur. Aslında, ne kadar istesem de kalıp sana katılamam. Sheldrake'i bulmam lazım. Onu görmedin herhalde?"

"Aslına bakarsan, gördüm." Crompton omuzlarını esnetti, bir anlığına sırık gibi ama kaslı olan vücudunu gevşetti. Gençliği çoktan gitmiş olsa da uzun yıllar gördüğü askeri eğitim sayesinde yirmi yaşındaki bir asker gibi zinde görünüyordu. "Sheldrake kısa bir süre önce durdu burada, yürüyüş yaptığını söyledi." Anlamalı bir gülümseme vardı suratında. "Ve bu kez gerçekten de yalnızdı -yanında senin o güzel yeğenin yoktu."

George midesinde bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. "Neden böyle bir yorum yaptın şimdi?"

"Ah, hadi ama... Dün gece Sheldrake'in Anastasia'yla ne kadar uzun süre dans ettiğini görmemiş olamazsın. Bu sabah da erkenden at binmeye gittiler. Malikâneye dönerlerken gördüm ikisini. Eski arkadaşlar gibi gülüp şakalaşıyorlardı. İlk önce Breanna olduğunu düşündüm -çünkü senin ikisi arasında bir evliliği desteklediğinle ilgili söylentileri duymuştum. Ama sonra sohbetlerinden bölük pörçük bir şeyler duydum: finanse etme, işle ilgili çalışmalar ve buna benzer şeyler. Genç kızın kelimeleri daha az yutarak telaffuz etmesinden bahsetmiyorum bile. Böylece kızın Anastasia olduğunu anladım."

Crompton tek bir rahat hareketle tabancasını yeniden doldurdu. "Belki de Sheldrake'i kuracağı bankaya yatırım yapma konusunda ikna etmeyi başarmıştır. Beni ikna etmeyi de denedi." Başını sertçe salladı. "Ama mal varlığımı artırmak için başka fikirlerim var benim -burada, İngiltere'de ilerletilebilecek fikirler. Ve mal varlığım arttığında da, bunları aradığın adamın bankasına yatıracağım. Bu arada, şu tarafa doğru gitti." Crompton arazinin güney tarafındaki bahçelere doğru işaret etti. "Şu Sheldrake, cin gibi adam. Tam bir akıl küpü."

"Bence de." George çoktan yürümeye başlamıştı. "İşte bu yüzden onu bulmam lazım. Sonra görüşürüz Crompton."

"Olur." Vikont eldivenlerini düzeltti, tabancasını kaldırdı ve hedef alıştırmalarına kaldığı yerden devam etti.

Kendisi hakkında konuşulduğundan habersiz olan Damen ise güneydeki bahçelerin arasından giden patika boyunca yürümeye devam ediyordu. Ellerini arkasında kavuşturmuş, düşüncelere dalmıştı; ayaklarının dibindeki rengârenk çiçekleri neredeyse fark etmiyordu bile.

Bir kişinin birden fazla kez kendini şaşırtmasına izin vermeme kuralı çoktan tarih olmuştu. Ve bunun sorumlusu olan kişi de -bir dakika bile- aklından çıkaramadığı kişiyle aynıydı. Fenshaw'nun ofisinde ilk kez karşısına

çıkmişti o, Damen'in mali idarecisi olarak atandığını öğrendikten sonra öfkesiyle savaşıırken o güzel yeşim rengi gözleri alev alevdi.

Anastasia.

Damen durdu, bahçenin ilerisindeki bakımlı çimenleri seyrederken bu kadının üzerinde yarattığı eşi benzeri görülmemiş etkiye hayret etti. Tutkulu görüşlerin ve bağlılıkların -ve eşit şekilde tutkulu maceraların da- adamı olmasına rağmen duygusal bir adam değildi, ne de doğasında romantiklik vardı. Kadınlardan hoşlanıyordu, onların arkadaşlığından, çekici olmalarından; kadınlar da aynı duyguları besliyorlardı kendine karşı. Ama daha derin, daha anlamlı bir ilişkiye gelince... Hiçbir kadın böylesi duygular uyandırmamıştı onda.

Zaten Anastasia da tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu.

Güzeldi, evet, ama onun güzelliği çok daha merak uyandırıcı bir şeyin en dış tabakasıydı. Sanki sizi kendine çağırarak kadar güzel bir pastanın üzerine şeker serpmişsiniz gibi: ilk başta sizi cezpt ediyor, tadına bakmak istiyorsunuz. Ve bir lokma aldığınızda birden fark ediyorsunuz ki dıştaki kaplama aslında başlı başına bir lezzet harikası olan pastanın son rötuşu.

Tanrım, ya aklıktan ölmek üzere olan bir adam ya da bir romantik böyle düşünürdü. Ee, kahvaltısını da yaptığına göre ikinci seçenek kalıyordu geriye.

Duygu özürlü bir insan olması da buraya kadarmış demek ki.

Damen durup bir ağaca yaslandı, yatırım meselelerine uyguladığı dikkatle düşünüp taşınma yöntemini uygulayarak duygularını değilse de durumun gerçeklerini düşünüyordu.

Anastasia da Damen'a karşı bir şeyler hissediyordu. Bunu saklayamayacak kadar açık bir insandı. Ayrıca, Damen'in bilgisinden, bağlantılarından ve para dünyasındaki nüfuzundan da çok etkilenmişti. İster dans pistinde, ister at üstünde onla birlikte olmaktan hoşlanıyordu ve hem konuşmalarını hem de tartışmalarını canlı ve ilginç kıldığı için birbirleriyle uyumlu, kıvrak zekâlara sahip olmaları, özellikle sevdiği bir başka detaydı.

Damen ise onun pratik zekâsından, bozulmamış ruhundan ve üstesinden gelinmesi imkânsız zorlukları aşmadaki -yani erkekler tarafından yönetilen bir dünyada başarılı bir iş kadını olma konusundaki- kararlılığından büyülenmişti. Akıllılığından ve sezgilerinden etkilenmişti; onun banka girişimi konusunda bu kadar kararlı olması Damen'in ek bir araştırma yapmasına ve sonunda da kararını değiştirmesine neden olmuştu.

Daha samimi bir seviyede konuşacak olursa, onun gözü pekliğinden ve hırsından tahrik oluyordu -evet, sabırsız bir yeniyetme gibi davranacak kadar tahrik oluyorum, diye hatırlattı kendine kederli bir halde. Dün gece onu öperek çok ileri gitmesi de yeterince kötüydü zaten. Bu sabahsa onu adeta

yalayıp yutmuştu -ve bu yapmak istediği şeyle karşılaştırıldığında bir hiçti.

Anastasia da geri çekilmedi, diye hatırlattı kendi kendine. Tam tersi davranmıştı aslında. Kollarındayken canlanmış, neredeyse önünde diz çöktürecek bir yoğunlukla öpücüğüne karşılık vermişti -hayır, öpücüğünü paylaşmıştı. Ve öpüşmelerinin ardından gözlerinde gördüğü şaşkınlık: durmak istemeyişiyle birlikte korku ve zevk vardı gözlerinde; bu ifade kasıklarında duyduğu dayanılmaz sızıyı daha da artırmaya yaramıştı sadece.

Onu iki haftadan az bir zamandır tanıyordu, ancak başka bir şeye odaklanamayacak kadar çok istiyordu onu. Onun ateşini, masumiyetini, bugüne kadar kullanmadığı tutkusunu ateşlemek, sonra da yanıp kül olmak istiyordu.

Tamamen farklı bir açıdan düşünecek olursa, onun yufka yürekliliğinden; Breanna'yı korumak, geçmişi geri almak, geleceği değiştirip şekillendirmek isteyen tarafından da etkilenmişti. Kuzenine, aslında tüm Colby ailesine olan bağlılığından ve şaşmaz sadakatinden duygulanmıştı. Fenshaw'nun ofisinde onu ilk gördüğü gün gözlerindeki hüznü görmüş, babasının vasiyetnamesi okunurken verdiği tepkileri seyretmişti. Anne ve babasının kaybına hiçbir mirasın telafi edemeyeceği bir şekilde üzülmüştü.

Ve büyükbabasına tapıyordu adeta.

İnsanları harekete geçiren şeylerin ne olduğunu tahmin etmek Damen'in en iyi olduğu yeteneğiydi -bu yetenek işinde çok iyi olmasını sağlıyordu. Fenshaw ona altı yüz bin paunddan bahsettiğinde Anastasia'yı dikkatlice seyretmişti Damen; önce büyükbabasının verdiği parayı teslim etmeyi hararetli bir şekilde reddetmesi dikkatini çekmiş, sonra da büyükbabalarının ondan ve Breanna'dan ne istediğini, bu özenle hazırlanmış hükümlerle neyi başarmayı umut ettiğini anlamaya çabalarken içinde büyüyen karmaşayı sezmişti.

Ve dün gece, balkonda onunla karşılaştığında, Medford Malikânesi eskisi gibi değil derken aslında merhum vikonttan, özlediği insandan bahsediyordu Anastasia.

Belli ki, Anastasia'nın büyükbabası torunlarına çok yakınmış -oğullarına olduğundan daha yakın.

Ama George ve Henry Colby çok farklı iki kişiydi; sadece babalarından değil, birbirlerinden de farklı. Ve George'un merhametsiz doğasını düşünecek olursak... Anastasia'nın kendini Breanna'nın koruyucusu olarak gördüğüne dair hiç şüphesi yoktu Damen'in.

İyi ama Breanna bir koruyucuya ihtiyaç duyuyor mu, mesele buydu işte.

"Sheldrake. Sonunda."

Damen'in tam da o anda aklından geçirdiği kişi kendine doğru geliyordu.

"Merhaba George." Damen döndü, tek kaşını soru sorar bir ifadeyle

kaldırdı. "Sanırım beni arıyordun."

"Aslında evet." George Damen'ın yaslandığı ağaca yaklaşırken durdu, yürüyüş yormuş olacak ki koluyla alnını sildi. "Medford Malikânesi'nden tamamen ayrıldın diye korkmaya başlamıştım ben de."

"Neden böyle bir şey yapayım ki?"

George omzunu silkti. "Kimsecikler nerede olduğunu bilmiyordu. Sadece Wells gezintiyeye çıktığını söyledi, ben de yalnız çıktığını düşündüm. Her şey yolunda mı?"

Damen gözlerini kıstı. "Tabii ki. Neden yolunda olmasın?"

George tereddüt etti, sanki cevabını ne şekilde dile getireceğine karar vermeye çalışıyormuş gibiydi. "Birilerinin seni kızdırabileceğini düşünüp endişelendim."

"Özellikle biri var mı aklında?"

"Açık konuşmak gerekirse, evet. Yeğenim."

"Anastasia?" Her ne kadar böyle bir şey bekliyor olsa da, şaşırmış gibi yaptı Damen. "Neden böyle düşündün?" George'un dediklerini daha o an fark etmiş gibi ufak bir kahkaha attı. "Yani Anastasia'nın işle bu kadar ilgilenmesi yüzünden mi diyorsun? Beni tanırsın George. Geleneklere bağlı kalmam ben. Yeğenin çok zeki bir genç kadın."

"Ama sonuçta bir kadın." diye cevap verdi George, ses tonu soğuktu. "Ve konuklarımın pek çoğu onun Amerika'da bir bankaya yatırım yapma konusunda boş boş konuşup durmasından rahatsız olmuş."

Damen gülümsedi, öylesine manşetlerini düzeltti. "O zaman konuklarında hiç akıl yokmuş. Çünkü yeğenin fikri harika, iyice araştırdım ve Anastasia'nın çabalarını tamamen destekliyorum."

George'un ağzı sanki ayakları dibindeki şakayıkların arasına düşecekmiş gibi açılmıştı şaşkınlıktan. "Yani sen yeğenimin Henry'nin parasının bir kısmını banka açmak için çarçur etmesine izin mi veriyorsun? Hem de Eyaletler'deki bir banka için?"

"Para artık Anastasia'nın George," diye hatırlattı Damen. "Hepsi. Ve evet, ben de gerekli paranın serbest bırakılması işini yöneteceğim. Aslında, bundan daha fazlasını yapacağım."

George'un suratı hastalıklı bir renge bürünmüştü, dudaklarını dilinin ucuyla ıslattı. Anastasia'nın mirasının ne kadarına sonsuza kadar ulaşamayacağını düşünürken kalbi deli gibi atıyordu. "Sen yani... " Gerisini getiremedi, Damen'in son söylediklerinin ne anlama geldiğini idrak ettiğinde susmuştu.

Birden, boğazında bir şeyler düğümlendi, zar zor konuşuyordu şimdi. "Bundan fazlasını mı öneriyorsun?" diye tekrarladı ruhsuz bir ses tonuyla. "Anastasia'nın Henry'nin parasını çarçur etmesi yetmiyor, bir de sen bu saçma macerada ona destekçi olacağını mı söylüyorsun?"

"Destekçi olmak? Hayır, böyle bir şey düşünmüyorum."

George bir parça da olsa rahatlamıştı. "Tanrım, şükürler olsun. Bir an beni endişelendirdin. Aslında, onun mirasının büyük kısmını bu işe bağlamasına izin vereceğini, sonra da kendi parandan borç vererek bu farkı telafi edeceğini düşünmüştüm, sonra..."

"Ben ortağımı onun," diyerek sözünü kesti Damen. "Yeni bankamıza eşit olarak yatırım yapacağız."

Tekrar bir ölüm sessizliği çöktü ortama.

Sonra: "Ciddi olamazsın."

"Ah, çok ciddiym. Biz burada konuşurken belgeler hazırlanıyor."

Öfkesini saklayamayan George duruşunu düzeltti, gözleri yeşil renkli buz parçalarıydı sanki. "Neden bu konuda bana danışılmadı?"

Damen çok az da olsa gerilmişti. "Çünkü buna gerek yoktu. Hatırlarsan, senin vasiliğin Anastasia'nın parasal konularına uzanmıyor."

Geri çekilerek, öfkesini biraz olsun dağıtarak konuştu George. "Her biriniz ne kadar yatırım yapacaksınız bu bankaya?"

"Bu da seni ilgilendiren bir şey değil. Anastasia bu bilgiyi senle paylaşmak istemediği sürece bu böyle. Seçim ona ait." Damen gözlerini kısarak baktı George'a. "Bu konu neden bu kadar rahatsız ediyor seni George? Anastasia'nın iş yaptığı bu para senin değil ya."

Derin bir nefes alan George kendini kontrol altına aldı. "Haklısın. Benim değil. Ama o benim yeğenim; Henry'nin tek çocuğu. Ve babasının geleceğini güvence altına alsın diye bıraktığı parayı çarçur etmesinden endişeleniyorum. Eminim bunu anlayabiliyordursundur?"

"Ah, çok iyi anlıyorum." Anlamlı bir şekilde sustu. "Ama Anastasia'nın mali konulardaki güvenliğine endişeleneceğim diye uykularını kaçırma. Onun idarecisi olarak üstlendiğim rolü çok ciddiye alıyorum, Henry'nin istediği gibi. Anastasia'nın mirasını tehlikeye atmasına asla izin vermem."

"Tabii ki vermezsin." Damen'in manalı ses tonu yerini bulmuş, George kızarıp boğazını temizlemişti. "Neden bu konuyu burada bırakmıyoruz? Düşünmeden konuştum. Tabii ki endişelerim yersiz. Sen Anastasia'nın mal varlığını yönetiyorken yeğenimin başka hiçbir şeye ihtiyacı olmayacaktır. Onun oldukça açık sözlü yapısından rahatsız olmadığına memnun oldum."

"Evet, rahatsız olmadım."

"O zaman neden burada yalnızsın?" George zorla gülümsemeye çalıştı. "Yoksa benim tatlı kızımın uzun dans gecesinden sonra uyanmasını beklerken burada mı zaman geçiriyorsun?"

"Aslında, bankadaki birkaç mesele kafamı kurcalıyor," diye cevapladı Damen, kelimelerini dikkatle seçerek. "Keşke düşündüğüm Breanna olsaydı. Kızın bu hafta hayatımdaki neşe verici şeylerden biriydi. Dün gece düşündüm de, Breanna'nın neşesi, aydınlığı olmadan sezondaki balolar ne kadar donuk, sıkıcı geçmiştir."

Bu kez hala zayıf olsa da gerçek bir gülümseme vardı George'un dudaklarında. "Bunu duyduğuma sevindim." Arkadaşlık göstergesi olarak Damen'in omzuna beceriksizce dokundu. "O zaman neden para konularında konuşmayı bırakıp malikâneye dönmüyoruz? Eminim Breanna şimdiye uyanmıştır."

"Güzel fikir."

İki adam malikâneye girdiklerinde Breanna ve Anastasia da kahvaltılarını bitirmiş merdivenlerden iniyorlardı.

"Ah, Breanna." George ileri bir adım attı, sonra durdu, kızlardan bir ona bir diğerine bakıp duruyordu.

"Evet, baba?" Breanna eteklerini toplayıp ilerledi; elleri kendiliğinden, tepede topladığı saçlarından çıkan bir tutam var mı diye kontrol etmeye gitti.

"Lord Sheldrake nerede olduğunu merak ediyordu," diye cevapladı George, yeğenini tamamen görmezden gelerek. "Şimdiye kadar uyanmıştır dedim ona."

"Biz de Stacie'nin saçında yeni şeyler deniyorduk," dedi Breannâ, saçları hemen hemen kendininki gibi toplanmış olan Anastasia'ya gururla bakarak. "Çok tatlı görünmüyor mu?"

"Hı hı." George üstünkörü baktı yeğenine. "Ah, evet. Evet, tabii."

Anastasia hafifçe sırıttı. "Neredeyse on dakikadır bu şekilde duruyor. Bu bir rekor, en azından benim için." Gülen gözleri Damen'in gözleriyle buluştu ve hemen bakışlarını başka tarafa çevirdi genç kız. "Eğer izniniz olursa, Bayan Rhode'a annemin jöleli çöreklerinin tarifini verecektim. Philadelphia'dan konuşurken lafı açılmıştı da."

"Eminim öyle olmuştur." George önemsemediğini belli eder bir tavırla kolunu salladı. "Elbette gidebilirsin." Anastasia gidene kadar bekledi, sonra Damen'a döndü. "Diğer konuklarıma da bir baksam iyi olur. Breanna'yı senin güvenilir ellerine bırakıyorum."

"Zevkle." Damen hafifçe eğilip gülümsedi ve George arkasını dönüp

giderken Breanna'ya gülümsedi.

Ama George gider gitmez, mutfağa doğru saniyeler için de olsa bir bakış atmış ve Anastasia'nın gözden kaybolmasını seyretmişti Damen.

Kahretsin, diye düşündü George, bilardo salonunun eşiğinde durmuş, oyun oynayan konuklarını seyrediyordu. Bu kahrolası partide daha ne yanlış gidebilirdi ki? İlk önce Meade ve onun tehditleri, sonra anlaşmalarını kırdırmaya çalışan Rouge ve şimdi de Sheldrake ve onun beklenmedik bir şekilde Anastasia'ya ilgi göstermesi.

Sheldrake'in o veledin aslında amcasına ait olması gereken paraları çarçur etmesine göz yumması ve bir ortaklık kurmak için parasını yatıracak kadar ona inanmış olması yeterince kötüydü zaten. Ama markinin onunla geçirdiği zaman, tüm o valslar, sabah erkenden ata binmeye gitmeler... Bunun ne kadarı iş, ne kadarı kişisel ilgiydi?

George bu ortaklığa ne kadar para yatırıldığını öğrenmek için birtakım -doğru- adımlar atmıştı. Sheldrake'e Anastasia'nın mirasının ne kadarını bu işe bağladığını doğrudan sormak aptalca bir hata olmuştu. Neyse ki, kalıcı bir hasardan kaçınmak için tam zamanında soruyu geri almıştı. Bu saat içinde emirlerini alacak olan her zamanki kaynağından, alıştığı yöntemle öğrenirdi bunu. Sheldrake ve Anastasia arasındaki kişisel ilişkiye gelince, bunun çaresine de kendisi bakardı artık.

Sheldrake'e ihtiyacı vardı. Daha fazla ve daha iyi kalitede mallara ihtiyacı vardı. Hem Sheldrake'in hem de bu malların kazandıracağı paraya ihtiyacı vardı. Ve bunlara ulaşması için de zamana ihtiyacı vardı -sorun şuydu ki zamanı yoktu.

Anastasia'nın yirmi birinci yaş gününe sadece on hafta vardı. Eğer o zamana kadar Henry'nin paralarına el koyamazsa parmaklarının arasından akıp giderdi bu paralar. Anastasia bağımsız bir kadın olurdu, artık onun vasiliğine ihtiyacı kalmazdı; istediği yere gider, istediği yerde yaşar, istediği kişiyle de evlenirdi.

Ve o kahrolası mirası da beraberinde götürürdü.

Kahretsin. Henry'nin parasına Anastasia hala Medford Malikânesi'nde, onun çatısı altında ve onun vesayetinde yaşıyorken ulaşmak zorundaydı. Tüm engelleri ortadan kaldırmalıydı. Bunlar yolunu tıkiyordu. Özellikle de Anastasia.

Her şeyin bir sırası vardı. Her defasında bir engeli kaldıracaktı.

Ağırlığını diğer ayağına vererek bilardo odasına dikkatle bakmaya başladı, Bates'in dikkatini çekmek için doğru anı bekliyordu.

Sulh yargıcı bir şeyleri sezmiş olmalıydı, çünkü atışını kaçırdı, sonra eşikte durup kendisini seyretmekte olan George'u gördü bakınca. George başını çok

çok hafif bir şekilde çift kanatlı kapılara doğru eğdi, Bates'le baş başa görüşmek istediğini ima ediyordu.

Bates de neredeyse algılanamayacak bir şekilde başını salladı.

"Benden bu kadar," dedi herkese, iri göbeğinin üstüne çıkmış olan yeleğini düzeltip masadan geri çekildi. "Bugün burada kesinlikle şansım yok. Belki de kumar masasında daha iyi olurum."

Birkaç hoşnutsuz karşılık geldi, ama erkeklerin geneli Bates'in oyunu bırakmasını sorgulamadan kabul edip oyunlarına devam ettiler.

Bates tekrar kapıya baktı ve George'un gittiğini fark etti. Herkesin başka bir şeyle meşgul olduğuna kanaat getirince bilardo odasının arka tarafına doğru yürüyüp çift kanatlı kapılardan geçti. Sonra durup ortamı öylesine inceliyormuş gibi ısıklık çalmaya başladı.

George da sanki o an karşılaşmışlar gibi gelip konuğunu selamladı.

İki adam ortamdan uzaklaşırken samimi bir şekilde sohbet etmeye başladılar.

Kimsenin onları duyamayacağı bir yere geldiklerinde, "Sorun ne?" diye mırıldandı Bates. "Dün gece konuştuğumuzda sorununu tek başına halledeceğini düşünmüştüm. Sana yeni bir kaynak bulacağımı söyledim. Ve bulacağım da."

"Seninle tartışmam gereken başka bir sorun var -baloda bu konuya giremedim," diye cevapladı George.

"Neymiş bu konu?"

"Meade."

Bates iç çekti. "Yine sorun mu yaratıyor sana? Bu sefer ne yaptı, malları mı çalıyor yoksa kurcalıyor mu onları?"

"Daha kötüsü. Yüklü bir zam olmazsa malımı teslim etmeyi reddediyor. Ayrıca, kulağa şantaj gibi gelen rahatsız edici tehditler savuruyor. Ve bu da göz yumacağım bir şey değil."

Doğru göz yummazsın ama sen de boş durmazsın, diye düşündü Bates. Yüksek sesle konuştuğunda ise tek sorduğu şu oldu: "Neye ihtiyacın var?"

"Tutuklama kararı." George dudaklarını büzdü. "Meade'i tehdit edecek bir şeyler bulmam lazım. Bir tutuklama emri bu işi çok iyi hallederdi. Suçlamalar yeterince gerçek. O piç kurusu kaçakçılık, korsanlık ve belki de daha kötü şeyler yüzünden suçlu. Amaçlarımıza ters düşmesin diye tüm bunları görmezden geldin şimdiye kadar. Ama amaçlarımız değişti artık. Ve ikimiz de biliyoruz ki Meade darağacına gitmekten çok korkuyor."

"Bu yüzden sen de Meade'e onu darağacına gönderebileceğimizi hatırlatarak işbirliğini garanti altına alacaksın." Bates kelleşmeye başlayan başını salladı. "Sağlam fikir. Olmuş bil."

George durdu. "Ne zamana halledebilirsin bu işi?"

"Yarın yeterince çabuk olur mu? Akşam olunca ulaşımı yollarım getirmesi için."

"Yarın iyi olur. Ertesi sabah Meade'i bir ziyaret edip emri suratına sallayacağım." Suratında sinsi bir gülümseme vardı. "Bu iş, onun işbirliğini ve ödeme konusundaki esnekliğini sağlama almak konusunda epey işe yarayacaktır."

"O zaman sorunu hallettik." Bates Medford'un taleplerini yerine getirdiğinde, her zaman yaptığı gibi rahatladı. Aslında bu adamla uğraşmaktan nefret ediyordu. Vikont onu her çağırdığında sinirleri tepesine çıkıyordu Bates'in. Ama Medford'a borçluydu ve güçlü konumunu sürdürmek istediği sürece de ona borçlu olmaya devam edecekti.

Medford'un ilk teklifini kabul ettiği ve böylece de o yılanın hayatını bu kadar kontrol etmesine izin verdiği için kaç kez fırça çekmişti kendi kendine kim bilir? Ama artık çok geçti. Medford'un desteği, bağlantıları sayesinde sadece bir değil Kent de dâhil olmak üzere büyümekte olan üç bölgenin sulh yargıçlığına atanmıştı ve hala da görevini sürdürüyordu. Medford'un kuyusunu kazmak Bates'e her şeye mal olabilirdi; namına, görev yerlerine ve Medfordu'u biraz tanıyorsa belki de daha pek çok şeye.

Olasılıklar kan dondurucuydu.

"Partin gayet başarılı gidiyor," diye yorum yaptı Bates, konuşmayı daha güvenli bir konuya çekmek istiyordu. "Neredeyse tüm bekâr erkekler, hatta evli olanların pek çoğu bile yeğenini kollarını açarak karşıladılar. Ve Breanna'nın da tekrar aramızda olmasının verdiği ek güzellik..." Ufak bir kahkaha attı Bates. "Bu kadar yaşlı olmasaydım, Sheldrake'le rekabete girerdim ben de. Peşinde olduğu kızlardan ya birini ya diğerini seve seve seçerdim."

George birden başını kaldırdı. "Peşinde olduğu kızlar derken?"

Bates o anda hatasını fark etti. "Endişelenmene gerek yok. Marki gecenin büyük kısmını Breanna'yla geçirdi."

"Ve geri kalanını da Anastasia'yla " diyerek acı bir ses tonuyla ekleme yaptı George.

"Sadece arkadaşça davrandığına eminim. Ben olsam üzerinde durmazdım."

"Ben durmak zorundayım. Bundan da fazlasını yapmalıyım aslına bakarsan." George iki yanındaki avuçlarını yumruk yaptı, mırıldanmaları belli

belirsiz duyuluyordu. "Eğer hayatımı mahvedecek bir şey yaparsa..." Durdu, derin bir nefes aldı. "Sadece şu tutuklama emrini hallet," dedi Bates'e. "Anastasia'yla ben ilgilenirim."

Lockewood Bankası Anastasia'nın hayal ettiğinden de etkileyiciydi. Bishopsgate Caddesi'ni neredeyse boydan boya kaplayan bina, başlı başına bir dünyaydı. Kartonpiyerli yüksek tavanı, cilalı mermer zemini ve salonun baş tarafında ikiz sütunlar tarafından desteklenip bir kaidenin üzerine yerleştirilmiş olan ve üzerinde Lockewood aile armasını taşıyan bronz, bozuk para şeklindeki tabelasıyla vakur bir dünya... Bankanın bir tarafında müşterilerin kabul edildiği odalara açılan üç ayrı kapı vardı; kapıların arasındaysa koyu yeşil kadife perdelerle süslenmiş olan yerden tavana pencereler dizilmişti.

Tüm salonda belli aralıklarla duran üniformalı çalışanlar bankanın müşterilerine yardımcı olmaya hazır bir şekilde ceviz ağacından büyük kapıların arkasında bekliyorlardı. Salonun arka tarafında, banka memurlarıyla müşterilerin toplantı yaptığı ve ek dikkat isteyen konuları görüştükleri küçük, özel odalar vardı. Bu odacıkların arka tarafındaysa, üzerinde ÖZEL yazan bronz bir levhanın asılı olduğu ceviz ağacından bir kapı, kule gibi yükselmekteydi; bu kapı ana salonu ve bunun ötesinde her ne varsa onu kesin bir şekilde iki bölüme ayırıyordu.

Anastasia bankanın iç taraflarına doğru ilerledi, bakışları etrafındaki hareketliliğe kayıyordu. Gün içinde kim bilir kaç kişi buraya gidip geliyor, Lockewood Bankası'nın tümüne yayılmış olan saygın atmosfere katkıda bulunuyordu? Damen Lockewood'un tavsiyelerde bulunduğu, para kazandırdığı kaç kişi mali konularda başarılı oluyordu?

"Leydim." Koyu yeşil renkli üniforması ve silindir şapkasından banka çalışanı olduğu anlaşılan zayıf bir beyefendi Anastasia bankaya girdiği anda ileri koşturup reverans yaptı. "Biz de sizi bekliyorduk."

Genç adam konuşurken bankanın saati on biri vurdu, Anastasia Damen'a tam da bu saatte geleceğini söylemişti.

Anastasia merakla başını yana eğdi. "Affedersiniz bayım ama kim olduğumu nereden biliyorsunuz?"

Genç adamın dudaklarında nazik bir gülümseme belirdi. "Buranın kapı görevlisiyim. Benim işim tüm müşterilerimizi tanımak. Lord Medford bankamızı sık sık ziyaret eder, bazen yanında Leydi Breanna da olur. Lord Sheldrake bana sizin ve kuzeninizin birbirinize ne kadar benzediğinizden bahsetmişti."

Anastasia da gülümsedi. "Etkilendim doğrusu, Bay...?"

"Graff," diye ekledi adam ve tekrar eğildi. "Ve size yardımcı olmaktan zevk duyarım leydim." Bir adım geri atıp buyurun dercesine kolunu uzattı. "Eğer hazırsanız sizi Lord Sheldrake'in ofisine götüreyim. Bay Fenshaw'nun da kısa süre sonra gelmesi bekleniyor."

"Teşekkürler Bay Graff." Anastasia etrafına tekrar bakındı, sonra eteklerini toplayıp önündeki adamı takip etmeye başladı. Mermer zeminde yürürken tekli küçük odaların önünden ve sonra da ceviz ağacından yapılmış devasa kapıdan geçti.

Yarım daire şeklinde dağılmış olan gösterişli ofisler belirdi önünde.

"Bu taraftan leydim." Graff en uzaktaki -ve muhtemelen en büyük olan- ofisi işaret etti; gösterdiği ofis tam köşede, tek başına duruyordu. Graff durdu, cilalı kapıyı canlı bir şekilde çaldı.

"Evet?" İçeriden Damen'ın bariton sesi duyuldu.

"Leydi Anastasia geldiler, lordum."

"İçeri al Graff."

"Tabii efendim." Graff kapı kolunu çevirip kapıyı açtı. "Buyurun leydim," deyip dikkatli bir şekilde geri çekildi.

"Teşekkür ederim." Anastasia ne beklemesi gerektiğini merak ederek leylak rengi elbisesinin katlarını toplayıp eşikten geçti.

Kapı anında arkasından kapandı -o kadar sert çarpılmıştı ki Anastasia zıpladı.

Kahkahalar atan Damen masasından kalktı, Anastasia'yı selamlamak için yürürken ipekten yapılmış şeritli yeleşini düzeltti. "Aslanın ininde tek başına ha?" diyerek takıldı Anastasia'ya, genç kızın eldivenli elini alıp öptü.

"Az çok böyle hissediyorum." Anastasia etrafını, bankanın geri kalanında da ağırlıkta olan yeşil kadife perdeleri ve ceviz ağacından yapılmış mobilyaları inceliyordu; sadece burada kişisel birkaç detay daha vardı: masada ve raflarda duran deri iplerle bağlanmış kitap yığınları, cilalı zemine serilmiş Doğu işi bir halı ve duvarları süsleyen iki harika manzara resmi.

"Gördüğün şeylerden memnun kaldın mı, daha doğrusu, şimdiye kadar bankada gördüğün her şey hoşuna gitti mi?"

Anastasia şaşkınlıkla başını salladı, bakışları Damen'la karşılaştı. "Hayretler içindeyim. Aslında, seninle başka bir yerde tanıştığım iyi olmuş, yoksa muhtemelen gözüm korkardı."

Damen içten bir kahkahayla güldü. "Birinin ya da bir şeylerin senin gözünü korkutacağını hayal edemiyorum."

"Haklısın." Afacan bir gülümseme vardı Anastasia'nın suratında. "O zaman şöyle diyelim, senin yanında bu kadar rahat olamazdım." Yanakları birden kıpkırmızı oldu. "Rahatlamış derken ben şey demek istemedim yani..."

"Ne demek istediğini biliyorum." Damen hala genç kızın eldivenli elini tutuyor, kendi dudaklarına sürüyordu. "Ayrıca, o güzel aklında bir şeylerin döndüğünü, bir şeylerin benden uzak durmana neden olduğunu da biliyorum. Partide neredeyse hiç konuşmadın benle, yani ata binmemizden sonra. Yarıştan sonraki o birkaç dakikada, birlikte olduğumuzda seni rahatsız mı ettim davranışlarımla?"

Anastasia yanlış anlamış gibi falan yapmadı. "Rahatsız etmediğini biliyorsun."

"Güzel. Ben de öyle düşünmüştüm." Damen hiçbir uyarı yapmadan Anastasia'yı kendine doğru çekti, genç kızın kollarını kendi boynuna doladı. "O zaman yanlış anlamaların her neyse onları sonra tartışırız. Çünkü birazdan Bay Fenshaw belgelerimizle birlikte burada olacak, ondan sonra da baş başa kalamayacağız yani. Ve ben de seni, kollarımda olmanı, dudaklarının tadını düşünmeden duramadığım için ve senin yanında mantıklı bir şekilde davranmayı beceremediğim için bunu yapmam lazım." Avuç içleri Anastasia'nın kolları boyunca aşağı indi, sonra yukarı çıkıp yüzünün iki yanında durdu ve onu kendine doğru çekti.

Anastasia'nın nefesi kesildi, ama daha tepki veremeden Damen aniden eğildi, sıcak, içini eriten bir öpücük verdi ona. Geçen sabahki gibi her şeyi yavaştan almıyordu Damen, aralarındaki güçlü çekime karşı koymuyordu; dudakları sanki bir amaca hizmet eder gibi genç kızın dudakları üzerinde hareket ediyor, sert kollarını beline dolayıp onu kendine daha da çekiyordu.

"Anastasia." Adını söylemişti, bu ses Anastasia'nın tüm vücudunu ürpertti. Karşılık vermek için dişlerini araladı, şimdi Damen'ın dili içeri kayıyor, genç kıza inletene kadar onun diliyle oynuyor, okşuyordu.

Damen hala Anastasia'yı kendine daha da çok çekmeye çalışıyor, daha sıkı sarıyor, daha ateşli öpüyordu; elleri genç kızın sırtında geziniyordu.

Anastasia bir anlığına kendini bıraktı, öpücüğün tadına varırken gözlerini sımsıkı kapadı. Damen'ın sıcaklığı, inanılmaz gücüyle sarılıp sarmalanırken aldığı zevkin tüm duyularına işlediğini hissediyordu. Damen'ın sert göğsüne yaslanınca ipek yeleğinin yanağında, gömleğinin sert yakasını parmak uçlarında hissetti. İçinde bu mükemmel, sarhoş edici hisler çağlıyor, tüm eklemlerini hamura çeviriyor, kalbini güm güm attırıyordu. Hissettiği şeyler iki gün öncekilerin aynısıydı, sadece bunlar daha güçlü, daha şiddetliydi şimdi. Bu hissin içinde boğulabilirdi; vücudu şikâyet edemeyecek kadar mutluydu, zihni sersemlemiş, bulanık...

Çok fazla bulanık.

Bu düşünce uyarı zili gibi yankılandı zihninde -aldığı kararı ve nedenini çılglık çığlığa haykırarak.

Anastasia birden gerildi, ellerini Damen'ın omzuna sertçe koydu ve kendini geri çekti. "Yapma," diyebildi, nefes nefeseydi. "Lütfen."

Damen onu dirseklerinden tuttu, ses tonu ve yüzündeki ifade yaralanmış gibiydi. "Ne oldu? Neden geri çekiliyorsun?" Kaşlarını çatı. "Kahretsin Anastasia, cevap ver. Kızdın mı bana?"

Anastasia kararlı bir şekilde bir adım geri attı, kollarını göğsünde kavuşturdu; bunu yapmasının nedeni kararını vurgulamak mı yoksa duygusal bir destek almak mıydı, bilmiyordu. "Sana kızmadım. Kendime kızdım. Bize. Bu duruma." Yavaşça nefesini verdi, vazgeçmemekte kararlıydı. "Neden bu hiç yaşanmamış gibi davranmıyoruz ve ziyaretimin amacına uygun şeyler yapıyoruz: yani ortaklık belgelerini imzalamak gibi?"

Damen gözlerini kısıp Anastasia'ya baktı. "Bunu yapamam. Aynı şekilde sen de yapamazsın. Belgelere gelince, Fenshaw onları getirene kadar bir şey yapamayız. Ve o da yirmi dakikadan önce burada olmaz."

Anastasia gözlerini kırptırdı. "Notunda randevunun on birde olduğu yazıyordu."

"Senin randevunun on birde olduğu yazıyordu. Fenshaw'nunki seninkinden yarım saat sonra. Seninle baş başa zaman geçirmek istedim."

Neden duyduğu bu şeyler içinde bastıramadığı bir zevk dalgasının yükselmesine neden olmuştu ki? "Damen bu kötü bir fikir," dedi, sesinin hiç de ikna edici çıkmadığını bilmesine rağmen.

"Tam tersine, uzun zamandır aklıma gelen en iyi fikir bu." Damen genç kıza tekrar yaklaştı, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Denediğin yeni saç modeline ne oldu?" diye mırıldandı, omuzlarından dökülen bakır rengindeki parlak saçları okşuyordu.

"Fena halde başarısız oldu. Dün gece vazgeçtim o modelden. Ne kadar denersem deneyeyim saçlarımın omuzlarımdan aşağı dökülmesine engel olamıyorum."

"Denemeyi bırak bence." Damen saç tutamlarından birini alıp dudaklarını götürdü, bu dokunun tadını çıkarıyordu. "Sen ciddi görünmek için yaratılmamışsın ki. Sen doğal, bazen dağınık ve her zaman güzel olabilirsin ancak. Ve her zaman eşsiz... At üstüneyken görüldüğün gibi." İşaret parmağını Anastasia'nın çenesinin altına kaydırıp ve bakışları buluşuncaya kadar kaldırdı çenesini. "Şimdi görüldüğün gibi, dudakların hala öpücüklerim yüzünden ıslak ve gözlerinden okunuyor, seni tekrar öpmemi istiyorsun."

"Damen..." Anastasia ne söyleyeceğini bilemiyordu. Avuç içleri Damen'ın ceketinin yakasında, mavi renkteki kuyruklu ceketin kumaşı üzerinde

geziniyordu.

"Hımmm?" Dudakları genç kızın dudaklarını okşadı, bir kez, iki kez; sonra Anastasia'nın kabul etmesini beklerken durdu. "Bir öpücük daha," dedi, nefesi genç kızın dudaklarını gıdıklıyordu. "Sadece bir tane. Sonra konuşuruz."

Anastasia farkında bile olmadan bir adım daha yaklaştı. "Şimdi bu öpücük sonuncu mu olacak?"

"Eğer öyle olmasını istersen."

Anastasia Damen'a baktı, "Öyle olmasını istemediğimi biliyorsun."

"Hı hı. Ve neden sonuncu olması gerektiğine inandığını da biliyorum." Parmak eklemleriyle genç kızın yanağını, boynunu, yuvarlak omzunu okşadı; dokunuşunun yarattığı ufak ürpermeler hoşuna gidiyordu. "Düşündüğün şey doğru değil Anastasia," dedi boğuk bir sesle. "Sana söz veriyorum, doğru değil. Şimdi kaçınılmaz olanı kabullen ve öp beni."

"Anlamıyorsun ki. "

"Anlıyorum. Şimdi öp beni."

Anastasia karşı koymaktan vazgeçti. Aksini yapacak gücü de yoktu zaten. Hele de o dudakların kendi dudakları üstünde yarattığı inanılmaz zevki tekrar yaşamayı her şeyden çok isterken...

İç çekerek yukarı kaldırdı başını, dudakları arasındaki mesafeyi kapadı ve ikisinin de istediği şeyi yaptı.

Damen öpüşmelerinin hâkimiyetini eline aldı, açlık çeken, acımasız bir sahiplenmeyle Anastasia'nın dudaklarını hapsedti. Kolları çelikten yapılmış şeritler gibi Anastasia'yı sarıyor, onu ayakucunda duracak şekilde yukarı kaldırıyor, sertleşen kısımlarını yanlış anlamaya yer vermeyecek şekilde genç kızın bedenine bastırıyordu.

"Geri çekilme," diye mırıldandı Anastasia'nın dudaklarına. "Sadece bırak kendini. Bir dakikalığına. Tek istediğim bu."

İstediği? İstemesine gerek yoktu ki. Anastasia çoktan Damen'a ayak uydurmuştu; kendi bedenini içgüdülerine uyarak onunkine bastırıyor, dilleri birleşip ayrılıp, sonra yine birleşirken kollarını Damen'ın boynuna doluyordu.

Damen zevk aldığını belli eden sert bir ses çıkardı. Kontrolünü bir parça daha bırakmıştı, elleri Anastasia'nın göğsünü bulup kavradı. Başparmağı çoktan sertleşmiş olan göğüs ucunu bulup elbisesinin üstünden okşadı. Bu dokunuş Anastasia'nın içinde havai fişeklerin patlamasına neden oluyordu.

"Damen..." Anastasia onun adını söylemişti nefes nefese, vücudundaki bütün sinir uçları bu yeni, inanılmaz derecede muhteşem hisse odaklanmıştı.

Damen'in cevabı ise boğuk bir inlemeden ibaretti; vücudunu genç kızın vücuduna bastırırken, göğüs uçlarındaki hareketine daha hızlı ve daha şiddetle devam ettikçe sarsılıyordu.

Uzun uzun dakikalar geçti, zaman ve dünya çok uzaklarda kalmıştı; öpüşmeleri, sarılmaları daha da alevlendi, daha da coşkunsu bir hal aldı.

Damen birden başını geri çekti, Anastasia'nın göğsündeki elini de. Bunları yapması için çok büyük bir çaba harcadığı belliydi. İki elini de Anastasia'nın beline koydu, sadece genç kıızı değil kendini de sabit tutmak için sınıksız kavırıyordu belini. İkisi de konuşmadan birbirlerine baktılar sadece; düzensiz bir şekilde hızlı hızlı nefes alıp veriyorlardı.

"Anastasia," diyebildi en sonunda, kısık ses tonu büyülenmiş gibi çıkıyordu. "Bunu sonlandırmak şimdiye kadar yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi." Bakışları keskinleşip Anastasia'nın içine işledi. "Ama sonlandırdığım şey sadece bu öpücüktü. Bunu anladığından emin olmak istiyorum. Aramızdaki diğer her şey yeni başlıyor."

Suçluluk ve endişeyle doldu Anastasia'nın içi. "Başlayamaz."

Kurnaz bir bakış vardı Damen'in suratında. "Breanna yüzünden. Daha doğrusu Breanna ve benim yüzümden. Ve bizimle ilgili düşündüğün başka ne varsa o yüzden."

Anastasia şaşırmıştı. "Biliyorsun."

"Sana bildiğimi söylemiştim. Ayrıca yanıldığını da söylemiştim."

"Madem bu uzak durmamın nedenini çoktan tahmin etmiştin, neden bana sorular sordun?"

"Çünkü seni rahatsız eden başka bir şey olmadığından emin olmak istedim, hemen üstüne atladığın aptalca çıkarımlarından başka bir şey yani. Cevabımı gözlerinde gördüm."

Anastasia iç çekti, hala sarılmalarının yarattığı etkiden başı dönüyordu. "Orada gördüğün şey gerçektir; bunu inkâr etmiyorum. Beni öpmeni istedim. Ama bu olabilecek ya da olmayacak şeyleri değiştirmeye yetmez ki."

Damen dişlerini sıktı. "Sence de bu kararda benim de söz hakkımın olması gerekmez mi? Yoksa sen çoktan benim kuzenle dünya evine girmemizi mi kararlaştırdın?"

Anastasia'nın karnında bir şeyler düğümlendi, Damen'dan kurtulup arkasını döndü. "Senin hayatını planladığım yok Damen. Ben gelmeden önce planlanmıştı zaten."

"Amcan tarafından," diye ekledi Damen.

"Ya da kaderinde bu vardır."

"Kader?" Damen bıkkınlıkla iç çekti, Anastasia'yı omuzlarından tutup kendine çevirdi. "Bence kader beni Breanna'ya doğru itmekten çok ikimizin arasındaki alevi çığınca körüklemekle uğraşıyor."

Anastasia bunu inkâr edemezdi. "Ben Breanna'ya âşıksın demiyorum zaten. Ne de o sana âşık. Ama birbirinizin arkadaşlığından hoşlanıyorsunuz. Bu baloda açıkça görülüyordu. Ve zamanla..."

"Ve zamanla o ve ben birbirine saygı duyan iki arkadaştan daha fazlası olamayacağız." diyerek Anastasia'nın sözünü tamamladı. "Şu an olduğumuz gibi. Ve sen sormadan söyleyeyim, sen İngiltere'ye dönsen de dönmesen de bu böyle olacaktı."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Damen'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Eğer kuzenin ve senin hakkındaki sezgilerimi açıklama şansı verseydin bana, neden olduğunu bilirdin. Bu, yarıştaki iddiamızın yerine getirilmeyen koşullarından biriydi, hatırladın mı?"

Anastasia da dudaklarının kıvrıldığını hissediyordu. "Hatırlıyorum." Başını yana eğip Damen'in suratındaki ifadeyi inceledi. "Pekâlâ. Paylaş bakalım şu sezgilerini benle."

"Tamam. Senin değerlendirmenle başlıyorum." Damen'in parmakları Anastasia'nın omuzlarını okşuyordu, dokunuşu elbisesinin ince kumaşından geçip tenini ısıtıyordu. "Sen, Leydi Anastasia Colby, güçlü iradeli, zeki, cesur ve yenilikçisin: Her zaman lidersin, takipçi değil. Kendine inanıyorsun, fikirlerine ve ilkelerine. Hayatın öyle kemirerek, ufak lokmalar alarak değil tadının çıkarılarak yaşanması gerektiğine inanıyorsun. Keskin içgüdülerin, pratik bir zekân ve bağımsız bir yapın var. Ayrıca, senin de keşfettiğin gibi, serbest kalmayı bekleyen, hiç kullanılmamış bir tutku seli var içinde." Damen'in bakışları Anastasia'nın dudaklarına düştü. "Ve ben senin içindeki bu tutkuyu serbest bırakıyorum. Senin bana yaptığın gibi."

Anastasia yutkundu. "Sanırım bu söylediklerinden beni bilgiç biri olarak adlandırdığını çıkaracağım." diyebildi cılız bir sesle. "Bilgiç ve hafif meşrep."

"Bence az önce nefes kesici olarak adlandırıldın," diye cevapladı Damen. "Nefes kesici, baştan çıkarıcı ve bir adama diz çöktürecek kadar güzel." Başını eğdi, dudaklarıyla Anastasia'nın dudaklarını okşadı. "İşte sen bu saydıklarımın." Tüy gibi bir öpücük daha geldi. "Devam edeyim mi?"

Bir kalp atışı kadar durdu Damen.

"Sezgilerimle yani," diye açıklık getirdi sonra.

"Ya..." Neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıştı sesi?

Muhtemelen hayal kırıklığına uğramıştı çünkü. "Evet, devam et."

Damen'ın gözlerindeki pırıltılar, Anastasia'nın tam olarak ne düşündüğünü bildiğini söylüyordu ve kendisi de o açlığı paylaşıyordu. "Şimdi sıra Breanna'da," dedi, dudakları genç kızinkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Breanna güzel bir çiçek gibi: tatlı, canlı, her zaman göze hoş görünen, her bir yaprağı yerli yerinde olan bir çiçek. Narin, evet, ama görüldüğünden daha güçlü, eğer sevilirse. Yani sevildiği zaman," diye düzeltti Damen. "Doğru erkek tarafından sevildiği zaman... " Anastasia'nın yüzünü avuçları arasına aldı. "Ben o erkek değilim Anastasia. Asla da olmayacağım. Breanna ve ben birbirimiz için uygun değiliz, şimdi de değiliz, sonra da olmayacağız."

Anastasia dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı. "George Amcam da bunu biliyor mu?"

"Hayır. Bilmek istemiyor. Ve ben de söylemekten çekiniyorum -muhtemelen senin çekindiğin nedenden dolayı."

Anastasia önce tereddüt etti, sonra soruverdi, "Amcamı ne kadar iyi tanıyorsun, yani kişisel olarak?"

Damen soruyu düşündü. "Çok iyi değil. Ama bir adamın iş hayatındaki tavırları özel hayatı hakkında çok şey söyler."

"İşi George Amcamın hayatıdır," diye cevapladı Anastasia acı bir ses tonuyla. "İşi ve bunun getirdiği para."

"Ben iyi bir gelir kaynağı olurum, değil mi?" Anastasia'nın yüzündeki şaşkın ifadeyi gören Damen tek kaşını kaldırdı. "Amcanın beni seçkin bir kişiliğe ve iyi bir kalbe sahip olduğum için damadı olarak istediğine inanacak kadar burnu havada ve saf olduğumu mu düşündün yoksa?"

Anastasia'nın dudakları karıncalandı. "Sanırım öyle düşünmedim."

"Para konularında istediği gibi başarılı olamadığından şüpheleniyorum. Açıkça konuşmak gerekirse, ne büyükbabanın iş konusundaki keskin zekâsına ne de babanın yenilikçiliğine ve insanlarla iyi geçinme huyuna sahip."

"Onun mali sorunlar yaşadığını mı söylüyorsun yani?"

Damen omuzlarını silkti. "Sadece George'un izin verdiği kadarını biliyorum. Colby ve Oğulları gayet iyi durumda. Ama amcanın benim aracılığımla yürütmediği kişisel yatırımlarına gelince, bunlar hakkında bir fikrim yok işte. Yine de Breanna ve beni evlendirme konusundaki istekliliğinin nedeni bu yatırımlarda gizli."

Anastasia keyifsiz bir kahkaha attı. "Amcamı tanıyorsun. Para ve gücü arzulaması için bir nedene ihtiyacı yoktur onun. Yeryüzündeki en zengin ikinci adam olsa bile birincisi olmak için mücadele eder. Ve sen: Lockewood

Bankası'nın başı, zengin, unvan sahibi, her yerde ve herkes tarafından iyi tanınan birisin; parmakları arasından kayıp gitmesine hayatta izin vermeyeceği bir servetsin -paraya ister ihtiyacı olsun, ister olmasın; bu böyle." Bakışlarını kaçırdı, suratındaki ifade endişe doluydu. "George Amcam öyle soğuk, sert bir adam ki... Tek korkum..."

"Öfkesini Breanna'dan çıkartacağını, tabiri caizse, beni baştan çıkartmadığı için onu suçlayacağını mı düşünüyorsun?"

Anastasia'nın kalbine buz gibi bir şey oturdu. "Bilmiyorum. Amcamın ne kadar şiddetli öfkeleneneceğini de bilmiyorum. Ama öğrenmek zorundayım."

"Belli bir yerde, ikimiz bulmak zorundayız."

"Belki o zamana kadar Breanna başka biriyle tanışmış olur -senden daha da zengin ve nüfuz sahibi biriyle." Anastasia iç çekti. "Senin bir sürü bağlantın var, bunlar arasında çıkmaz mı uygun biri?"

Damen yalandan hüzünlü bir ifadeyle güldü. "Dünyanın dört bir yanından olağanüstü erkekleri çağırabiliriz. Ama bunlardan birinin bile Breanna için doğru erkek olacağına dair garanti veremeyiz."

"Sanırım evet."

Damen nazikçe Anastasia'nın çenesini kaldırdı. "Eğer amcanla ben konuşursam daha iyi hisseder misin? Breanna'nın peşinde olmamamın tüm sorumluluğunu ben üstlenebilirim."

Anastasia'nın kalbindeki korku daha da yoğunlaştı. "Sonra ne yaparsın, benim peşimde koşmaya mı başlarsın?" Elini hızla salladı. "Bu yapabileceğin en kötü şey olur. George Amcamın kızını reddedip kardeşinin kızına ilgi göstermek ha? Tetikleyebileceğin tepkiyi düşünemezsin bile. Ben düşünmek bile istemiyorum." Dudaklarını kemirdi, sözlerini dikkatle seçiyordu. "George Amcamın babama duyduğu kızgınlık, aslında üçümüz için: Babam, annem ve benim için. Çok derinlere gidiyor bu kızgınlığı."

Damen yine gözlerini kıstı. "Ve sen de nedeninden bahsetmek istemiyorsun."

"Evet, istemiyorum. Ama lütfen Damen, amcama bir şey söylemeyeceğine dair söz vermeni istiyorum, yani Breanna'ya değil de bana karşı bir şeyler hissettiğini söyleme."

"Bunu yapamam ki. Hele de seni tekrar görmek isterken. Sadece bir kereliğine değil, sürekli, sürekli." Damen'ın sesi boğuk çıkıyordu, parmaklarını Anastasia'nın saçlarından geçirirken gözleri tutkudan kararmıştı neredeyse. "Aramızda olan şeyleri inkâr edemeyiz. Etmeyeceğim de zaten."

Anastasia tüm vücudunun ürperdiğini hissetti. "Ben de edemem. Ama birbirimizi gizli gizli görmek zorunda kalacağız. Mirasımı tartışmak için

buluştuğumuzu söyleyeceğiz."

"Ve ortaklığımızı," diye hatırlattı Damen.

Anastasia kaşlarını çattı. "Tekrar sormak zorundayım, George Amcamın bundan haberi olmasını istediğinden emin misin?"

"Biliyor zaten. Yarış yaptığımız sabah söyledim ona."

"Gerçekten mi?" Anastasia'nın gözleri kocaman açılmıştı. "Bana bir şey söylemedi ama." Durumu şöyle bir düşündü. "Gerçi onu bir dakika bile tek başına görmedim. Dün gece geç saatlerde sonuncuları da gidene kadar konuklarıyla beraberdi. Bu sabah da kahvaltıdan sonra hemen çıktı." Kuşkuyla gözlerle baktı. "Nasıl tepki verdi?"

Damen omuzlarını silkti. "Az çok bekleyeceğin gibi. Mutlu olmadı, ne ortaklık haberine ne de mirasının bir kısmının ülke dışına çıkacağı gerçeğine. Ama atlatacaktır. Atlatmak zorunda. Başka seçeneği yok." Saate hızlı bir bakış attı. "Ortaklığımızdan bahsetmişken Fenshaw da her an gelebilir. Korkarım ki baş başa geçirdiğimiz bu anlar sona eriyor, yani şimdilik."

Bu sözler Anastasia'nın gözlerinin parlamasına neden oldu. "Söyle bakalım Lord Sheldrake, bu yarım saati eğlenerek geçirdik tamam, ya yanımda şaperonumu da getirseydim? Hatırlatmama gerek var mı bilmiyorum ama Londra'daki kadınların çoğu tek başına dışarı çıkmazlar."

"Doğru. Kadınların çoğu tek başına çıkmaz, ama sen çıkarsın." Damen dişlerini göstererek gülümsedi. "Sen bir şaperonun bu toplantıya katılmasına asla izin vermezsin, ne de katılacağın herhangi bir iş toplantısına. Amcan ısrar etmiş olsaydı bile, yanındaki kadına arabada beklemesini söyledin." Çarpık gülümsemesi belirdi yine suratında. "Yine bildim değil mi?"

"Kesinlikle."

Damen altın cep saatini çıkardı ve Fenshaw'nun gelmesinin yakın olduğunu fark etti. "Amcanla ilgili olarak ne yapmamız gerektiğine sonra karar veririz ve birbirimizi görmek için en iyi yolun ne olduğuna da. Bu arada..." Anastasia'nın dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu, Anastasia bu sıcak öpücüğü ayak parmaklarına kadar hissetti. "Daha önce de dediğim gibi, her şey yeni başlıyor," diye mırıldandı, Graff kapıyı çalarken. "Unutma bunu Anastasia. Aramızdaki bu alevlerin ne tarafa doğru gideceğini göreceğiz. Yakında."

* *

Kırk beş dakika sonra Damen elindeki belgenin son sayfasını gözden geçiriyordu. "Harika," dedi Fenshaw'ya. "Bahsettiğimiz bütün hükümleri koymuşsun buraya."

"Memnun olduğuna sevindim." Masanın diğer tarafında oturan Bay Fenshaw

gözlüklerini burnunun üstüne çekti ve Damen'in tüy kalemine işaret etti. "İmzalamaya başlamanız için Cunnings'i çağıralım mı?"

"Henüz değil." Damen elini kaldırdı, Fenshaw'nun yanında oturan Anastasia'ya baktı. "Bu ortaklıkta ikimiz varız sadece. Leydi Anastasia'nın bu belgeler hakkındaki son sözünü duymadım henüz."

Fenshaw'nun kırmızı yanakları daha da kızardı. "Kusura bakma. Ben sadece buna alışık... Yani daha önce..."

Anastasia, "Anlıyorum Fenshaw," diyerek rahatlattı yaşlı adamı. Göz atarak Damen'a döndü tekrar ve belgenin kendindeki kopyasını masaya bıraktı. "Şartlar hem eşit, hem de benim gibi mali dünyaya yeni olanların bile kolayca anlayabileceği şekilde hazırlanmış. Bu kadar düşünceli olduğunuz için hem size hem de Bay Fenshaw'ya teşekkür ederim." Başını yana eğdi. "Tek sorum var: İmza attıktan sonraki prosedürler neler?"

"İmza atmadan önce John Cunnings bize katılacak. Kendisi benim kıdemli çalışanlarımdan biridir, sağ kolumdur. Ayrıca, Lockewood Bankası'nın denizaşırı yatırımlarından sorumlu. Yanına bankadan başka bir çalışan daha gelecek. Fenshaw'yla birlikte ikisi imzalarımıza şahitlik edecekler. Daha sonra Graff mühürlü kopyalardan birinin ulakla Philadelphia'daki Bay Carter'a gönderilmesini sağlayacak. Hem benim hem de sizin hesabından esas fonlar Eyaletler'e transfer edilecek, ardından da yeni bankamızın inşası başlayacak." Damen'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Başka soru?"

"Şimdilik yok." Anastasia ellerini kucağında birleştirdi. "Eğer durumda bir değişiklik olursa size haber veririm."

"Bundan şüphem yok." Damen Graff'ı çağırmak için zile bastı, Graff da saniyeler içinde, görev duygusuyla koşturarak geldi.

"Evet lordum?"

"Cunnings'e hazır olduğumuzu söyle. Booth da yanında gelsin."

"Derhal efendim." Graff yine aceleyle çıkıp kapıyı aralık bıraktı.

Aradan bir dakika bile geçmeden kapıda iki adam belirdi; yaşlı olanı bembeyaz saçlara ve yuvarlak bir surata sahipti, daha genç ve tahminen otuzlarının ortalarında olan ise uzun ve cüsseli, kısacık kesilmiş koyu renk saçlara, cin gibi bakan mavi gözlere sahip bir adamdı.

"Hazır mısınız?" diye sordu genç adam Damen'a, ofisin hemen girişinde saygılı bir şekilde bekliyordu.

"Evet, içeri girin." Damen ayağa kalktı. "İkiniz de Fenshaw'yu tanıyorsunuz zaten. Ve bu hanımefendi ise Leydi Anastasia Colby, bugün tamamlayacağımız iş girişimindeki ortağım. Anastasia, tanıştırayım: John Cunnings ve William Booth."

"Sizinle tanışmak bir zevkti leydim." Bay Cunnings eğilip Anastasia'nın elini öptü, genç kıza bakmamaya çalıştığı belli oluyordu.

"Evet" Anastasia çok güzel ve Leydi Breanna'ya dikkat çekici ölçüde benziyor," diye ekledi Damen, sanki Cunnings konuşmuş gibi.

"Kesinlikle öyle." Cunnings Damen'ın söylediklerinden utanmışsa da bunu hiç belli etmedi.

"Olağanüstü." Bay Booth hayranlıkla başını salladı, eğilip genç kızın elini dudaklarına götürürken tepeden tırnağa inceleme yapıyordu sanki. Genç adam Anastasia'nın ilk başta düşündüğü kadar yaşlı değildi, sadece erken yaşta saçlarında beyazlar çıkmıştı. "İnsanlar sizi gerçekten de ayırt edebiliyorlar mı?"

"Pek çok insan edemiyor." Anastasia, iki kuzeni asla karıştırmayan çok az insandan biri olan Damen'a bakmamak için zor tuttu kendini. "Çoğu zaman anne babamız bile ayırt edemez."

"Şaşırmadım." Booth tekrar inanmazlıkla iç çekti, sonra kendini düzeltti. "Şaşırdığım için beni bağışlayın. Kuzeninizi sadece iki kez gördüm, ama öyle canlı renkleri, öyle çarpıcı bir güzelliği var ki... Yalnız şu kadarını söyleyeyim ki, kolay kolay unutulacak biri değil. Ve ikiniz arasındaki benzerlik insanı afallatıyor." Sert bir sesle boğazını temizledi. "Böyle abuk sabuk konuştuğum için özür dilerim. Umarım sizi utandırmamışımdır."

"Hayır, utandırmadınız," diyerek rahatlatı onu Anastasia. "Aslında, iltifatlarınız çok hoştu; takdir edilecek kadar içten, beni utandırmayacak kadar dolaylı." Gülümsedi. "Ne de olsa, tarif ettiğiniz kişi Breanna'ydı, ben değilim."

Damen bugünkü toplantının konusunu hatırlatmak istercesine önündeki kâğıtları sesli bir şekilde karıştırarak konuşmayı böldü. "Herkes birbiriyle tanıştığına göre imzaları atalım, ne dersiniz?" Çekmecesinden ikinci bir tüy kalem çıkarıp Anastasia'ya uzattı. "Hazır mısınız?"

Kararlı bir şekilde başını salladı Anastasia. "Evet."

On dakika sonra kâğıtlar gönderilmek üzere hazırды.

"Amerika'yı özlüyor musunuz?" diye sordu Cunnings, Graff'in geri dönmesini beklerlerken.

"Orada yaşamamın bazı taraflarını evet." diye tamamen içten bir şekilde cevapladı Anastasia. "İnsanları özlüyorum, çok iyilerdi hepsi. Şimdi yurtdışında sahip olamadığım ama Philadelphia'da var olan özgürlüğü özlüyorum. Ama en çok da oradaki hayatımın asıl anlamını, anne ve babamı özlüyorum." Düşünceli bir şekilde durdu. "Aslında bu doğru bir yorum olmadı. Anne ve babamı nerede yaşarsam yaşayayım özlerdim, muhtemelen onlar olmadan Amerika'da yaşamaya devam etseydim, daha çok özleyecektim."

Üzgün ruh halinden çabucak sıyrıldı. "Diğer taraftan, yeniden İngiltere'de olmak harika. Buranın da pek çok şeyini özlemiştim; Londra'nın keşmekeşini, sayfiye yerlerinin güzelliğini ve tabii ki Medford Malikânesi'ni ve Breanna'yı. Tekrar kuzenimle birlikte olmak dünyalara bedel. Breanna'yla ben her zaman kuzenden çok kardeş olduk."

"Bu doğru." Bay Fenshaw'nun dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Büyükbabanızın bana anlattığı hikâyeleri hatırlıyorum da -sizin soytarlıklarınızı, birbirinize ne kadar derin bağlarla bağlandığınızı anlatışını. Daha ufacıkken bile birbirinizden ayrılmazdınız hiç, yani... " Fenshaw durdu, sanki çok fazla konuştuğunu fark etmiş gibi rahatsız olmuş bir şekilde öksürdü. Kaşlarını çatı, gözlüklerini çıkarıp hızlı hızlı silmeye başladı. "Merhum vikont bu kadar sene sonra sizin bir araya geldiğinizi görse ne kadar sevinirdi kim bilir? Sen ve anne babanın Eyaletler'de kurduğu bağlantılara gelince, bunlar bankanın açılışıyla devam ettirilecektir."

"Katılıyorum." Cunnings avuç içlerini birbirine sürttü. "Dahası, bence Amerika'da bir banka açmak sizin için yararlı bir girişim olacaktır, hem kişisel hem de parasal anlamda. Lord Sheldrake gibi ben de bu yatırımın kârlı olacağına inanıyorum."

"Aynı şekilde ben de." diyerek görüşünü bildirdi Booth. Bakışları Anastasia'dan Damen'a, sonra yine Anastasia'ya döndü. "Kurduğunuz ortaklığın ne kadar akla yatkın olduğunu görmek de ayrıca memnuniyet verici. Pek çok iş ilişkisi duyguların etkisinde kalınarak kuruluyor. Açıkça görülüyor ki, siz ve Lord Sheldrake böyle bir sorun yaşamıyorsunuz; bu iyi bir şey, çünkü aksi olsaydı ayağınıza dolanırdı her şey. Ne türde olursa olsun kişisel duyguların iş hayatında yeri yoktur."

Anastasia oturduğu yerde kıpırdandı, Booth'un sözlerinden epey rahatsız olmuştu. Damen'le ortaklığı konusunda bu kadar tuhaf, konu dışı bir yorumu neden yapmıştı ki şimdi?

Belki konu dışı değildi. Belki kasten yapmıştı bu yorumu. Belki Booth kendisi ve Damen arasındaki çekimi fark etmişti ve bunu nazikçe ayıplıyordu Anastasia'yı.

Ya da Anastasia fazla alınganlaşmıştı, kendisiyle Damen arasındaki güçlü çekimin farkında olduğu için başkalarının da bunu hissettiğini sanıyordu.

Booth'u dikkatlice inceledi ama bu taktik hiçbir sonuç vermedi. Genç adam ellerini arkasında birleştirmiş nazik bir şekilde kendisine bakıyordu. Damen ise söylenenlere aldırış etmemiş gibiydi, dikkatini şimdi eşikte duran Graff'a vermişti.

Kapı görevlisine içeri girmesi için işaret etti. "Bunları ne yapman gerektiğini biliyorsun."

"Evet, efendim." Graff ikiye ayrılmış belgeleri aldı. "Zarflardan biri burada,

bankada güvenli bir yere kaldırılacak. Diğer de bu akşam olmadan Eyaletler'e doğru yola çıkmış olacak."

"Harika." Damen ayağa kalktı, odadaki bütün adamlara başını salladı. "Hepinize teşekkür ederim. İşlerimizi halletmemize yardımcı oldunuz." Fenshaw'ya elini uzattı. "Belgeleri hazırlarken harcadığın zaman ve dikkatin için teşekkür ederim."

"Ne demek." Fenshaw Damen'ın elini sıktı. "Her şeyin sorunsuz ilerlemesine memnun oldum ben de. Eğer yapabileceğim başka bir şey olursa sadece haber vermen yeter."

"Tamam, haber veririm." Damen Anastasia'nın da kalkıp eteğini düzelttiğini görünce kaşlarını çatı. "Tartışmamız gereken konular vardı daha," diye hatırlattı genç kıza.

"Biliyorum lordum."

Anastasia Damen'ın düşünceli bakışlarını hissetmişti, baş başa konuşmalarına devam etmek, amcasıyla nasıl başa çıkacaklarını tartışmak istediğini biliyordu. Ama birçok nedenden dolayı şimdi sırası değildi bunun. Birincisi, Breanna'ya sadece birkaç saatliğine dışarıda olacağını söylemişti; ikincisi, Damen'la ilişkisinin düzeyi hakkında şüphe uyandırmak istemiyordu - Bay Booth'un tepkisine bakacak olursa hâlihazırda bir şeyler hissedilmişti zaten.

"Bitmemiş işlerimizin olduğunu kabul ediyorum," dedi Anastasia, Damen'la göz göze gelince. "Ama sonraki bir zamana kalacak artık. Eve gitmeliyim. Aslında beklediğimden uzun bile kaldım burada. Breanna'nın endişelenmesini istemiyorum." Ya da amcamla sorun yaşamak istemiyorum, diye sessizce ekledi içinden.

Damen sanki aklını okuyormuş gibi yumuşadı. "Pekâlâ. O zaman yarın size uğrarım. Kahvaltıdan hemen sonra."

"Bu iyi olurdu."

"Leydi Anastasia'ya arabasına kadar eşlik edeyim," dedi Booth, genç kıza doğru bir adım atarak.

"Rahatsız olmana hiç gerek yok," dedi Fenshaw, Anastasia cevap vermeden Booth'un teklifini geri çevirmiş oldu. "Zaten ben de çıkıyorum, ofisime döneceğim. Leydi Anastasia'yı arabasına kadar ben götürürüm." Anastasia'ya kolunu uzattı. "Leydim."

"Teşekkürler Bay Fenshaw." Anastasia yaşlı adamın koluna girdi, Booth'un ondan kurtulmak için neden bu kadar hevesli olduğunu merak ediyordu. Bir an önce işine geri mi dönmek istiyordu, yoksa onun Damen'la baş başa kalmasını engellemeye mi çalışıyordu?

"Sizinle tanışmak bir zevkti leydim." John Cunnings Anastasia'nın düşünceleri böldü, kapıya doğru giderken reverans yapmıştı.

"Aynı şekilde ben de çok memnun oldum efendim," diye cevapladı Anastasia. "Ve girişimimizin başarılı olacağına inanmanıza da sevindim." Damen'a döndü ve içten ama resmi bir gülümsemeyle baktı ona. "Lord Sheldrake -Ortaklığımızdan kâr elde etmeye başlayacağımız zamanı dört gözle bekliyorum."

"Ben de." Damen masasının ön tarafına geçti ve Anastasia'nın eldivenli elini öptü. Gümüş grisi gözleri genç kızın içine işleyerek bu ani gidişten hiç de mutlu olmadığını anlatıyordu. "Yarın ilk iş sizinle görüşeceğim."

Öğle vakti gelip geçti.

Gökyüzü hala kasvetliydi; hafif bir yağmur Londra limanını tatlı tatlı ıslatıyor, Thame kıyılarını çamura çeviriyordu.

Yine de hareketlilik en üst düzeydeydi. Gemilerde çalışanlar gemileri yola çıkmaya hazırlarken birbirlerine bağırıp duruyorlardı. Vinçler gelen gemilerdeki yükleri yukarı kaldırıyorlardı. Hamallar gelen kömürleri boşaltmak için limanda durmuş hazır bekliyorlar, kayıkçılar ise yolcuları kaçırdıkları gemiye yetiştirmek için kürek çekiyorlardı. Tenleri yağmur damlalarıyla parlayan liman işçileri gayretle çalışıyor, bazıları yükleme, bazıları da boşaltma yaparken gemilere binip iniyorlardı. Limanın her yerine bu harala gürele hâkimdi; güçlü adamlar ağır yükleri istiflemek için içeri taşırken depo kapıları sonuna kadar açılıyordu.

Meade depolara giden yola saptı, sırtında iki ağır torba vardı ve bu ağırlık yüzünden çenesi neredeyse koca göbeğine değecekti. Depoya girince dizlerinin üstüne çöküp çuvalları tahta zemine bıraktı.

Rahatlamıştı.

Ayağa kalkıp suratına yapışmış saçları geri itti, koluyla terli alnını sildi.

Şeker. Kilolarca şeker, yine şeker.

İşe yaramıyordu ki bunlar. Tanecikler... Sadece pasta yapmaya falan yarardı. Bundan gerçek anlamda para kazanmak çok düşük bir olasılıktı.

Gerçi, son zamanlarda başka bir şeyden de çok para kazanılmıyordu ya. En azından kendisi kazanamıyordu. Ve beslemesi gerektiğini düşündüğü tek şey o koca göbeğiydi.

Pekâlâ, her şey değişmek üzereydi. Lyman'la yaptığı konuşmadan sonra her şey değişecekti.

Depo kapıları sonuna kadar açılıp duvarlara sertçe vurdu.

Meade yanına gelenin kim olduğuna bakmak için hızla arkasını döndü ve

içgüdüsel olarak, çizmesindeki bıçağını almak için eğildi.

Tekrar doğruldu, bıçağı loş depoda parıltılar çıkarıyordu.

Loş ya da değil, ışık yeterince iyiydi. Kendini beğenmiş havasından ve kambur gibi duran omuzlarından Medford'u hemen tanıdı.

"Bırak o bıçağı Meade," Vikont kendine doğru yavaşça, yırtıcı hayvanlara özgü bir şekilde yaklaşıyordu. "Sanırım bir konuşma yapmanın zamanı gelmiş."

Meade telaşlanmadı. Taleplerini Medford'a bildirdiğinden beri böyle bir ziyareti bekliyordu. Tabii ki, Lyman doğrudan Medford'a gidecekti. Onların maaşlarını ödeyen vikonttu. Medford'un öfkelenmesine gelince, evet, bunu da bekliyordu. Bu orospu çocuğu tehditleri hafife almazdı. Her şeyi kontrolü altında tutmayı severdi. Bu da Meade için uygundu. O bir şeyleri kontrol altında tutmak istemiyordu, para istiyordu sadece. Bu ufak sohbetten sonra da bunu alacaktı zaten. Çünkü Medford'un kendisine ihtiyacı vardı. İkisi de bunu biliyordu.

Meade metin olmaya çalışarak Medford'un emrini duymazlıktan geldi. Bu piç kurusunun silahlı olmadığını nereden bilebilirdi ki? Bu riski alamazdı. Hayır, bıçağını yanında tutacaktı, kullanıma hazır bir şekilde.

"Konuşmak istemiyorum ben." Meade'in gözleri parladı, bakımlı dişlerini sıkıyordu. "Ben paramı istiyorum. Tek istediğim para. Ve bundan sonra daha fazlasını istiyorum."

"Duydum, öyleymiş. Yüzde elli daha fazla." Meade'in bıçağından tırsmayan Medford hiç durmadı, neredeyse parlayan bıçağa dokununcaya kadar ilerledi, sonra durdu. "Gerçek şu ki, paranı alamıyorsun. Henüz değil. Çünkü param yok. Ve paranın artırılmasını istiyorsun? Bu da gerçekleşmeyecek."

"O zaman ben de mallarını taşımayacağım."

"Ah, ama yanlış dedin şimdi bunu. Mallarımı taşıyacaksın -gönüllü bir şekilde ve daha fazla tehdit savurmadan." Medford elini ceketinin cebine atınca Meade gerildi, parmakları daha da sıkı kavrıyordu şimdi bıçağın sapını.

"Şunu bırak demiştim sana Meade," diye emretti vikont.

"Ve senin beni vurmana izin vereyim, değil mi? Mümkün değil."

"Seni vurmayı planladığım falan yok." George cebinden bir kâğıt çıkardı. "Vurmak zorunda kalmayacağım. Bunu benim yerime yapacaklar var."

Meade gözlerini kıstı. "Ne saçmalıyorsun böyle?"

Acı bir gülümsemeyle baktı Medford. "Eğer ışığa tutarsan bunun bir tutuklama emri olduğunu göreceksin. Sulh yargıcı bizzat hazırladı emri. Aranana bir adamsın sen Meade, meşhur bir korsan ve kaçakçısın. Yani, eğer seni ele

verirsem daha ne olduğunu anlamadan kendini darağacında, o çok kısa, gergin ipin ucunda sallanırken bulursun. Kulağa nasıl geliyor bu söylediklerim?"

Bıçağını indiren Meade kâğıdı aldı ve pencerenin önüne geçti. Sayfanın sonundaki resmi mührü görünce küfür etti, bunun ne anlama geldiğini biliyordu.

"Artık şartlarımızı tekrar görüşebilir miyiz?" diye sordu George. "Neden aldığın paranın artması için yaptığın isteği ve beni ifşa etmek için savurduğun tehditleri bir kenara bırakıp her şeyi olduğu gibi devam ettirmiyoruz? Karşılığında da, eğer sorgulanırsam seni ne duymuş ne de görmüş gibi yaparım. Vicdanımın sesini duymazlıktan gelip seni ele vermem. Sanırım bu adil bir anlaşma oldu, sence de öyle değil mi?"

Sessizlik.

"Güzel. O zaman birbirimizi anlıyoruz demektir. Oldu mu Meade?"

Yine uzun bir sessizlik oldu, Meade kalbinin deli gibi çarptığını hissediyordu. Asılmak. Ölmek. Boynunun kırılması.

Hiçbir şey buna değmezdi.

Yavaşça boyun eğdi, bütün servetinin kül olup uçtuğunu görebiliyordu. "Evet, Medford," diye mırıldandı. "Doğru."

Vikontun gözlerinden zafer okunuyordu. "Harika. Bir sonraki sevkiyat on gün içinde hazır olur. Zamanında teslim etmeye hazırlan. Bir şey daha var Meade. Bir daha bana şantaj yapayım deme."

Bu zafer, kutlama yapacak kadar büyük bir neden değildi.

George arabasında arkasına yaslandı, durumu değerlendirirken dişlerini birbirine sürtüyordu.

Kabul ediyordu, her şey yolunda gitmişti ve Meade planlandığı gibi malları taşıyacaktı. Öncelikle o kahrolası malların güvenliği sağlanmalıydı, sözüm ona bu işle Bates ilgileniyordu. Ve bu iki görev de sorunsuz bir şekilde yerine getirilmiş olsa bile, Rouge'a yazdığı notun işe yaramış olması için, yani Rouge'u yeterince sabırlı olmaya ikna etmesi için George'un dua etmesi gerekiyordu. Böylelikle, George'un başka biriyle iş yapma tehdidi işe yaramış olacak ve Rouge da belirlenen şartlara bağlı kalıp borcu olan paranın tamamını ödeyecekti.

Peki, bunlar olursa ne olacaktı ki?

Adamın ödeyeceği paranın hepsi bile George'un okyanus haline gelmiş borçlarıyla karşılaştırılınca sadece bir kova su gibi kalırdı.

Meslektaşları, kendine borç verenler, muhbirleri...

Binlerce paund borcu olduğunu düşününce midesinin bulandığını hissetti

birden.

Anastasia vardı bir de.

Yeğenini düşünmek bile, sadece onun George'un kaderini avuçlarında tuttuğu gerçeğini düşünmek bile tüm bedeninin öfkeyle dolmasına neden olmuştu. Ah, Henry'nin o çok kıymetli veledi elinde nasıl bir güç tuttuğunun farkında bile değildi. Ama George farkındaydı. Ve bu yüzden de nefret ediyordu ondan.

Muhbirim ne buldu acaba, diye merak etti. Henry'nin parasının ne kadarı Anastasia'nın açmayı umduğu bu kahrolası bankaya bağlanmıştı? Ve Sheldrake'le olan ortaklığının detayları nelerdi, ikisi arasında hoşuna gitmeyecek bir ilişki gelişiyor olabilir miydi?

George aptal değildi. Sadece, bu tür iş ilişkilerinin çoğunlukla kişisel ilişkilere de davetiye çıkardığını çok iyi biliyordu. Bu ortaklıkta da bir erkek ve bir de kadın olduğunu göz önünde bulunduracak olursak bu kişisel sözcüğü tamamen yeni bir anlam kazanıyordu. Eğer Anastasia ve Sheldrake birlikte fazla zaman geçirecek olurlarsa... George iki yanındaki ellerini yumruk yapmıştı. Kahrolası kız. Bunu da çalamazdı George'dan.

Breanna'yla tekrar konuşmalıydı -hemen- ve geleceği için düşündüğü şeyleri açık bir şekilde dile getirmeliydi. Sonra kızıyla Sheldrake'i bir araya getirip Anastasia'yı markiden uzak tutacak bir şeyler düşünürdü. Sheldrake'in kendi ailesinde olmasına ihtiyacı vardı, sadece para ve mevki kazandırması için değil, aynı zamanda George'un namını iyi yönde etkilemesi için de ihtiyacı vardı markiye. Ve tabii ki yeni kayınpederi hakkında olumsuz bir şey öğrenerek olursa markinin sessiz kalmasını garantilemesi gerekirdi.

Belki de her şeye rağmen aile hakkında söylenecek bir şeyler vardı.

George'un dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. Söz konusu şey kardeşini mirasçıları arasına dahil etmek olunca aile Henry için yeterli bir motivasyon nedeni olmamıştı demek ki. Pekâlâ, her şeyi doğru bir şekilde kendi lehine çevirirse, Henry'nin paralarını eline geçirebilirdi.

Artık o paradan geriye ne kaldıysa onları yani.

George pencereden dışarı baktı, Medford Malikânesi 'nin kapıları yavaş yavaş belirmeye başlıyordu.

Henry'nin mirasının ne kadarının bu kahrolası bankaya aktarıldığını öğrenmek zorundaydı. Ve bunu şimdi yapmak zorundaydı.

Başı beladaydı. Büyük belada. Seçenekleri gözlerinin önünde kaybolup gidiyordu. Anastasia, Colby ve Oğulları'nın yarısını kontrol ediyorken ve Sheldrake de onun güvenilir yöneticisi rolündeyken, kimseye yakalanmadan üzerlerinde değişiklik yapıp faturaları Lyman'a ya da başka herhangi bir

tedarikçiye vermek çok zor olurdu. Daha müsait olan para kaynağına gelince... Henry'nin Anastasia'nın sosyeteye takdimi için ayırdığı paradan sadece birkaç bin paund kalmıştı geriye.

O mirasa ihtiyacı vardı.

On hafta. Ondan sonra çok geç olurdu. Her şey elinde patlardı. Rouge başka bir tedarikçi bulurdu, kendine borç veren kişiler etrafını sarardı; Anastasia ise mirasını, Colby ve Oğulları'nın yarısını ve -Tanrı korusun- Damen Lockewood'u da alıp giderdi.

Hayır. George duruşunu düzeltti, parmakları kapı kolunda, araba durduğu an kolu çevirmeyi bekliyordu. Buna izin veremezdi. Breanna'yla hemen konuşacaktı. Sonra, muhbirini çağırıp bu lanet ortaklığın detaylarını öğrenirdi.

Ve sonra da, postu kurtarmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı.

Wells kapı aralığında durmuş bekliyordu, vikontun merdivenleri çıkıp malikâneye girmesini izlerken suratındaki ifade sıradandı.

"Breanna nerede?" diye sorarken neredeyse bağıırıyordu George, kâhyaya sert sert baktı.

"Kütüphanede, lordum. Çağırayım mı kendisini?"

"Hayır. Ben kendim giderim. Ayrıca, kütüphane uygun bir yer."

Wells bir parça gerildi. "Ne için uygun, efendim?"

"Seni ilgilendiren bir şey değil." George girişi geçti, kütüphane kapısını hızla açarak içeri girdi.

"Baba." Breanna ürkmüştü, babası içeri girdiğinde kanepede kıvrılıp oturmuş, okuduğu romanın sayfalarını çeviriyordu. Babasının yüzündeki ifadeyi görünce ihtiyatlı davranmaya karar verdi. Kitabı yavaşça kapadı. "Beni mi görmek istedin?"

"Evet öyle." George kapıyı sertçe kapadı. Büfeye doğru yürüyüp kendine bir içki aldı. İçkisini üç yudumda bitirip kadehi sehpaye sertçe bıraktı; doğrudan kızının yüzüne bakacak yakınlığa gelinceye kadar yürüdü. "Konuşmamız lazım. Daha doğrusu, ben konuşacağım. Sen dinleyeceksin. Sonra da ne söylüyorsam onu yapacaksın."

Breanna elinde olmadan kanepenin uzak ucuna doğru hareketlendi. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Sen ve Lord Sheldrake." George avuç içlerini birbirine bastırdı, sanki bu hareket kendini tutmasını sağlayacakmış gibi ellerini inceliyordu. "Bayan Damen Lockewood olabilmen için geleceğini garanti altına alma adına kararlı adımlar atmamızın zamanı geldi de geçiyor bile."

Breanna'nın yanaklarına kan hücum etti, bakışlarını kucağındaki kitaba düşürdü. "Bence atacağımız herhangi bir adım boşuna olur." diyebildi en sonunda. "Aslında bence ikimiz de kabul etmeliyiz ki Lord Sheldrake'le bir geleceğim yok benim."

George kanepeye birden çöküp omuzlarını tutarak onu neredeyse yerinden kaldırdığında Breanna nefes alamadığını sandı bir an. "Anladığını sanmıyorum. Bu yüzden açık olacağım. Vazgeçmek diye bir seçenek yok. Bu durumda yok." George'un yeşim rengi gözleri alev saçıyor, tırnakları kızının etine batıyordu.

"Lord Sheldrake'le evleneceksin. Yakında. Burada tartıştığım şey bu kur yapma olayını en iyi nasıl hızlandırabileceğimiz."

Breanna'nın gözleri korkuyla büyüdü, ama geri çekilmedi. "Ne kur yapması baba? Böyle bir şey yok ki."

"O zaman şu andan itibaren olacak." George Breanna'yı tekrar kanepeye oturttu, işaret parmağıyla kızının çenesini kaldırdı. "Ayrıca, kendi hafife alıyorsun. Marki baloda senle çok ilgilendi. Akşamın büyük bir kısmında senle dans etti. Ardından da, senin hakkında iyi şeyler söyledi. Bence tek ihtiyacı olan şey biraz cesaretlendirilmek -benden değil senden bekliyor bunu. Ve sen de ona istediği şeyi vereceksin."

"Neden? Lord Sheldrake'le evlenmem senin için neden bu kadar önemli? Beni almasının karşılığında sana para teklif edeceğini mi sanıyorsun?"

George önce bir anlığına şaşırdı, ardından sinirlendi. "Bu yeni edepsizlik de nereden geliyor, Anastasia'dan mı kaptın?"

Breanna yutkundu. "Kabalık ettiysem özür dilerim. Ama sorular sormam son derece doğal. Ne de olsa tartıştığımız şey benim hayatım. Ve beni Lord Sheldrake'le evlendirince eline ne geçeceğini öğrenmek isterim. Servetin ve mevkinin senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Marki yoksul ve tanınmamış biri olsaydı bu tartışmayı yapıyor olmazdık. Onun servetine erişmeyi mi umuyorsun yoksa? Eğer öyleyse, bunun söz konusu bile olmayacağını düşünüyorum, Lord Sheldrake istemediği sürece tabii. Ve dürüst olmak gerekirse, onun beni eşi yapmak için cömertçe bir ödeme yapacak kadar çok sevdiğini de düşünmüyorum."

George Breanna'nın çenesini genç kız inleyinceye kadar burktu. "Nedenlerim, kızım, bana kalsın. Senin için bunları hayata geçirmek. Şimdi, yarın sabah markiyi kahvaltıya davet edeceğim. Yemek bittikten sonra, birlikte baş başa bir gezintiye çıkmanızı önereceğim. Bu süre içinde, onun ilgisinden hoşlandığını ve ondan gelecek hareketleri hoş göreceğini yanlış anlamaya mahal vermeyecek şekilde açık etmeni istiyorum. Anlaşıldı mı?"

Sessizlik.

George'un gözleri yine öfkeyle parladı, tehdit eder şekilde kızına doğru eğildi. "Anlaşıldı mı?"

Breanna başını salladı ama geri çekilmedi. "Evet, baba. Beklentilerini gayet açık şekilde belirttin."

"Güzel." George geri çekilip içkisini tazelemeye gitti. "Anastasia nerede, odasında mı?"

Kaçınılmaz patlama için kendini hazırlayan Breanna başını salladı. "Hayır, birkaç saat önce çıktı. Her an geri dönebilir."

Breanna'nın ses tonundaki bir şey ya da Anastasia'nın nadiren tek başına dışarı çıkması gerçeği George'un şüphelenmesine neden olmuştu herhalde.

Döndü, kadehi elindeydi. "Nereye gitti?"

"Lockewood Bankası'na." Breanna babasının suratını çirkinleştiren öfkeye tepki vermemeye çalıştı. "Toplantı gibi bir şeyden bahsetti."

"Kahretsin." George kolunu başının üstüne kaldırdı ve Breanna yere çarpan kadehin kırık parçalarından korunmak için kendini hazırladı.

Ama beklediği parçalanma gerçekleşmedi.

George kolunu yavaşça indirdi, öfkesini kontrol etmeye çalıştığı çok açıktı.

"Çalışma odama gönder onu," dedi sıkıdığı dişlerinin arasından, "geri döner dönmez. Kuzeninle de bir konuşma yapmanın vakti gelmişti."

"Henry Amcamın işlerini yoluna koymak için gitti sadece," diyerek kuzenini savunmaya çalıştı, babasının aklındaki yüzleşme her neyse bunun olmasını engellemek istiyordu. "Bu toplantıdan kendisi bahsederdi sana eminim, ama sen çoktan evden çıkmıştın."

"Eminim öyle olmuştur." George'un gözleri de gülümsemesi gibi can yakıcıydı. "Ama bununla birlikte, onun vasisi olduğum gerçeği var. Ve bu yüzden de, onun izin almadan ya da, Anastasia'yı bildiğim için söylüyorum, yanında düzgün bir şaperon olmadan ortalıkta fink atmasına izin veremem. Onun güvenliği ve saygınlığı için kaygılanıyorum. Ne de olsa burası Amerika değil, İngiltere."

"Yine de ben sanmıyorum ki..."

"Onu savunmayı bırak Breanna. Sadece çalışma odama gelmesini söyle. Derhal." George yeşim rengi gözlerini kırmış, buz gibi bakıyordu. "Ve söylediklerimi unutma. Birkaç hafta içinde Lord Sheldrake'le nişanlandığınızı duymak istiyorum."

Anastasia Wells'in yüzündeki gergin ifadeyi görür görmez bir şeylerin ters

gittiğini sezdi.

Etrafına bakınca salonun boş olduğunu fark etti, her taraftan gerginlik akıyordu adeta.

"Wells?" diye mırıldandı, başını yana eğerek. "Ne oldu?"

Kâhya lafı eveleyip gevelemedi. "Amcanız bir saat önce geldi. Canı alışılmadık derecede sıkındı."

"Canı sıkkın," diye tekrarladı Anastasia. "Kızgın demek istiyorsun. Özellikle de benim burada olmadığımı ve muhtemelen nerede olduğumu öğrendiğinde," Tekrar salona baktı çabucak. "Breanna'yla mı şimdi?"

"Artık değil. Yaklaşık yirmi dakika önce kütüphanede kuzeninizle birlikteydi. Sonra birden dışarı çıktı ve çalışma odasına geçti."

Anastasia'nın huzursuzluğu arttı. "Breanna nerede? Hala kütüphanede mi?"

"Evet, Bayan Stacie. Sizin gelip gelmediğinizi sormak için iki kez çıktı. Gelince hemen yanına gideceğinize dair söz verdim ona."

"Hemen gidiyorum." Anastasia antreyi hızla geçti, amcasının çalışma odasının önünden geçerken parmak uçlarında yürüdü ve kütüphaneye doğru devam etti.

Kapıyı itip eşikte durdu.

Breanna pencerenin önünde volta atıyordu.

"Stacie. Tanrı'ya şükürler olsun." İçeri girip kapıyı kapaması için işaret etti.

Anastasia istenenleri yaptı, kuzenini incelerken kaşlarını çatı. Breanna gözle görülebilir şekilde üzgündü, babasıyla ne zaman konuşsa böyle olurdu. Ama bu sefer daha fazlası vardı; bu sefer tam anlamıyla perişandı.

"Ne oldu böyle?" Anastasia lafı dolandırmadı. Hızla kuzeninin yanına gelip ellerini tuttu.

Ve Breanna'nın çenesindeki morluğu görünce içinin buz kestiğini hissetti; böyle bir morluk ancak baş ve işaret parmaklarının ceza verircesine sıkmasıyla meydana gelebilirdi.

"Ah hayır." Uzanıp morluğa nazikçe dokundu.

"Acımıyor," diyerek kuzenini rahatlatmaya çalıştı Breanna. "Gerçekten Stacie. Babamın bunu yaptığını fark bile etmediğinden eminim. Anlatmak istediği şeyi anlatabilmek, emirlerine uymamı sağlamak için her şeyi göze almıştı. Ben de ayak direyince... Şey, bence gerçekten de akli başından gitti."

"Onu savunuyor musun yani?" diye inanamayarak sordu Anastasia.

"Hayır, tabii ki savunmuyorum. Tek söylemek istediğim beni dövmediği. Bağırma bile. Sanki gözü dönmüştü, her zamankinden daha duygusuz olacak kadar gözü dönmüştü."

"Ama kızdığı kişi benim, sen değilsin ki."

"Aslında ikimize de kızgın." Breanna titreyen eliyle, toplanmış saçlarını düzeltti şöyle bir. "Sana Lord Sheldrake'in bankasına gittiğin için, bana da onun evlilik yüzüğünü hala parmağıma taktıramadığım için kızgın." Anastasia'nın soru yağmurunu elinin bir hareketiyle öteledi. "Dinle beni Stacie. Bu konuyu bu gece babam yattıktan sonra detaylı olarak tartışabiliriz. Şimdi o, yemeğini bekleyen aç bir aslan gibi bekliyor seni. Kızgın, cesareti kırılmış ve düşüncelerini bildirmeye kararlı. Senin için önemli olan tek şey, nasıl bir şeyin içinde olduğunu bilmen. Babam senin Lord Sheldrake ile olan - hem kişisel hem parasal- ilişkini bir tehdit olarak algılıyor. Markinin servetine ve geleceğine yönelik kendi planları var. Babam beni Lord Sheldrake'le evlendirmek istiyor. İkimiz de bunu biliyoruz. Bunun asla ve neden gerçekleşmeyeceğini de biliyoruz. Babama bunu nasıl kabullendireceğimiz ise tamamen başka bir mesele. Ben denedim ama başaramadım. Sıra sende şimdi. Ama adımlarını dikkatle at. Bu hoş bir görüşme olmayacak."

Anastasia dikkatle dinledi, Breanna'nın kaygılandığı çok açıktı. Aynı zamanda kuzeninin son derece kararlı ifadesi kazınmıştı aklına: Bunun asla ve neden gerçekleşmeyeceğini de biliyoruz.

Breanna'nın bunu söyleme şekli, bir şeyleri tahmin etmekten çok bilir gibi konuşması, Damen'le Anastasia'nın sadece iki arkadaştan öte olduklarını düşündüğüne işaret ediyordu açık açık. Ve Anastasia'yla kuzeni birbirleriyle çok uyumlu olduklarından, her zaman birbirlerinin akıllarını okuyabildiklerinden, Breanna'nın Anastasia ile Damen arasında bir çekim olduğunu hissettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Bir sürü soru geldi Anastasia'nın dilinin ucuna kadar, ama Breanna'nın çenesindeki morluğa bakınca sustu.

Şu anda sorularının hiçbir önemi yoktu; ne Breanna'nın asıl söylemek istedikleriyle ne de gerçeklerin ne kadarını bildiğiyle ilgili soruların. Asıl sorun George Amcaydı -George Amca ve onun geleceği kendi istediği gibi şekillendirmek için kararlı oluşu.

Anastasia eteğinin katlarını tuttu, kararlılığı iki kat artmıştı. Bu yüzleşmeyi nasıl gerçekleştirmesi gerektiğini biliyordu ve bunu yaparken de o sivri dilini tutacaktı. Yoksa bunun cezasını Breanna çekerdi. Kendisi değil.

"Endişelenme," dedi yavaşça, kuzeninin kolunu sıkarak. "Beni olacaklara hazırladın. George Amcamla uğraşabilirim şimdi. Kim bilir? Belki onu biraz yumuşatabilirim."

Breanna'nın yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Buna güvenemem. Çok

öfkeli. Ve sen sözlerini söyledikten sonra daha da öfkelenenecektir."

İki kız göz göze geldiler.

"Anlat ona Stacie," dedi Breanna yavaşça. "Nasıl olsa anlayacaktır."

Anastasia amcasının çalışma odasına yaklaşırken hala kuzeninin sözlerini düşünüp şaşıırıyordu. Breanna neyi söylemesini istiyordu tam olarak? Amerika'da bir bankaya yatırım yapmayı seçtiğini mi? Damen Lockewood'la ortak olduklarını mı?

Ya da daha fazlasını mı?

Derin bir nefes alan Anastasia çalışma odasının kapısında durdu. Cevapları daha sonra öğrenirdi. Bunlar ne olursa olsun kararını etkilemeyecekti.

Elini kaldırıp kapıya vurdu.

"Kim o?" dedi amcası havlamaya benzer bir sesle.

"Anastasia."

İçeriden kararlı adımların sesi duyuldu, ardından kapı hızla açıldı. Amcası tam önünde dikiliyordu şimdi; adamın suratındaki ifade gergindi, gözleri ise öfke saçıyordu.

"Beni görmek istemişsiniz?" dedi Anastasia, elinden geldiğince sinirlendirmemeye çalışacaktı amcasını.

"Evet öyle. İçeri gir." dedi kelimeleri vurgulayarak, içeri girmesi için genç kıza işaret etti. Ardından kapıyı sertçe kapadı. Bir süre yerdeki halıya baktı, hiç şüphe yoktu ki öfkesini bastırmaya çalışıyordu, sonra başını aniden kaldırıp yeğeniyle göz göze geldi. "Bu sabah ben dışarıdayken Lockewood Bankası'na gitmişsin. Tek başına, yanında şaperon olmadan yolculuk yapmışsın ve bana bir randevun olduğundan hiç bahsetmedin. Neden?"

Anastasia suratında özür diler bir ifade olması için zorladı kendini. "Kısa yolculuklar için yanıma şaperon almaya alışık değilim. Artık burada olduğum için bunun uygunsuz olduğunu anlıyorum ve bundan sonra bu konuda dikkatli davranmaya çalışacağım. Randevuma gelince, size söylemeye niyetlenmişim. Ama çoktan çıkmıştınız. Bu yüzden ben de Breanna'nın söylemesini istedim."

"Bankadaki işin neydi?"

Beni test ediyor, diye düşündü Anastasia. Yalan söylerken yakalamak istiyor beni, daha doğrusu, gerçeği saklamamı bekliyor. Pekâlâ, onu şaşırtacağım.

"Markiyle bir işim vardı," diye cevapladı, doğrudan amcasının gözlerinin içine bakarak. "Yapmak üzere olduğum bir yatırımla ilgili. Babamın mirasının

bir kısmını Amerika'da bir bankaya yatırmak istiyorum."

Ufak bir şaşkınlık, ardından hemen asık bir surat... "Amerika'da bir banka," diye tekrarladı George, buz gibi bir ses tonuyla. "O saçma girişim için konuklarımdan birkaçıyla konuştuğunu duymuştum. Ama onların bu fikre, hatta bir kadınla iş tartışma fikrine yanaşmadıklarını görünce bundan vazgeçecek kadar akıllı olduğunu sanmıştım senin. Gerçekten de Anastasia, bu eşi benzeri görülmemiş arsızlığıyla bir salon dolusu seçkin asilzadeyi rahatsız etmen yetmedi mi? Sonra da gidip Lord Sheldrake'i mi zorladın fikirlerini kabul etmesi için?"

"Lord Sheldrake'i zorlamadım," diye cevapladı Anastasia, öfkesini kontrol etmeye çabalıyordu. "Sadece fikrimi sundum ona."

"Nasıl adlandırıyorsan işte." Amcasının sert ses tonu caymaya hiç de niyetli olmadığını anlatıyordu. "Yine de bunlar aynı şeye varıyor: Kim olduğunu ve nereden geldiğini unuttun. Benim yeğenimsin sen. Artık Amerika'da değilsin. Belki orada kadınların parasal konularda aktif rol olması yaygındır ama."

"Yaygın değil," diyerek amcasının sözünü kesti Anastasia. "Amerika'daki kadınlardan da gözü pektim ben."

George'un dudakları ince bir çizgi haline gelmişti. "Senin bu yüzsüzlüğünü eğlenceli bulmuyorum. Burasının benim evim olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Bu yüzden, benim kurallarına uyacaksın. Ve izin vermeyeceğim şeylerden biri de edepsizliktir."

Anastasia içinden ona kadar saydı. "Edepsizlik yapmak değildi niyetim," diyebildi sonunda. "Sadece dürüst olmaya çalışıyorum."

"Dürüst olmana gerek yok, doğrudan bir soru sorup bunu özellikle sergilemeni istemediğim sürece. İstediğim şey itaat. Ayrıca, konuklarıma hakaret edilmesini de hoş göremem."

Bu gittikçe sinir bozucu oluyordu.

"Konuklarınıza hakaret etmek gibi bir niyetim asla olmadı George Amca. İstediğim şey bankam için destek bulmaktı." Anastasia eliyle önünü süpürür gibi bir hareket yaptı. "Her neyse, başarısız oldum zaten. Açıkça görülüyordu ki, konuklarınız da iş dünyasındaki kadınlar konusunda sizin gibi düşünüyorlar. Bu yüzden bu taktiği tekrar denemem." Söyleyeceği bu sözler zorla çıktı ağzından. "Neden olduğum utanç için özür diliyorum sizden."

"Güzel." George başını salladı sertçe. "O zaman, bugün bankada yaptığınız toplantıya dönelim. Başarmayı umduğun şey neydi?"

Cevabı zaten biliyorsun George Amca, diye düşündü. Bilmediğin şey ise benim bunun farkında olduğum. Çok güzel. Damen 'in sana çoktan anlattığı

şeyi tekrarlamamanın bir zararı olmaz o zaman.

"Bu doğrudan bir soru olduğuna göre dürüst olmamı bekliyorsunuz," diye cevapladı, elbisesini parmakları arasında ovuşturması gergin olduğunu açıkça gösteriyordu. "Bu yüzden ben de gerçeği söyleyeceğim. Bu sabahki toplantımın amacı Lord Sheldrake'le bir ortaklık anlaşması imzalamaktı. Kendisi bu banka girişiminde bana katılıyor, destekçi olarak değil ama eşit bir ortak olarak."

George irkildi, bunun duyduğu haberden değil aldığı dürüst cevaptan kaynaklandığını hemen anladı Anastasia. Bu kez onun yalan söylemesini beklediği açıktı, öyle olsaydı yalanını yüzüne vuracaktı çünkü.

"Anlıyorum." George kaşlarını çattı, ellerini arkasında kavuşturmuş, düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. "Lord Sheldrake'in bu anlamsız girişime dâhil olmayı kabul etmesine çok şaşırdım."

"Bunun anlamsız olduğunu düşünmüyor o. Kârlı olacağını düşünüyor. Benim düşündüğüm gibi." Anastasia çenesini kaldırdı. "Bu konuda farklı görüşlerde olduğumuzu fark ediyorum George Amca. Ancak, saygısızlık etmek istemem ama benim mali konulardaki vasım siz değilsiniz. Bu kişi Lord Sheldrake. Bu yüzden sizin koyduğunuz davranış kurallarına uyacak olsam da, paramı nasıl bir şekilde yatırıma dönüştüreceğim konusunda sizin onayınızı almak zorunda değilim. Neyse ki, Lord Sheldrake ve ben bu konularda aynı fikirleri paylaşıyoruz."

"Sen ve Lord Sheldrake daha pek çok konuda aynı fikirde görünüyorsunuz," dedi George, tıslayarak; şakağındaki bir damar atıyordu.

Anastasia kaşlarını kaldırdı. "Anlamadım."

"Ah, bence anladın. Özellikle de senin takdim partinde birlikte geçirdiğiniz zamanları düşünecek olursak."

"O benim mirasımı yöneten kişi ve şimdi de iş ortağım. Tabii ki birlikte zaman geçireceğiz."

"Hepsi bu kadar mı yani?"

"Başka ne olabilir ki?"

George'un yüzünden fırtına yüklü bulutlar geçti ve elini kaldırıp konuşmaya başladı. "Bana saf kız numaraları yapma. Ben aptal değilim. Sen de değilsin. Bu yüzden durumu sana açık açık anlatıyorum. Lord Sheldrake'in Breanna'yla evlenmesini istiyorum. Aslında yakın zaman içinde nişan haberlerini duymayı bekliyorum" Kuzenin markiyle muhteşem bir hayat yaşayacak. Marki, istediği ya da ihtiyaç duyacağı her şeyi verecek Breanna'ya. Ve ikisinin arasına hiçbir şeyin ya da hiçbir kimsenin girmesini istemiyorum. Yeterince açık anlattım mı?"

Anastasia güçlükle yutkundu, suratındaki ifadeyi elinden geldiğince sıradan tutmaya çabalıyordu. "Gayet iyi anlattınız."

"Güzel. Sana bu konuda güveniyorum. Birincisi, çünkü Breanna'nın mutluluğunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. İkincisi de bana bilerek zarar vermeyeceğini biliyorum. Hele de sonuçların ne kadar korkunç olduğunu bildiğin zaman. Korkunç derken ciddiymdim."

Amcasının soğuk sözleri Anastasia'nın sırtının ürpermesine neden oldu. Ona bakıp aklından tam olarak neler geçtiğini anlamaya çalıştı. Gözlerindeki karamsarlığı ve öfkeyi gördü, bir de kendinden bile yaşlı olan nefreti ve gücenikliği. Ama çaresizlik de vardı, tam olarak anlayamadığı bir çaresizlik.

Buna neden olan şey neydi? Sadece Damen'ın parası ve gücü için duyduğu doyumsuz arzu muydu, yani geçmişten gelen intikam isteğiyle birleşen bir açgözlülük? Yoksa daha fazlası mı vardı? George Amcanın kendi parası ne kadar kalmıştı? Colby ve Oğulları zenginleşiyor olabilirdi, ama bu ne amcasının kârlardan payına düşenle ne yaptığını ne de kişisel yatırımlarını nasıl yürüttüğünü açıklayamıyordu. Damen açık açık George'un iş zekâsına çok güvenmediğini söylemiş, ayrıca onun mali açıdan zor bir durumda olduğunu da eklemişti. İyi de ne kadar zor bir durumdaydı? Gözünün bu derece dönmesine yetecek kadar mı?

Altıncı hissi Anastasia'ya göründen çok daha fazlasının olduğunu söylüyordu.

"Sessizliğini kabul ettin olarak algılıyorum." Amcası düşüncelerini böldü, gözlerini kısıp Anastasia'ya bakıyordu şimdi. "Doğru mu?"

Dikkatli ol Anastasia. Onu kışkırtma. Tüm gerçekleri öğrenene kadar yapma bunu. Yoksa bütün hırsını Breanna'dan alır.

"Breanna'ya ne kadar derin bir sevgi duyduğumu biliyorsunuz." İtaat ettiğini göstermek istercesine başını eğdi. "Onun mutluluğunu engelleyecek hiçbir şey yapmam. Asla."

"Güzel. O halde birbirimiz anladık demektir."

Anastasia başını salladı, hala haliya bakıyordu. "Evet, George Amca. Birbirimizi gayet iyi anladık."

Anastasia o gece kuzeninin odasına girdiği an "Beklediğim kadar kötü müydü?" diye sordu Breanna. Elindeki porselen bibloyu komodinin üzerine bırakırken endişeyle kuzenini inceledi.

Anastasia omuzlarını silkti, sabahlığının kuşağını biraz daha sıktı ve huzursuz bir şekilde yürümeye başladı. "Sürprizler olmadı diyelim."

Sandalyelerden birine yöneldi, kuzeninin komodinine bakmak için durakladı. Eskileri hatırlayınca gülümsedi ve her zaman Breanna'nın en

sevdiği parça olan porselen atı nazikçe okşadı. "Hepsi burada, tam hatırladığım gibi," diye mırıldandı, bakışları sıra sıra dizilmiş narin bibloların bulunduğu masaya kaydı; çocuklardan hayvanlara, içinde çiçek olan vazolara kadar her şekilden küçük biblolar vardı burada. "Tüm koleksiyon burada, sanki zaman hiç akmamış gibi. Gerçi bu güzel biblolar için zaman hiç akıyor."

"Birkaç tanesini görmedin daha. Daha sonra ekledim onları." Breanna yeni bibloları işaret etti, bunların içinde gülerek çiçek toplayan iki küçük kız da vardı. "Bu bana ikimizi hatırlattı," dedi, bibloyu kaldırıp nazikçe tutarken. "Bunu ilk kez sen İngiltere'den gittikten bir yıl sonra gördüm. Aylarca vitrine bakıp iç geçirdim. Onu alana kadar her kuruşumu biriktirmeyi planlamıştım. Ama Wells, o tatlı adam, bana sürpriz yaptı. O yıl Noel'de bunu almış bana. Koleksiyonumdaki en değerli parça bu. Eğer yakından bakarsan nedenini anlayacaksın."

Anastasia merakla başını eğip porselen bibloyu eline aldı ve yakından incelemeye başladı. İki küçük kız topladıkları çiçeklere doğru eğilmişlerdi, saçları parlıyordu.

Parlak bir nesne gözüne çarpınca, Anastasia daha da yakından baktı ve çiçeklerle kızlar arasına sıkıştırılmış gümüş parayı gördü.

Gümüş para.

Elini uzatıp nazikçe dokundu. "Demek burada saklıyorsun. Ben porselen atın altında olduğunu düşünmüştüm."

"Öyleydi. Wells bana bunu alana kadar. Bana o kadar çok ikimizi hatırlattı ki, bunun buraya ait olduğunu düşünmeden edemedim."

Anastasia başını yavaşça salladı. "Altın para dört yaşımdayken annemin verdiği mücevher kutusunda duruyor. İçine tokalarımı, kurdelelerimi koymam bekleniyordu, böylece saçımın düzgün olması gerektiğinde kolayca bulabilecektim bunları. Tabii ki, sahip olduğum bütün kurdeleleri ve tokaları kaybettim, bu yüzden o kutu asla bu amaçla kullanılmadı. Ben de onun yerine ha- zinelerimi sakladım içinde: Medford Malikânesi gölünün yakınlarında bulduğumuz o harika, çok renkli taşı, bizim meşemizden kopardığımız tuhaf şekilli yaprağı, bunun gibi şeyleri işte. Yıllar geçtikçe yeni şeyler ekledim bunların arasına, eşit derecede değerli hazineler: Amerika'dayken senden aldığım bütün mektuplar, anne ve babamdan kalan yadigârlar. Altın para o kutudan hiç çıkmadı. Onu görmeye, dokunmaya, tutmaya, büyükbabamı yanımda hissetmeye ve bir gün yeniden bir araya geleceğimize inanmaya ihtiyacım olduğu zamanlar hariç tabii."

"İşte, artık yeniden bir aradayız." Breanna'nın sesi boğulur gibi çıkmıştı ve Anastasia da kalbinin yaşadığı duygulardan sıkıştığını hissediyordu.

Bakışları yeniden elindeki zarif bibloya kaydı ve ufak, parlak nesneyi inceledi. İki küçük kız birlikte gülüyor, birbirlerine inanıyorlar ve mesafelerin bile parçalayamadığı, mutlak bir güven var aralarında...

Altın ve gümüş paraların kendileri ve temsil ettikleri şeyler kadar değerli bir güven duygusu bu.

"Breanna, konuşmamız lazım." Bunları söyledikten sonra narin bibloyu yerine koydu ve yatağa doğru yürüdü. Yatağın ucuna oturdu, suratında kararlı bir ifade vardı.

Başını evet anlamında sallayan Breanna, geceliğinin eteğini toplayıp yatağın yanındaki koltuğa oturdu. "Babam neler söyledi, anlat bakalım," dedi, yeşil gözleri Anastasia'nın yüzünü inceliyordu.

"Konuklarıyla iş gibi çok ayıp bir konuyu görüşmeye çalıştığım için iyi bir nutuk çekti. Lord Sheldrake'le olan ilişkimi sorguladı. Ve markiyle senin arana girmemem konusunda uyardı beni." Anastasia Breanna'nın daha fazla kaygılanmasını istemediğinden gerçekleri olabildiğince çabuk açıkladı, ancak daha önemli bir konuya, yani Damen'a ve Breanna'nın onunla nasıl bir geleceği olacağını -ya da olmayacağını- hissettiğini konuşmaya odaklanmıştı.

"Anladım," diye yüksek sesle düşündü Breanna. "Peki, sen Lord Sheldrake konusunda gerçekleri söyledin mi babama?"

İşte yine olmuştu. Breanna konuştukları konudan çok daha derin bir şeylere atıfta bulunuyor gibi hissediyordu Anastasia. "Gerçekler derken neyi kastettiğine bağlı bu," diye cevapladı Anastasia, kuzeninin vereceği tepkiyi dikkatle ayarlamaya çalışıyordu. "Konuklarını rahatsız ettiğim için özür diledim ondan. Damen'a gelince, ortaklığımız hakkındaki gerçekten bahsettim ona."

"Peki ya birbirinize karşı hissettikleriniz? Bunları da anlattın mı ona?"

Anastasia alt dudağını kemiriyordu ve şaşırmıştı -sadece onun sezgisine değil, bunu dillendirirken lafı doğrudan söylemesine. Kuzeninin böyle açık sözlü olmasına alışık değildi. Gerçi, böyle olmak için bu fırsatı seçmiş olması daha iyiydi. Bu konunun halledilmesi lazımdı, hemen.

"Hayır," diye cevapladı Anastasia, aynı şekilde o da açık sözlüydü. "Hislerim hakkında hiçbir şey söylemedim. Pek çok nedenden dolayı..." Breanna'nın yüzündeki ifadeyi inceledi; bir işaret, onun üzgün olduğuna dair bir işaret arıyordu. Ama tek gördüğü şey meraktı; merak ve biraz da şaşkınlık. "Breanna," dedi birden, ileri doğru eğilip sabahlığının eteğini tutmuştu. "Seni incitmektense ölmeyi yeğlerim. Hislerimi tahmin etmemiş olmanı dilerdim, çünkü ben kendiminkileri düşünüp taşınmadan önce senin hislerini öğrenmeye kararlıyım. Eğer bu adamı seviyorsan, eğer sevebileceksen, eğer uzak bir ihtimal de olsa bu adamla birlikte mutlu olabileceğini hayal

edebiliyorsan..."

"Dur bakalım orada," diyerek kuzeninin lafını kesti Breanna, elini kaldırmıştı. "Geri durmana neden olan şey bu mu? Benim hislerim mi yani?" Başını iki yana sallayarak uzandı ve Anastasia'nın ellerini kendi elleri arasına aldı. "Markiyle aramızda hiçbir şey olmadığını çoktan söylemiştim sana. O çekici, etkileyici bir adam. Babamın öfkelerini dağıtırken de çok nazik -onu büyülemişim gibi davranıyor, yanımda bir sürü zaman geçiriyor. Ama Stacie, Lord Sheldrake'le romantik anlamda ilgilenmiyorum." Muzip bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Ama diğer yandan sen, ilgileniyorsun. Ve markiye gelince, sana abayı öyle yakmış ki, senin yanından kopamıyor bir türlü."

"Bunu sana gerçekten söyledi mi?" diye sordu Anastasia.

Breanna'nın gözleri parladı. "Hayır. Ama sen Lord Percy'yle dans ederken dört kez bastı ayağıma. Ayrıca yanlışlıkla senin adınla hitap etti bana ve tabii ki bunun nedeni kimle dans ettiğini bilmemesi değildi."

Her ne kadar kendini tutmak istese de Anastasia kuzenin sözlerinin neden olduğu zevk dalgasından hoşlandığını inkâr edemiyordu. Yine de...

"Sana yalan söyleyemem Stacie," diyerek yumuşak bir sesle güvence verdi Breanna. "Hem de böyle önemli bir konuda. Eğer ona karşı bir şeyler hissetmiş olsaydım bu hislerim için sana meydan okumayı tercih ederdim. Sadece kendimi senden daha çok düşündüğüm için değil, sırf sen mutlu ol diye sevdiğim bir adamdan vazgeçmem nedeniyle kendini ömür boyu suçlu hissedeceğini bildiğim için de yapardım bunu. Ama durum böyle değil. Bu yüzden bu fikirleri aklından çıkar." Anastasia'nın elini daha sıkı tutuyordu şimdi, yanakları duyduğu heyecandan kızarmıştı. "Bunları boş ver de, nasıl bir şey bu his, onu anlat. Seni öptü mü hiç?"

Büyük bir iç rahatlama yaşarken dudaklarının kıvrıldığını hissetti Anastasia; bu rahatlama tahmin ettiğinden de güçlü olmuştu. "Evet. Dizlerimin bağı çözüldü sanki beni öperken." Arkasına yaslanıp boştaki elini dalgalı saçlarından geçirdi. "Her şey öyle hızlı geliyor ki, bunun ne olduğundan bile emin değilim."

Breanna şüpheyle baktı. "Değil misin?"

"Hayır. Tek bildiğim bunun ne olduğunu öğrenmek istediğim." Anastasia'nın gülümsemesi birden soldu. "Ama yapamam. George Amca böyle öfkeliyken yapamam."

"Aptallık etme Stacie. Babamın seni durdurmasına asla izin vermedin daha önce. Buna şimdi başlayamazsın, tüm geleceğin söz konusuysa hem de."

"Benim endişelendiğim konu senin geleceğin ve baban gerçeği keşfederse neler olacağı."

Breanna dişlerini sıktı, bunu nadiren ama kendine özgü bir kararlılıkla yapardı. "Üstesinden gelecektir. Gelmek zorunda."

"Bu kadar kolay olacağından şüpheliyim. Özellikle de, amcamı kışkırtabilecek tüm etkenleri göz önüne alınca." Anastasia durdu, Breanna'ya geçmişle ilgili daha önce hiç duymadığı gerçekleri anlatmanın zamanı geldi, diye düşündü ve duyacağı şeylerin kuzenini çok üzmemesi için dua etti. "George Amcamın bu katılığı sadece senin hayatınla, hatta kendi hayatıyla ilgili yaptığı planlardan kaynaklanmıyor. Bunun nedeni yirmi yıldan fazla bir zaman önce başlamış olan öfke ve kin duyguları ve bunlar o zamandan beri zararlı bir ot gibi hızla yayılmaya devam ediyor."

"Babalarımızın birbirine düşman olmasından bahsediyorsun," diye mırıldandı Breanna. Duyduğu şaşkınlıktan alnı kırış kırış olmuştu. "Babamın beni Lord Sheldrake'le sırf Henry Amcamı geçmek için mi evlendirdiğini düşünüyorsun?"

"Onu geçmek için değil, cezalandırmak için. Daha da açık konuşmam gerekirse, beni kullanarak kardeşini cezalandırmak için."

"Bunu anlamadım işte. Benim Lord Sheldrake'le evlenmem Henry Amcamı nasıl cezalandırabilir ki? Bu sadece babamın amcamın sahip olduğundan daha büyük bir güç ve daha yüksek bir mevkiye sahip olmasını sağlar, bu ikisi onun için saplantı haline gelmiş birer ihtiyaç çünkü. Hepsi bu."

"Hayır, hepsi o kadar değil işte." Anastasia yavaşça ayağa kalktı, karyolanın direklerinden birini tutup kuzenine döndü. "George Amca sadece farklılık gösteren ilkeleri nedeniyle nefret etmiyordu babamdan. Annemle evlendiği için de nefret ediyordu."

Breanna şaşırıp kalmış, kaşlarını çatmıştı. "Babamın Anne Teyzemi sevmediği bir sır değildi. Bunu ikimiz de sezerdik, çocukken bile. Ama bu hoşlanmamanın nedeni..." Birden gözleri büyüdü. "Bu düşmanlığın nedenini biliyorsun sen, değil mi?"

"Evet," dedi Anastasia. Durdu, dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı ve gerçeği söyledi. "Çünkü George Amca annemle evlenenin kendisi olmasını istiyordu, hayır, bekliyordu."

Breanna şaşırmıştı. "Ne?"

"Annem tüm hikâyeyi birkaç yıl önce anlattı bana." Anastasia başını karyola direğine yasladı. "Olaylar şöyle olmuş: Annem Londra'daki ilk sezonunda George Amcamla tanıştırılmış. Amcam onu kazanmak için kur yapmaya başlamış. Bir ay sonra annemle babam tanışmış. Tam bir tesadüf eseri... Annem Bond Caddesi'nde bir dükkândan çıkarken George Amcam olduğunu düşündüğü bir adamı görmüş, adam hızla gelen bir arabadan kurtulmak için hemen yoldan çekilmiş. Ama lamba direğine çarpmış, bu arada bileğini burkmuş ve şişliğe bakmak için en yakındaki banka doğru sürünmüş."

Doğal olarak annem de yardım etmek için yanına koşmuş ve öğrenmiş ki George Amcam sandığı mağdur aslında onun ikiz kardeşi. Daha ilk görüşte birbirlerine âşık olmuşlar. Babam George Amcama işin esasını anlatmak için her şeyi denemiş ama boşuna. Anne ve babamı asla affetmemiş amcam."

"Yine de evlenmişler ama" diye mırıldandı Breanna, parçalar yavaş yavaş birleşiyordu zihninde. "Ve babamın nefreti de büyüdü yıllar içinde. Bu pek çok şeyi açıklıyor: Anne Teyzemin yanındayken neden o kadar gergin olduğunu; zorunda kalmadıkça neden onunla aynı yerde durmadığını." Merakla başını kaldırıp baktı. "Babam annemi sevmiş miydi acaba? Yoksa Anne Teyzemin yerini doldurmak için mi evlenmiş onunla?"

Anastasia dudaklarını kemirdi. "Bunu gerçekten bilmiyorum. Annen ve baban benimkilerden birkaç ay sonra evlenmişler."

"Annelerimiz kardeşti. Birbirlerine çok benziyorlardı. Aralarında sadece bir yaş vardı. Babam Anne Teyzemi amcama kaptırınca da annemle evlendi. Bunların hepsi tesadüf olamaz şüphesiz."

"George Amcamı bildiğim için seninle aynı fikirdeyim." Anastasia kaşlarını çattı, bildiği şeyleri tam olarak açıklamak niyetindeydi. "Bunu sana söyleyip söylememe konusunda kararsızdım çünkü seni üzmem istemedim. Ama Breanna şuna inan lütfen: istenmeyen bir çocuk değildin sen. Annemin anlattığına göre tam aksine özlemle bekleniyormuşsun. Dorothy Teyzem tatlı, şefkatli bir insanmış. Tüm kalbiyle çocuk özlemi çekiyormuş, muhtemelen bir çocuğu olunca sevgiye muhtaç biriyle paylaşmış olacaktı sevgisini; özellikle de kocasının bu tür şeylerle alakası olmadığını düşünecek olursak. Eğer hala yaşıyorsa, eminim ki..

"Stacie, devam etme." Breanna kuzeninin teskin edici sözlerini kesti. "Annemin beni istediğinden şüphem yok. Anne Teyzem onunla ilgili hikâyeler anlatırdı bana, aynı şekilde Wells de. Bu yüzden onun nasıl bir insan olduğunu yeterince iyi biliyorum ve doğumumu nasıl hevesle beklediğini de. Babama gelince, onun da ne tür bir insan olduğunu biliyorum. Yine de, geçmişi bütün detaylarıyla öğrenmem büyük önem taşıyor, böylece babamın Henry Amcadan neden bu kadar şiddetle nefret ettiğini..." kendi kendini düzelterek devam etti, "...nefret etmeye devam ettiğini anlayabilirim. Şimdi bu anlattıkların beni üzüyor ama asla şaşırtmıyor ya da yaralamıyor."

"Buna sevindim." Anastasia omuzlarından büyük bir yükün kalktığını hissetti, ta ki Breanna'ya bunları ilk başta söylemesinin nedenini hatırlayınca kadar. "Artık babanın seni Bayan Damen Lockewood yapma savaşında neden bu kadar istekli olduğunu anlıyorsundur şüphesiz. Bu sadece senin Damen'ı elde etmen anlamına gelmeyecek, aynı zamanda benim başarısız olduğumu da gösterecek. Eğer tersi olursa amcam nasıl tepki verir, düşünmek bile istemiyorum. Damen'in servetine ve nüfuzuna bu kadar ihtiyaç duyması da tuz biber ekliyor tabii olanların üstüne..." Anastasia başını sertçe salladı. "Ona gerçeği söyleme düşüncesi bile tahammül edilemez hale geliyor.

Seni böyle bir duruma sokmayı kabul edemem."

"Sen yapmıyorsun bunu, ben yapıyorum. Ve söz konusu benim kaderim olduğu için aslanın inine girip girmeyeceğime karar verecek olan da benim." Birden durdu Breanna; gözlerinde geçmişi hatırladığını gösteren pırıltılar vardı şimdi. "Dur bakalım," diye mırıldandı, kafasındaki fikir iyice yerleşirken gözlerindeki pırıltılar iyice artmıştı. "Babamı öfkeliendirmeden Lord Sheldrake'le aradaki bu çekimi keşfetmenin bir yolu var."

"Güzel, peki, nasıl başaracakmışım bunu? George Amcamın Damen'la birlikte görmek istediği kişi sensin "

"O zaman tam olarak bunu görecek. Yarın sabahdan itibaren... Lord Sheldrake babamın daveti üzerine kahvaltıya geldiği zaman." Breanna ayağa kalktı, saçındaki tokaları çıkarıp saçlarını serbest bıraktı. "Bir keresinde bana gün olur senin yerine geçmem gerekir, demiştin. İşte, o gün geldi." Zafer edasıyla gülümsedi. "Hadi Breanna. Benim saçlarımı dağıtıp senin aksanını da eski haline dönüştürme zamanı şimdi. Yarın sabah anlaşmamızı yürürlüğe sokuyoruz tekrar."

*

Birahane ufacık, karanlık ve ana sokaktan neredeyse fark edilmeyen bir yerdi. Duvarları ufalanmış ve soyulmuştu, ama birası ucuzdu; buranın müdavimleri için en önemli şey de buydu zaten. Ve eğer paran varsa kimse soru sormuyordu.

Bu da toplantıları için muhteşem bir yer haline getiriyordu burayı.

George tiksinerik avuç içlerini ceketinin önünden aşağı kaydırđı, sanki böyle yaparak ortamın tiksindirici havasını dağıtabilecekmiş gibi. Girişte duraksadı, pislik ve gürültüden irkildi ve sarhoş denizciler içkilerine daha da gömölürken bomba etkisi yaratan kaba kahkahaları duymazlıktan gelmeye çalıştı. Burnuna gelen pis kokulara öğürmemek için tüm gücüyle direniyordu.

Ama şimdi daha önemli şeyler vardı aklında.

Ortamı çabucak inceledi, işini bitirip bir an önce buradan çıkmaya hevesliydi.

Sonunda, birahanenin uzak köşesinde yanan ışıktan muhbirini tanıdı.

Aralarındaki mesafeyi yürüyüp sandalyelerden birine oturdu.

"Neler öğrendin?" diye sordu.

Muhbiri ağzındaki puroyla dönüp sakince baktı. "Ortaklık gerçek. Şartlar standart. Her biri yirmi beş bin dolar yatırmış."

"Yirmi beş bin... Kahretsin!" George neredeyse nerede olduğunu unuttu ve yumruğunu masaya vurdu.

"Sakin ol Medford. Birileri tanıyacak şimdi seni. Bunu istemezsin, değil mi?"

Hızlıca başını salladı George. "Peki ya yeğenim ve Sheldrake? Ne söyleyebilirsin?"

"Yeğenin güzel. Kızın kadar güzel yani."

"Sana fikrini sormadım. Anastasia'yla Sheldrake arasında neler dönüyor, onu sordum."

"Görebildiğim bir şey yok. Gerçi, yarım saat kadar baş başa kaldılar Sheldrake'in ofisinde. O sürede neler oldu, bir fikrim yok. Ama geri kalanında sadece iş konuştular."

"Bu şekilde devam ettiğinden emin ol," diye tısladı George. "Ve eğer bir değişiklik olursa bana haber ver. Hemen." Kaşlarını çattı. "Babamın bıraktığı şu kahrolası güven fonundan ne haber?"

"Hükümleri inceledim. Bunları kendine yontman imkânsız. O parayı unut sen. Bir kuruşuna bile dokunamazsın, asla "

Acı bir kahkaha attı George. "İşte bu yüzden yeğenimin mirasının geri kalanına el koymak zorundayım ya. Benim kahrolası yeğenim her bir kuruşunu har vurup harman savurmadan önce." Öne doğru eğilip arkadaşına baktı. "Mektubu gönderdin mi Kıta'ya?"

"Daha bu akşam gönderdim."

"Güzel. Artık gözlerini Sheldrake'ten ayırmamaya bak. Ve tabii onun da gözlerini Anastasia'dan uzak tuttuğundan emin ol."

O sabah saat dokuz buçuk sıralarında iki kız -en dikkatli gözler için bile- ayırt edilemeyecek şekilde birbirlerine benzemişlerdi.

Dönüşümün tamamlanması şaşırtıcı derecede kısa bir zaman almıştı: elbiselerin değiştirilmesi, Anastasia'ya saçlarının sağdan soldan çıkmamasını sağlaması için verilen birkaç ipucu, Breanna'nın morluğunu kapatmak için pudra ve birkaç alıştırma seansı; Anastasia sözcükleri düzgün şekilde telaffuz etmek için, Breanna da Anastasia ve Damen'in ortaklığıyla ilgili temel noktaları öğrenmek için çalışmıştı.

"Kendinden emin olmaktan ne kadar hoşlandığımı unutmuşum," diyerek güldü Breanna, yatak odasında Anastasia'nın daha cüretkâr, kendinden emin yürüyüşünü taklit ederek yürürken. "Tüm fikirlerimi açık açık dile getirdiğimden emin olacağım."

"Ben olsam öyle yapmazdım," diyerek umursamaz bir alaycılıkla uyardı Anastasia; kusursuz bir şekilde toplanmış saçlarıyla başını tam olması gerektiği açıda tutuyordu. "George Amcam dürüstlüğü hoş karşılamadığını açıkça söyledi. Ayrıca bana da bayıldığı falan yok şimdi. Bu yüzden yerinde olsam dürüstlüğü bir kenara koyardım."

"Ama sen bensin." diyerek sırttı Breanna. "Unuttun mu?"

Anastasia gülümsemesini bastıramadı. "Bu gerçekten de hoşuna gidiyor, değil mi?"

"Kesinlikle. Lord Sheldrake'le birlikte baş başa gezintiye çıktığınızda daha da hoşuma gidecek. Ona yanındaki kızın aslında kim olduğunu söylediğinde ne diyecek çok merak ediyorum."

Bu düşünce Anastasia'nın gözlerinde muzip pırıltılar belirmesine neden oldu. "Ona aslında kim olduğumu söylediğimde... Sırrımın tadını çıkarmayı düşünüyorum, açıklamak için doğru anın gelmesini bekleyeceğim. Damen Lockewood'u kurnazlıkla alt edeceğim anı dört gözle bekliyorum. Şimdiye kadar onunla sadece eşit olabildim -zekâda, yenilikçi olmada, hatta at üstünde. Onu bir şeyde geçmenin zamanı geldi işte."

Breanna gözlerini devirdi. "Sen çok fenasın. Umarım marki karşılaşmak üzere olduğu zorluğa hazırdır. Para konularında dahi olabilir, ama şimdiye kadar uğraştığı ticari işlerin hiçbiri onu sana hazırlamamıştır. Bundan adım

gibi eminim."

Kapının çalınması sohbetlerini böldü.

"Evet?" stlerini değiştirdikleri yer Breanna'nın -yani şimdi kendinin- odası olduğu için Anastasia seslendi.

Lizzy kapıdan başını uzattı. "Affedersiniz leydim," dedi, bakışları Anastasia'ya sabitlenmişti. "Ama babanız markinin geldiğini haber vermemi istedi. Sizi ve Leydi Anastasia'yı yemek odasında bekliyorlar."

"Teşekkürler Lizzy," dedi Anastasia sakın bir ses tonuyla. "Hemen iniyoruz."

"Peki, leydim." Kapı kapandı.

"Başlangıcı iyi yaptık," dedi Anastasia. Breanna'nın alışıldık hareketiyle eteklerini topladı.

"Gerçekten de öyle." dedi Breanna da. Saçlarını kurdeleyle arkadan topladı, birkaç sa tutamının yanaklarına düştüğünden emin oldu. "Hadi Breanna," dedi gözünü kırparak. "Talibin seni bekliyor."

Damen kızlar odaya girer girmez ayağa kalktı, gümüş rengi keskin bakışları bir Breanna'ya bir Anastasia'ya gidiyordu. "Günaydın leydiler. İkinizi bir arada görmek büyük bir zevk."

"Sizi görmek de öyle," dedi Breanna hemen. Gülümsedi, sonra babasına ölçülü bir bakış atarak Anastasia'nın sandalyesine yürüdü. "Günaydın George Amca."

George yüzünde soğuk bir ifadeyle başını salladı. "Anastasia." Kızı olduğunu düşündüğü kızı döndü sonra. "Breanna." Ardından yerine tekrar oturup uşaklardan birine servis yapması için işaret etti.

"Anastasia, ben de tam dünkü toplantımızdan bahsediyordum amcana," dedi Damen ve çayını yudumladı. "Ama sen zaten anlatmışsın sanırım kendisine."

"Evet, anlattım," diye cevapladı Breanna, her zaman yediği elmalı marmelat yerine ilekli olanı seti; çünkü Anastasia ilekli severdi. "Döndükten hemen sonra. Aslında, Medford Malikânesi'nden ayrılmadan önce anlatmalıydım. Çünkü benim için çok endişelenmiş amcam. Bu zgr olma huyumu kreltmeyi öğrenmek zorunda kalacağım sanırım. George Amcamın da haklı olarak söylediği gibi, burası Eyaletler değil, İngiltere."

"Doğru," dedi Damen. Biskvilerden birini ısırdı, iyice iğnedikten sonra yuttu. "Ama tehlikede olduğun söylenemezdi. Vikontun arabası seni doğrudan bankama getirdi, zaten orada da bütün alışanlarıma senin geleceğinin

haberi verilmişti." George'a anlamlı bir şekilde baktı. "Yeğeniniz emin ellerdeydi."

"Öyle olduğundan eminim." George konuşurken çenesi gerilmişti. "Yine de, onun saygınlığını da düşünmek zorundayız -seninle sadece iş konusunda görüşüyor olsa bile. Ne olursa olsun benim iznimi almalıydı ve yanında da şaperonu olmalıydı." Konuyu sert bir jestle kapattı, yemeğini yemeye başladığında omuzları hala gergindi.

Anastasia ve Breanna bakiştılar.

Masaya sessizlik çöktü, sadece porselen ve kristallerin sesleri duyuluyordu; arada bir de George Breanna olduğunu düşündüğü kıza anlamlı bakışlar atıyordu.

Anastasia sandalyesinde huzursuz bir şekilde kıpırdandı, kendine -daha doğrusu Breanna'ya- yapması emredilen şeylerin tamamen farkındaydı. Ama kur yapmaya nasıl başlayacaktı ki? Daha da önemlisi, kuzeni olsa nasıl başlardı?

Gerçek şuydu ki, Breanna olsa başlatamazdı.

Anastasia amcasının gözlerindeki sessiz buyruklara karşı bu bilgiyi tartarken bir çözüm bulmak için deli gibi çalıştırıyordu beynini. Amcasının buz gibi bakışlarından kasten kaçındı, nasıl olup da Damen'a yaklaşacağını düşünüp dururken tabağındaki yiyeceklerle oynamayı seçti. Hangi yöntemi kullanırsa kullansın bu, kuzeninin daha çekingen olan davranışlarıyla uzaktan da olsa alakalı olmayacaktı.

"Breanna, dün kuzenin ve ben isteyken siz neler yaptınız?" diye sordu Damen, sessizliği bölüp Anastasia'nın ihtiyacı olan başlangıcı yaparak.

Duyduğu rahatlama dolay neredeyse sandalyesine serilecek gibi hisseden Anastasia peçetesini kucağında düzgünce katladı. "Kabul etmeliyim, yalnızdım." Güzel başlangıç Anastasia, dedi içinden. Bu senin özlem dolu ve üzgün olduğunu hissettirecektir karşı tarafa. Buna devam et ve Damen nazikçe davranıp seninle biraz zaman geçirmeyi teklif etmek zorunda kalacak. "Gerçek şu ki, Stacie'nin evde olmasına alıştım," diye bir itirafta bulundu, Breanna'nın sakin, zayıf ses tonunu kullanarak. "Şimdiye kadar insanların arasına ne kadar nadiren çıktığımı ve beni anlayan bir dinleyiciyle düşüncelerimi paylaşmaktan ne kadar hoşlandığımı fark etmemiştim."

Bilerek sustu, çayından bir yudum aldı. "Her neyse, sorduğunuz şey bu değildi. Bir bakalım. Sabah erkenden bir yürüyüşe çıktım, hava çok sıcak olmadan önce. Sonra kütüphaneye gidip kitap okudum. Böylece sabah bitti. Zaten öğlen olmadan Stacie de döndü."

Damen başını sallayıp sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Öğleden sonrasını da birlikte geçirmişsinizdir eminim."

"Genellikle öyle yaparız." Anastasia da gülümsedi, ama ölçülüydü. "Stacie ve ben onca yılın acısını çıkarıyoruz lordum."

"Anastasia döndüğünden beri siz de canlanmaya başladınız," dedi, kahvaltısının son lokmalarını alıyordu. "Bugünlerde başka biri gibisiniz. Bunu görmek çok güzel. Kozasından çıkan güzel bir kelebek gibisiniz."

"Tanrım, umarım bu daha öncesinde bir tırtıla benzediğim anlamına gelmiyordur."

"Yok, gelmiyor." Damen kahkaha attı. "Sadece daha utangaç bir kelebek diyelim."

George tabağını kenara itti, sadece yarısını yemişti içindikilerin. "Harika bir fikrim var," dedi, birkaç dakika öncesine göre kesinlikle daha neşeli görünüyordu. "Breanna, hatırladım da, bu sabah büyükbabanın sana bıraktığı güven fonuyla ilgili Lord Sheldrake'in tavsiyelerini almak istediğini söylemiştin. Neden kahvaltınızı bitirdikten sonra görüşmüyorsunuz? Markiyle görüşmeye hazırlanmadan önce incelemem gereken bazı belgeler var. Böyle güzel bir günde burada boş boş oturmanız ayıp olur. Neden dere kenarına inip bahçelerde dolaşmıyorsunuz?"

Anastasia itaatkâr bir gülümsemeyle amcasına baktı. ""Tabii ki, baba. Bu güzel bir fikir." Başını eğip tereddütle Damen'a baktı. "Eğer Lord Sheldrake için sorun değilse yani."

"Sorun mu? Size eşlik etmekten zevk duyarım." Damen yemeğini bırakıp sandalyesini itti ve ayağa kalktı. "Siz hazırsanız ben de hazırım."

Anastasia zarifçe ayağa kalktı, her zamanki gibi birden ayağa fırlamamak için zor tutmuştu kendini. "İzninle baba."

"İzin sizin. Anastasia ve ben kahvaltılarımızı bitirmedik daha. O yüzden acele etmenize gerek yok."

Gerçek Anastasia kuzenine soran gözlerle baktı. "Senin için sorun olmaz, değil mi Stacie?"

"Tabii ki olmaz," diye cevap verdi Breanna, kuzeninin ses tonuyla. "İkiniz çıkın, eğlenin biraz."

Anastasia kahkahalarla gülmemek için elinden geleni yapıyordu. Damen'ın koluna girdi ve yemek odasından çıkıp koridorda yürümeye başladılar, ardından da giriş kapısına vardılar.

Wells ikisinin geldiğini görmüştü ve şimdi şaşırmış bir halde duruşunu düzeltmeye çalışıyordu. "Bayan Breanna. Çıkıyor musunuz? "

"Hayır, Wells. Lord Sheldrake'le yürüyüşe çıkıyoruz sadece. Çok uzun sürmez, döneriz hemen."

"Peki."

"O zaman tamam." Kapiyı açtı. "Çok uzağa gitmeyin."

Anastasia yine sırtıtmamak için zor tuttu kendini. "Gitmeyiz."

"Kâhyanız oldukça korumacı," dedi Damen, malikâneden uzaklaşırken Anastasia'nın kolunu daha sıkı sarmıştı.

"Evet, öyledir." Bakışlarını önündeki patikadan ayırmıyordu. "Malikâneden dışarı pek çıkmam. Hele de yanımda genç bir adamla ve şaperonum olmadan hiç çıkmam."

"Evet, sanırım öyle." Damen'in suratında çarpık bir gülümseme vardı. "Ee, George nereye gitmemizi söylemişti, dere kenarına mı?"

"Evet, oraya." İç çekti Anastasia. "Orası arazinin epey uzak yerlerinden biridir."

"Bu da, baş başa geçireceğimiz süre artacak demektir." Damen ufak bir kahkaha attı. "Neden şaşırmadım ki? Ve neden sizin mirasınızla ilgili tavsiye isteme gibi bir planınız olduğuna inanmıyorum acaba?"

"Çünkü öyle bir planım yok." Anastasia başını kaldırmadan Damen'a baktı. "Gerçi olsa iyi olurdu. Para ya da yatırım konularından ne kadar az anladığımı biliyorsunuz."

"Peki, öğrenmek ister miydiniz?"

Fikri düşünüyormuş gibi yaptı Anastasia. "Bundan çok hoşlanacağımı sanmıyorum. Babam da onaylamaz zaten böyle bir şeyi. İş konusu erkeklerin uzmanlık alanı."

"Anastasia sizinle aynı görüşte değildir."

"Haklısınız, Ayrıca, Stacie sıradan bir kız değildir."

"Bu konuda size karşı gelemem işte." Damen sustu, Anastasia onun düşüncelerini okuyabilmek için her şeyini verirdi.

Yürümeye devam ettiler ve Anastasia sessizliğe daha fazla dayanamayacak hale geldiğinde birden sordu. "Sizi gücendirdim mi?"

"Tabii ki, hayır. Neden böyle düşündünüz?"

"Bilmem. Belki iş konularında çok hevesli olmamam yüzünden. Ya da belki Stacie konusunda söylediklerim yüzünden," diye ekledi, Damen'ın düşüncelerini derinlemesine incelemekten alıkoyamamıştı kendini.

"Ah... Şu konu." Damen öylesine omuzlarını silktilti. "Şey, bahsettiğin iki şeye de gücenmedim. Yatırımlar konusunda herkesin benimle aynı heveste

olmasını bekleyemem. Anastasia'ya gelince, o farklı. Çok farklı."

"Buradan onu beğendiğinizi mi yoksa beğenmediğinizi mi çıkarmalıyım?"

"Hiçbirini. Bu büyülenme. Anastasia şimdiye dek hiçbir kadının uyandırmadığı kadar merak uyandırıyor bende." Soran gözlerle genç kıza baktı. "Umarım şimdi ben de sizi gücendirmemi- şimdir."

"Hım? Hayır, asla." Anastasia Damen'ın kendine değil Breanna'ya konuştuğunu hatırlatmak zorunda kaldı kendine. Bu yüzden, sevinçli görünmesi yersiz olurdu.

"Doğru yöne mi gidiyoruz?" diye sordu Damen, yürüdükleri patika sık ağaçların arasına doğru kıvrılarak giderken adımlarını yavaşlattı.

"Evet."

"Güzel." Damen Anastasia'ya rehberlik ediyor, ikisi sabit bir hızla yürüyorlardı. Ağaç yaprakları güneşin zemine ulaşmasını neredeyse tamamen engelleyecek kadar sıklaştığında yavaşladılar.

Damen birden durdu, Anastasia'yı kendine bakması için çevirdiğinde gür dallar ikisini sarıp sarmalıyordu sanki.

Anastasia süzülerek gelen gün ışığında gözlerini kırptırdı. "Bir sorun mu var?"

Sorun? Hayır.

Anastasia şaşırmişti, her taraflarını kuşatan ağaçların gölgesinde dururlarken Damen'ın suratında anlaşılmasız ifadeyi inceliyordu. "O zaman neden duruyoruz?"

"Konuşmak için." Damen Anastasia'nın düzgünce taranmış başına düşen bir yaprağı aldı. "Yalnız olduğunuzu söylemişsiniz, değil mi?"

Anastasia suratına yayılması gereken şaşkınlık ifadesi konusunda rol yapmak zorunda kalmamıştı. "Şey, evet. Ama... "

"Bu yalnızlığı ortadan kaldırmak istiyordum."

"Konuşarak mı?" diye sordu dikkatle.

"Birçok şeyle birlikte konuşmak da var tabii." Anastasia'nın çenesinin kıvrımını parmak uçlarıyla takip etti. "İnanılmaz derecede güzelsiniz."

"Konuşmak istediğiniz konu bu muydu? Anastasia'nın şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü. "Güzelliğim mi?"

"Hı hı." Damen genç kızın yanağını, çenesini okşadı. "Bu ve hakkınızdaki diğer her şey."

"Mesela?"

"Mesela... Anastasia'nın iş konularında çok iyi olduğunu söylediniz. Sizin ilgi alanlarınız neler?"

Anastasia geri çekilerek elbisesinin katlarını ovuşturuyordu parmakları arasında, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu telaş içinde.

Sorun şuydu ki, aslında tam olarak neler olup bittiğini biliyordu. Bunun alenen yapılan bir ayartma girişimi olduğunu anlamamak imkânsızdı.

Ama Damen Lockewood -prensip sahibi Damen Lockewood- sadece masum bir kızı değil, Breanna'yı ayartmaya çalışıyordu. Breanna'yı. Damen'ın Anastasia'ya söz verdikten sonra kuzeni için arkadaşlıktan başka bir şey hissetmemesi gerekirdi; hem birkaç dakika önce, Anastasia'nın kendisini nasıl büyülediğini açık açık söylemişti.

Anastasia ona vursa mı çığlık mı atsa bilemiyordu.

"Söylesenize," dedi tatlı bir ses tonuyla, ellerini arkasında kavuşturmuştu - sanki güçlkle zapt ediyordu kendini. "Ne yapmaktan hoşlanırsınız?"

Sana tokat atmaktan, diye düşündü öfkeyle. "İlgi alanlarım?" diye tekrarladi. "Okumak. Resim çizmek. Ahşap ve porselen biblolar biriktirmek. Heyecanlı bulacağınız şeyler yok yani."

"Asla öyle tahminlerde bulunmayın." Ses tonu okşar gibi içtendi. "Ne tür porselen biblolar?"

"Her çeşit var -insanlar, hayvanlar, çiçekler, başka nesneler. Çocukken başlamıştım koleksiyonuma. Artık epey büyüdü."

"Gerçekten mi? Bir ara bana göstermenizi isterim."

Ne zaman? diye sormak istedi. Beni, daha doğrusu Breanna 'yı yatağına götürdüğün zaman mı? "Hadi ama küçük heykelleri incelemeyle gerçekten ilgilendiğinizi söylemeyin bana."

„ Tek kaşını şaşırmış bir ifadeyle kaldırdı Damen. "Şaşırmış görünüyorsunuz.

"Öyle. Sizin gibi bir adamın böyle bir şeyden hoşlanacağını hiç düşünmemiştim. Gerçi, sizin gibi bir adamın tenezzül edeceğini... " Kendini ele verecek bir şey söylemeden önce eliyle ağzını kapadı Anastasia.

"Neye tenezzül edeceğimi?" diye sordu Damen. Anastasia'nın açıkça görülen gerginliğine aldırış etmeden bir adım daha yaklaştı genç kıza, ellerini ellerine alabilmek için daha da yaklaştı. "Benim gibi bir adam... Söylesenize nasıl bir adamışım ben?"

"Namuslu bir adam. Şeyden ziyade yatırımlara veriyorsunuz tüm ilginizi..Damen Anastasia'nın elini dudaklarına götürünce genç kızın nefesi kesildi ve onu ağaçların daha da sık olduğu tarafa çekti.

"Neyden ziyade?" diye sordu, Anastasia'nın eldivenlerinden birini çıkarıp genç kızın avucunu öperken.

"Ne yapıyorsunuz?"

"Ne yapıyormuşum gibi görünüyor?" Damen diğer eldiveni de çıkardı ve ikisini de yere attı. Sonra Anastasia'yı daha da çok çekti kendine ve ellerini genç kızın beline koydu.

"Lord Sheldrake, gerçekten." Anastasia kurtulmaya çalıştı, sanki gerçekten taciz ediliyormuş gibi gerçekte öfkesi. Damen nasıl cüret ederdi buna? Anastasia'yla arasında olanları düşününce Breanna'ya karşı böyle arsızca şeyleri nasıl yapabiliirdi? "Sanırım beni malikâneye geri götürseniz iyi olur," dedi sert bir sesle.

"Götürmemeyi tercih ederim."

"Güzel. O zaman tek başıma giderim." Damen'ın yanından yürüyüp geçmeye çalıştı.

"Hayır, gitmiyorsun." Kolunu uzatıp Anastasia'yı belinden yakaladı ve kendine geri çekti. "Tüm kahvaltı boyunca seninle baş başa kalmayı beklemişken hem de."

İşte bu bardağı taşıran son damla oldu.

"Hemen bırak beni." Damen'ın kollarına vuruyordu, Damen eğilip dudaklarıyla omzunu okşadığında gerildi. "Kes şunu," diye emretti, tüm vücudunun elinde olmadan ürperdiğini hissediyordu. "Bırak gideyim. Yoksa..."

"Dürüst olmam gerekirse, saçlarını açıkken daha çok seviyorum," diye mırıldandı Damen, önce boynunda atan damarı öptü, sonra boynundan aşağı öpmeye devam etti. "Ama bu şekilde daha ikna edici görünüyor. Ve ben de harika planınızı bozmak istemem. Bu yüzden tüm bu tokaları çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum." Başparmağıyla genç kızın çenesini kaldırdı ve dudaklarını dudaklarına yaklaştırdı. "Bunun yerine, bunu yapmaya odaklanacağım." Kızın dudaklarına ufak bir öpücük kondurdu. "Öp beni."

Damen'ın boğuk mırıltısındaki bir şey anlamlı geldi ona, ama bunun ne olduğunu tespit edemeyecek kadar kuşatılmıştı çevresi içindeki çatışan duygular tarafından.

Anastasia ellerini yumruk yapmıştı, aldığı öpücüğün sıcaklığı içine işlerken Damen'ın göğsünü yumrukluyordu. "İstemiyorum ben..."

"Öp beni Anastasia."

O anda sanki etrafındaki her şey sarsıldı.

Birden gözlerini açtı, doğrudan Damen'ın gözlerine bakınca o gözlerdeki farkındalığı gördü, "Sen.. , Biliyordun?" diyebilirdi.

"Seni ilk gördüğüm andan beri." Ateşli bir öpücükle Anastasia'nın soracağı şeyleri engelledi, "Fırçanı sonra çekersin. Şimdi, sadece öp beni."

Anastasia'nın hissettiği tüm öfke Damen'ın kollarında olmasının yarattığı uyuşturucu hisle uçup gitmişti. Başka tek kelime etmeden yumuşadı Anastasia, bir adım daha yaklaşp başını eğdi.

Damen bunun hoşuna gittiğine işaret eden sert bir ses çıkardı, genç kızın kollarını kendi boynuna doladı, sonra onu iyice kendine doğru çekip öpmeye başladı.

Sanki Anastasia'nın ağız alev almıştı, bu alevler artarak tüm vücuduna yayılıyordu. Kendini öpücüğe bıraktı, dudaklarını Damen'ın dilini kabul etmek için araladı, dilleri birbirine karışıyordu şimdi.

Boğuk bir sesle Anastasia'nın adını mırıldanan Damen onu yerden kaldırıp üç adım attı, Anastasia arkasındaki ağacın kabuklarını hissedebiliyordu şimdi. Bunu dayanak olarak kullanıp bedenini Anastasia'nın bedenine bastırđ; genç kızın dudaklarını adeta yiyip bitiriyor, ellerini yumuşak kıvrımlarında dolaştırıyor, ince elbisesinin altındaki tenini uyarıyordu.

Damen göğüslerinden birini avuçlayınca Anastasia yüksek sesle inledi, ona kendini daha çok sunmak için duruşunu değıştirdi.

Damen Anastasia'nın istediğini yaptı.

Elini elbisenin üst kısmından kaydırıp kombinezonun içine, dokunulması için can atan sıcak, hassas tene dokundu. Başparmağı genç kızın arzusuyla sertleşmiş göğüs ucunu buldu, etrafında daireler çizdi; bu sızlayan noktaları acımasızca okşuyor, rahat bırakmıyordu.

Anastasia'nın içindeki ateş artmıştı.

Yaşadığı hislerin yoğunluğundan titrerken kendi iniltilerini duyuyor, içgüdüsel olarak kavisleniyordu bedeni. Damen'ın hırıltılı nefesini dudaklarında hissetti, genç adam sadece nefes alabilmesine yetecek kadar uzak kalmıştı dudaklarından. Sonra, yine Anastasia'nın dudaklarına gömüldü, bu öpücüklerin yoğunluğu genç kıızı tüketiyor, içinde adeta şimşekler çaktırıyordu.

"Damen... " Kollarını daha sıkı dolamıştı Damen'ın boynuna ve ona tutunuyor, içinde yanan ateşe giderek daha çok teslim oluyordu.

Damen bir şeyler mırıldanarak Anastasia'nın korsesini aşağı indirip kombinezonu çekip açtı.

Anastasia göğüslerinin serbest kalınca bir an serin havaya maruz kaldığını hissetti ama Damen başını eğip göğüs ucunu dudakları arasına alınca kaybolmuştu bu serinlik.

Bu kez yüksek sesle hıçkırıyor, yaşadığı dayanılmaz zevkin damarlarında dolaşmasına engel olamıyordu. Damen'ın başını tutup daha yakınına çekti, daha fazlasını yapmasını istiyordu sessizce.

Damen da bunu kabul etti, kendi de istiyordu bunu.

Yana kayıp diğer göğüs ucunu aldı dudaklarının arasına; dili yavaş darbeler vuruyor, başparmağı ise diğer göğüs ucunu yavaş, uyarıcı daireler çizerek okşuyordu.

Durdukları yerin biraz ilerisinde bir dal çıtırdadı.

Damen hemen başını kaldırıp etrafa göz gezdirdi, Anastasia'nın vücudunu kendi vücuduyla örttü içgüdüsel olarak.

Hızla hareket eden suçlu görünmüştü: Damen'ın ani hareketinden ürküp elindeki meşe palamudunu düşüren ve ortadan kaybolan bir sincap.

Damen başını yavaşça eğip Anastasia'ya baktı, her zaman gümüşü bir renkte olan gözleri tutkudan kararmıştı adeta. Şehvetli bakışları Anastasia'nın yüzüyle çıplak göğüsleri arasında durmadan gidip gelirken akli duyduğu arzularla savaşıyordu.

"Öyle güzelsin ki," diye mırıldandı, düzensiz nefes alıp veriyordu. "Ve tek yapmak istediğim..." Cümlesini tamamlamadı, kendini kontrol altına alırken çenesi konuşacakmış gibi oynuyordu. Birkaç düzgün hareketle Anastasia'yı yere bıraktı ve korsesini düzeltti. "Anastasia... " Anastasia'nın sıcak yüzünü avuçlarının arasına aldı ve genç kızın adını boğuk bir sesle mırıldandı. "Bu kadar ileri gitmek niyetinde değildim. Üzgünüm."

"Hayır, değilsin," diyebildi Anastasia, kendi sesine hiç benzemeyen bitkin bir sesle konuşmuştu. "Ben de değilim." Başını Damen'ın göğsüne yasladı, titreyen eklemlerinin ve çılgınca atan kalbinin sakinleşmesini istiyordu.

Damen kızın düşüncelerini okumuş gibiydi; çünkü onu daha yakınına çekip kucaklamış, çenesini başına yaslamıştı. O da Anastasia gibi etkilenmişti, kolları hala titriyor, kalbi kulaklarında atıyordu. "Haklısın," dedi kısık sesle. "Üzgün değilim. Dahası, eğer o kahrolası sincap bölmeseydi..."

Anastasia başını salladı; hala aklını, düşüncelerini toplamaya çalışıyordu. "İyi misin?" Damen'ın nefesini saçlarında hissetti.

Bu soru Anastasia'ya aralarında geçen sıcak dakikalardan önce olanları hatırlattı birden.

"Biliyordun." Anastasia'nın sesi zayıf çıkıyor, suçlamaktan çok bir gerçeği ifade ediyordu sadece. Sesi Damen'in yeleğine doğru konuştuğu için boğuk çıkıyordu. "Hep biliyordun."

Damen'in gülümsediğini hissetti. "Yemek odasına girdiğin andan beri. Evet, biliyordum."

Anastasia elini yumruk yapıp şakacıktan Damen'in omzuna vurdu. "Kahretsin, Damen Lockewood. Sen hiç altta kalmaz mısın?"

Damen'in gülümsemesi kayboldu. "Daha az önce alttaydım. Üstelik sadece alt tarafta durmakla kalmadım, bir de dizlerimin üzerine çökmüştüm."

Anastasia geri çekildi birazcık, başını iki yana sallarken suratında ciddi bir ifadeyle Damen'ı seyrediyordu. "Demek istediğim bu değildi."

"Biliyorum. Ama yine de söylediklerim doğru."

"Benim için de öyle." Yutkundu. "Bu kedi fare oyununu daha ne kadar oynayacaktın benimle?"

Damen'in dudakları yine kıvrılmıştı. "Ben de aynı soruyu sana soracaktım. Ne kadar sürelğine Breanna olduğunu düşünmemi istiyordun?"

Muzip bir gülümseme vardı Anastasia'nın suratında, "Sana aksini söyleyene kadar."

Damen kıkırdadı. "Fazlasıyla dürüstçe oldu bu." Başparmaklarıyla Anastasia'nın yanaklarını okşuyordu. "Hemen şimdi şu konuyu açıklığa kavuşturalım. Asla senle Breanna'yı karıştırmam. Bu yüzden bu oyunu bıraksanız iyi olur. Gerçi bu yer değişikliğinin nedenini merak etmiyor değilim. Beni alt etmekten ziyade amcanla ilgili bir şey sanırım."

Anastasia içini çekti. "Haklısın. George Amcam seni görmemi yasakladı. Senin birkaç hafta içinde Breanna'yla nişanlandığını duymayı bekliyor. Ve beni de bu nişanı ya da Breanna'nın geleceğini tehlikeye atacaktır bir şey yapmamam konusunda uyardı."

Damen'in gözleri öfke saçıyordu. "Onun bu çılgınlıkları çok ileri gitti artık."

"Aynı fikirdeyim. Ama durum bundan daha karışık." Anastasia Damen'in kollarından ayrıldı, eldivenlerini almak için eğildi ve giydi. Topuzundan çıkmış birkaç saç tutamını geri yerine koydu. "Yürümeye devam etsek iyi olur," dedi, yolu göstererek. "George Amcama nerelerde gezdiğimiz konusunda yalan söylemek zorunda kalmak istemiyorum. Senin de söylediğin gibi, ikna edici yalanlar söyleme konusunda tam bir felaketim."

"Doğru." Damen Anastasia'nın kolunu tutup kendi kolunun arasına koydu. "Ama Breanna sanılmanın yarattığı fırsatlardan da yararlanalım. Ne de olsa, George pencereden bakıp kızını ve beni kol kola yürürken görünce çok

sevinecektir."

"Eğer kızını senle kilisede dünya evine girerken görürse daha da çok sevinecektir ama." diye ekledi Anastasia, duygusuz bir ses tonuyla.

Damen'ın dudakları ince bir çizgiye dönüşmüştü. "Neler oldu, anlat bana," dedi, yürüyüşlerine yeniden başladıklarında. "Dün bankadan döndükten sonra neler oldu?"

Anastasia hiçbir detayı atlamadan amcasıyla yaptığı konuşmayı ve Breanna'nın babasından dinlediği nutuğu anlattı. Ardından, amcasının bu aşırıya kaçan davranışlarının nedeni hakkında geliştirdiği teorilerden bahsetti.

Anastasia sözlerini bitirince, "Endişeni anlıyorum," dedi Damen, düşünceli bir şekilde. "Ve George'un bildiğimizden daha derin bir borç batağında olduğu konusunda katılıyorum sana. Ama sizin oynadığınız bu oyun olanları nasıl daha iyi hale getirecek ki? Er ya da geç Breanna ve benim aramda bir şey olamayacağını söylemek gerek ona."

"Eğer bu gerekli olursa bakarız artık."

"Gerekli olursa mı?" Damen durdu ve ellerini Anastasia'nın omuzlarına koydu. "Zaten gerekli," dedi, bakışları delip geçiyordu zaten. "Daha önce de dediğim gibi, aramızdaki şeyler yok olup gitmeyecek. Sadece daha da güçlenecek, alevlenecek. Bu yüzden eğer bunun sona ermesini bekliyorsan..."

"Beklemiyorum," diyerek Damen'ın sözünü kesti Anastasia. Dudaklarını büzdü, aklındakilerin ne kadarını söyleyeceğine karar vermeye çalışıyordu. "Damen, amcamın onu inciteceğinden korkuyorum."

Damen gözlerini kıstı. "Ona vuruyor mu yoksa?"

"Bazen. Ne kadar sert ya da ne kadar sık olduğunu bilmiyorum. Ama Breanna'nın bana itiraf ettiğinden daha sık ve daha şiddetli olduğundan şüpheleniyorum -Breanna bana bile doğruyu söylemiyor bu konuda. Hayatının o kısmıyla ilgili ağzı oldukça sıkı. Ama babasının bu günlerde alışılmadık derecede çabuk öfkelenildiğini söyledi, kendi kendine bile. Sürekli gergin, kara kara düşünüyor, en hafif kışkırtmada patlamaya hazır. Dün eve geldiğimde Breanna'nın çenesinde bir morluk vardı -saklanması için pudralanması gerekecek kadar kötü bir morluk. Özellikle de yer değiştirmemiz gerekince yarım saat sürdü pudralanması. Ve sadece düşüncelerini vurgulamak isterken neden olmuştu bu morluğa. Eğer istediği ödülü -seni- alamazsa neler yapar, kim bilir?"

Damen tıslar gibi nefesini vermişti. "Peki, Breanna'yı bundan nasıl koruyacağız?"

"Bu oyuna devam ederek... Sen her geldiğinde Breanna'nın yerine geçeceğim. Tabii ziyaretinin nedeni ortaklığımızla ilgili değilse. O zaman

kendim olacağım yine."

"Ne zamana kadar?"

"George Amcamın ne kadar borcu olduğunu ve kendisine karşı gelindiğinde ne kadar sert davranacağını öğrenene kadar. Ve tabii ki, bu sertliğe karşı Breanna'yı korumak için bir yol bulana kadar. Damen, Breanna'nın tek yakın olduğu kişi benim -en azından o, hayatının erkeğiyle tanışana kadar. Ona sırtımı dönemem."

"Bunu yapmanı da bekleyemem zaten." Damen Anastasia'yı açıklık alana çekti, sonra da yolun kenarında akıp giden parlak dereye doğru yürümeye başladılar. "Bu da Breanna ve senin ortak özelliklerinizden biri," dedi. "İkiniz de yufka yüreklisiniz." Dere kenarına varınca durdu, Anastasia'nın çenesini kaldırdı. "Gerçi sen tam anlamıyla bir romantiksin. 'Hayatının erkeğiyle tanışana kadar' lafını fark etmedim değil." Gülümsedi. "İleri görüşlü ya da değil, sen kadın ve erkek ilişkilerinin çok eski zamanlardaki gibi olması gerektiğine inanıyorsun."

"Sen de öylesin ama" diye hatırlattı Anastasia. "Çok iyi hatırlıyorum, Breanna'nın doğru adamla tanışınca güzelleşip kendine geleceğini söylemiştin."

"Evet, öyle demiştim." Damen'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Romantik biri olduğumu asla düşünmedim. Ama bak söylüyorum, öyle olduğumu keşfetmezsem ne olayım."

"Aşkta romantik, işte pratiksin yani."

Anastasia'nın aklına anıları gelince gözleri parladı. "Babam da böyleydi. İşinde pratik, annem ve ben konusunda duygusal..." İçini çekti. "Eğer ben romantiksem bu şaşırtıcı bir şey değil, ya da tesadüf değil. Annem ve babam birbirlerine deli gibi âşıklardı. Ben onları görerek, aşkın gerçek ve paha biçilemez bir hazine olduğunu, bu yüzden de tutkuyla aranması ve evliliğin birinci şartı olması gerektiğini bilerek büyüdüm. Breanna bunu ilk elden öğrenme şansı yakalayamadı hiç. Annesi o doğarken öldü."

"Henry'nin annene ne kadar hayranlık duyduğunu hatırlıyorum." dedi Damen. "Birliktelerken gözünü ondan alamaz, ayrı olduklarında da sık sık ondan bahsederdi. Breanna'nın anne ve babasına gelince, annesi öldüğünde ben küçük bir çocuktum. Söylesene, amcan da eşi konusunda baban gibi mi hissedirdi?"

Anastasia bakışlarını önüne düşürdü. "Dorothy Teyzem doğumda öldüğünde ben sadece birkaç aylıkmışım. Onu tanıma şansım olmadı."

"Ama annen ondan bahsetmiştir kesinlikle. Ne de olsa kız kardeşlerdi."

"Evet, annemin küçük kardeşiydi." Anastasia bu konuya devam etmeyi hiç

istemiyordu. Bunu Breanna'ya anlatmıştı, çünkü bunu bilmeye hakkı vardı. Ama Damen'a anlatmak başlı başına bir meseleydi. Damen hayatına yeni girmişti, amcasının babasına duyduğu nefretin arkasında yatan çirkin detayları paylaşamayacağı kadar yeni, hassas bir role sahipti Damen. Belki bir gün... Ama şimdi değil.

"Annem ve Dorothy Teyzem birbirlerine çok benzerlermiş." dedi bunun yerine. "Bu ve babalarımızın da ikiz olması yüzünden Breanna ve benim tıpatıp aynı olmamıza şaşmamalı."

"Tıpatıp aynı değilsiniz ki. Ve konuyu değiştiriyorsun, tıpkı benim ofisimde amcanın sana ve anne babana duyduğu nefret konusuna geldiğimiz zaman yaptığın gibi. Bu iki konunun birbiriyle alakalı olduğu çok açık. Ayrıca bunları benimle konuşmaya hazır olmadığın da çok açık."

"Şimdilik, hayır, değilim. Lütfen anla, bunlar çok kişisel şeyler."

"Pekâlâ." Damen başını yavaşça salladı, gözleri yarı kapalıydı. "Seni zorlamayacağım."

"Çok iyi olur bu." Anastasia boğazını temizledi. "Yufka yürekliliğin Breanna ve benim ortak özelliklerimizden biri olduğunu söylemiştin. Başka neler var sence?"

"Sadakat." Damen Anastasia'ya uyup önceki konuyu kapatmış ve yeni konuya geçmişti. "Sadakat ve sevgi -özellikle de birbirinize karşı. Ye sanırım büyükbabanıza karşı da."

Anastasia gözlerini kırptırdı, Damen'ın sezgilerinin derinliğine şaşırp kalmıştı yine. "O gece balkonda söylediklerimi tekrarlayacağım: sen sezgileri son derece açık bir adamsın Lord Sheldrake."

"O zaman ben de sana verdiğim cevabı tekrarlayacağım: Sen son derece büyüleyici bir kadınsın Anastasia." Anastasia'nın yanağını okşadı, parmakları aşağıya, boynuna doğru iniyordu. "Büyüleyici ve sersemletici. Öyle sersemletici ki, aklımı -ve ellerimi- senden uzak tutamıyorum." Kolunu genç kızın beline doladı ve onu kendine doğru çekti. Sonra başını eğdi ve uzun, baş döndürücü bir öpücük kondurdu dudaklarına. "Sen de aynı şeyleri hissettiğini söyle," diye mırıldandı, öpücüğü son derece isteksizce bitirmişti. "Söyle bana."

"Ben de hissediyorum, evet." diye cevapladı Anastasia, nefes nefese kalmıştı.

Birden Damen'ın ruh hali değişti ve Anastasia'nın kollarını sıkıca kavradı. Tutkuyla bakan etkileyici gözleriyle genç kızın yüzünü inceliyordu. "O zaman sana yardım etmeme izin ver. Bırak da bu bulmacayı çözmene yardım edeyim."

"Nasıl?"

"Bir sürü bağlantım var. Biraz araştırma yapar, George'un mali durumunu öğrenirim. Neyle karşı karşıya olduğumuzu ne kadar çabuk öğrenirsek işleri o kadar çabuk yoluna koyarız."

Anastasia içinde büyük bir rahatlama dalgası hissetti ve ilk kez bu güç durumunda ne kadar yalnız hissettiğini fark etti. Anne ve babası yoktu artık; amcasına güvenmiyordu ve Breanna da yardım isteyemeyeceği kadar tehlike altındaydı. Güveneceği, yardım isteyeceği kimsesi yoktu.

Şimdiye kadar.

"Stacie," dedi Damen yumuşacık bir sesle, onun sessizliğini red olarak algılamıştı. "Bankan için ortak olarak seçtin beni. Bunun da ondan bir farkı yok. Bağımsızlığına düşkün olduğumu biliyorum. Ama bazen başarı en kârlı sonucu elde etmek için ek kaynaklardan faydalanmayı gerektirir. Bu da o zamanlardan biri."

Anastasia tek kaşını kaldırdı. "Yatırım danışmanı gibi konuştun. Söylesene Lord Sheldrake başka bir ortaklık daha mı öneriyorsun?"

Damen sırtıttı. "Hı hı. Ve ben olsam hiç düşünmeden atlardım bu fırsata. Bence kaçırmamalısın beni."

"Evet," dedi Anastasia. "Ben de öyle düşünüyorum." Bu kez işleri başlatan, ayaklarının ucunda yükselip Damen'in dudaklarını kendine çeken Anastasia olmuştu. "Bunu da imzam olarak kabul et."

Damen'in çıkardığı boğuk sesi dudaklarında hissetti Anastasia; Damen kollarıyla daha sıkı sarıyor, kendine daha çok çekiyordu onu. "Tüy kaleminden çok daha iyi," diye mırıldandı.

"Ve çok daha bağlayıcı."

Damen başını yavaşça salladı, Anastasia'nın gözlerinin içine bakıyordu. "Bağlayıcı. Kulağa hoş geliyor." Parmaklarıyla kızın başını okşuyordu. "Bağlardan bahsetmişken, umarım yakında George'un sana ve ailene duyduğu nefretin nedenini açıklamaya karar verirsin. Ve ondan sonra da... " Başparmağı Anastasia'nın yumuşacık alt dudağını okşadı. "Büyükbabanla paylaştığın özel bağı öğrenmek isterim."

Anastasia'nın gözleri birden parladı ve Damen'in parmak uçlarını öptü. "Bu da baş başa uzun saatler geçirmemiz anlamına gelir lordum. Sence bunu ayarlayabilir misin?"

"Ah, evet. Kesinlikle ayarlayabilirim." Söz vermesinin ardından tüm şakacı ifadesi silinmiş yerine ciddi bir Damen gelmişti. "Ama Stacie, eğer baş başa kalırsak, sahip olduğuma inandığın o namusluluğu gösterme konusunda söz verebileceğimden emin değilim."

Anastasia'nın ateşli bakışları Damen'inkilerle buluştu. "Güzel. Çünkü ben

de söz vermeni istediğimden emin değilim."

Orti

Sonraki birkaç hafta gerginlikle geçti.

Anastasia da bu gerginlikten nasibini almıştı, içinde bir yerlerde çöreklenmişti bu his. Damen Medford Malikânesi'ni her ziyaret edişinde Breanna'yla birlikte oynadıkları oyundan kaynaklanıyordu bu gerginlik. Breanna olmanın, yani Damen'la baş başa uzun saatler geçirmenin verdiği katıksız neşeye rağmen, Anastasia amcasının gerçeği keşfetmesi halinde olabilecekler konusunda endişelenmeden edemiyordu: yani Damen Lockewood'u damadı olarak elde etme planının başarısızlığa mahkûm olduğunu, kızı ve yeğeni tarafından kandırıldığını ve onların kendine karşı geldiğini öğrenirse çok kötü olurdu. Ve amcası gerçeği öğrenecek olursa Anastasia bu öfkeden kimin zarar göreceğini çok iyi biliyordu: Breanna.

Yine de, tüm bunlara karşın, bu gerginliğin kendi kişisel kuruntularından çok daha büyük bir şey tarafından tetiklendiğini seziyordu. Sadece bu şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

Ama bunun merkezindeki kişiyi çok iyi biliyordu: amcası.

George bu günlerde yay gibi gergindi, herkese bağıırıp çağırıyor, çalışanları tersliyor ve genellikle de öfkesini bastırmak istercesine kapıları çarpıyordu. Her gün, saatlerce çalışma odasına kapanıyor, yüksek sesle kendi kendine mırıldanıyor, ne dediği anlaşılamasa da sesi koridordan duyuluyordu. Bu da Anastasia'nın merakını uyandırıyor, boğuk sesleri anlamaya çalışmasına neden oluyordu. Günde birkaç kez, etrafta kimse olmadığı zamanlar, çalışma odasının dışında durup kulağını kapıya dayıyor, söylenenleri anlamaya çalışıyordu. Ama kapı çok kalındı ve tek duyabildiği amcasının yadsınamaz şekilde telaşlı olan ama üzgün mü, endişeli mi yoksa huysuz mu olduğuna karar veremediği ses tonuydu.

Bu da yetmezmiş gibi kafayı çekiyor, her güne bir kadeh dolusu konyakla başlayıp ardından da miktarı yavaş yavaş artırıyor ve öğleden sonrayı biraz geçtiğinde kelimeleri gerçek anlamda yuvarlayarak konuşacak derecede sarhoş oluyordu.

Açıkça görülüyordu ki, bu içki krizlerini başlatan Breanna ve Damen arasındaki ilişki değildi. Aslında, tam tersi bir durum söz konusuydu. Damen'in coşkulu bir şekilde Breanna'ya kur yaptığını gören George kızına

baskı yapmayı bırakmıştı ve işlerin gidişatından memnun görünüyordu, en azından bu konuda.

Hayır, amcasına işkence çektiren başka bir şeydi, Damen'ı damadı olarak elde etme istediğini bile gölgede bırakacak bir şey.

Kesin olan bir şey vardı. Kendini rahatsız eden o şey yüzünden amcası patlamayı bekleyen bir top gibiydi.

Anastasia bacaklarını altına alıp oturma odasının pencere denizliğine rahatça oturmuş manzarayı seyrediyordu. Baş bahçıvan araba yolu boyunca giden çalılıkları buduyordu, ama Anastasia onu neredeyse görmüyordu; amcasının kafasındakilerle o kadar meşguldü ki kendi aklı...

Özellikle de dün Lockewood Bankası'ndaki toplantıları sırasında Damen'ın anlattıklarından sonra.

Görünüşte sadece iş amaçlı gitmişti bankaya: ortak girişimlerinin son durumu hakkında bilgi almak için. Ama konuşmalarının sadece küçük bir bölümü Damen'ın Amerika'daki işleri hakkında konuşmasına ayrılmıştı; ayrıca Vefa ve Güven Bankası'nın kapılarını ilk ne zaman açacağı hakkında da bir tahminde bulunmuştu. Sonbaharın ortalarında, demişti. Gerçekten de harika bir zamanlama olacaktı.

Toplantının geri kalanı George'la ilgiliydi, Damen bağlantılarının neler bulduğundan ve amcasının içinde bulunduğu batağın ne kadar derin olduğundan bahsetti.

Oldukça derin bir bataktı bu.

George'un alacaklılarına binlerce paund borcu vardı. Bunlar da yetmezmiş gibi, binlerce dolarını da aptalca, başarısız girişimlere yatırmış ve bu süreçte de son kuruşuna kadar kaybetmişti. Kısacası, mali açıdan büyük bir çöküntü yaşıyordu. Lehinde olan tek şey Colby ve Oğulları'nın devam eden başarısıydı. Ama Damen'a göre, bu başarıyı bile mahvedecek gibi duruyordu George.

"Anlamıyorum. Bu işin getirdiği kâr ona yetmiyor mu?" diye sormuştu Anastasia.

"Eğer akıllıca idare etse yeter," diye cevaplamıştı Damen da. "Sorun şu ki, tüm işaretler onun düzgün idare edemediğini gösteriyor. Son zamanlarda elde ettiği kârın hiçbir kısmını Lockewood Bankası'na yatırmadı, birikimini ya da geriye ne kaldıysa işte onları benim bankamda tutar normalde. Bağlantılarıma göre diğer tanınmış kurumlara da gitmemiş bu paralar. Bana göre, bu demek oluyor ki George bunu çarçur etmiş. Dahası, bunu hiç düşünmeden yaptı; ne de olsa babanın sahip olduğu hisseleri sana değil de kendine bırakacağını bekliyordu."

"Evet," diyerek ona katılmıştı Anastasia. "George Amcam babamın vasiyetnamesi okunurken öfkesini saklamamıştı, değil mi?"

"Henry'nin hisselerini istiyordu, hem de fena halde." diye yanıtlamıştı Damen. "Bu şekilde riskli yatırımlarda kullanabileceği paralar artacak ve kaybettiği paranın bir kısmını geri getirmek gibi bir fırsatı olacaktı."

"Tabii, o paraları da kaybedecekti yine," demişti Anastasia.

Damen da başını sallayarak onaylamıştı onu.

Pekâlâ, işte bu George'un Breanna ve Damen'ı evlendirmek için neden bu kadar gözü dönmüş şekilde hareket ettiğini açıklıyordu. Damen'ın servetine erişebilmek için deli oluyordu George. Ama bu artan endişesinin büyüklüğünü açıklamıyordu, hele de ona göre Breanna'nın Damen'la olan ilişkisi güvence altındayken. Damen'ın ziyaretlerinin sıklığına ve Damen'la George'un Breanna olduğunu düşündüğü kız arasındaki açıkça görülen çekime bakılacak olursa evlenmeleri an meselesiydi. Ama rahatlamış görünmesi gerekirken neredeyse çok önemli bir şeyin olmasını bekler gibi duruyordu amcası, kendini ya düzlüğe çıkaracak ya da mahvedecek bir şeyi.

Bu şey neydi?

Yoksa Anastasia her şeyi abartıyor muydu zihninde? Amcasının gerginliği sadece mali açıdan düşüşe geçmesinin giderek artan etkilerinden mi kaynaklanıyordu?

Nedense böyle düşünmüyordu Anastasia.

Dışarıdaki bir hareketlilik gözüne çarptı ve duruşunu düzeltti Anastasia, dikkatlice baktığında araba yolunda bir arabanın ses çıkararak durduğunu gördü.

Tanıdık gelen bir adam indi arabadan; orta yaşlı, tıknaz, köşeli yüz hatlarına sahipti gelen kişi ve derin bir nefes alıp merdivenleri çıkmadan önce arabacısına hararetle bir şeyler söyleyip endişe dolu gözlerle eve bakmıştı.

Anastasia adama baktı, bu tanıdık yüze bir ad verebilmek için deli gibi çalışıyordu zihni. Takdim partisinde yüzlerce kişiyle tanışmıştı, ama bu adamı hatırlıyordu. İş teklifini sunduğu adamlardan biriydi, onu reddeden adamlardan biri. Unvan sahibi olmasa da etkili ve seçkin bir işadamıydı. Bir nakliyat şirketi vardı, diye hatırladı birden. Lyman. Bay Edgar Lyman'dı bu.

Açıkça görülüyordu ki, George Amcasını görmeye gelmişti.

Ve suratındaki telaşlı ifadeye bakılırsa onu buraya getiren haber her neyse bunu paylaşmayı dört gözle beklemiyordu.

Pencere kenarındaki yerinde kıpırdanan Anastasia zıplamaya hazır bir kedi gibi bekledi. Henüz değil, diye uyardı kendi kendini. Bekle. Beş, belki on dakika. Sonra, dikkatlice koridorda süzülür ve George Amcasının çalışma odasının yakınlarında dururdu. Belki amcasının gerginliğinin temelinde yatan

şeye ışık tutacak bir şeyler duyardı.

Koridorun sonundaki çalışma odasında George, konyak kadehini bıraktı ve Wells'e Lyman'ı içeri almasını söyledi.

"Ne işin var burada?" diye sordu baş başa kaldıkları an. "Sana temsilcimizden sevkiyatın limana ulaştığına dair haber alır almaz senle iletişime geçeceğimi söylemiştim."

"Ondan haber falan alamayacaksın." Lyman'ın alnı terden sırılsıklamdı, birbirine sürttüğü elleri titriyordu. "Gemi limana ulaşamayacak."

George şaşırdı. "Ne saçmalıyorsun böyle?"

"Diyorum ki, iki gece önce korkunç bir fırtına olmuş." Lyman lafı eveleyip gevelemiyordu. "Gemim de bu fırtınaya yakalanmış. Ana direğe yıldırım düşmüş. Gemi batmış."

George'un suratı kireç gibi olmuştu. "Batmış mı? Peki ya mallar?" diye sordu. "Herhalde mürettebat kurtarmıştır birkaç..." Lyman'ın başını sert bir şekilde salladığını görünce sesi yavaşça gitti.

"Hayır, Medford. Kimse kurtarılamamış. Gecenin bir yarısı olmuş. Muhtemelen herkes uykudayken. Sanıyorum ki olan biteni anladıklarında çok geç kalmışlar." Başını çaresizce tuttu. "Burada tahminler yürütmenin ne anlamı var ki? Hayatta kalan kimse yok, gerçek bu. Kimse ve hiçbir şey. Ah, tabii Meade hariç. Adam, zarar görmemiş ya da kaybolmamış; sandallardan birini alıp kıyıya kürek çekmiş. İronik değil mi? Gelip bana bunları anlatan kendisiydi. Ve yalan söyleyip söylemediği konusunu sormana gerek yok. Söylemiyor. Kontrol ettim. Tüm mallarınız gitmiş." Sesi hafiften titriyordu. "Sana malların sigortalı olmadığını söylememe gerek yok herhalde. Böyle bir durumda nasıl olabilir ki? Bu yüzden gitti. Tüm mallar, kârlar. Hepsi gitti."

George ağzına geleni saydı, kollarının tek bir sert hareketiyle masanın üzerindeki her şeyi yere savurdu. "Hayır, kahretsin, hayır." Sehpanın üzerindeki konyak şişesini alıp titreyen ellerle kadehini doldurdu. "Biz kendimiz gideriz oraya, denizi tararız. Kesinlikle, malların bir kısmı kurtarılabilir."

"Hayır, kurtarılamaz. En iyi adamlarımdan dördü dediğin şeyleri yaptı zaten. Enkazı saymazsak hiçbir şeyden işaret yok, suyun yüzeyinde görülen birkaç ceset hariç tabii."

"Cesetler mi?" diye kükredi George. "Ölüler bir haltıma yaramaz" Konyağından üç koca yudum aldı. "Ne yapacağım şimdi ben? O mallar bir servet değerindeydi, sen de gördün Bates'in mallar konusunda geldiği kaliteyi. Binlerce paund alabilirdik karşılığında. Binlerce. Ve Lyman, bu bizim son şansımızdı. Kahretsin ki son şansımızdı. George kadehini duvara fırlatıp camın parçalara ayrılmasını seyretti. "O Meade, Tanrı cezasını versin onun! O

orospu çocuğu malların en değerli olanlarını sandala koyup kurtarmalıydı. Ama o ne yaptı? Kendi kışını kurtarmak için tüm malları feda etti. O sefil herif bir işimize yaramaz."

Koridorda, çalışma odasının kapısında bekleyen Anastasia kendini duvara bastırđı, az önce küfürler eşliğinde duyduğu haberleri özümsemeye çalışırken gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu; bir de sonucunda çıkan cevaplanmamış sorular vardı tabii.

Amcasının bahsettiği, malları insan hayatının üzerinde tutması gerektiğini düşündüğu bu yabancı adam kimdi? Ve kaybolduğunda böylesi bir cinnete neden olabilecek kadar önemli olan mallar nelerdi?

Yasadışı mallar. Bu, neredeyse kesindi. George Amcasının ve Lyman'ın böyle şiddetli tepki vermesinin ve de malların yola çıkmadan önce sigortalanamamasının tek açıklaması buydu.

Ama ne tür bir yasadışı maldı bu?

Amcası nasıl bir işe bulaşmıştı böyle?

Olasılıkları düşünmek için çok az vakti oldu. İçeriden kendine doğru yaklaşan adım sesleri geliyordu, sadece hala kapalı olan kapı ayırıyordu onları.

Anastasia telaşlandı birden. Amcasının onu burada böyle dikilirken görmesine izin veremezdi. Tepkisinin ne olacağını ve nasıl şiddetli bir şekilde geleceğini ancak Tanrı bilirdi.

Uzaklaşmak zorundaydı.

İçindeki telaşı bastıran Anastasia hızla koşmaya başladı, koridorun yuvarlak köşesini geçti ve merdivenleri üçer beşer çıktı. Odasının eşiğinden geçip kapıyı kapatana kadar da durmadı. Kalbi kaburgalarına çarpıyordu, takip edilip edilmediğini anlamak için kulağını kapıya dayayıp dinledi.

Sessizlik.

Omuzları rahatlamanın etkisiyle çöktü. Kimse gelmemişti arkasından. Öğrendiği şeyler kendi sırrıydı.

Şimdilik.

Damen. Damen'a ulaşmak zorundaydı.

Ama nasıl? Daha dün oradayken ve dönünce bugün için başka bir toplantının da sözünü etmemişken Lockewood Bankası'na hangi bahaneyle gidecekti ki?

Yardım istemek zorunda kalacaktı, ama Breanna'dan değil, çünkü kuzenini bu işe karıştırmak çok tehlikeli olurdu.

O zaman kimden?

Wells'ten. Evet, Breanna ve kendinin özel, sevgi dolu bir yeri vardı Wells'in kalbinde. Yardım etmeye razı olabilirdi o -eğer onu planındaki rolünün ne kadar önemli olduğuna ikna edebilirse. Tabii ki, bunu da çok fazla şeyi açığa vurmada ya da amcasına ihanet etmeden başarmak zorunda kalacaktı. Çünkü bu iki durum da Wells'in dürüstlüğüne gölge düşürebilir, hatta onun evdeki işini tehlikeye sokabilirdi.

Ona hiçbir detayı vermeden doğrudan yardımını isteyecekti.

Anastasia buna karar verince pencereye doğru yürüdü, perdeleri birilerine görünmeden dışarıyı görebileceği kadar çekti. Tahminine göre, eğer amcasının çalışma odasından gelen kararlı adım sesleri işaret olarak kabul ederse, Bay Lyman'ın şu dakikalarda dışarı çıkıyor olması gerekiyordu.

Gerçekten de kapı açıldı ve telaşlı konukları merdivenleri hızla inip kendini bekleyen arabasına bindi. Araç araba yolundaki dönemeci aldı ve yola koyuldu.

Anastasia uzunca bir süre bekledi, başka bir hareketlilik olacak mı diye dışarıyı seyretti.

Ama hiçbir şey olmadı.

Pencereden geri çekilip şakaklarını ovdu, amcasının şu anda ne yaptığını, daha da önemlisi nerede olduğunu tahmin etmeye çalışıyordu. Birileriyle buluşmak için acele ettiği yoktu kesinlikle.

Amcasının son zamanlardaki davranışları Bay Lyman'ı uğurladığı, sonra çalışma odasına geri çekilip daha fazla konyakla sarhoş olduğunu getiriyordu akla.

Diğer yandan, işin içinden çıkmak için bir şeyler düşünüyor olabilirdi, belki de bazı belgeleri düzene koyuyor ya da dışarı çıkıp mallarının kaybından sorumlu tuttuğu Meade denen adamla görüşebilecek kadar kendini toparlamaya uğraşıyordu.

Eğer durum böyleyse Anastasia giriş kapısında amcasıyla karşılaşabilirdi pekâlâ. Tamam. Bu riski almak zorundaydı. Ve eğer bu düşündüğü gerçekleşecek olursa, Wells'in onun zor durumunu fark etmesi ve yanında yer alması için dua etmesi gerekecekti.

Derin bir nefes alan Anastasia elbisesini düzeltti, yüzüne düşen birkaç saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı ve odasından çıktı. Breanna'nın kapısının önünde durup kuzeninin içerde olup olmadığını merak etti. Parmakları kendiliğinden kapı koluna uzandı, sonra aynı çabuklukla geri çekildi. Breanna'nın odasında olup olmaması fark etmezdi. Kuzenini bu olaya dâhil edemezdi.

Aslında, Breanna Anastasia'nın niyetinden ne kadar az haberdar olursa

George'un öfkesinden de o denli az zarar görürdü. Bu şekilde, babası onu sorguya çektiğinde Breanna kuzeninin son dakikada şehre inme kararından tamamen habersiz olduğunu dürüstlikle açıklayabilirdi.

Bu yüzden yürümeye devam etti Anastasia, kendini olabildiğince rahat görünmeye zorlayarak merdivenlerden indi.

Giriş katında kimsecikler yoktu.

Anastasia yavaşça, soğukkanlılıkla giriş kapısına yöneldi, her an amcasının karşısına çıkıp nereye ve niçin gittiğini sormasını bekliyordu.

Ama böyle bir şeyle karşılaşmadı.

Wells Anastasia'nın gelişini gördü ve soran bakışlarla başını yana eğdi. "Bayan Stacie." Genç kızı omuzlarına düşen saçlarını görünce tanıdı. "Çıkıyor musunuz?"

"Evet, çıkıyorum Wells." Stacie çabucak etrafına göz gezdirdi, yalnız olduklarından emin olmak istiyordu. "Yardıma ihtiyacım var," diye itiraf etti fısıldayarak. "Ve ne yazık ki, bu George Amcama yalan söylemeni gerektiriyor. Eğer konu çok önemli olmasa senden istemezdim bunu."

Kâhya boğazını temizledi, Anastasia'nın beklediğinden daha az şaşırmış görünüyordu. "Ne tür bir yalan söylemem gerek?"

"Ufak bir yalan," diyerek güvence verdi Anastasia. "Lord Sheldrake'le bir an önce görüşmem gerek. Ve markinin de bugün buraya gelmesi beklenmediğinden Lockewood Bankası'na gitmem için bir bahanem olması lazım. George Amcama markinin yatırımımızla ilgili benle iletişime geçtiğini; hemen ilgilenmem gereken bir sorunun ortaya çıktığını ve bu yüzden de derhal bankaya uğramam gerektiğini yazan bir not gönderdiğini söyleyeceksin. Bunu ihanet etmiş gibi hissetmeden yapabilir misin?"

"Çok önemli dediniz." Wells'in bakışları değişmeden duruyordu. "Bu yalanı söylememi Bayan Breanna'yı korumak için yaptığınızı düşünebilir miyim?"

"Evet, düşünebilirsin."

Wells kararını vermişti. "Bu durumda, suçumla yaşamayı becerebilirim. Bu işi olmuş bilin." Yaşlı adam ileri atılıp kapıyı açtı. "Gidin. Eğer amcanız soracak olursa Lord Sheldrake sizi bankaya çağırdı. Siz de hemen çıktınız. Öğleden sonra geç saatlere kadar sizi beklemiyoruz." Hafifçe gülümsedi. "Aslında, o kadar aceleyle çıktınız ki yanınıza şaperonunuzu almayı unuttunuz."

Anastasia başını kaldırıp Wells'in suratını inceledi; bu zeki adamın kendi tahmin ettiğinden daha fazlasını anlayıp anlamadığını merak etti. "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve soru sormanın sırası olmadığını fark etti. "Bu açıklama en uygunu."

"Rica ederim Bayan Stacie." Wells'in suratındaki ifade ciddileşmişti ve sesinde ufak da olsa bir endişe tınısı vardı. "İyi şanslar. Ve dikkatli olun."

Anastasia ciddiyetle başını salladı. "Olurum."

Birkaç saat sonra hızla içeri girdiğinde Lockewood Bankası arı kovarı gibi işliyordu.

Graff onu hemen tanıdı ve hızlı adımlarla yanına geldi, "Leydi Breanna," diyerek selamladı Anastasia'yı. Kapıya bakınca yanında Medford Vikontu'nun olmadığını fark etti. "Yoksa Leydi Anastasia mı?" diye düzeltti, kaşlarını kaldırarak. "Kusura bakmayın, ama hala ikinizi ayıramıyorum."

Anastasia sırtıttı. "Ve yanımda şaperonum olmadığını görünce hangi kuzen olduğuma dair akıllıca bir tahmin yaptınız; doğru tahmin ettiğinizi eklemeliyim tabii. Çok iyi Graff. Lord Sheldrake sizin gibi bir çalışanı olduğu için çok şanslı."

Graff reverans yaptı. "Teşekkürler leydim." Dudaklarını büzdü. "Markinin geleceğinizden haberi var mıydı?"

"Hayır, ama onun hemen görmem lazım." O gün ilk kez Damen'in bankada olmayabileceği gibi tahammül edilemez bir olasılık geldi aklına. "Müsait mi kendisi?"

"Ofisinde, bir müşteriyle görüşüyor. Burada olduğunuzu söyleyeyim hemen. Eminim sizi görmek için zaman ayıracaktır."

Canlı bir şekilde reverans yapıp özel ofislerin olduğu kısma yöneldi.

Anastasia bankın lobisini arşınıyor, Graff'ın dönmesini beklerken eldivenlerini çekiştiriyordu. Graff'ın Damen'ı bir tarafa çekecek kadar ısrarcı olmasını umuyordu, en azından kimin geldiğini ve kendisini görmek için ne kadar istekli olduğunu anlatacak kadar.

"Aa! Merhaba."

Erkeksi ve biraz da aşına olduğu bir ses başını çevirmesine neden oldu ve Bay Booth'un yuvarlak suratına ve oldukça keyifli ifadesine bakarken buldu kendini.

"Leydim." Bay Booth reverans yapıp Anastasia'nın elini dudaklarına götürdü. "Sizin ve babanızın bugün beklendiğinize dair bilgi verilmemişti bana. Sizi görmek büyük zevk."

"Merhaba Bay Booth." Anastasia birazcık kıpırdandı, bu adamda kendini biraz da olsa huzursuz hissetmesine neden olan bir şeylerin olduğunu düşünerek. Belki de açık açık Breanna'dan ve şimdi de kendinden büyülenmiş olmasıydı bunun nedeni. "Beni beklemiyor olmanıza şaşırmadım," diye ekledi. "Bankanıza yaptığım ziyaret planlı değildi. Son anda çıktı. Bu arada sanırım beni kuzenimle karıştırdınız."

Booth Anastasia'nın kolayca fark edilebilen, değişik aksanına bakarak kendi kendine bir sonuca varmıştı zaten. "Leydi Anastasia," diye düzeltti kendini. "Hatamı bağışlayın." Yüzünde özür dileyen bir ifadeyle gülümseyerek baktı Anastasia'ya. "Birbirinize bu kadar benzemenizi bırakın, böylesi iki hoş genç kızın var olduğuna inanmak bile çok güç."

"Ben... İltifatınız için teşekkür ederim," diye cevapladı Anastasia, iltifat görmüşten çok utanmış hissediyordu. "Ama sizi temin ederim ki Breanna ile benim görünüşümüz dışında birbirimizle hiçbir benzerliğimiz yok."

"Anastasia."

Daha fazla bir şey söyleyemeden -gerçi ne söyleyeceğini de tam olarak belirlememişti- Damen arkasında belirdi, ses tonu Anastasia'nın tüm dikkatini o yöne çekmişti. "Her şey yolunda mı?"

Anastasia başını hızla çevirip Damen'ın içine işleyen bakışlarıyla karşılaştı ve başını hafifçe salladı. "Evet, toplantını böldüğüm için özür dilerim. Ama seni hemen görmem gerekiyordu."

Damen bir dakika kadar uzun gelen bir süre boyunca Anastasia'yı inceledi, sonra başını salladı ve başını kaldırıp Booth'a baktı. "Crompton ofisimde şimdi. Benim yerime geçmek zorunda kalacaksın -en azından John, Lloyds'ta yaptığı toplantıdan dönene kadar."

"Buradayım Damen." Neyse ki tam da o sırada Cunnings geri geldi, neler olup bittiğini anlamak istediği için patronunun yanına yavaş adımlarla ilerliyordu. "Crompton'la ben ilgilenirim. Yapmayı düşündüğü yatırımlar Singapur'a olduğu kadar birkaç Avrupa ülkesine de uzanıyor. Bu işin risklerine ve iyi yanlarına aşinalığım var."

"Harika. Onu senin ofisine gönderiyorum o zaman." Sorunu kendi istediği gibi çözüme kavuşturan Damen Anastasia'ya işaret etti, başkalarının yanındayken aralarında olmasına dikkat ettikleri mesafeli, profesyonel havayı korumaya özen gösteriyordu. "Buyurun leydim."

Anastasia Damen'ın ofisine doğru yürümeye başladı, sadece evrak çantasını toplayan ve John Cunnings'in yanına gitmeyi kabul eden Bay Crompton'ı selamlamak için durdu.

"Bakıyorum da kendinize bir destekçi bulmuşsunuz," dedi Crompton mesafeli, askeri ses tonuyla. "Adınıza çok sevindim kızım."

"Teşekkür ederim." Anastasia Damen'ın bu girişimdeki rolü hakkında düzeltme yapmakla uğraşmadı. Lord Crompton'ın onun iş zekâsını nasıl gördüğüne kafa yoramayacak kadar meşguldü kafası. "Markiyle iş yapıyor olacağım için minnettarım."

"Öyle olmanız gerek zaten. O ve çalışanları İngiltere'nin en iyileridir." Crompton yeleğini düzeltti, sonra eldivenlerini büyük bir özenle parmaklarına

geçirdi tek tek. "Sheldrake," diye devam etti, ince yapılı vücuduyla dimdik duruyordu. "İlk baştaki tavsiyeleriniz çok makbule geçti. Bundan sonrasını Cunnings halledebilir. İkimiz işimizi hallettikten sonra ofisinize uğrarım. O zamana kadar siz de Leydi Anastasia'yla olan işinizi halletmiş olursunuz sanırım."

"Çok iyi olur." Damen kapıyı aralayıp yaşlı adam gidene kadar nazikçe bekledi. Sonra kapıyı kapatıp kilitledi.

Birkaç saniye sonra odanın karşı tarafında duran Anastasia'nın yanına gelip kızın omuzlarından tuttu, delici bakışlarını kıza yöneltmişti. "Sorun ne? Yüzün kireç gibi olmuş."

Anastasia yutkundu, ilk kez o zaman günün ne kadar sinir bozucu geçmekte olduğunu fark etmişti. "Bir şeyler duydum. Bir konuşma. Açıkçası, bundan ne çıkarmam gerektiğini bilmiyorum."

"Ne tür bir konuşma? Kimler arasında?"

Anastasia amcasının Edgar Lyman'la yaptığı görüşmeden aklında kalan parçaları dikkatlice anlattı.

"Kahretsin," diyerek tısladı Damen, Anastasia konuşmasını bitirdiğinde. "Böyle bir şeyler döndüğünden endişeleniyordum zaten." Genç kızın omuzlarını daha sıkı tutuyordu. "İkisinden birinin seni görmediğinden eminsin, değil mi? Orada olduğunu fark etmediler yani?"

"Eminim. Onlar çalışma odasının kapısını açmadan önce ben çoktan gitmiştim." Çaresizce elini salladı. "Damen, amcamın içinde olduğu şey her neyse bu yasadışı. İşte soru şu, bu şey ne? Ve Bay Lyman'ın yanı sıra başka kimler var bu kirli oyunun içinde?"

"Bir kere şu Meade denen adam var." dedi Damen, kaşlarını çatarak. "Ama tahminimce o Lyman için çalışan namussuz denizcinin teki sadece. Gemisinde ne taşıdığından haberi bile olmayabilir. Eğer onu bulup yüzleşme gibi bir şey yapacak olursan muhtemelen hiçbir şey öğrenemeyiz; sadece kendimizi teşhir ettiğimizle kalırız." Anastasia başını salladı. "Meade ona gittiğimizi hemen Bay Lyman'a anlatırdı şüphesiz. Ve o da George Amcama tabii. Ne de olsa, Meade'in işi -ve maaşı- babama sadık olmasına bağlı."

"Kesinlikle." Damen dudaklarını birbirine bastırdı. "Amcan ya da Lyman başka isimlerden bahsettiler mi?"

"Emin değilim. Olabilir." Anastasi gözlerini sımsıkı kapadı, konuşmanın her kelimesini hatırlamaya çalışıyordu. Rahatsız edici bir his vardı içinde, belli belirsiz bir farkındalık bir şeyi, önemli bir şeyi unuttuğunu söylüyordu ona. Bu şey her neyse belleğinin sınırlarında bir yerlerde dolaşıp duruyordu, var olduğunu biliyordu ama ulaşamıyordu. "Amcamın yaptığı şeyden o kadar dehşete düşmüştüm ki onun ve Bay Lyman'ın söylediklerinin geri kalanına

odaklanmakta zorluk yaşadım; kaybolan hayatlarla ilgili acımasızca tutumundan bahsetmiyorum bile. Ayrıca sesleri boğuk geliyordu. Çalışma odasının kapısı çok kalın."

Damen anladığını belirten şekilde başını salladı. "Eğer dahası varsa bunu hatırlarsın. Bu arada, George'un nakliyesini yaptığı mallar her neyse son derece değerli olmalılar. Yoksa bu tür bir riski asla almazdı. Gerçi, ne kadar çaresiz bir durumda olduğunu bilmiyorum. Belki de mali durumu o kadar kötüleşti ki kaybının sadece bir kısmını da olsa telafi edecek her şeyi yapabilir durumda."

Anastasia sesli bir biçimde soluk alıp verdi. "Cevaplara ihtiyacımız var. Ve bunları bulmak için de kanıt. Kanıtlar olmadan yapabileceğimiz hiçbir şey yok, kendimizi ve en önemlisi de Breanna'yı riske atmak dışında tabii."

"Bir sürü bağlantım var Stacie. Ama benim kaynaklarım bile çok ileriye gidemezler, özellikle de işin içinde etik olmayan anlaşmalar varsa. Ben bu konularda uzman değilim."

"Biliyorum."

Damen bezgin bir sesle nefesini verip kaşlarını çattı; izlemeleri gereken doğru yolu bulmak için çabalıyordu beyni. "Meade işimize yaramaz. Aynı şekilde Lyman da. Bize bir şey anlatmazlar, hele de anlatacakları amcanı olduğu kadar kendilerini de suçlu duruma düşürecek şeyler olunca. Hayır, bize sağlam kanıtlar bulabilecek birileri lazım. Gerçek kayıtlara -amcanın içinde bulunduğu anlaşmaların yazılı belgelerine- erişebilecek biri. Bu tür kayıtların olması lazım, bunlar mal karşılığı masum alışverişler olarak kılık değiştirmiş olsalar bile. Eğer bunlara el koyabilirsem George'un anlaşmalarının ne olduğunu ve bunları kimlerle yaptığını, hatta muhtemelen neyi taşıttırdığını bile bulabilirim. Ama bu tür belgelere erişecek kadar amcana yakın olan kim var ki? Wells olabilir mi?"

Anastasia başını kararlılıkla salladı. "Hayır. Wells'ten George Amcama ihanet etmesini istemek tehlikeli ve adaletsizce olur. Ayrıca Wells eve ait her şeyi avucunun içi gibi bilir, ama George Amcamın işlerini nasıl yürüttüğüne dair bilgisi yoktur. Zaten amcam da bu tip bilgileri bir hizmetliyle paylaşmaya razı olmaz. Hayır, bu detektiflik işini yapacak olan kişi George Amcamın büyük olasılıkla çalışma odasında sakladığı kabataslak kayıtların ötesini de araştırmak zorunda. Şeye erişmek zorunda..."

Lafını yanda kesen Anastasia Damen'la göz göze geldi, aklına gelen seçenek havai fişekler gibi patlıyordu zihninde. "Ben." Damen'ın ceketinin klapalarından tuttu. "Neden daha önce düşünmedim ki? Cevaplarımızın Medford Malikânesinde yattığı gerçeğine o kadar odaklanmışım ki apaçık ortada olan şeyi, kayıtların çok daha kolayca saklanabileceği yeri göremedim: Colby ve Oğulları."

Damen yine kaşlarını çatıp somurtmuştu. "Kulağıma pek de güzel gelmedi bu."

"Öyle gelmediğine eminim." Anastasia dudaklarını kemirdi, fikrini zihninde tamamlamaya çalışıyordu. "Ama mantıklı olan seçenek bu -tek seçenek. Damen, sen kendin söyledin, George Amcamın tek gelir kaynağı Colby ve Oğulları'nın kârından geliyormuş. Bunu yeni öğrendimiz bilgilerle birleştir ve bir de, özel ofisinin anahtarı kimsede yok." Kendinden memnun bir gülümseme belirdi Anastasia'nın suratında. "Ancak," diye düzeltti. "Bunların hepsi değişmek üzere. Artık babamın Colby ve Oğulları'ndaki hisselerine sahibim. Aile işimizi yönetmeye ilgi göstermem son derece doğal bir şey. George Amcama ofisleri ziyaret etmek ve muhasebe defterlerini, faturaları, yakın zamanda yaptığımız kârların kayıtlarını görmek istediğimi söyleyeceğim. Tedarikçilerimizle, ki bunlardan birinin Bay Lyman olduğunu biliyoruz, toplantı yapmak isteyeceğim. George Amcam da bunları yerine getirmek zorunda kalacak. İşbirliği yapmak konusundaki isteksizliğini Bay Fenshaw'yla tartışmamı istemediği sürece tabii ki."

Damen'ın ağzı açık kalmıştı, şüphe tüm suratından okunuyordu. "Şaka yapıyor olmalısın. Amcanın kendi isteğiyle ve hiç şüphe duymadan işinin detaylarını senle paylaşacağına gerçekten de inanıyor musun?"

"Bu onun işi değil ki. Ailemizin işi. Bana izin vermek zorunda kalacak. Ve beni bildiği için hiçbir şeyden şüphelenmeyecek; her zamanki gibi atılğan, bilgiç davrandığımı düşünecek. Aslında yasadışı bir şeyler aradığım ya da bunu bulabilecek kadar zeki olduğum aklına bile gelmez. Ne de olsa ben bir kadınıam." Damen'a bakıp muzipçe sırıttı. "Sanırım bunu fark ettin."

"Ya, fark ettim tabii ki." Damen'ın kaşları daha da çatıldı. "Ayrıca, pervasız olduğunu ve kendine aşırı derecede güvendiğini de fark ettim. Planladığın şey, inanılmaz derecede tehlikeli olabilir."

"Ya da inanılmaz derecede bilgilendirici." Anastasia'nın kararlılığı her geçen saniye artıyordu. "Damen, amcam acımasız ve açgözlüdür. Yakın zaman önce öğrendiğimiz kadarıyla bir de yasalara aykırı işler çeviriyor. Onun tehlikeli olmasından da endişe duyuyorum. Onun yaptığı şeyleri yapan herhangi bir adam, onun konuştuğu gibi konuşan..." Huzursuz bir şekilde omuzlarını silkti. "Breanna için endişeleniyorum."

"Kendin için de endişelenmelisin." Damen genç kızı kendine çekip başını çenesinin altına koydu ve onun dalgalı saçlarını okşadı. "Stacie, eğer amcan tahmin ettiğimiz gibi suçluysa sen onun yolunda büyük bir engel olarak duruyorsun demektir. Eğer şüphelenirse..."

"Şüphelenmez." Anastasia geri çekilip Damen'a tatlı tatlı baktı. "Bana birkaç gün ver. Tek istediğim bu. Colby ve Oğulları'nın ofislerini karıştırmama izin ver. Eğer bir şeye tesadüf etmezsem ya da bir tehlikeye gireceğimi sezersem dururum. Söz veriyorum. Doğrudan sana gelirim ve başka bir taktik

buluruz. Anlaştık mı?"

"İki gün," diye netliğe kavuşturdu Damen. "Yarından başlamak üzere. Ve her iki günün sonunda da akşam yemeği için Medford Malikânesi'ne geleceğim. Breanna'yla görüşmek için," diye ekledi anlamlı bir bakışla. "O gecelerde çok uzun iki yürüyüşe çıkacağız onunla. Ardından da bir sonraki adımımızı belirleyeceğiz. Şimdi anlaştık mı peki?"

Anastasia göğsünde sıcacık ve harika bir duygunun çiçek açtığını hissetti. "Evet," diye mırıldandı ve Damen'in çenesini öpmek için parmaklarının ucunda yükseldi. "Anlaştık."

Damen Anastasia'nın başını kendine doğru çekip yüzünü kendi yüzüne kaldırdı ve içe işleyen, uzun bir öpücük verdi genç kıza. "İkimizin konuşması gereken şeyler var," diye mırıldandı Anastasia'nın dudaklarına. "Biliyorsun, değil mi?"

Genç kız başını salladı, konuşacakları şeylerin neler olduğunu düşünmenin vereceği saf neşeye kapılmaya cesaret edemiyordu.

"Bu konuşmayı düşündüğümünden daha fazla erteledik, haftalarca." Damen biraz geri çekildi ve parmaklarını Anastasia'nın saçlarından geçirdi. "Ama daha fazla ertelemeyeceğim. Aramızdaki hisler -Fenshaw'nun ofisinde ilk gün başlayan ve o günden beri her geçen saniye daha da yoğunlaşan bu hisler- son derece gerçek. Çok gerçek ve hiç değişmeyecek. Ve amcanla olan bu güç durum çözülür çözülmez..."

"Evet. Çözülür çözülmez." Anastasia parmak uçlarını Damen'in dudaklarına götürüp genç adamın söyleyeceklerini engelledi. "Ama o zamana kadar..." Damen genç kızın parmaklarını ağzına alıp diliyle okşarken ürperdi Anastasia ve gözlerini kapadı.

"O zamana kadar?" diye sordu Damen.

"Ah, Damen, sana âşık oluyorum," diye itiraf etti, nefes nefese kalmış bir halde. "Bunu kesinlikle biliyorsundur."

Damen onu kendine doğru çekip dudaklarını kendi dudaklarıyla kapadı. "Evet, biliyorum," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Ama bunu senden duymak zorundaydım. Çünkü sana öyle aşığım ki başka hiçbir şey düşünemiyorum neredeyse."

Damen sözlerini genç kıza hem değerli hissettiren hem de yakıp kül eden bir öpücükle mühürledi, bu öpücük neredeyse genç kızın dizlerinin bağına çözecek bir güçle kalbini sarıp sarmalıyordu sanki.

O anda kapı çalındı, keşiflerinin kıymetli anlarını bölmüştü bu ses ve Damen boğazından derinlerinden gelen bıkkın bir homurtu çıkardı. "Boşverebiliriz," dedi, Anastasia'yı öpmeye devam ederken sesi genç kızın dudaklarında titreşiyordu.

"Boşverebiliriz." diyerek iç çekti Anastasia. "Ama sadece şüphe uyandırırız. Ve bu da istediğimiz son şey."

"Öyle mi?"

Bakışları buluştu ve öylece kaldı.

"Birkaç gün Damen," dedi yalvarır bir ses tonuyla fısıldayarak. "Sadece Breanna'nın güvenliğini garantiye almak için. Hatırlasana, ben istediğim zaman George Amcamın vasiliğini reddedebilir, Bay Fenshaw'dan benim refahımı gözetmesi için daha uygun birini bulmasını rica edebilirim. Ama Breanna'nın böyle bir seçeneği yok. Tamamen babasının insafına kalmış. Lütfen, tek istediğim birkaç gün."

"Birkaç gün," diye tekrarladı Damen. "Daha fazlası yok. Ondan sonra, eğer zorunda kalacak olursak Colby ve Oğulları'na ben gireceğim ve amcanı hapse yollayacak o lanet kanıtları bulacağım. Ve Breanna güvende olur olmaz hiçbir şey senin bana ait olmanı engelleyemeyecek. Hiçbir şey, Anastasia."

Kapı tekrar çalındı.

Dişlerinin arasından bir küfür savuran Damen kapıya doğru yürüyüp anahtarı çevirdi ve kapıyı hızla açınca şaşırılmış halde bakan Cunnings'i buldu karşısında. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Cunnings'in koyu renk kaşlarından biri kalkmıştı. "Bir şeyi mi böldüm yoksa?"

Damen arkasını dönüp masasına doğru yürüdü. "Leydi Anastasia'yla bazı detayları gözden geçirmeye çalışıyordum. Eğer bölünürsem bunu yapamam." Başını kaldırıncı Cunnings'in meraklı bakışlarıyla karşılaştı. "Tekrar soruyorum, nasıl yardımcı olabilirim?"

Cunnings ihtiyatla birkaç adım atıp ofise girdi. "Sadece Lord Crompton'in evrak çantası burada mı diye bakacaktım. Nereye koyduğunu hatırlamıyor da."

"İşte burada Cunnings." Booth kapı eşiğinde durmuş evrak çantasını havada sallıyordu. "Görünüşe göre Crompton bunu bekleme salonunda unutmuş. Graff da bulunca doğrudan senin ofisine getirdi bunu."

"Ah. Güzel." Cunnings gülümsedi, kapıya doğru yürürken sadece Damen'a tuhaf bakışlar fırlatmak için durakladı. "Toplantınızı böldüğüm için özür dilerim. Leydi Anastasia..." Reverans yaptı. "İyi günler." Adım sesleri koridorda yankılanmaya başlamıştı.

Booth bir dakika kadar eşikte dikildi, Anastasia'ya sanki paha biçilemez bir tabloymuş gibi bakıyordu.

"Evet, Booth?" diye sordu Damen.

"Hıh? Ah, hiçbir şey yok efendim. İzninizle." Son kez saygıyla baktıktan sonra çıkıp kapıyı kapadı. "Bu adam beni çok huzursuz ediyor," dedi Anastasia. "Sanki bir tür değerli mücevhermişim gibi ağzı açık seyrediyor beni."

"Öylesin zaten." Damen'in ses tonu tutku doluydu.

"Teşekkür ederim." Anastasia gülümsedi. "Senden gelince bu çok hoş bir iltifat oluyor. Ancak Bay Booth tamamen başka bir olay, o benim aşığım değil Damen, senin bir çalışanın. Ve ne zaman bu kapılardan yürüsem iştahla süzüyor beni."

"Buna süzmek denmez, bu hayranlık. Aynısını Breanna'ya da yapıyor." Damen umursamazca omuzlarını silkti. "Booth, kadınlarla fazla vakit geçirmeyen utangaç bir adamdır. Tahminimce yalnız yaşıyor. Ama tehlikesiz biri, inan bana."

"Sen öyle diyorsan..." Sesi şüpheli çıkıyordu. "İnanırım." Damen genç kızın yanına yürüyüp parmaklarının dışıyla yanaklarını okşadı. "Yarın gece seni göreceğim."

Cılız bir gülümseme geldi Anastasia'dan. "Hayır, Breanna'yı göreceksin."

"Başka herkes Breanna'yı görebilir. Ben seni görüyorum."

Anastasia kendiliğinden daha yakınına sokuldu Damen'in, yarı bir umutla sadece Damen'in kollarına bıraksam kendimi ve dünya da başının çaresine baksa keşke diye düşündü.

Damen sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi, "İki gün," diye yineledi sessizce. "Muhtemelen endişeden hasta olarak geçireceğim iki riskli gün. Ondan sonra amcanı dize getirmek ve bu saçma oyuna bir son vermek için gereken adımları atarız."

Bugün tam anlamıyla bir kâbustu, diye düşündü George sevimsizce. Kir pas içindeki birahaneye girip girmemekte tereddüt ederken kan çanağına dönmüş gözleriyle etrafına bakındı, serseme dönmüş beynini düzeltmek istiyordu. Etrafındaki her şeyin döndüğünü hissetti ve biraz yalpaladı, sonra kendine meraklı gözlerle bakan bar çalışanı tombul kadına baktı dik dik. Lanet olası bakışlarını farklı bir tarafa çevir, diye emrediyordu sanki George'un soğuk bakışları.

İşe yaradı da bu bakışlar.

Kadın aceleyle başka tarafa gitti ve George da aynı hatayı tekrarlamamak için sütunlardan birine yaslandı. İhtiyacı olan tek şey dikkat çekmekti. Ya da belki bunun bir önemi yoktu. Belki de artık hiçbir şeyin önemi yoktu.

Paltosunun üzerindeki yağmur damlalarını silkelerken gözlerini kırıştırdı; muhbirinin şüphesiz onu beklediği yer olan arka tarafa odaklanmaya

çalışıyordu. O kadar günden sonra ilk kez, çağrılanın kendisi olması içine dert olmuştu. Lyman'ın felaket haberleri ve bunların ardından gelmesini bekledikleri büyük tahribatla mücadele etmesi yetmiyormuş gibi bir de bu kirli mezbeleğe başka bir toplantı için gelmek zorunda kalmıştı.

Tüm öğleden sonrasını ve akşamı çalışma odasına kapanıp geçirmiş, çökmekte olan hayatına bir çözüm bulmak için çaresizce çabalarken içkiye vurmuştu kendini. Rouge bu kez yatıştırılmaz ya da sindirilemezdi. Hayır, bu kez George'un bekleyebileceği tek şey öfke, kınanma ve kendisi ve Paris'teki alıcısı arasındaki iş bağlantılarının tamamen kesilmesiydi. Peki, sonra ne yapacaktı? Başka bir alıcıyı nasıl bulacaktı? Gazetede ilan verecek hali yoktu ya. Dahası, gittikçe çoğalan kayıplarını nasıl telafi edecekti? Neredeyse parasının son kuruşuna kadar her şeyini bu son sevkiyata yatırmıştı -Rouge bu malların sıra dışı kalitesini asla göremeyecekti, ne de bunların var olduğuna inanacaktı.

Belki de gecenin geç saatindeki bu toplantı bu konu hakkındadır, diye düşündü içini yıkayan bir panik dalgasıyla. Belki de Rouge iş ilişkilerini çoktan sona erdirdiğini belirten bir not yollamıştı ve şimdi de bu notu alacaktı kendisi. Ama hayır, diye karar verdi, yıpranmış sinirlerine düzelmelerini emretti. Muhbiri mesajları asla şahsen kabul etmemiş ya da göndermemişti. Bunu yapması için bir ulak kiralamıştı, kendi kimliğini koruma amacıyla yapıyordu bunu tabii ki.

O zaman bu gece buraya niye çağrılmıştı ki?

Notta konunun önemli olduğu yazıyordu.

Tüm hayatı kararıyordu; bundan daha önemli şey ne olabilirdi ki?

Lanet olsun şu Meade'e. Bu fırtınaya. Ve yine hayatını mahveden kadere lanet olsun.

Kadere ve Anne'e.

O kadın kendine ihanet ettiğinden beri hiçbir şey yolunda gitmemişti.

Bu tatsız düşüncüyü aklından kovalayan George duruşunu dikleştirdi ve karanlık mekândaki arayışını yoğunlaştırdı.

Uzak köşedeki bir fenerin ışığı gözüne çarptı ve oraya doğru yürümeye başladı.

"Hiç havamda değilim," dedi sertçe, sandalyeyi çekti ve ağır ağır oturdu. "Bu yüzden kısa kes."

"Tamam." Muhbiri her zamanki gibi ince uzun purosunu yaktı ve halka şeklindeki dumanını havaya üflerken George'u inceledi meraklı gözlerle. "İyi misin?"

"Seni sağlığımı sorasın diye kiralamadım," diye sertçe cevap verdi George. "Sadece neden beni görmen gerektiğini söyle, ben de eve gideyim."

Öylesine omuzlarını silkti adam. "Pekâlâ. Yeğenin bugün Lockewood Bankası'na geldiğini bilmen gerektiğini düşündüm. Beklenmedik bir ziyaretti bu."

"Beni buraya bunun için, kör olası yeğenim hakkında konuşmak için mi sürükledin?" George sandalyesinde arkasına kaykıldı, her an ayağa kalkıp gitmeye hazırđı. "Verebileceğın tek iyi haber Anastasia'nın bir araba tarafından çarpılıp öldürüldüğü olurdu."

"Gözümü ondan ayırmamamı istediğini sanıyordum, en azından Sheldrake konusunda."

"Evet, öyle istedim." George kibirli bir tavırla elini salladı. "Ama bankaya yaptığı bir ziyaret kaçamak falan sayılmaz. Ayrıca yaptığı bu küçük gezintiden haberim var zaten. Anastasia malikâneden ayrıldıktan hemen sonra kâhyam bana haber verdi. Sheldrake'in saçma sapan birkaç konu için Anastasia'yı çağırtdığını söyledi. Sanırım yaptıkları rezil girişimin bazı detaylarını gözden geçirmek ihtiyacı duydu Sheldrake."

"Öyle mi dersin?" Purosundan bir nefes daha çekti adam. "Bana pek de öyle görünmedi. Sanki Sheldrake Leydi Anastasia'nın ziyaretine en az benim şaşırdığım kadar şaşırmış görünüyordu, hatta şaşırmaktan daha çok memnun olmuştu."

George kalakaldı. "Yani bu ziyaretin Sheldrake'in isteğıyle olmadığını mı söylüyorsun?"

"Kesinlikle. O şekilde görünüyordu. Dahası, neredeyse bir saat kadar Sheldrake'in ofisinde kaldılar ve kapı da kilitliydi. Sonrasında da dış görünüşleri... Nasıl desem, belirgin şekilde dağınıktı."

"Dağınık." George kaşlarını çatdı. "Sen delirmişsin. Sheldrake haftada üç ya da dört kez malikâneye geliyor ve avının etrafında uçan bir atmaca gibi Breanna'nın yanında dolaşıyor. O ve yeğenim arasında hiçbir şey yok. Anastasia'yı doğru düzgün tanımıyor bile, akşam yemeğindeki havadan sudan sohbetlerini saymazsak tabii."

"Ne dersen de. Ama ofis kapısı açıldığında o ve Leydi Anastasia hiç de iş konusunda tartışıyormuş gibi görünmüyorlardı bence. Sheldrake sert davrandı ve huzursuzdu, yeğeninse saçları dağılmış ve yanakları kızarmış bir halde..."

George bir kahkaha patlattı. "Anastasia her zaman darmadağınıktır. Çocukluğundan beri öyledir. Eğer dağınık görünmek bir ceza sebebi sayılsaydı çok uzun zaman önce hapsi boylamıştı Anastasia." Durdu. "İkisini gerçekten de uygunsuz bir durumda gördün mü?"

"Hayır. Dediğim gibi, kapı kilitliydi. Ve diğer insanların yanındayken de, şey, iş ortakları gibi davranıyorlardı."

"O zaman sorun yok." Birden George'un alnında endişelendiğini belli eden bir kırışıklık belirdi, tahammül edilemez düşünce dank etmişti o anda. "Bu iş toplantısı... Anastasia Henry'den kalan mirasın geri kalanını da çarçur etmeyi planlamıyor, değil mi?"

"Bunu gösteren bir belge göremedim henüz. Şimdilik sadece şu Amerikan bankası var."

"Güzel." George sadece ufak bir rahatlama hissetti, ancak şu an zihnini meşgul eden konu daha ağır basıyordu. "Peki, ulağın benim için bir mesaj getirmiş mi Kıta'dan?"

"Öyle olsaydı gelmiş olurdu sana zaten,"

"Sanırım evet." George bir an her şeyin anlamsızlaştığını hissetti. "Bir önemi yok. Kaçınılmaz zaten. Kahretsin, eninde sonunda olacak bu. Hepsini bekliyorum. Sheldrake dışında. O benim son umudum. O ve o rezil kahpe paranın tamamını bir yerlere yatırmadan önce kardeşimin fonlarından koparabildiğim kadarı işte." George sendeleyerek ayağa kalktı. "Her halükarda, bu toplantı tam bir vakit kaybı oldu. Evime gidip konyağımı içeyim."

Diğer adam düşünceli bir şekilde George'u seyretti, aynı anda purosunun ucunu kesiyordu. "Burada da içebilirsin."

George karşısındaki adama sanki deliymiş gibi baktı. "Burada verdikleri bulaşık suyunu içmem ben." Ceketinin düğmelerini ilikledi, ikinci iliği iki kez kaçırarak. "İyi geceler." Durdu, ortamı düzgün görebilmek için gözlerini kırıştırdı ve az önce söylediği şeyleri düşündü. İç sesi sisler içinde kalmış zihnini delip geçti ve bahsedilen kişi Sheldrake olduğu zaman kendinden çok emin olmaması, umursamaz davranmaması konusunda uyardı onu. Markiyi Breanna'yla evlendirmek onun son umudu, hayatta kalmak için son şansı olabilirdi.

"Bu şeyleri uyduruyor musun bilmiyorum ama aynı şekilde devam etmeni istiyorum," dedi karşısındaki adama. "Yeğenim ve Sheldrake arasındaki toplantıları yakından izle. Tek paylaştıkları konunun banka olduğundan emin ol. Çünkü eğer daha fazlası varsa..." Bir an tüm suratını öfke bürüdü. "Sadece öyle olmadığından emin ol işte."

ÖN

George'un gecenin ilerleyen saatlerinde aldığı konyak tam midesinden aşağı yakarak iniyordu ki çalışma odasının kapısı çalındı.

Kaşlarını çatıp Anne'in minyatür portresine baktı ve gelen her kimse geri göndermeyi düşündü.

Ama dileği dikkate alınmamıştı.

Kapı ikinci kez ve daha sertçe çalındı.

"Ne var?" diye bağırdı, portreyi dikkatlice yerine koyup çekmeceyi düzenledi ve kapadı.

Çalışma odasının kapısı açıldı ve Breanna mı yoksa Anastasia mı olduğunu anlayamadığı genç bir kadın içeri adım attı. Kızın dalgalı saçları omuzlarına dökülmüştü ve cesur bakışları önce neredeyse boşalmış olan kadehine, sonra George'un düzenli çalışma masasına, ardından da George'un kan çanağına dönmüş gözlerine gitti. Bakışlarında bu durumu onaylamadığını açıkça gösteren bir şeyler vardı.

Anastasia.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandı George.

"Sizinle konuşmam lazım George Amca."

"Bu gece olmaz." Elini salladı, bu izinsiz içeri girişe öfkelenmişti. Bu gece uğraşmak istediği son şey bu lafını esirgemeyen fahişeye, Anne'in ihanetinin yaşayan simgesi olan fahişeye uğraşmaktı. "Çok yorgunum. Konu her neyse bekleyebilir."

"Hayır, bekleyemez." Anastasia amcasına doğru yürüdü, tereddütsüz bakışları amcasının bakışlarıyla karşılaşıyordu. "George Amca, bana öyle geliyor ki babamın varisi olarak görevimi ihmal ediyorum. Bu takdim partimle ve Breanna'yla yeniden kavuşmamıza öyle takılıp kaldım ki Colby ve Oğulları'na olan sorumluluğumu tamamen gözden kaçırdım."

George kaskatı kesildi. "Neden bahsediyorsun böyle?"

"Şirketimizden. Artık yarısına sahibim. Amerika'dayken babam uzun seneler boyunca bana aile işini öğretmekle uğraştı. Hayatta olsa eğitimime

devam etmemi, Colby ve Oğulları'nı işletmenin tüm sorumluluğunu sizinle paylaşmamı isterdi. Ben de bunu yapmaya niyetliyim. Yarından başlamak üzere."

George midesinin ağzına geldiğini hissetti ve konyağından bir yudum daha alarak bunu bastırdı hemen. "Seni yanlış anlıyorum sanırım."

"Hiç sanmam," diyerek neşeyle devam etti Anastasia. "Planım yarın Londra'daki ofisleri ziyaret etmek. Tüm kıtadaki iş ortaklarımızın, tedarikçilerimizin ve bağlantılarımızın mevcut listesini inceleyeceğim. Eminim ki isimlerin pek çoğu tanıdık gelecektir bana, ne de olsa Amerika'daki ofislerimizden de iş yapmıştık onlarla." Başını soru sorar bir ifadeyle yana eğdi. "Bana katılmak ister misiniz? Yoksa bu işi tek başıma mı yapayım?"

George başının sanki ikiye ayrıldığını hissetti. Bu küçük fahişe hangi cüretle buraya gelip şirketinde rol almak istediğini ilan ediyordu? Ne cüretle buna hakkı olduğunu düşünüyordu?

Kadehi saran parmaklarının eklemeleri bembeyaz olmuştu.

Sorun şuydu ki buna hakkı vardı.

"George Amca?" diye tekrar sordu Anastasia. "Wells'e yarın Londra'ya tek başıma seyahat edeceğimi mi söyleyeyim, yoksa... "

"Hayır," dedi, Anastasia'nın üzerinde oynama yapılmış faturalarına, örtülü yazışmalarına erişmesi düşüncesinin neden olduğu paniği yenmeye çalışıyordu. Kes şunu, diye emir verdi kendi kendine. Asla bunları fark etmeyecektir, sen suçlu gibi davranıp kendini kınamazsan tabii. "Seninle gelirim," diye devam etti, elinden geldiğince sakın bir ses tonuyla. "Sana ofisleri gezdiririm. Arabacıma beklemesini söylerim, böylece oradan çıkıp doğrudan eve gelebilirsin."

Anastasia, "Ah, ama ben çıkmak istemem," diyerek güven verici bir gülümsemeyle geri çevirdi bu teklifi. "Orada kalmak istiyorum biraz - muhasebe defterlerini, devam eden bağlantıları, her şeyi incelemek istiyorum." Gülümsemesi soldu ve özür dileyen bir ifadeyle baktı amcasına. "Biliyorum, bir kadının iş hayatında yer almasını son derece korkunç buluyorsunuz. Ama bence, zekâmın aslında ne kadar hızlı işlediğini gördüğünüzde çok şaşıracaksınız. Sanırım babama çekmişim. İthalat-ihracat işlerini çok ilginç buluyorum." Bunları söyledikten sonra amcasının yarısı boşalmış konyak şişesine baktı ve geri çekildi. "Her neyse, sizi meşgul etmeyeyim daha fazla. Yorgun olduğunuzu söylemiştiniz. Ve ben de iyice dinlensem iyi olur. Yarın özellikle zinde olmak istiyorum."

George bakmayan gözlerle yeğeninin odadan çıkıp kapıyı arkasından kapamasını seyretti. O güne kadar tatmadığı bir öfke içine dolup damarlarında atmaya başladı. Sert bir hareketle konyak şişesini kavrayıp artık kapalı olan kapıya fırlattı; duvarlara sıçrayan, halıyı lekeleyen koyu

renkli noktalara baktı.

Keşke bu parçalara ayrılan Anastasia, dökülen de onun kanı olsaydı, diye düşündü.

Belki o zaman, aldığı intikam yaşadığı tüm sıkıntıları ortadan kaldırırdı.

Breanna şafağın sökmesinden sadece kısa bir süre sonra kuzeninin yatak odasının kapısını çaldı.

"Stacie, uyanık mısın?"

Anastasia kapıyı açtı, suratında şaşırmış bir ifade vardı. "Uyanık ve üzerini değiştirmiş," diyerek cevapladı kuzenini. "Her şey yolunda mı?"

"Sen anlat asıl." Breanna odaya girip kapadığı kapıya yaslandı. "Tüm gece yatakta bir o yana bir bu yana döndüm. Başını belaya soktuğun hissini atamadım içimden. Gerçekten, başın belada mı?"

Avuç içlerini birbirine sürten Anastasia buna nasıl cevap vereceğini düşündü. Aralarındaki olağanüstü bağı düşününce Breanna'nın, yaşadığı telaşeyi hissetmesine şaşırmadı. Ama kuzeninin içini rahatlatmak için ne söyleyebilirdi ki?

"Meseleyi üstünkörü anlatma ya da bana yalan söylemeye kalkma," diyerek ikinci bir tahminde bulunup kuzenini uyardı Breanna. "Kaçamak yanıtlar verme konusunda berbatsın, yalan söylemede ise daha da berbat."

Anastasia sırttı. "Bu da seçeneklerimi kesinlikle kısıtlıyor, değil mi?" Gülümsemesi soldu. "Breanna, senden gerçekleri saklamaya çalışmıyorum. Sadece seni korumaya çalışıyorum."

"Babamdan," diyerek çıkarımda bulundu Breanna.

"Evet. Babandan."

Breanna düşünceli bir şekilde çenesine hafifçe dokunurken kuzenini seyrediyordu. "Ama bu güç durumunu biriyle paylaşmışsın. Ve bahse girerim bu kişi de Damen Lockewood."

"Haklısın." En azından bu Anastasia'nın Breanna'yla paylaşabileceği bir şeydi, onunla paylaşmak için yanıp tutuştuğu bir şey. "Ona aşığım," diye kabul etti, kuzenini vereceği tepkiyi hesaplamaya çalışıyordu. "Ve daha da harika olansa onun da bana âşık olması."

Breanna'nın yüzüne içten bir neşe hâkim olmuştu, bu neşe dışarı taşıtı ve genç kız Anastasia'ya sınıksı sarıldı. "Senin adına öyle sevindim ki -ikiniz adına da." Geri çekildi, gözlerinde muzip bir ifadeyle bakıyordu. "Tabii ki, haftalardır biliyordum bunu. Sadece ikinizin bunu anlaması ne kadar sürecekti diye merak ediyordum. İkiniz de felaket derecede inatçısınız."

"Haklısın." diyerek gülümsedi Anastasia. "Ama sonunda hislerimizi yüksek sesle dile getirdik."

"Ne zaman?"

"Dün. Lockewood Bankası'nda."

Bu Breanna'nın tamamen farklı bir tepki vermesine neden oldu, genç kızın yüzü endişe bulutlarıyla kaplanmıştı. "Bankaya gideceğinden bahsetmemiştin."

"Bu ziyaret planlanmış bir şey değildi." Anastasia sessizleşti, kuzenini koruma duygusuyla Breanna'nın olayları, özellikle de bu olaylar tehlikeli bir hal almaya başlıyorsa, bilmeye hakkı olduğu gerçeği arasında bölünmüştü. "Breanna, dün bir şeyler duydum, korkunç derecede sinir bozucu şeyler. Tavsiye vermesi ve belki de yardım etmesi için Damen'e gittim."

"Ve bu şeylerin için de babam da var."

"Evet."

"Ne olduğunu söylesene. Bilmeye hakkım var." Breanna sanki duyacaklarına kendini hazırlamak istermiş gibi çenesini sıkıyordu. "Duyacağım şey hoşuma gitmeyecek olsa bile."

"Pekâlâ." Anastasia yatağa yerleşti, duyduğu konuşmanın tamamını anlattı, ardından da Damen'la yaptığı konuşmadan ve Colby ve Oğulları'nın ofislerini ziyaret etme kararından bahsetti. "Eğer bulunacak yasadışı bir şeyler varsa, bunların orada olacağından eminim. George Amca'nın bu gibi kayıtları içi rahat ederek bırakacağı tek yer orası."

"Tanrım." Breanna kuzeninin yanına oturdu. "Bu şüphelendiğimden de kötü." Şakaklarına masaj yaparken aniden durdu. Yan tarafına dönüp Anastasia'nın yüzüne baktı. "Ama eğer babam çirkin bir işin içinde yer alıyorsa oraya gidip kanıtlarını bulmaya çalışarak kendini tehlikeye atıyor olabilirsin."

"Damen'in düşüncesi de buydu. Ama beni caydıramadı. Şimdi de caydıramaz."

"Güzel. O zaman ben de seninle geliyorum."

"Hayır." Anastasia ayağa kalktı. "Gelmiyorsun."

"Stacie, o benim babam. Tek başına bu tehlikeye atamazsın kendini."

Anastasia başını kararlılıkla salladı. "Breanna, dinle beni. Kahramanlık yapmaya çalışmıyorum. Cevapları bulmaya çalışıyorum. Şu ana kadar George

Amcamın şüphesini uyandırmadan tüm bunları ayarlamayı başardım. Ama eğer birden benim yanımda olmaya başlayıp daha önceden hiç ilgi göstermediğin bir işi öğrenme konusunda ısrar edersen her şey değişecektir. Baban aptal bir adam değil." Anastasia Breanna'nın elini kendi elleri arasına aldı. "Bunu yalnız yapmak zorundayım -gerçeği olabildiğince çabuk bulabilmek için ve hepimizin iyiliği için. Ve en kötü şüphelerimiz doğrulanırsa George Amcam gerçekten de tehlikeli biri demektir." Anastasia yutkundu. "O zaman herhangi birine zarar vermeden önce onun etkisiz hale getirilmesi gerekir."

"Herhangi biri derken, beni kastediyorsun."

"Evet, seni kastediyorum." Anastasia bakışlarını kuzeninden hiç ayırmadan devam etti. "Bunu daha önce sormuştum, çok da doğrudan olmayan bir şekilde. Şimdi doğrudan soruyorum sana: George Amcam vuruyor mu sana?"

"Vurmak... Evet, vuruyor. Kendimden geçene kadar dövüyor mu dersin, hayır. Onun içinde zalim bir taraf olduğunu hissediyor muyum? Tabii ki. Ama güvenliğimden endişe ettiğimi söyleyebilir miyim? Hayır... Sanmıyorum."

"Şimdiye kadar, senin güvenliğini tehdit etmesi ya da gerçek anlamda çileden çıkması için bir neden vermedin ki ona. Ama bunu yaparsan, özellikle de şimdi, yani o sürekli içki içiyorken, ruh hali gece gibi kapkarayken ve bir yere girdiği anda herkesi korkuyla sindirecek kadar öfkeliyken..." Anastasia'nın sesi gittikçe alçaldı. "Yapabileceği şeyler için garanti veremem. Dengeli davranabileceğine dair de garanti veremem. Sonuç olarak o senin baban. Bu da değiştiremeyeceğin bir gerçek. Yirmi birinci yaş gününe kadar onun sorumluluğundasın. Eğer gerekirse onunla bağlarımı koparabilirim ben. Ama sen yapamazsın bunu. Ve seni burada onun insafına kalmış bir şekilde bırakmayacağım." Durdu. "Tabanca kullanabilir misin?"

Breanna derin bir nefes aldı. "Ne?"

"Çok basit. Ateş edebilir misin?"

Başını salladı Breanna. "Hedeflere ve güvercinlere, evet. Ama insanlara hayır." Breanna kuzenine kuşkuyla baktı. "Kendimi o derece korumam gerektiğine gerçekten de inanıyor musun?"

"Neye inanmam gerektiğini bilmiyorum. Ve sadece George Amca'nın teşkil ettiği olası tehlikeyi de düşünmüyorum. Eğer yasadışı bir işe giriştiyse ne tür insanlarla arkadaşlık ettiğini kim bilebilir ki? Ya da bu çirkin bağlantılarının kaç tanesine paralarının ödenmeyeceğini ve bu yüzden de galeyana geleceklerini? Sonuçta George Amcamın malları batmış." Anastasia parmaklarıyla saymaya başladı. "Bu yasadışı malları tedarik edenler var, bu malların gelmesini bekleyenler var, işe para yatıranlar var -olasılıklar düşünölemeyecek kadar çok. Bu ayak takımından herhangi biri buraya gelip

öç almaya çalışır mı? Bu konuda yorum yapmayacağım. Ama tüm bu olaylara dair kötü bir his var içimde. Ve sen de her ihtimale karşı yakınında bir tabanca bulundursan iyi olur."

Breanna kaşlarını çatdı, kuzeninin mantıklı açıklamasına karşı çıkamıyordu. "Pekâlâ. Hatırladığım kadarıyla babam kütüphanede fazladan bir tabanca saklıyor, hırsızlık durumunda elinin altında olsun diye. Onu asla kullanmadığı için benim aldığımı fark etmez, en azından birkaç günlüğüne. Sen babamla ofise gidince aşağı inip tabancayı alırım. Yazı masamın çekmecesinde saklarım." Kaşları daha da çatıldı Breanna'nın. "Ya sen? Kendini nasıl koruyacaksın?"

"Eğer bugün sıra dışı bir şey sezersem ortalıktan sıvışıp doğrudan Lockewood Bankası'na gideceğim. Eğer gerekirse Damen'dan bir tabanca ödünç alırım. Ama George Amcam herkesin ortasında bana bir şey yapmaya cesaret edemeyecektir -özellikle de dünkü toplantıda Damen'a bugün Colby ve Oğulları'na gideceğimi söylediğimden amcama bahsetmişken."

"Seni anlıyorum. Babam Lord Sheldrake'in gözünde kendini lekelemek istemeyecektir." Breanna Anastasia'nın ellerini tutup sıktı. "Lütfen. Dikkatli ol. Ve çok fazla küstah davranmamaya çalış. Eğer babamın fikirlerine ya da otoritesine karşı gelmezsen her şey daha iyi olacaktır."

Anastasia'nın dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Seni çok iyi anlıyorum. Haddimi bilme ve George Amcamı kışkırtmama konusunda elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum."

Bu sözü tutmak çok da kolay olmayacaktı; bir saat boyunca amcasının arkasında Colby ve Oğulları'nın dış taraftaki ofislerini sözümona keşfederek geçirirken Anastasia içten içe öfkeleniyordu. Odanın tamamı, mülayim memur Bay Roberts'a ait bir masa, bir duvara yaslanmış halde duran dosya dolabı ve bir sıra sandalyeden oluşuyordu; bir de George'un özel ofislerine komşu olan duvarın önünde bir kanepa, iki sehpa ve bunların önünde de uzun, dikdörtgen şeklinde bir masa vardı. Masaların ya da sehpaaların hiçbirinin üzerinde bir tane bile kâğıt yoktu, ne de işle alakalı bir materyale dair bir kanıt vardı görünürde.

Amcası gerçekten de yeğeninin bu saçma turla yetineceğini ve sonra da iyi bir küçük kız gibi evine gideceğini mi sanıyordu acaba?

Eğer öyle sanıyorsa çok şaşıracaktı birazdan.

Anastasia gördüğü dosya dolabıyla başlayacaktı işe.

"George Amca, eğer sizin için de uygunsa şirket hakkında kendim bilgi edinmek isterim." Dolabı işaret etti. "Dosyalara bakmakla başlasam nasıl olur, böylece en sık iş yaptığımız tedarikçilerin isimleri kadar şu anki ticari işlemlerimizi de bizzat görmüş olurum."

Amcası duruşunu dikleştirdi ve Bay Roberts da işvereninin cevabını beklerken başını kaldırdı.

"Tamam," dedi George, neredeyse boğuluyordu konuşurken. "Ofisimde düzenlemem gereken bazı belgeler var." Memura döndü. "Roberts, Leydi Anastasia'ya ihtiyaç duyduğu şeyleri verirsin."

"Tabii ki lordum." Zavallı adamcağız gözlüğünü çıkardı, tekrar burnunun üzerine koyup ayağa kalkmadan önce gözlüğün camındaki aslında var olmayan bir lekeyi sildi. "Neden oturmuyorsunuz leydim? Ben dosyaları getiririm."

"Teşekkürler Bay Roberts. Çok iyi olur." Anastasia kanepeye yerleşti. Göz ucuyla amcasına bakınca onun özel ofisine yöneldiğini, sonra cebinden bir anahtar çıkarıp kapıyı açtığını gördü. Daha sonra da içeri girdi amcası.

Koşup onun arkasından içeri girmek için zor tutuyordu kendini.

İleri eğilip açık kapı eşiğinden baktı ve içinde ceviz ağacından yapılmış bir masa ile büfe bulunan düzenli odayı gördü. Muhasebe defterleri, bir tabla içinde duran kâğıtların -belki yazışmaların- ve randevu defteri gibi görünen bir defterin yanında, masanın uzaktaki sol köşesinde düzgünce istiflenmişti. Büfede çok bir şey yokmuş gibi görünüyordu ama Anastasia içinin alkollü içeceklerle dolu olduğuna son kuruşuna kadar bahse girebilirdi.

O muhasebe defterlerini ve randevu defterini gözden geçirmek için yanıp tutuşuyordu. Ama beklemek zorundaydı, içeri girmek için bir yol bulana kadar uygun zamanı kollamalıydı.

Kapı sertçe kapandı.

Anastasia içinini çekerek kanepeye tekrar kuruldu ve dolabından onun için dosyaları toparlayan Bay Roberts'ı beklemeye başladı. İçinden bir his kendine verilenler içinde yasadışı hiçbir şey bulamayacağını söylüyordu. Bulaştığı şey ne olursa olsun Robert'ın bu kayıtlara erişmesini kesinlikle istemeyecekti amcası. Yine de bundan emin olmak zorundaydı. Ayrıca bir yerlerden başlaması gerekiyordu.

İki saat sonra, önündeki uzun masaya üç deste dosya yığılmış bir halde oturuyordu ve Colby ve Oğulları'nın düzgün bir müşteri topluluğuna ve çok sayıda devam eden ticari işlemlere sahip olduğundan başka bir şey öğrenememişti. Merakını uyandıran tek detay nakliyatılardan birkaçına ödenen yüksek meblağlardı. Eğer tüm nakliyat şirketlerine ödenen ücret aynı şekilde yüksek olsaydı İngiltere'deki nakliye ücretlerinin Amerika'dakilerden fazla olduğuna kanaat getirecekti Anastasia. Ama durum böyle görünmüyordu, çünkü şirketlerin pek çoğunun aldığı ücret Anastasia'nın babasının kayıtlarında görmeye alışık olduğu rakamlara yakındı. Dahası, daha fazla ücret isteyen birkaç şirketten biri de Bay Lyman'inkiydi, bu isim Anastasia'nın zihninde uyarı zillerinin almasına neden oldu. Bu konuyu daha

derinlemesine araştıracaktı.

Colby ve Oğulları'nın giriş kapısı sonuna kadar açıldığı sırada başka bir fatura yığınına incelemekteydi Anastasia.

"Roberts, acilen Lord Medford'u görmem gerekiyor." Son derece tanıdık gelen iri yarı bir adam odaya giriverdi, tombul yanakları kıpkırmızı olmuştu; Anastasia bunun acele etmekten mi yoksa daha önemli bir şeyden mi kaynaklandığını kestiremedi. Ama adam kesinlikle telaşlı görünüyordu ve amcasını görme konusunda da ısrarlıydı.

Roberts daha bir cevap veremedi ofisin iç kapısı neredeyse menteşelerini yerinden sökecek bir şekilde açıldı ve George Amcası dışarı fırladı, Anastasia'nın oturduğu kanepeye değerek geçti ve kendini çağıran adamın yanına gitti. "Seni bugün beklemiyordum," diyerek selam verdi, adamı antreden geçirirken tüm tavrı gerginleşmişti. "Roberts, benim için bankaya gitmeni istiyorum şimdi," diyerek omzunun üstünden talimat verdi memura.

Telaşlı memur da hemen ayağa fırladı; George Roberts izin isteyip çıkana kadar beklerken sessizdi ve Anastasia'ya da sırtını dönmüştü. Sonra misafirine konuşmaya devam etti, hem kendinin hem de gelen adamın sesi zar zor duyulabiliyordu.

Anastasia dikkat çekmemeye çalışarak ayağa kalktı, yana eğilerek amcasının artık boş olan ofisine özlem dolu gözlerle baktı. Tekrar doğrulup iki adamı inceledi ve ne yapması gerektiğini düşündü: Onlara yaklaşıp sohbetlerini dinlemeye ve bu ziyaretin nedenini öğrenmeye mi çalışmalıydı? Yoksa bu zamanı amcasının özel alanına girip kişisel kayıtlarını incelemek için mi kullanmalıydı?

İki adamın sesi zor duyulduğu ve bu yüzden de söyleneni anlamak tam anlamıyla imkânsız olduğu için ve bir daha asla böyle bir şans yakalayamayacağını düşündüğü için ikinci seçeneği tercih etti.

Yavaşça iç taraftaki ofise doğru yanaştı, amcasının ve misafirinin olduğu taraftan gözünü asla ayırmıyordu. İki adam ateşli bir tartışmaya tutuşmuştu, telaşlı ses tonları tıslamalara dönüşüyordu ve ikisi de onun varlığını fark etmiyorlardı.

Tam o anda Anastasia içeri adımını attı ve durdu, sahip olduğu birkaç dakikayı nerede harcaması gerektiğine karar veriyordu. Odayı incelerken içinden gelene uydu ve harekete geçti. Masaya koştu, randevu defterini kapı ve eteğinin altındaki cebe koydu. Nefesini tutarak eşiğe yöneldi, dışarı baktı ve iki adamın hala konuşmakta olduğunu görünce büyük bir rahatlama hissetti. Dışarı çıktı, kanepeye oturup deminki pozisyonuna geri döndü.

"George Amca, bir sonraki çekmecede yer alan dosyalara da bakabilir miyim?" diye sordu neşeyle.

"Ne?" Sadece sesi bile George'un omuzlarının dikleşmesine neden

olmuştı. "Ah, evet, evet. Bay... Konuğum ve ben birkaç dakikalığına dışarı çıkacağız." Döndü, ofisinin kapısını aceleyle kilitledi. Anastasia'nın yanında durup incelediği şeylere baktı şöyle bir ve son derece rahatladı. "Dosyaları istediğin gibi inceleyebilirsin," dedi kendi kendini zorlayarak. "Roberts'a soracağın soruları biriktir. Yarım saat içinde geri döner kendisi."

"Teşekkür ederim, sorarım." Gülümsedi, amcası ve koridorda bekleyen iri yarı misafiri gidene kadar nefesini tuttu.

Ayak seslerinin uzaklaştığını duydu, kendini güvene almak için birkaç saniye daha bekledi.

Sonra, hemen eteğinin altından randevu defterini çıkardı ve girdileri taramaya başladı.

En baştan başlamak yerine bir hafta öncesine, 7 Ağustos'a odaklandı; gözüne çarpacak ve şüphe uyandıran malın sevkiyat tarihiyle ilişkili olacak bir isim görmeyi umut ediyordu.

Lyman'ın ismi birkaç kez geçiyordu, ama bu şaşılabilecek bir şey değildi. Aynı şekilde birkaç isim daha birkaç kez geçiyordu. Ama nedense bu isimler rakiplerinden daha fazla ücret talep eden nak- liyatçılarınkilerdi.

İki gün önce çalakalem yazılmış bir girdi dikkatini çekti: Rouge -Paris sevkiyatını alacak.

Daha fazla detay verilmemişti; bu tuhaftı çünkü defterdeki diğer girdiler son derece kapsamlı ve tam olarak yazılmıştı.

Ve düzgün bir el yazısıyla...

Bu da başka bir şeydi. George Amcasının kusursuz ve özenli bir şekilde yazdığı diğer girdilerinin aksine bu, düzgün değildi, tuhaf bir şekilde kargacık burgacık yazılmış harfler dip dibe duruyordu; amcası neredeyse bunları saklamak istiyormuş gibiydi.

Ki muhtemelen istiyordu.

Girdinin üzerindeki tarih 12 Ağustos'tu-malların battığı günden sadece bir gün sonra.

Paris. Bu yasadışı mallar oraya mı gidecekti. Ve eğer öyleyse Rouge kimdi?

Anastasia randevu defterinin sayfalarını hızlıca karıştırdı ve Rouge denen bu adam amcasından bir şeyler, Paris'e gönderilmesi gereken bir şeyler, beklerken gelişen diğer birkaç olaya işaret eden ve yine deminki gibi saklanmak istenmiş iki ek girdiyle daha karşılaştı.

Ama neydi bu şeyler?

Anastasia'nın kulağına koridordan gelen sesler çalındı ve randevu defterini çabucak eteklerinin altındaki gizli yere koydu. Bir saniye sonra Bay Roberts içeri girdiğinde Anastasia sakın bir şekilde faturalara göz gezdiriyordu.

"İhtiyacınız olan her şey elinizin altında mı leydim?" diye sordu adam çekingen bir tavırla.

"Evet." Anastasia minnettarlıkla gülümsedi adama. "Teşekkür ederim Bay Roberts. Ah, George Amca kısa bir süre sonra döneceğini söyledi. Gezintiye çıktığını söyledi Bay... Bay..." Yüzünü buruşturdu, misafirin adını hatırlamaya çalışıyordu. "Affedersiniz. İngiltere'ye döndüğümde beri o kadar çok kişiyle tanıştırıldım ki. Az önce buraya gelen hoş beyefendinin soyadını tamamen unuttum."

"Bates," diyerek yardım etti Roberts, masasındaki yerine geri otururken anladığını belirtircesine başını sallıyordu. "Bay Bates'le birlikte. Sulh yargıcı."

"Evet, doğru ya... Bay Bates." Bu isim kafasındaki yerine oturunca neredeyse yerinden zıplayacaktı Anastasia. Tabii ya. Bates -sulh yargıcı. George Amcasının yeğeninin ona doğru düzgün bakmasına izin vermeyişi boşuna değildi. Eğer adamı yakından görürse yeğeninin onu tanıyacağını ve bir sulh yargıcının bir ithalat-ihracat şirketini neden ziyaret ettiğini merak edeceğini biliyordu.

Bay Bates. Şimdi hatırlıyordu. Takdim balosunda yanına yanaştığı olası destekçilerden biri de oydu. Mali açıdan güvenilir ve güçlü bağlantıları vardı.

Ve dünkü toplantıda amcası Bay Lyman'la konuşurken duyduğu isim de ona aitti.

Anılarından ufak parçalar yerli yerine oturup da amcasının sözlerini hatırlarken yüksek sesle bağırmamak için kendini zor tuttu Anastasia.

O mallar bir servet değerindeydi, sen de gördün Bates'in mallar konusunda geldiği kaliteyi. Binlerce paund alabilirdik karşılığında. Binlerce. Ve Lyman, bu bizim son şansımızdı. Kahretsin ki son şansımızdı !

Bates. Damen'a amcasının konuşmalarını aktarırken bir türlü hatırlayamadığı şey bu isimdi.

Ve şimdi bunu hatırlayınca bir sürü yeni soru belirdi zihninde. Bir sulh yargıcının mal tedarik işiyle nasıl bir alakası olabilirdi ki? George Amcası ne tür bir çalıntı ya da yasadışı malın ticaretini yapıyordu ki Paris'ten Rouge isimli bir adama bunları yolluyordu? Değerli mücevherler mi? Afyon mu?

Bates'in bugünkü ziyaretinin ve huzursuzluğunun nedeninin de bu batan mallar olduğuna dair bahse girebilirdi Anastasia. Bates, George Amcasına tedarik ettiği şey her neyse bunun varacağı yere asla ulaşmayacağını yeni

öğrenmiş olmalıydı. Anastasia şakaklarına masaj yaptı. Tüm bu bilgileri özümsemek, güvendiği ve bugün öğrendiği şeylerden anlam çıkarmasına yardım edecek birisiyle bunları gözden geçirmek zorundaydı.

Damen.

Tam izin isteyip dışarı çıkmaya hazırlanıyordu ki birden randevu defterini hatırladı. Eğer onu yerine bırakmadan ofisten ayrılırsa amcası hiç şüphesiz geri gelir ve defterin kaybolduğunu fark ederdi. Sonra da yeğeninin bir işler karıştırdığını anlar, şüphe duymaya başlar ve sonuç olarak da Anastasia'nın şimdiye kadar başardığı her şeyi boşa giderdi.

Kanepede rahatça oturmaya devam etti. Sabırlı olmak ve ofisten ayrılmadan önce defteri yerine bırakmanın bir yolunu bulmak zorundaydı.

Bunu nasıl yapacağı ise tamamen ayrı bir meseleydi; o kahrolası şeyi almadan önce bu konuyu düşünseydim keşke, diye geçirdi içinden. Gerçi zamanı olmamıştı ki. Eğer her şeyi detaylı olarak düşünmek için bir dakika daha fazla geçirmiş olsa defteri alma fırsatı kaybolacaktı ve olası suç delili sayılabilecek girdileri görme şansını asla yakalayamayacaktı.

Ne yapıp edip amcasının dönüşü beklemek ve ofisine onunla birlikte girmek zorundaydı, sonra da randevu defterini masadaki yerine geri koyacaktı -amcası defterin kaybolduğunu fark etmeden.

Kaşınıyordu belki de, amcası Bates'le yaptığı hararetli tartışmanın ardından Tanrı bilir hangi lanet ruh halinde olacaktı?

Pekâlâ, bununla da başa çıkmak zorunda kalacaktı.

Başını öne eğip kaldığı yerden dosyaları karıştırmaya devam etti. Madem buraya çakılı kalmıştı en iyi şekilde değerlendirecekti vaktini. Zaman elverdiğince çok faturayı inceleyecekti.

Yirmi dakika sonra George hışımla ofise girdi, kaşlarını öfkeyle çatmıştı. Nefes nefese kalmıştı, sanki az önce koşuyordu ya da belki de hararetle tartışıyordu. Roberts ve Anastasia'ya neredeyse hiç bakmadan doğrudan kendi ofis kapısına yöneldi. Anahtarı kilide sokarken elleri titriyordu ve kapıyı açması için üç kez uğraşması gerekti.

Dışarı çıkmadan önce içki içiyordu ya da daha büyük olasılıkla içki içmek için can atıyor şu an, diye düşündü Anastasia.

İhtiyacı olan şey tam da buydu.

Kanepenin ucuna yaklaşp amcasının ofisinde birkaç adım atmasını bekledi. Sonra ayağa kalkıp elinden geldiğince sessiz bir şekilde amcasını takip etti.

Gerçekten de amcası odanın karşı tarafına geçmiş kendine konyak dolduruyordu.

Anastasia hiç duraklamadan eteğinin altındaki defteri çıkarıp sessizce masaya bıraktı.

"George Amca?" dedi, odaya yeni girmiş gibi yaparak. "İstediğim gibi inceleme yapmama izin verdiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Şirketimizin ne kadar geniş olduğunu öğrenmek heyecan vericiydi. "

George başını hızla çevirdi ve sanki iğrenç bir böceğe bakıyormuşçasına Anastasia'ya baktı. "Sabahının heyecan verici geçtiğine sevindim. Benimki öyle geçmedi de." Öfkesini yudumladığı konyakla boğdu, yeğenine karşı duyduğu açık düşmanlığı bastırmaya çalıştığı çok açıktı; bu düşmanca tavrın kökleri Anastasia'nın sadece iş konusundaki yeteneğini onaylamama konusundan çok daha sert, çok daha derin bir şeyde saklıydı. "Bugünlük bu kadar yeter mi yoksa dosyalama sistemimi ve çizelgemi daha fazla bozmak niyetinde misin?"

Anastasia görünür bir sıkıntıyla dudaklarını kemirdi. "Niyetim rahatsızlık vermek değildi. Ama belki de haklısınız. Belki de ziyaretimi fazla uzatıp sizi bıktırdım, özellikle de zavallı Bay Roberts'ı. Sabahtan beri benim için bir sürü şey yaptı, muhtemelen de kendi işini ihmal ederek." Omzunun üstünden dıştaki ofise baktı, suratında yalandan hüznü bir ifade vardı şimdi. "Konu hakkında düşündükçe, gitmemin daha iyi olacağına karar veriyorum."

George'un gözlerinde rahatladığını belirten kıvılcımlar çaktı. "Roberts'ın buna sevineceğine eminim. Bugün gözden geçirmemiz gereken bir sürü kâğıt var hala."

"O zaman ben yola koyulayım."

"Güzel. Arabayı al."

"Ama siz nasıl gideceksiniz eve?"

"Bir yolunu bulurum," dedi George hemen. "Sen git."

"Pekâlâ." Anastasia amcası fikrini değiştirmeden gitme niyetindeydi. "Bay Roberts'a teşekkür edip çıkıyorum."

Bir saat sonra Anastasia Lockewood Bankası'nın kapısından girdi.

Gözleri sabırsızca Graff'ı aradı etrafta, Damen'a geldiğini haber vermesini istiyordu.

Ama buna gerek kalmadı.

Damen bankada dolanıyordu, bakışları bir müşterilerine bir girişe gidiyordu.

Anastasia'yı gördüğü an kalabalıktan sıyrılıp genç kızın yanına geldi.

"İyi misin?"

"Evet. Konuşabilir miyiz?"

"Hemen." Damen Anastasia'nın kolunu tutup yönlendirdi, arka kapıdan geçip doğrudan Damen'in ofisine girdiler.

Genç adam kapıyı kapatıp kilitledi.

"Neler oldu?" diye sordu genç kıza dönünce. "Sabah kalktığımdan beri saate bakıp duruyorum. Aslında gece de endişeyle geçti. Gözümü bile kırpmadım. Buna asla razı olmamalıydım. Aldığın risk çok büyük."

"Ama buna değdi." Anastasia ileri atılıp genç adamın kollarından tuttu. "Damen, cevapları buldum. En azından bulduğumu düşünüyorum." Keşfettiği her şeyi çabucak anlattı; faturalardaki tuhaf çelişkilerden amcasının randevu defterindeki girdilere ve hepsinden önemli olan olaya kadar: Bates'in ziyareti ve bu ismin amcasının Lyman'la yaptığı konuşmada geçen isim olması - üstelik bu sulh yargıcının bu yasadışı işlere bir şekilde bulaşmış olması.

Damen'in kaşları duyduğu her kelimeyle biraz daha çatılıyordu. "Tamam," dedi Anastasia sözlerini bitirir bitirmez. "Bu işte senin rolün resmi olarak bitmiştir. Amcanın bulaştığı şey her neyse düşündüğümde daha ciddi ve hatta daha tehlikeli. Toplumdaki mevkilerini riske atan yargıçlar ve etkili iş adamları her şeyi göze alabilecek durumdadırlar. Bu adamlar köşeye sıkıştırıl- dıklarında kapana yakalanmış hayvanlar gibi tepki verirler. Tehdit edildiklerinde saldırırlar. Yeğenlerini hakir gören ve bir de bu yeğenlerin onların kuyusunu kazmada önemli bir rol oynadığını öğrenen vicdansız vikontlar da aynı şekilde davranırlar. Buradan sonrasını ben halledeceğim Stacie. Ciddiyim."

Anastasia heyecanla sordu. "Ne yapacaksın?"

"Şu Bates'i soruşturacağım. George'un yaptığı iş için ona bir şekilde karşılık verip vermediğini öğrenmek çok da zor olmamalı. Tahminim bu karşılığın parayla değil de yetkiyle verildiği; amcanın maddi anlamda çok da iyi olmadığını düşündüğümde böyle diyorum. Ama bir nüfuzu var ya da en azından unvanının bir nüfuzu var. Bates'in yetki alanının genişletilmesinde amcanın parmağı varsa hiç şaşımam."

"Çok mantıklı," diyerek hemfikir olduğunu belirtti Anastasia. "Peki ya Rouge? Onun hakkında nasıl bilgi toplayacağız?"

"Paris'teki tanıdıklarımdan birine haber gönderip neler öğrenebileceklerini göreceğim. Bu Rouge kimse bulmak zor olmamalı, özellikle de bizim onu aradığımızı bilmiyorsa." Damen Anastasia'nın anlattıklarının geri kalanını düşününce dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Bahsettiğin şirketlere gelince,

yani diğerlerinden daha yüksek ücret alanlara, tahminimce, ya amcanın suç ortakları o faturaları şişirip fazla parayı amcanla bölüşüyor ya da söz konusu şirketler bu kirli işe yatırım yapıyorlar; her iki durumda da amcan kazandığı paranın belli bir yüzdesini onların şişirilmiş faturalarına ödeme yaparak harcıyor."

"Bir diğer deyişle Colby ve Oğulları'ndan, büyükbabamın şirketinden zimmetine para geçiriyor." Anastasia boğazının öfkeyle yandığını hissetti.

"Evet, amcan adi suçlunun teki, o ve alçak ortakları da. Adi bir suçlu ve tehlikeli de."

Damen'ın sesindeki endişe Anastasia'nın öfkesini dağıtmış, yerine kaygı gelmişti. "Benim için endişeleniyorsun," dedi sessizce.

"Hem de nasıl... Büyükbaban hayatta olsaydı o da endişelenirdi. Paranın yeri doldurulabilir. Ama insanlarınki dolmaz. Ayrıca, Colby ve Oğulları'nın mali açıdan tehlikede olmadığını birinci elden biliyorum. Diğer yandan sen, tamamen başka bir konusun. Şu andan itibaren Medford Malikânesi'nin duvarlarının izin verdiği kadar uzak duracaksın amcandan. Breanna için de aynı şeyi öneriyorum, gerçi George'un ondan şüphe duyacağını sanmıyorum. Sadece uzak dur amcandan. Onun evinde yaşa, yine orada yemek ye ama mesafenı koru. Colby ve Oğulları'na da gitme artık, tartışmaya neden olacak meydan okumalar da yok. Ve kandırmacalar da."

Damen'ın son söylediği Anastasia'nın başını kaldırmasına neden oldu. "Eğer Breanna ve benim yer değiştirmemden bahsediyorsan, bu kandırmacayı sona erdirmemizin tek yolu senin ziyaretlerini sonlandırman. İstedığın bu mu?"

Damen'ın çenesinde bir kas seğirdi. "İstemediğimi biliyorsun." Anastasia'yı kendine çekti ve genç kızın saçlarına gömdü dudaklarını. "Senden uzak kalamam, kalmayacağım da."

"Ben de senden uzak kalamam." Genç kız alnını Damen'ın göğsüne yasladı. "George Amcamın oyunumuzu anlamadığından emin olmak zorundayız. Çünkü sen onu hapse attıracak delilleri toplayana kadar amcam Breanna için tehdit oluşturmaya devam edecek. Özellikle de şimdi, yani Breanna'yla olan sözde samimiyetin amcamın tek umut kaynağıyken. Eğer senle Breanna için bir gelecek söz konusu olmadığını fark edecek olursa..." Anastasia iç çekti. "Neler yapacağını düşünmek bile istemiyorum."

"Ya onu bu yalana inandırmak için ne kadar büyük bir oyun oynadığınızı fark ederse? O zaman Breanna'ya ne yapar?"

Sessizlik.

Damen genç kızı daha da sıkı sardı. "O kanıtlara ulaşmam lazım, çabucak. Senin ve Breanna'nın güvenliğini sağlamanın ve yaşamak istediğimiz geleceğe başlamanın tek yolu bu." Anastasia derin bir nefes alıp Damen'ın kollarından

ayrıldı ve masaya doğru yürüdü.

Onun bu ani hareketi ofis kapısının hemen dışında duran kişiyi şaşırtmıştı.

Gerginlik dalga dalga sardı içini, duvara iyice yapıştı; koşarak kaçmam gerekebilir diye bekledi. Ama gerekmedi. Ofis kapısı kapalı kalmaya devam etti. Daha da güzeli içerden gelen ve o ana kadar zor duyulan sesler artık daha net, daha yüksek geliyordu.

"Stacie? Ne oldu şimdi?" Dinlendiğinin farkında olmayan Damen Anastasia'nın yanına yürüyüp onu kendine bakması için çevirdi.

Anastasia gözlerini sınıksıkı kapadı, Damen'in ağzından çıkan kelimelerin avutuculuğuna ne kadar ihtiyacı olduğunu, onunla bir gelecek kurmanın kulağa ne kadar harika geldiğini açık- layabilseydim keşke, diye geçirdi içinden. "Geleceğimizi anlat bana."

Damen ne demek istediğini anlamıştı, çünkü parmaklarını genç kızın saçlarından geçirmiş, sonra da ensesini okşamıştı. "Sonra. Şimdilik göstermeyi tercih ederim."

"Bu cennet olur benim için," dedi nefes nefese, sırtının ürperdiğini hissediyordu. "Anlatmandan çok daha harika olur. Amcam ve onun bulaştığı suçları konuşmaktan çok daha iyi olur kesinlikle. Ve Breanna'yla benim yer değiştirerek maruz kaldığımız tehlikeler hakkında bana nutuk çekmenden çok çok daha iyi."

Damen Anastasia'nın başını kendinden uzaklaştırdı, âteşli bakışları genç kıza yakıcı bir yoğunlukla bakıyordu. "Keşke seni bu kadar çok arzulamasaydım," diye mırıldandı. "Çünkü sen ne kadar ısrarla aksini iddia etsen de içgüdülerim sana nutuk çekmeye devam etmem gerektiğini haykırıyor. Breanna ve senin bu çılgınlığı sonlandırmanızı, ziyaretlerim sırasında birbirinizin yerine geçmeyi bırakmanızın zamanı geldi de geçiyor bile. Canım benim, ateşle oynuyorsunuz."

"Mmm," diye mırıldandı Anastasia, Damen'in sözlerini yarı dikkatle dinliyordu. Hala, Damen'in yaşayacakları şeyleri gösterme konusundaki sözünü düşünmekteydi. Başını çevirdi ve dudakları Damen'in boğazına sürtündü. "Ateşle oynamak-belki de öyle, ateşle oynuyorum. Neyse ki, sadece seninleyken alev alıyorum."

Damen'in kasları gerildi. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Ne olmuş yani?" Genç kızın parmakları Damen'in kravatına gidip düğümü çözdü. "İşe yarıyor ama değil mi?"

"Evet, yarıyor. Kahretsin ki çok iyi yarıyor hem de."

"Güzel," dedi Anastasia nefes nefese, Damen'in boğazını öperken. "Çünkü amcam hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum, en azından şimdilik."

Aslında hiç konuşmak istemiyorum."

Damen boğazından gelen bir inlemeyle Anastasia'nın başını geriye attı ve dudaklarını onunkilere yaklaştırdı. "Beni çıldırtıyorsun," diye mırıldandı genç kızın dudaklarına. "Aynı anda seni hem korumak hem de soluksuz bırakmak istiyorum. Aramızdaki bütün engelleri kaldırıp ikimiz de nefes alamayacak hale gelene kadar sevişmek istiyorum seninle."

"Himm, bu sonuncusu muhteşem geliyor kulağa," diye mırıldandı Anastasia, ellerini Damen'in yeleğinin altına sokup keten gömleği üzerinde kaydırıldı. "Korkunç derecede yanlış ama muhteşem yine de."

"Bu tartışma bitmedi," diye uyardı Damen, parmakları kendiliğinden Anastasia'nın sırtına gidip elbisesinin düğmelerini açtı. Açgözlülükle genç kızın korsesini aşağı indirince göğüslerinin üst kısmını açmış oldu. "Anlaşıldı mı?" Dudakları kombinezonu üzerine yakıcı öpücükler konduruyor, şeritleri teker teker açarken daha aşağılara iniyordu. "Birlikte olabilmemiz için farklı bir plan bulmak zorundayız -katlanabileceğim bir plan."

Anastasia Damen'in dokunuşlarından, tüm bedenini sarıp sarmalayan, aklındaki diğer her şeyi silip geçen alev dalgasından hoşlanmış, Damen'i daha da çekmişti kendine. "Anlaşıldı," diyebilirdi. "Bu konuyu tartışıp çözeceğiz -daha sonra." Huzursuzca kıpırdandı Anastasia, kombinezonunun kısıtlayıcılığından kurtulmak için yanıp tutuşuyordu.

Kapının dışındaki adam duruşunu dikleştirdi ve bir adım uzaklaştı kapıdan. Öğrenmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Daha fazla oyalanmasına gerek yoktu, hele de burada geçirdiği her saniye fark, edilme riskini artırırken. Ayrıca kapının diğer tarafında neler olup bittiğini tahmin etmek için münecim olmaya gerek yoktu.

Kimse tarafından fark edilmediğinden emin olmak için etrafına bakındı ve yalnız başına kalabileceği bir köşe aramaya koyuldu. Akli hızla çalışıyor, zamanın çok kıymetli olduğunu hatırlatıyordu ona. Hemen bir not gönderip bu gece bir buluşma ayarlayacaktı.

Az önce duydukları, her şeyi açıklıyordu. Medford'un söylediklerinin aksini düşündürten içgüdülerinin onu yanıltmadığını keşfettiğine memnun oldu. Leydi Anastasia ve Lord Sheldrake hakkında yanılmamıştı.

Medford'a gelince, pekâlâ, alacağı haberlere mutlu olmayacağı kesindi. Özellikle de her zamanki ulakları Kıta'dan gelen ve vikontun almaktan korktuğu mektubu malikâneye götürmek üzere yola çıkmışken.

Bir gecede iki kötü haber...

Adam kaşlarını çatı. Ah, ne de olsa vikontu gülümsetmek onun işi değildi. İşi ona bilgi vermektir.

Bunları düşünürken boş odaya adımını atıp kapıyı sessizce kapadı.

Damen'ın ofisinde ise Anastasia şu an yaşadıkları dışındaki her şeye karşı ilgisizdi ve sabırsızlanıyordu artık. Arkasına uzanıp kombinezonunun son şeridini de çözdü ve giysiği omuzlarından aşağı indirdi.

Damen Anastasia'nın güzelliğini seyretti doya doya, duman rengine dönen gözleri genç kızın kalbinin deli gibi atmasına neden oluyordu.

"Beni tehlikeli uçurumlara itiyorsun," diye fısıldadı boğuk bir sesle ve genç kızın sızlayan göğüs uçlarından birini ağzına aldı. "Belki de çok tehlikeli."

"Umrumba değil." Anastasia'nın sırtındaki kavis daha da artmış, kendini Damen'a daha fazla yaklaştırmıştı; genç adamın her temasında titriyordu. "Bir kereliğine düşünmek istemiyorum. Bu şey bizi nereye götürürse oraya gitmek istiyorum. Ve oraya gittiğimizde, durmanı istemiyorum."

Damen fark edilebilir şekilde ürperdi birden. Anastasia'yı belinden kavrayıp masasının kenarına çarpına kadar geri geri götürdü, sonra da masanın üzerine oturttu genç kığı. Aceleyle Anastasia'nın eteklerini kaldırdı ve genç kığın bacakları arasına geçti. "Durmayacağım." diyerek yemin etti boğuk bir sesle. "Duramam." İşaret parmağıyla Anastasia'nın çenesini kaldırdı ve başını tekrar eğip dudaklarını yavaş, sıcak ve derin bir öpücükle birleştirdi. Dili Anastasia'nın diliyle buluştu, açık bir sahiplenme vardı hareketlerinde; parmaklarını Anastasia'nın saçlarına dolayıp başını avuçları arasına aldı, hareket etmesini istemiyordu.

Hareket etmek o an Anastasia'nın aklından geçen son şeydi.

Yumuşak bir inilti çıktı ağzından ve Damen'ın bedeninden yayılan sıcaklığa daha da sokuldu; genç adamın iradesini test ettiğini biliyordu ve bunun yok olmasını yarı bir umutla bekliyordu.

Damen'ın iradesi neredeyse kayboluyordu.

Anastasia'nın elbisesinin ince katlarını kavrayıp daha yukarı çekti; şimdi avuç içi jartiyerli bacaklarında geziniyordu. Öpüşmeye, genç kığın dudaklarını adeta yemeye, daha önce kendine izin vermediği bir yoğunlukla onu tüketmeye devam ediyordu. Anastasia'nın ismini mırıldanırken parmakları daha yukarılara kaydđ ve jartiyerin bitip genç kığın çıplak teninin başladığı yeri buldu.

"Damen." Anastasia genç adama tutundu, onun ne yapacağını sezmişti ve bunu yapması için sabırsızlanıyordu.

"Bunu istiyor musun?" dedi genç kığın dudaklarına, nefes nefese kalmış bir sesle.

"Evet. Lütfen. Evet." Başını çıldırmışçasına sallıyordu Anastasia; kalçaları içgüdüsel olarak Damen'a doğru gidiyor, dokunması için adeta sessizce yalvarıyordu.

Damen'in eli kışkırtıcı bir şekilde son santimi de geçip genç kızın bacakları arasındaki parlak tutamları buldu. Sonra, parmakları dudakları araladı ve dokunuşu için adeta yalvaran hassas bölgeyi okşadı.

Anastasia nefes alamadığını sandı. Sanki zaman durmuştu; tüm algıları Damen'in ateşli okşayışlarına odaklandı. Damen'in inlediğini duydu, genç adamın tüm bedenini esir alan titremeyi hissetti. Tek bildiği, içinde dayanılmaz bir coşkunun, bedenini saran ıslak bir sıcaklığın, çöreklenmekte olan bir ihtiyacın, aynı anda hem bir uyanışının hem de boşluğun var olduğuydu.

"İpek," dedi Damen nefes nefese genç kızın dudaklarına. "Sıcak, kusursuz ipek... Tanrım, içinde olmak istiyorum." Parmakları dediğini yapıp Anastasia'nın ılık ıslaklığına kaydı; onu okşuyor, keşfediyordu şimdi; genç kızın arzuyla nabız gibi atan tomurcuğu etrafında daireler çizmek için dışarı çıkıyordu sadece.

Anastasia Damen'in aralanmış dudaklarına doğru inilti çıkarıyor, bacaklarını utanmazca aralayıp Damen'in eline doğru daha da itiyordu kendini; ama yeterince yakınlaşamıyor, bedeninde Damen'in varlığını tamamiyle derinleştiremiyordu.

Damen bir şekilde anlamıştı Anastasia'nın istediğini.

Parmakları dışarı çıktı, sonra tekrar içeri girdi; bu kez içeri giriş çıkışları dayanılmaz bir ritim oluşturuyor, daha hızlı hareket edip daha derinlere gidiyordu; Anastasia'nın tam merkezinde çöreklenmiş dayanılmaz gerginliğe doğru itiliyordu. Aynı anda başparmağı o küçük gergin tomurcuğu buldu ve ayartıcı bir şekilde etrafında daireler çizmeye başladı, tekrar tekrar.

Birden Anastasia'nın gözlerinin önünde parlak renkli toplar patlamaya başladı ve tüm bedeni kasılıp şiddetle sarsıldı, milyonlarca küçük, pırıltılı parçaya bölündü. Dudaklarını Damen'in dudaklarından ayırıp yüzünü genç adamın omzuna gömdüğünde tüm bedeni kasılıyor, inleyişleri Damen'in yünlü ceketıyla bastırılıyordu. Damen, Anastasia kollarında dağılırken onu daha sıkı sardı ve son kasılma da kaybolup gidene ve genç kız kendini iyice bırakana kadar, içindeki her şey eriyip hiçliğe karışincaya kadar parmaklarıyla ona zevk vermeye devam etti.

Uzaktan bankanın cılız sesleri süzülerek yavaş yavaş bilincine akmaya başladı ve Anastasia tekrar nerede olduğunun farkına vardı. Damen onu kucaklamış; sırtını yavaş, rahatlatıcı hareketlerle okşuyor, başını nazikçe öpüyordu; o da hızlı ve hırıltılı bir şekilde nefes alıp veriyordu.

Anastasia güçlükle başını kaldırıp Damen'in gözlerinde yanan alevlere baktı. "Tanrım," diye fısıldadı, sesi de kalp atışı gibi düzensizdi. "Bu... "

"Akıl almaz bir şeydi," diyerek Anastasia'nın cümlesini tamamladı Damen, genç kızın yanaklarına düşmüş birkaç nemli saç tutamını düzeltirken. "Bu

kelimelerle anlatılamayacak bir şeydi, en çılgın hayallerimi bile aşan bir şey. Ve sadece bir başlangıçtı bu Stacie. Daha fazlası var, çok daha fazlası."

Anastasia Damen'in sesindeki gerginliği fark etti ve bakışları kendiliğinden genç adamın önüne indi. Bariz şekilde ortada olan şişkinliği görünce, her ne kadar bu konularda tecrübeli olmasa da, bunun ne demek olduğunu anladı. "Ama sen..."

"Bundan ölmem merak etme, en azından şimdilik." Damen genç kızın suratındaki üzgün ifadeyi görünce gülümsedi. "Ben bencil bir adam değilim sevgilim. Güven bana. İçimdeki bu sonu gelmeyen arzuya daha fazla direnmeyip son hücreme kadar sana akmak istiyorum. Ama ofisimde geçireceğimiz birkaç çalıntı dakikadan daha fazlasını istiyorum. Benim olduğun zaman..." Gözlerinde genç kızın içine işleyen bir ışıltı vardı. "Gitmene izin vermek gibi bir niyetim olmayacak. Asla. Sana geleceğimizi anlatmamı istemiştin. Peki, şimdi anlatıyorum. Seninle evleneceğim Anastasia. Parmağında benim yüzüğüm olacak ve hem Tanrı'nın hem de bütün insanlığın huzurunda sana duyduğum aşkı ilan edeceğim. Ve bu delilik geride kalır kalmaz yapacağım bunları, ondan sonra hiçbir şey ve hiç kimse beni durduramayacak."

Anastasia'nın gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu. "Anlattığın bu ortaklıkta söz sahibi olabilecek miyim peki?" diye sordu titreyen, cılız bir sesle.

"Tek bir kelime... Tek bir kelime söylemeye hakkın var." Heyecanlı bir şekilde gülümsedi Anastasia. "Pekâlâ. O zaman o kelimeyi söylüyorum: evet. Az önce söylediğin her şeye evet. İstedtiğin ama henüz anlatmadığın diğer şeylere de evet. Evet."

öâc

George bu kirli mekâna ilk kez muhbirinden önce geliyordu. Gerçi kendisi erken çıkmıştı evden. Genelde cep saatine sık sık bakar, gerekli olduğundan bir dakika önce bile buluşma yerine gitmezdi. Ama bu gece saatine bakmak aklına gelmemişti bile. Rouge'un notu zihnini fena halde meşgul etmekteydi.

Daha iyi bir zamanda gelemezdi yani bu not da.

Günü sinir bozucu geçmişti. Kâbuslarında Anastasia'yı üzerinde değişiklik yapılmış faturalarını keşfederken, sonra bunları yetkililere sunarken görerek geçirdiği uykusuz bir gecenin ardından, yine onunla Londra'ya kadar birlikte gitmek, sanki oraya aitmiş gibi onu Colby ve Oğulları'na götürmek zorunda

kalmıştı. Sonra bunlar da yetmezmiş gibi o fahişenin şirkette iyice yayılıp dosya dosya inceleme yapmasını seyretmişti zorla.

Bates'in gelmesi de tuz biber ekmişti bunların üstüne.

Malların battığını öğrenmek için bula bula o günü bulmuştu aptal herif. Onu sakinleştirip kimliğinin gizli kalacağı ve batan malların kayıtlarında adının asla geçmeyeceği konusunda ikna etmesi bir saatini almıştı neredeyse.

Ancak Bates'le uğraşmak telaş vermekten çok can sıkıcı ve zaman alıcıydı. George yargıcın asla ihanet etmeyeceğini biliyordu. Adam bulunduğu mevkiden gayet memnundu. Adı lekelenmediği sürece işbirliğine devam edip çenesini kapalı tutacaktı.

Telaş verici olay Anastasia'nın Bates'i tanıma ve bir sulh yargıcının bir ithalat-ihracat şirketinin ofisine sanki paramı burada mı düşürdüm acaba der gibi aceleyle girmesinin nedenini merak etme olasılığıydı.

Bunun arkasından gelecek soruların düşüncesi bile George'un yüreğini sıkıştırmaya yetmişti.

Neyse ki Bates'i çok iyi saklamıştı, bir de Anastasia'nın onunla sadece bir kez, takdim balosunda karşılaştığı düşünülecek olursa tanınmayacak kadar uzaktaydı adam. Zaten Anastasia baloda da sadece banka girişimi için maddi destek isteyecek kadar konuşmuştu sulh yargıcıyla.

Yine de kendi kendini kutlamanın zamanı değildi. O kahrolası herifin Colby ve Oğulları'na kaç ziyaret daha yapmayı düşündüğünü ve Anastasia'nın da düşünmesine ve kafasında sorular belirmesine neden olacak kaç ziyaretçinin daha şirkete geleceğini kim bilebilirdi ki?

Anastasia'nın bir şeyler daha öğrenmesine ne kadar kalmıştı?

Kahretsin, keşke yanmasını istemediğim bir mum gibi söndürebilsem onu, diye geçirdi içinden.

Eve gitmişti ve akşam yemeğini yemeden doğrudan çalışma odasına geçip konyak içmeye başlamıştı. Anne'in minyatür portresini çekmecedan çıkarıp eklemleri bembeyaz olana kadar sımsıkı kavramış ve kendini unutana kadar içerken kadına sövüp durmuştu.

O sırada ulak gelmişti.

George neredeyse adamın üstüne atlayıp mektubu almış ve masasına geri dönmüştü, ardından içindeki büyük öfkeyle mektubu parçalayarak açarken kâğıdı ikiye bölmüştü.

Neyse ki yazılanlar hala okunabiliyordu. Rouge'un bunları yazacağını hiç beklememişti.

Mektubu beş kez baştan sona okumuştı ve ikinci not geldiğinde neredeyse tamamen ayılmıştı.

Notun acil olduğu, önemsememezlik edilemeyeceği hissediliyordu. Yazılanlara göre gece saat tam birde her zamanki yerde olması gerekiyordu ve planlarını, bakış açısını, hayatını değiştirebilecek bir bilgi alacaktı.

Ve işte gelmişti şimdi, saat on iki buçuğa geliyordu; o yüzden muhbiri gelmeden önce Rouge'un mektubunu bir kez daha okuyup üzerinde düşünebilirdi.

Birahanenin uzak köşesindeki rahatsız, çürümüş sandalyelerden birine oturup mektubu tekrar açtı ve hiç beklemediği haberleri yeniden okudu.

Normalde, bu olanlardan sonra bağlantımızı koparmam gerekirdi, çünkü söz verdiğin bu olağanüstü mallar hiçbir zaman ulaşmadı bana. Ancak şartlar sana son bir şans daha vermeme olanak tanıyor. Şans bu ya, çok özel zevklere sahip olan ve anlamadığım bir şekilde aceleci davranan zengin bir müşteri geldi geçenlerde. Olağanüstü ya da değil, önceki malların arasından hiçbirisi ona uymazdı. Özetlemek gerekirse bu adam nadir bir güzelliğe sahip ve iyi terbiye görmüş birini istiyor; terbiyeli olduğu kadar el değmemiş de olacak. Konuşmasıyla, davranışlarıyla, yetişme tarzıyla tam bir leydi istiyor. Ve bir hafta içinde burada olması gerek, çünkü adam onu da alıp Hindistan 'a doğru yola çıkacak. Bu kız için de yüklü miktarda para ödemeye razı. Senin kazancın elli bin paund ve iş ilişkimizin devam etmesi olacak; gönderdiğin kız müşterimin ihtiyacını tam olarak karşılırsa daha fazlasını da alırsın. Geçmişte gönderdiğin kenar mahalle dilberlerinden birini yollamayı düşünme bile. Eğer böyle bir şey yaparsan gönderdiğin kız bir kenara atılır, ödeme de yapılmaz ve iş bağlantımız kalıcı olarak sona erer.

Göndereceğin malı bu hafta içinde bekliyorum. Aksi takdirde bu mektup seninle son iletişime geçişim olarak kalır. -M. Rouge-

George kara kara düşünerek etrafa bakıyor, eline verilen bu sürpriz fırsatı düşünüyordu. Elli bin paund -müthiş bir para. Kesinlikle borçlarının bir kısmını ödemesine, hayatının parçalara ayrılmasını engellemeye yeterdi bu miktar.

Ve hepsi tek bir kız karşılığında.

Ama böyle bir kızı nereden bulacaktı ki -orta malı olmuş bir fahişe değil de bir leydi? Ah, Bates'in son bulduğu kızlar da sıra dışıydı -temiz, çekici, öncekilere göre biraz daha kibar ve daha az kullanılmış. Ama yine de fakir, eğitimsiz ve nereden geldikleri belli olmayan kızlardı.

İyi terbiye görmüş, genç bir leydi... Bu tamamen başka bir meseleydi. O kalibrede birini nasıl bulacaktı ki? Sadece kibar, güzel ve el değmemiş olması yetmiyordu; aynı zamanda kalıcı olarak ortadan kaybolduğunda onu merak edecek tanıdıklarının da olmaması gerekiyordu.

Bu iş için en uygun aday aklına birden geldiğinde dudakları korkunç bir gülümsemeyle kıvrıldı; aslında uygun olmasa bile en azından gerçekten göndermek istediği bir genç kız vardı.

Anastasia.

Bu sabah kızın önünde el pençe divan durmak zorunda kalışı, tek istediği kendi elleriyle onu boğmakken tüm o dosyaları onun önüne sunması aklına her geldiğinde... Midesi bulanıyordu. Hayatındaki çirkin ve acı veren her şeyin simgesi idi bu kız -Anne'in Henry'yle birleşmesinin simgesi, Henry'nin mirasının gaspçısı, işlerine burnunu sokan cadı.

Anastasia'nın ondan alamadığı tek şey Sheldrake'ti. Markinin Breanna'ya âşık olduğu kesin bir şeydi. Anastasia şükretsin ki, George'a kalsa Paris'e giden gemide olacaktı şimdi.

Onu zengin bir adamın orospusu olarak göndermek ne kadar da zevk verecekti - hem intikamını alacak, hem de bu arada yüklü miktarda bir para alıp Henry'nin mal varlığını yeniden kazanacaktı.

Mantığı devreye girdi o anda. Bu olasılık her ne kadar cazip gelse de cevap bekleyen pek çok soru, gizlenmesi gereken pek çok iz olacaktı. Ve tüm bunları halletmek için çok az süresi vardı.

Yine de bu fikir çok cazip geliyordu.

"Medford. Bu gece erkencisin."

George'un düşünceleri muhbirinin gelmesiyle bölündü, adam karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Evet, şey, ulağın bugün daha erken saatlerde getirdiği mektubu düşünüyordum. Aslında, yanımda getirdim onu da. Tekrar okumam gerekiyordu."

"Çok mu kötü?"

"Beklediğim gibi değil diyelim." George mektubu katlayıp zarfına geri koydu. "Her neyse notunda hiç olmadığı kadar acil bir şeyler olduğu yazıyordu. Neler oldu?"

"Bir sürü şey." Adam öne doğru eğildi, her zamanki gibi purosunu yakmak için bile beklememişti. "Yeğenin bugün bankadaydı yine."

George gerildi. "Bu imkânsız. Tüm sabahı şirkette..." Sesi giderek cılızlaştı. "Ne zaman geldi?"

"Öğlen saatleriydi. Ve yarım kalan mantık yürütmeni tamamlayayım, Colby ve Oğulları'ndan çıkıp doğrudan bankaya geldi. Sheldrake'le yaptığı görüşmede bunu açıkça belirtti."

"Görüştüler mi?"

"Ah, hem de nasıl." Huzursuzca öksürdü adam. "Sheldrake onu bekliyordu zaten. Beklemekten de fazlası. Volta atıyordu resmen. Öğleden sonraki

toplantılarının hepsini iptal etmişti, böylece yeğenin ne zaman gelirse gelsin müsait olacaktı. Anastasia bankaya adımını atar atmaz, ofisine götürdü onu."

"Ve?" George midesinin düğümlendiğini hissedebiliyordu.

"Ve ortalık sakinleşir sakinleşmez arkalarından gittim. Bankanın gürültüsü ve kapının kalın olması yüzünden konuşmaların ilk kısmını kaçırdım. Ama son kısmı çok iyi duyduğuma eminim."

"Kedinin fareyle oynadığı gibi oynamayı bırak benimle," dedi George sert bir ses tonuyla. "Ne duydun anlat."

"Evvela, hayatlarının geri kalanını beraber geçirmek için planlar yapan iki insan vardı."

Aralarında ölüm sessizliği vardı şimdi. Sonra: "Açıklasan iyi edersin."

"Yeğenin ve Sheldrake mihrapta yemin etmeyi planlıyorlar. Senin onu kızınla evlendirme planın asla gerçekleşmeyecek."

"Ama evime yaptığı ziyaretler... Yürüyüşlere çıkmaları... Ona bakışları..."

"Baktığı Breanna değil, Anastasia." Birden neden olacağı öfkenin büyüklüğünün farkına varan adam purosunu yakmaya karar verdi. Puroyu dudaklarının arasına yerleştirip titreyen ellerle yaktı. "Kızın ve yeğenin sana oyun oynuyorlar," diyerek devam etti, sesini olabildiğince alçak tutmaya çalışıyordu. "Sheldrake ne zaman ziyarete gelse birbirlerinin yerine geçiyorlardı. Bu şekilde Anastasia markiyle senden bir müdahale gelmeden görüşebiliyordu, ne de olsa sen onla gezenin Breanna olduğuna inanıyordun."

"Ne?" George'un yüzünü öfke bürümüştü. "Şimdi sen..."

"Dahası var." Adam purosunu söndürüp bir başkasını yaktı. "Besbelli ki Anastasia'nın senin hakkında şüpheleri var. Senin yasadışı bir işe karıştığınla ilgili bir şeyler söyledi. Ne olduğundan emin değilim, sadece yasadışı bir şeyler olduğunu söyledi. Bu şey her neyse onu telaşlandırmış."

George etrafındaki her şeyin döndüğünü hissediyordu. "Ve bunu Sheldrake'e söyledi mi?"

"Ona ne söylediğini bilmiyorum. Dediğim gibi konuşmalarının başını duyamadım. Ve sonunda... Şey, pek de konuştukları söylenemezdi. İkisi... Başka şeyler yapmakla meşguldüler diyelim."

"Buna inanamıyorum." George eliyle yüzünü kapadı, kalbi güm güm atıyordu. "Bunları Sheldrake'in ofisinde mi yaptılar?" Zihni cevabı bekleyecek kadar uzun süre boş kalamayacaktı. "Ve Sheldrake -Anastasia'nın şüpheleri konusunda ne dedi? Ona inandı mı?"

Adam omuzlarını silkti. "Daha çok kızların neler karıştırdığını fark etmen durumunda olacaklardan endişe duyuyordu. Senin öfkeleneneğini biliyordu."

George dudaklarını ıslattı; panik, buzlu bir dalga gibi tüm bedenini yıkıyordu sanki. Dalga onu içine çekmişti ve George debeleniyor, tutunacak bir destek arıyordu. Çılgın gibi bakan gözleri mekânda gezindi ama gördüğü tek şey hayatının mahvolduğuydu.

Sorular birbiri ardına patlak veriyor, kendilerini duyurmak için adeta haykırıyorlardı. Bu çılgınlığın hangi kısmına öncelikle odaklanmalıydı? İlk önce ne yapmalıydı? Anastasia ne kadar şey biliyordu? Ofisinde neler öğrenmişti? Ofisinde öğrenmiş olmalıydı, değil mi? Bates'i tanımış mıydı? Dosyalarda bir şey bulmuş muydu? Ve Sheldrake'e ne kadarını anlatmıştı? Onu ikna edecek kadarını mı? Bankaya yaptığı ziyaretin nedeni Colby ve Oğulları'ndaki zimmetine geçirme olaylarını bildirmek miydi yoksa bu daha önceden o ve Sheldrake arasında ayarlanmış bir randevu muydu?"

Bu sonuncu soru George'un kafasındaki kontrol edilemez öfkenin patlamasına, paniğinin yerini öfkenin almasına neden oldu.

Küçük sürtük. Tüm bu zaman boyunca... Sheldrake'i ayartıp Medford Malikânesi'nin gizli yerlerine çekmişti. Breanna'yı da kendine yardım etmesi için ikna edip... George'un kendini ve servetini düzene koymasına için sahip olduğu son şansı da yerle bir etmişti.

Henry'nin mal varlığı... Babasının serveti... Şirket... Şimdi de Sheldrake...

Mutlak ve tüketici bir nefret içinde kaynamaya başladı; bu nefret dinmiyor, dışarı taşıyordu. Hissettiği panik ve korkunun tüm izlerini yok edip içini kendi yoğunluğuyla dolduruyordu bu nefret.

Ve tam o anda George kararını verdi.

Bu fahişeyi cehenneme yollayacaktı.

"Medford, sana bir içki ısmarlayayım." George'u suratındaki ifadeleri, renginin değiştiğini gören adam bardaki kadına işaret edip masaya iki ale getirmesini istedi.

Kadın hemen söyleneni yaptı.

"Şuraya bırak," dedi adam ve kupayı George'a doğru itti. "Tadının nasıl olduğu umrumda bile değil. İçkiye ihtiyacın var."

"Haklısın," dedi George tuhaf, gergin bir ses tonuyla; kupanın kulpundan tutmadan önce boş gözlerle uzun uzun baktı, sonra da tüm içkiyi birkaç yudumda bitirdi. "İçkiye ihtiyacım var, daha fazlasına. O ahlaksız fahişe kazandığını sanıyor, her şeyi aldığını sanıyor. Tamam, öyle olmadığını öğrenecek şimdi. O benim hayatımı mahvetmeden ben onun öldüğünü görecek. Öldüğünü..." Kupayı sertçe masaya vurdu, şaşırılmış bir şekilde kendilerine bakan birkaç denizciden çekinmemişti. Bu noktadan sonra buradakiler tarafından tanınıp tanınmaması zerre kadar umrunda değildi.

"Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" diye dikkatlice sordu muhbiri.

Soru George'un kafasında tuhaf bir şekilde yankılandı. Yardım? Hayır, yardıma ihtiyacı yoktu. Anastasia'nın ölmesine ihtiyacı vardı ama -ölmesine ve tüm o tehditlerini ve anılarını da beraberinde götürmesine. Sonra, her şey yoluna girerdi.

"Medford?" dedi diğer adam ısrarla.

"Hayır," diye cevapladı George. "Yardım edemezsin. Tabii insan öldürmek uzmanlık alanına giriyorsa başka. Çünkü benim hayatta kalmam Anastasia'nın zamansız bir şekilde ölmesine bağlı. İlgini çekti mi bu konu?" diye de küçümseyerek ekledi.

Ağır bir sessizlik çöktü ortama, bu sırada adam parmağını kupasının ağzında gezdiriyordu düşünceli bir şekilde.

"Aslında, sana yardımcı olabilirim," dedi alçak, ciddi bir ses tonuyla. "Tam ihtiyacın olan birini tanıyorum. İşinde çok iyidir ve çok da aranan biri."

George içtiği alenin midesine giderken geçtiği her yeri yaktığını hissetti. Ale güçlüydü, evet, ama algılarını o kadar da köreltmemişti. "Katil bir tanıdığın mı var?"

"Şansa bak ki evet."

"Nereden tanıyorsun?"

"Önemli değil. Önemli olan eğer yeğeninin ölmesini cidden istiyorsan onuna iletişime geçebileceğim."

- "Ciddi mi?" George'un gözlerinde saf kinin pırıltıları yanıp söndü. "Hayatımda daha önce hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Zaten hiç doğmamalıydı o kız. Hiçbir şeyi onun varlığını yeryüzünden silmek, ortadan kaldırmak istediğim kadar istemiyorum." Sesi cümlelerin sonlarına doğru cılızlaştı, kendi sorununa yine kendi kendine çözüm buluyordu. Çabucak Rouge'un mektubunu çıkardı, çoktan ezberlediği cümlelere tekrar göz attı. "Yapabilirim," diye mırıldandı yüksek sesle. "Onu ortadan kaldırabilir, ondan sonsuza kadar kurtulabilirim -ve bu arada da zengin olabilirim. Sahip olduğum kısıtlı zamanı ve ikna etmek zorunda olduğum insanların sayısını - özellikle de Sheldrake'i- düşününce biraz zor olacak bu. Ama bir yolunu bulacağım. Bulmak zorundayım." Zafer kazanmışçasına kahkaha attı. "Sonunda intikamımı alacağım."

Muhbiri kaşlarını çatı. "Neden bahsediyorsun böyle? Ne yapmayı düşünüyorsun?"

George'un dudaklarında gevrek bir gülümseme belirdi. "Bir taşla çok kuş vurmayı düşünüyorum -aynı anda hem kayıplarımı telafi edeceğim, hem

şirketimi ve kardeşimin mirasını yeniden kazanacağım hem de Breanna'nın Sheldrake'in hayatındaki yerini kesinleştirip o kahrolası yeğenimi de hak ettiği cehenneme postalayacağım."

"Kulağa karmaşık geliyor. Benim önerimden daha karmaşık."

"Ama çok daha kazançlı..." George arkasına yaslanıp ayağa kalktı ve Rouge'un mektubunu zarfına koydu tekrar. "Verdiğin bilgiler için teşekkürler. Haberleşelim."

Muhbiri de yavaşça ayağa kalktı, George'un aklının başında olup olmadığından emin değilmiş gibi bakıyordu adama. "Ne yaptığının farkında olduğunu varsayıyorum," dedi en sonunda." Ama fikrini değiştirecek olursan... "

"Sana hemen haber veririm." George zarfı ikiye katlayıp ceketinin cebine koydu. "İyi geceler."

En uygun plan buydu.

Ne yazık ki, her dönemeçte karşısına çıkan engeller onla dalga geçiyordu sanki.

Çalışma odasına kapanan George gece, uzun saatler boyunca volta attı; bir içkisinden yudumluyor, bir Anne'in portresine bakıp küfürler savuruyordu.

Birahane de aklına geldiğinde her şey çok basit görünmüştü -Anastasia'yı postalayacak, zaten kendinin olan şeylere yeniden sahip olacak ve hayatı boyunca, aldığı intikamın tadını çıkaracaktı.

Ancak, o zamandan beri, ayık olduğu sürelerde planı her açıdan incelemiş, sonra tekrar tekrar içki kadehlerine gömülmüştü. Sarhoş ya da ayık olması fark etmiyordu. Her şeyi gizleyen, bütün parçaları bir araya getiren bir çözüm bulamıyordu.

İlk önce, Anastasia'nın İngiltere'de rahat edemediğini, dünyanın geri kalanını görmek için bir gemiyle açıldığını duyurmaya niyetlenmişti. Ama bu şekilde, Breanna ve Sheldrake'i onun bir elveda bile demeden, aniden ayrıldığına ikna edemezdi. Ayrıca, Fenshaw onlardan daha kolay ikna olsa ve Anastasia'nın öylece gittiğine inansa bile, Henry'nin mirasını George'a aktarma konusunda eli kolu bağlı kalabilirdi. Avukat bunu ancak Anastasia ölürse yapabilirdi.

Rouge o teklifi yapmamış olsaydı George bunu yapmaktan, yeğenini öldürmekten büyük keyif alırdı.

Ama şimdi değil.

Eğer katili kiralamış ve Anastasia'yı öldürmesi için ona emir vermiş olsa

Rouge'un ricasını yerine getirme şansını ortadan kaldırmış olurdu. Bu fikir de Henry'nin parasını sonsuza kadar kaybetme fikri kadar tahammül edilemezdi. Ve sadece kazanacağı elli bin paund yüzünden değil Rouge'la iş ilişkilerinin devam etmesi yüzünden de önemliydi bu.

Anastasia'ya olacaklar da cabasıydı tabii.

Belki de yüzüncü kez Anne'in portresini eline alıp karşısındaki güzel yüz hatlarına baktı sert sert. Anne'in kızının bir fahişe olması ne kadar da uygun olurdu. Tıpkı annesi gibi; kendinden hoşlandığını söyleyip sonra da erkek kardeşi için onu terk eden kadın gibi. Pekâlâ, işte tarih yine tekerrür etmek üzereydi. Pek çok yönden hem de. Çünkü kendinin Dorothy'ye, yani istemediği kıza- kalması gibi Sheldrake de aynı şekilde istemediği kuzenle, Breanna'yla evlenecekti. Anastasia gittiğinde de avuntuyu onun kuzeninde bulacak ve sonunda onunla evlenecekti.

Sheldrake.

George portreyi hızla masaya indirdi ve parmaklarını saçlarından geçirdi. Marki ne kadar şeyi biliyordu? Daha da önemlisi, Anastasia'nın söylediklerinin ne kadarına inanmıştı?

Hiçbirine, diyerek belki de onuncu kez kendi kendine güvence verdi. Sheldrake gerçeği, ya da gerçeğin bir kısmını bilse bile çoktan yetkililerin kapısına dayanmış olurdu. Anastasia'nın şüphelendiği şey her neyse kanıtlarıyla ispat edemeyeceği, sadece önemsiz bir önseziden ibaret bir şey olmalıydı.

Yine de, onu ne kadar çabuk postalarsa o kadar daha iyiydi. Çünkü Anastasia'yı tanıyordu, o kanıtı bulana kadar rahat durmazdı.

Onu öldürmeden ölümünün getireceği kazançlardan faydalanmanın bir yolu olmalıydı.

Gerçekten de var, diye düşündü George birden. Anastasia'nın ölümü için bir senaryo yazacak, o hala hayattayken ve Rouge'un müşterisinin yatağını ısıtırken George herkesi onun öldüğüne ikna edecek ve ödülleri de toplayacaktı.

Zavallı Anastasia. Gerçekten ölmeyecekti, ama ölmeyi dileyecek durumda olacaktı.

George çirkin bir kahkaha attı, planın parçaları yerli yerine oturdukça içtiği konyanın tüm etkileri de yavaş yavaş kayboluyordu.

Bates. Bates'le başlayacaktı. Ondan sonrası kolaydı.

George daha şafak sökmeden çalışma odasından çıktı, aylardır her şeyin bu kadar kontrolünde olduğunu hissetmemişti. Doğrudan antreye gidip bir el hareketiyle Wells'i çağırdı.

"Evet, lordum?" dedi kâhya nazikçe, Lord Medford'un darmadağın haline bakmamaya çalışıyordu.

"Wells, benim için bir şey yapmanı istiyorum." Notu kâhyanın eline tutuşturdu. "Bunun derhal Bates'e iletilmesi lazım. Onun bir saat içinde burada olmasını istiyorum. Geldiği zaman da doğrudan çalışma odama gönder." Anlamalı bir sessizlik oldu. "Sulh yargıcının geldiğinden kimsenin haberi olmaması lazım. Aslında..." Çenesini düşünceli bir şekilde kaşıdı. "Bates geldiğinde Breanna ve Anastasia'nın tavlada, ya da uzaktaki bahçelerde ya da yine uzak bir yerlerde olmalarını sağla. Kahvaltılarını da oralarda servis yaptır gerekirse. Bates'in ziyareti sırasında onları malikânede istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Bir an Wells hiçbir şey söylemedi. Sonra başını salladı. "Evet, efendim."

Anastasia tüm gece gözünü bile kırpmamıştı.

O ve Breanna gece üç buçuğa kadar konuşmuşlar, Anastasia'nın o randevu defterinde bulduklarını tahlil edip bunların Bates'in ziyareti ve şu gizemli Rouge'la ilişkisini bulmaya çalışmışlardı. Her ne kadar işleri -şimdilik- Damen'in ellerine bırakmayı mantıklı bulsalar da elleri kolları bağlı durmak sinirlerini bozuyordu. Yine de olasılıkları, seçenekleri ve tehlikeleri ele alırken zihinlerinin deli gibi çalışmasına engel olamadılar. Patlamaya hazır bir olayın eşiğinde durduklarını ve bunu engellemenin tek yolunun gözlerini ve kulaklarını dört açmak olduğunu hissetmekten alıkoyamadılar kendilerini. Tamam, olayları aktif bir şekilde araştırmak için daha mantıklı ve güvenli olan seçim Damen olabilirdi, ama burada yaşayanlar da ikisiydi.

Şafak sökmeden birkaç saat önce ikisi de kendi odalarına çekilip biraz dinlenmeye, sonra da şafak söktüğünde bahçelerde uzun bir yürüyüş yaparken konuşmalarına devam etmeye karar verdiler.

Anastasia uyuyamamıştı.

Sonunda uyumaya çalışmaktan vazgeçip yatağından çıkmış ve komodininin çekmecesinde duran ufak, süslü kutuyu çıkarmıştı. Kutuyu açıp anne ve babasından kalan yadigârları ve Breanna'dan on yıl boyunca gelen mektupları incelerken şefkatle gülümsedi, sonra büyükbabasının verdiği kıymetli altın parayı çıkardı bunların arasından. Büyükbabasının bunu vermesinin üzerinden bir ömür geçmişti sanki.

Ne yapmalıyım büyükbaba, diye düşündü sessizce. Yatağından ayrılıp pencerenin önüne geçmişti; önündeki manzarayı izliyor, avucundaki parayı sımsıkı tutuyordu. Biliyorum, sen babam ve George Amcam arasındaki düşmanlığı fark etmiştin, ama olayların bu dereceye geleceğini düşünmüş müydün hiç?

Paraya bakıp Medford Malikânesi'nin çok sevdiği kabartmasına dokundu, sonra Colby aile ismine işaret eden zarif mührü okşamak için paranın diğer

tarafını çevirdi.

Amcası bu aile ismini mahvetmeye kararlıydı.

"Görüyorum ki sen de uyuyamamışsın." Breanna kuzeninin arkasından gelip Anastasia'nın elinde tuttuğu şeyi görünce iç çekti. "Ben de bütün gece kendi paramı elimden düşürmedim, cevapları bulmada yardımcı olabilir diye umut ederek."

"Yardımcı oldu mu peki?" diye sordu Stacie, yumuşak bir sesle.

"Sanırım bunu kendi başımıza yapmak zorundayız."

"Bence de." Anastasia manzaraya bakmaya devam etti, o ve Breanna küçük birer kızken oyun oynadıkları güzel yerleri inceledi, sonra başını kaldırıp gökyüzüne baktı. "O bize güveniyor Breanna," diye mırıldandı. "Yukarılarda bir yerlerden büyükbabamız bizi seyrediyor ve işleri yoluna koyacağımız konusunda bize güveniyor."

"Bunu başaracağız da." Breanna da Anastasia gibi gökyüzüne bakıyordu. "O bize inanıyor Stacie. Bu paraları veriş, o güven fonunu bize bırakış... Bunlar büyükbabamızın bize olan derin inancını her zaman hatırlayacağımızı garanti altına almasının bir yolu."

"Biliyorum," diye cevapladı Anastasia. "Sadece keşke..." Sözlerini tamamlayamadı, çok uzun zaman önce kendilerine söylenen şeylerin anıları zihnine üşüşmüştü birden.

Siz olağanüstü derecede özelsiniz. Babalarınızın başaramadıklarını ve çok daha fazlasını başaracağınızdan hiç şüphem yok. Anastasia büyükbabasının sesini sanki yanında duruyormuş gibi, paraları Breanna ve ona verdiği zamanki gibi duyabiliyordu. Keşke hedefinize giden yolları daha da kolaylaştırabilsem.

"Keşke hedefinize giden yolları daha da kolaylaştırabilsem." diye tekrarladı yüksek sesle. "Büyükbabamız paraları verirken böyle söylemişti. Sanki durumların böyle karmaşık hale geleceğini o zamandan hissetmişti - bunları birinci elden görecektik kadar yaşayamamasına rağmen."

"Onun babamın nefretinin ne kadar derin olduğunu fark etmesi beni şaşırtmazdı," diye mırıldandı Breanna da, Anastasia'nın sözleri onun da geçmişi hatırlamasına neden olmuştu. "Büyükbabam olağanüstü bir adamdı. Bizi kendimizden bile daha iyi tanırdı sanki."

"Gerçekten de öyleydi. Bizim hatalarımızı, erdemlerimizi, hatta hayallerimizi bilirdi."

Anastasia'nın sesindeki titremeyi duyan Breanna bilerek konuyu yumuşatmaya karar verdi.

"Hayallerimizden bahsetmişken, büyükbabamın son derece memnun

olacağı şeylerden biri de sen ve Damen olurdu, buna eminim. Senin için daha kusursuz birini, seni nadiren de olsa gerçekten hizaya sokmayı becebilecek bir adamı seçemezdi."

Bu "nadiren de olsa" ifadesi Anastasia'nın sırtmasına neden olmuştu. "Ben onu hizaya sokmadığım zamanları kastediyorsun. Ama haklısın. Büyükbabam memnun olurdu. O ve babam Damen'a çok saygı duyarlardı. Eminim, hayatlarımızı birleştirme fikrimizi takdir ederlerdi." Anastasia bir an tereddüt ettikten sonra kuzenine döndü. "Breanna, dün gece konunun ciddiyetinden dolayı bundan bahsetmemiştim. Yine de bunu ilk senin öğrenmeni isterim -Damen bana evlenme teklifi etti. Hemen evlenmeyeceğiz tabii ki," diye de ekledi hemen. "Bu kâbus arkamızda kalana kadar böyle bir şey olamaz."

Breanna kuzenine çoktan sarılmıştı bile. "İşte, duymak istediğim haber bu. Ve tüm bu işleri çabucak çözmemiz için bir neden daha. Ne kadar da güzel bir gelin olacaksın," diye ekledi, gözyaşlarını silmek için geri çekilirken. "Gerçi tüm tören ve ziyafet boyunca gelinliğini yırtmadan ya da saçlarını bozmadan nasıl duracaksın merak ediyorum."

"Ben şüpheliyim." diyerek cevap verdi Anastasia, Breanna'nın elini sımsıkı tutarak. "Baş nedimem olunca durumu kurtarırım; yani baş nedimem olursun, değil mi?"

"Elbette olurum." Breanna sakinleşerek derin bir nefes aldı. "Yapmamız gereken bir sürü plan var. Öncelikle, Damen'ın babamın neler karıştırdığını bulmasına yardımcı olmak için bir çare düşünmeliyiz. Ardından, hazırlık yapmamız gereken bir düşün var." Parmak uçlarıyla Anastasia'nın parasına dokundu. "Bu hazineyi yerine kaldır. Üstümüzü giyinip yürüyüşe çıkmak için geç bile kaldık. Bir şeylerle karşılaşacağımıza dair bir his var içimde."

Paranın rahatlatıcı şeklinin tadını çıkaran Anastasia büyükbabalarının varlığını gerçekten de hissedebiliyordu; yaşlı adam sanki bu hediyeyle sevgisini ve gücünü de vermişti onlara. "Biliyor musun Breanna? Ben de aynı şeyleri hissediyorum."

Wells huzursuzdu.

Anastasia bunu Breanna'yla birlikte koridorun diğer ucundan onu gördükleri an fark etmişti.

Breanna da bunu fark edince kuzenine soran gözlerle baktı, Anastasia ise omuzlarını silkti.

Kesinlikle yanlış bir şeyler vardı.

Wells asla böyle huzursuz olmazdı.

"Wells? İyi misin?" diye sordu Anastasia giriş kapısına yaklaştıklarında.

Kâhya irkilmişti, kızları ayırt etmek için dikkatlice bakarken kaşları çatıldı.

"Ben? Evet, Bayan Stacie, iyiyim. Aslında ikinizi düşünüyordum tam da, sizi uyandırsam haddimi açmış olur muyum diye merak ediyordum."

"Söz konusu biz olduğumuzda asla haddini aşmazsın. Ama bizi uyandırmanı gerektirecek bir neden mi vardı; yani özel bir neden?

"Hayır, hayır. Sadece bugün hava çok güzel, doğu tarafındaki bahçede özel bir kahvaltı yapmayı tercih edebileceğinizi düşündüm. Hemen şimdi, güneş harikulade bir şekilde kendini gösterirken... "

"Anlıyorum." Breanna, adamın tuhaf davranışının nedenini çözmek için açıkça süzüyordu onu. "Ne tesadüf, Stacie ve ben de tam bahsettiğin yere doğru yürüyüşe çıkacaktık. Orada kahvaltı etmek çok hoş olurdu. Wells, iyi hissettiğinden eminsin, değil mi?"

Dudaklarını birbirine bastıran kâhya başını salladı. "Oldukça iyiyim Bayan Breanna, teşekkür ederim." Birkaç saniye durakladı. "Ancak ikiniz için endişeleniyorum. Çok bitkin görünüyorsunuz."

"Sanırım öyle. Gecenin çoğunu ayakta geçirdik." Breanna bir an tereddüt edip kuzenine baktı.

"Aklımızda bir sürü şey var," diye ekledi Anastasia da. Wells'in konuşmayı belli bir konuya çekmeye çalıştığı gibi garip bir his vardı içinde.

"O zaman bir yürüyüş iyi gelecektir ikinize de," dedi kâhya, gözlüklerini düzeltti ve kolundaki ufak bir söküşü inceliyormuş gibi yaptı. "Ve her şey istendiği gibi olacak, zamanlama yani. Siz birkaç saatliğine çıkmış olacaksınız, bu da beyefendilere toplantılarını yapmaları için epey zaman tanıyacaktır."

"Hangi beyefendilere? Ne toplantısı?" Anastasia kâhyanın sözleri üzerine soruları sıralayıvermişti.

Wells başını yavaşça kaldırıp Anastasia'nın yüzüne baktı. "Gerçekten söyleyemem Bayan Stacie. Misafirimizin kim olduğunu ya da ne zaman geleceğini kimsenin bilmemesi gerekiyor. Benim işim sessiz kalıp amcanızın rica ettiği mahremiyetin sağlandığından emin olmak. İkinizin de malikânedен uzakta olması lazım, yarım saat sonradan başlamak üzere." Bunları söyledikten sonra ellerini arkasında kavuşturdu, tüm o huzursuzluğu kaybolmuştu sanki. "Bana söyleneni yaptım. Buna karşılık nasıl davranacağınız ise tamamen size kalmış."

Anastasia'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bize burada kalmamızı tavsiye ediyorsunuz," dedi nefes nefese. "George Amcamın kiminle ve hangi konuyu görüşeceğini bilmemiz gerektiğini düşünüyorsun."

"Büyükbabanız sabahın erken saatlerini çok severdi," dedi Wells. "Her zaman, en iyi keşiflerini o saatlerde, dünya henüz düşünme gücünü azaltmamışken yaptığını söylerdi."

"Sen de bunu söylüyorsun," dedi Breanna.

Wells'in bakışları iki kız üzerinde dolaştı, sesi çok hafif de olsa titriyordu. "Siz ikiniz büyükbabanızın hayat ışığıydınız. Hiçbir şey sizin güvenliğinizi sağlamaktan daha önemli değildi onun için. Ne görev, ne inanç, hatta ne de sadakat. Hiçbir şey."

Anastasia içinden geldiği gibi davranıp ileri bir adım attı ve kâhyayı yanağından öptü. "Teşekkürler Wells. Büyükbabam senin gibi bir çalışanı olduğu için çok şanslıydı. Biz de öyle."

Wells güçlükle yutkundu. "Dikkatli olun," diye uyardı. "İkiniz de."

"Endişelenme, oluruz."

Wells'in yüz ifadesi neşeye yumuşadı. "İkiniz kapı dinlemede ustaydınız her zaman. Sanırım hala da öylesiniz."

Anastasia ve Breanna'nın kapı dinlemedeki ustalıkları konusunda asla şüpheye düşülemezdi, en azından ikisi öyle düşünüyorlardı.

Yine de ustalıkla yaptıkları bu işi gerçekleştirmeden önce almaları gereken önlemler vardı.

Wells'i korumak ve işlerin planladıktan gibi ilerlediğinden emin olmak için malikâneden o saniye ayrıldılar; sabah saatlerinin geri kalan saatlerini orada dolaşarak ve kahvaltı yaparak geçirmeye karar vermişler gibi doğru bahçelerinin olduğu tarafa doğru yürümeye başladılar.

Ama George'un çalışma odasının penceresinden görülemeyecek kadar uzaklaştıklarında malikâneye koşarak geri döndüler. Tabii ki ön kapıdan girmek yerine çalışanların girişinden gizlice içeri süzöldüler.

Oradan antreye gelip ana koridorun hemen aşağısındaki duvar girintisine saklandılar. Bekleyip iki kişinin ayak seslerini duyana kadar etrafı dinlediler; ayak seslerinden biri Wells'e, diğeri de bilmedikleri misafire aitti. Ayrıca Wells'in kibar bir ses tonuyla misafire kendini takip etmesini söylediğini de duyuyorlardı. Kâhya, adamı George'un çalışma odası tarafına yönlendirirken kızlara da haber vermiş oluyordu kesinlikle.

Ayak sesleri gittikçe daha uzaktan geliyordu. Dakikalar sonra Wells yürümeye başladı yeniden, bu kez tek başınaydı. Kızların durduğu yerden sadece birkaç metre uzakta durup mendilini çıkardı. Bunu ikiye katlayıp iki kez çok sesli bir şekilde burnunu sildi, sonra yoluna devam etti.

Anastasia, içinde büyüyen gerginliğe rağmen gülmemek için dudaklarını

ısırmak zorunda kaldı. "Sanırım bu işaret bizim içindi," dedi fısıldayarak.

Breanna başını salladı, o da Anastasia'yla aynı durumdaydı. "Bir dakika daha bekleyelim, Wells'e işinin başına dönmesi için gerekli süreyi verdiğimizden emin olmak için. Eğer bir şeyler ters giderse onun başının belaya girmesini istemiyorum."

"Tamam."

Nefeslerini tutup altmışa kadar yavaşça saydılar. Sonra parmak uçlarında koridor boyunca yürüyüp George'un çalışma odasına giden koridora döndüler.

Çalışma odasının önünde durup kulaklarını kapalı kapıya iyice yapıştırdılar.

"Hayır, içki istemiyorum," diyerek itiraz etti boğuk gelen ses. "Soruma bir cevap istiyorum. Sabahın altısında beni ne hakla buraya sürüklüyorsun?"

"Bu sesi tanıyorum," diye mırıldandı Anastasia. "Daha geçenlerde duydum"

"Seni buraya sürükledim, çünkü tüm sorunlarıma tek bir çözüm buldum," dedi George cevaben. "İkimiz de üstümüze düşen ufak tefek şeyleri yerine getirirsek bir haftada durumlarımız çok daha iyi hale gelecek."

"Nasıl olacak bu? Daha dün sana tedarik ettiğim malların hepsinin geri dönüşü olmayacak şekilde kaybedildiğini söyledin bana."

"Bates," dedi Anastasia kararlı bir ses tonuyla. "Sulh yargıcı. George Amcamın konuştuğu kişi o."

"Sana ne anlattığımı biliyorum Bates," diyerek Anastasia'yı onaylamış oldu George. "Ama işler o zamandan beri değişti. Her şey değişti."

"Umrumda değil. Her gece yorgun düşünceye kadar endişelenmekten, sabah kalktığımda hapse girmek yerine yine işime gideyim diye dua etmekten bıktım artık. Düşündüğün şey neyse beni bu işte sayma Medford."

Bates konuşurken ayak sesleri de daha net gelmeye başlamıştı.

Kızlar gerildi, fırlayıp kaçmak için hazırlandılar.

"Bunu yapamam." George'un buz gibi sözleri yargıcın durmasına neden oldu. "Ve bu çalışma odasından dışarı çıkmanı önermem. Çünkü eğer gidersen en son tedarik ettiğin mallarla ve tabii ki öncekilerle de olan bağıını kanıtlayacak kayıtları ortaya çıkarmak zorunda kalırım." Durdu. "Ah, görüyorum ki dikkatini çekebildim. Bu kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Sanki seçeneğim mi var?" diyerek sertçe karşılık verdi Bates. "Benden ne istiyorsun, onu söyle. Ve bir parti mal daha istemesen iyi olur, çünkü kaynaklarım tükenmiş durumda."

"Hayır, hayır, bu kez malı kendim tedarik ettim. Şans bu ya, bu kez tek bir kız gerekiyor, bir sürü değil. Ve en mükemmelini buldum."

"O zaman bana neden ihtiyacın var?" Bates'in hem cesareti kırılmıştı, hem de şaşkındı.

"Çünkü bu işi başarmak için biraz yaratıcılık gerekiyor. Ve bunu yapmak için de senin işbirliğine ihtiyacım var." Bir kadehin tıngırtı sesi geldi, hayır, bir fincanla fincan tabağının sesiydi. George bu kez içki içmiyordu. "Bildiğin gibi geçen gün Meade'in hizmetlerinin devam edeceğini garanti altına aldım. Bu özel görev için ona özellikle ihtiyacımız olacak. Meade kaptanımız olacak. Lyman gemiyi ve tabii ki geminin varış noktasını başka bir yermiş gibi gösteren sahte kayıtları sağlayacak. Ve ben de yolcuyu ayarlayacağım."

"Neden bahsediyorsun Tanrı aşkına? Ne sahte kaydı? Ve benim buradaki rolüm ne?"

"Tam o kısma geliyordum. Ne yazık ki İngiltere'den Amerika'ya gitmek üzere yola çıkan gemimiz fırtınalı denizlerle karşılaşacak; burada Amerika sahte varış noktamız oluyor. Ne yazık ki memleket hasreti çeken ve sert dalgalar gemiyi vurduğunda güvertede gezmekte olan yolcumuz Meade'in tüm çabalarına rağmen gemiden düşüp boğulacak. Son derece üzgün olan Meade yanında yolcumuzun kişisel eşyalarıyla birlikte tekrar Londra'ya dönecek; bu eşyaları kolaylıkla tedarik edebilirim. Bu noktada sen de yolcumuzun ölü olduğunu ilan edeceksin. Ve güneş bir kez daha parlayacak."

"Amerika." Sinirli bir şekilde güldü Bates. "Bu gemi gerçekte nereye gitmiş olacak?"

"Her zamanki gibi Paris'e. Rouge'a malı teslim etmek için."

"Demek mal Bir diğer deyişle kız gerçekte boğulmayacak. O..." Uzun, gergin bir süre boyunca durdu, sanki soracağı sorunun cevabını çoktan tahmin etmişti. "Paris'e gönderdiğin kız kim?"

"Ah Bates. Bunu sormak zorunda hissetmene şaşırdım."

"Tanrım, Medford. Yapamazsın."

"Yapamaz mıyım?" Acı bir gülüş kaçtı George'un dudaklarından. "Henry'nin mirasını, Rouge'un cömert ödemesini ve mükemmel damadı elde edeceğim, hem de tek bir işle. Kimi mi gönderiyorum? Ah, tabii ki, yeğenim Anastasia'yı."

Anastasia'nın yüzü kireç gibi oldu, çığlık atmamak için eliyle ağzını kapadı hemen.

George Amcası kadın satıyordu. Ve bir sonraki kurban da kendisiydi.

Breanna'nın "Ah, aman Tanrım," dediğini duydu. Çok kısa bir süre sonra Breanna kuzeninin kollarını sımsıkı tutup onu sertçe sarstı. "Stacie, haydi. Buradan gitmemiz lazım. Gitmemiz lazım - hemen"

Anastasia yaşadığı şok tüm vücudunu ele geçirirken başını çevirip boş gözlerle Breanna'ya baktı.

Birden kuzenin sözleri kafasına girdi ve hayata döndü yeniden.

Ses çıkarmamak için eteklerini toplayarak Breanna'nın önünden yürümeye başladı. Koridorun yarısını parmak uçlarında geçtiler, sonra tüm tedbirleri bırakarak merdivenlere kadar son hızlarıyla koştular, merdivenleri üçer beşer çıkıp Anastasia'nın odasına giden koridora yürüdüler hızla.

Breanna odanın kapısını kapatıp kocaman gözlerle kuzenine baktı.

"Neler olduğunu anladın mı? Daha da kötüsü, neler olacağını?" Parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Az önce duyduklarıma inanamıyorum, babamın neler yapabileceğine..."

Öğrendiklerinin şoku yavaşça silinmeye başladığında Anastasia aklının tekrar devreye girdiğini hissetti. "Böyle bir şey olacağından asla şüphelenmemiştim." Anastasia derin bir nefes aldı. "Kadınlar... Bu adam resmen işportacı gibi satışa çıkarıyor kadınları, onları mal gibi satıyor." Kuzenine öğrendiğini belirten bir bakış fırlattı. "Kaç masum kıza bunu yaptığını düşünmek bile istemiyorum."

"Görünüşe göre bir sürü kıza. En azından Bates'in dediğine göre."

"Bates," diye tekrarladı Anastasia, tiksinierek. "Yani... Bilmesi lazım. Sonuçta kızları bulan o. Bu, çok zalimce." Sanki amcasının iğrenç emellerden korunmak istercesine kollarıyla sardı kendi kendini, ürpermişti. "Ve kârlı," diye devam etti acı bir ses tonuyla. "Benim durumumda ise uzun zamandır devam eden maddi düşüşünü telafi etmenin en harika yolu."

"Ah, Stacie." Breanna sanki hastaymış gibi görünüyordu. "Öyle üzgünüm

ki. Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Sakin özür dileyeyim falan deme. İkimiz de her zaman biliyoruz ki sen ve George Amcamın paylaştığınız tek şey kan bağı. Sen ona hiç ama hiç benzemiyorsun. Ve kişiliğinin, ne yaptığının sorumluluğu da bir tek ona ait." Anastasia parmaklarını birbirine geçirmiş, içinde bulundukları zor durumu düşünüyordu. "Bunun üzerine saatlerce konuşabiliriz ve muhtemelen bir sürü eksik detay olduğunu görürüz yine de. Ne yazık ki, zamanım azalıyor gibi görünüyor. Sanırım Meade ve gemisi kısa süre sonra yola çıkacak, George Amcam amacına ulaşırsa ben de o gemide olacağım tabii."

"Hiç de bile, amacına ulaşamayacak." Breanna odanın diğer tarafına koşup Anastasia'nın bavullarını ve gardırobundan da giysilerini teker teker çıkardı. "Medford Malikânesi'nden gidiyorsun. Bugün. Hemen."

Anastasia kaşlarını çatıp eliyle Breanna'yı durdurdu. "Ne yapacağım - kaçmak mı? Bunu yapamam. Ne de seni burada bu canavarla tek başına bırakırım."

Breanna Anastasia'ya bakıp duruşunu düzeltti, son derece kararlı olduğu zamanlarda yaptığı gibi ellerini beline koymuş duruyordu. "Tek başıma olmayacağım. Wells var ve üstelik o da babamdan şüpheleniyor. Ayrıca bir ev dolusu çalışan var ve gerekirse hepsi de yardımına koşarlar. Sana gelince, bence babamla arana ne kadar mesafe koyarsan o kadar güvende olursun. Bay Fenshaw'ya git ve seni uygun bir hana yerleştirmesini iste, sonra..." Anastasia'nın gözlerinde parıltıyı görünce durakladı. "Bir planın var senin," dedi yüksek sesle. "Nedir?"

"Bir kalem ve kâğıda ihtiyacım var." Anastasia masaya geçip kalem ve kâğıdı çıkardı. "Babana bir not yazacağım. Sonra eşyalarımı toplamanda sana yardım edeceğim. Bir saat içinde de buradan gideceğim."

"Not mu? Ne diyeceksin?"

"Yeni bankamın açılışını idare etmek üzere yola çıkacağımı."

Breanna şaşırmıştı. "Philadelphia'ya mı?"

"Aynen." Anastasia hafifçe gülümsedi. "Her yeni iş, düzgün bir başlangıç yapıldığından emin olunması için denetlenmeye ihtiyaç duyar. Ve ben bunu biliyorsam baban da bunu biliyordur. Aslında," diyerek düşünceli bir şekilde ekledi, yazmaya başlarken. "Planım için ona teşekkür etmeliyim. Ne de olsa benim Amerika'ya dönmem gerektiği fikrini ilk ortaya atan oydu, sözde yani."

"Sözde yani." Breanna kaşlarını çatarak kuzeninin yüzünü incelemeye başladı. "O zaman gerçekten ayrılıyorsun İngiltere'den."

"Hayır, kesinlikle." Anastasia yanında oturan kuzenine göz ucuyla baktı. "Seni, büyükbabamızın bizim için istediği şeyleri terk edeceğimi mi sandın

gerçekten -hem de şimdi, her şey yüzümüze patlamak üzereyken?"

"Gerçekten? Hayır, sanmamıştım." Merakla Anastasia'ya baktı. "Nereye gitmeyi düşünüyorsun, ya da zaten tahmin ettiğim yere mi gidiyorsun?"

"Tahminin doğru ama ben yine de söyleyeyim. Damen'a gidiyorum."

"Biliyordum." Breanna kuzeninin omzunun üstünden bakıp yazdıklarını okudu. "Ah, babama Philadelphia'ya Damen'ın isteği üzerine gittiğini yazmışsın. Bu babamın inanabileceği bir şey. Ne de olsa bu girişime yatırılan paranın yarısı Damen'a ait."

"Aynen." Anastasia durup kaşlarını çatı. "Damen'a hemen ulaşmam lazım; sadece beni saklamak amacıyla düzenlemeler yapması için değil hem de George Amcama söylediklerimi öğrenmesi ye böylece de ona göre davranabilmesi için."

"Öyleyse doğrudan bankaya gideceksin."

Anastasia başını kararlılıkla salladı. "Hikâyemin doğruluğunu anlamaya karar verirse George Amcamın bunu takip etmesi çok kolay olur. Hemen arabacısına sorar, o da beni Lockewood Bankası'na götürdüğünü söyler. Hem ülkeden ayrılıyorsam neden oraya gideyim ki? Hayır, Damen'a bir not yollayıp limanda benle buluşmasını söyleyeceğim. George Amcamın arabacısından beni oraya götürmesini isteyeceğim. Böylelikle her şey akla uygun görünecek."

"Güzel. Ben de mesajı Damen'a ulaştırmanın bir yolunu bulayım."

"Ah, hayır. Seni bu işe bulaştırmak ihtiyacımız olan son şey. Wells bu işi hızlı bir şekilde ve gizlice halleder. Babanın notunu yazmayı bitirir bitirmez Damen'a yazarım. Malikânedan ayrılırken iki notu da Wells'e veririm, önce hemen Damen'ın notunu göndermesini, biraz bekledikten sonra da George Amcama yazdığım notu vermesini isterim. Çok kısa bir süre sonra Damen limanda olur zaten."

"Ama yeterince kısa bir sürede değil." Breanna kaşlarını çatı. "O liman güvenli değil."

"Güpegündüz bir şey olmaz. Depolar vızır vızır işliyor olur."

"Ama o vızır vızır işleyen insanlar arasında Meade denen o adam gibi serseriler de olacaktır," diyerek karşı çıktı Breanna.

"Şunu kabul et Stacie; sen genç bir kızsın, güzelsin ve yalnızsın." Masaya eğilip başka bir kâğıt çıkardı ve masada kendine yer açması için Anastasia'ya işaret etti. "Sen babama yazdığın notu bitiriyorsun. Ben Damen'a yazarım. Sonra sen eşyalarını toplarken notu Wells'e veririm. Wells sen arabaya binmeden notun Londra'ya doğru yola çıktığından emin olur. Biraz da şansımızın yardımıyla, sen limana vardığında Damen seni bekliyor

olur."

Anastasia gönülsüzce başını salladı. "Haklısın." Bir dakika tereddüt etti, kuzeninin bu işteki durumunu düşünürken dudaklarını kemirip kuzenine baktı. "O tabancayı kütüphaneden aldın, değil mi?"

Breanna başını salladı, kuzenine bakmak için yavaşça başını kaldırdı. "Komodinimde duruyor."

"Güzel. Her zaman yanında dursun."

Stacie..

Anastasia Breanna'nın yapacağı tüm itirazları savuşturmak için elini salladı. "Baban güvenilirmez biri. Para kazanmak için kadın sattığına göre gerçekten de öyle olmalı. Benim böyle birden gidişime nasıl tepki vereceğini bilemeyiz. Beklediği gibi para kazanamayacağını düşününce panikleyebilir ya da intikam almak için yapacağı bu hastalıklı girişimden kurtulduğumu fark edince öfkeden kudurabilir. Her iki durumda da hıncını senden çıkaracaktır ya da benim gidişimi durdurmayı denemeye karar verirse sana gidişimle ilgili detayları, senin doğal olarak bilmediğini iddia edeceğin detayları zorla söyletmeye çalışacaktır. Nasıl bir taktik uygulayacağından emin değilim. Ama çalışanlar olsun ya da olmasın kendini korumalısın. Söz ver bana."

"Peki. Söz veriyorum." Breanna yutkundu. "Seninle nasıl haberleşeceğim? İyi olduğunu nasıl bileceğim? Ne zaman göreceğim seni?"

Anastasia Breanna'nın elini sıktı. "Damen sana kur yapıyordu, unuttun mu? Seni pek çok kez arabayla gezintiye çıkaracak. İşte, o gezintilerin sonunda varacağın yerlerde ben olacağım."

Genç kız dişlerini sıkmıştı. "Sadece birkaç günden bahsediyorum Breanna, haftalardan değil. O çalışma odasından duyduklarımıza göre Damen'a vereceğim bilgiler amcamı suçlamaya yeter de artar bile. Damen da bu bilgileri kullanarak ihtiyacımız olan kanıtları bulacak." Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekti. "Keşke o kanıtlar şimdi elimizde olsaydı, ortadan kaybolmak yerine doğrudan yetkililere giderdim. Ama elimizde olan tek şey şahit olduğumuz bir konuşma, o kadar. Baban, tabii ki, her şeyi inkâr edecektir."

Kendi söylediklerini düşünen Anastasia alaycı bir şekilde güldü. "Sâdece her şeyi inkâr etmekle kalmaz arkadaşı Bates'i ayarlayıp bizim mahkemeye çıkmamızı bile sağlardı. Ve ikimiz de bunun sonucunda ne olacağını biliyoruz. George Amcam mahkemeden özgür bir adam olarak çıkardı, sen ve ben de onun öfkesinden nasibimizi alırdık. Hayır, babanla yüzleştirmişte onu uzun, uzun seneler boyunca Newgate Hapishanesi'ne göndermek için gerekli bütün kanıtların elimizde olduğundan emin olmak istiyorum."

"Ben de." Breanna tüy kalemmini mürekkebe batırıp Anastasia'ya da

aynısını yapmasını işaret etti. "Ve zamandan bahsetmişken, onu boşa harcamayalım. Medford Malikânesi'nden ayrılmak zorundasın, çok geç olmadan önce,"

Genç adam hemen aşağı atlayıp iskeleye doğru yürüdü. Kalabalık gruplar halindeki işçileri yararak geçip Anastasia'yı ararken gemi direkleri ve sıra sıra dizilmiş depolar arasındaki alana bakıyordu.

Neredeydi?

Neler oluyordu böyle?

Neden hiçbir açıklama yapmadan şimdi, burada buluşmak zorunda olduklarını söylemişti ona?

Ve neden bu not Anastasia'nın kendisi tarafından değil de Breanna tarafından yazılmıştı? Tanrı aşkına, neler olmuştu böyle?

Damen.

Sanki bütün korkularını sonlandırmak istermiş gibi Anastasia'nın seslendiğini duymuştu; genç kızın sesi titriyordu ve tüm bu gürültünün ortasında zar zor duyuluyordu.

Ama Damen duymuştu.

Arkasını dönüp bakınca onun depolardan birinin kapı eşiğinden çıktığını ve kendini el işaretiyle çağırdığını gördü. Yanakları kızarmıştı ve Damen yanına gelirken tüm vücudu rahatlamamanın etkisiyle çöktü. "Burada olduğuna öyle sevindim ki."

"Stacie." Damen da kesinlikle rahatlamıştı, Anastasia'yı kendine doğru çekip ona sarılmanın, onun güvende olduğunu bilmenin verdiği muhteşem hazzın tadını çıkardı. "İyi misin?"

"Şimdi evet."

"Ne kadar süredir burada tek başına bekliyorsun?"

"Sadece on beş-yirmi dakika oldu. Ben burada uzun süre beklemeyeyim diye Breanna notu hemen göndermişti sana."

Damen'in soluklanması genç kızın saçlarını hareketlendirdi. "Tanrı'ya şükürler olsun ki kuzenin ihtiyatlı biri. Graff bana notu getirir getirmez ofisten çıktım." Bakışları Anastasia'nın bavullarına kaydı, hepsi de deponun açık kapısının arkasına gizlenmişti. "Neden eşyalarını topladın? Nereye gidiyorsun?"

"Senin yanına." Hiç istemese de Damen'in kollarından ayrılıp etrafına huzursuz gözlerle baktı. "Araban yakınlarda bir yerlerde mi? Orada konuşsak

daha iyi olur."

Damen merak ediyordu ama daha fazla üstelemedi. "Hemen bu binaların arkasında, kenarda bir yerde. Breanna'nın istediği gibi tek başıma geldim. Haydi gidelim." Başka hiçbir şey söylemeden Anastasia'nın bavullarını alıp önden yürümeye başladı, kendilerini bekleyen faytona ulaşana kadar kalabalığı yarararak ilerlediler. Bavulları arabaya attı, Anastasia'nın binmesine yardım edip kendi yerine geçti. Sonra dönerek Anastasia'nın omuzlarını sımsıkı tuttu. "Şimdi, neler oldu anlat bana."

Anastasia derin bir nefes aldı. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Evet, aslında biliyorum. Damen, tehlikedeyim. Saklanacak bir yere ihtiyacım var, George Amcamın beni bulamayacağı bir yere."

Damen'ın suratında fırtına bulutları belirmişti. "O piç kurusu sana ne yaptı?"

"Hiçbir şey, yani henüz... Lütfen, her şeyi açıklayacağım. Ama öncelikle bilmem gerekiyor, bana kalacak..."

"O konuda konuşulacak bir şey yok. Benle kalıyorsun."

Anastasia tekrar büyük bir rahatlama yaşamıştı. "Teşekkür ederim."

Damen genç kızın çenesini kaldırdı, gümüş grisi bakışları genç kıza inceliyordu. "Neden burada buluştuk? Takip mi ediliyorsun?"

Anastasia refleks olarak etrafına bakındı. "Hayır. George Amcam gittiğimi öğrenecek öncelikle. Wells'ten amcama vereceği notu elinden geldiğince bekletmesini istedim. Uydurduğum hikâyeyi desteklemek için burada buluştuk."

"Neymiş o hikâye?"

"Notumda, George Amcama İngiltere'den acilen ayrıldığımı yazdım. Philadelphia'ya doğru yola çıktığımı, senin bankamızdaki işlerin tamamlanmasıyla ilgili sorunlar çıkacağını sezdiğini ve bu yüzden de benim oraya gidip işleri kendi gözlerimle görmem gerektiğini tavsiye ettiğini söyledim." Damen'ın kollarından tuttu. "Eğer Lockewood Bankası'na gelip seni görmek isteyecek olursa, sana sorular soracak olursa..."

"Hikâyeyi doğrulayacağım. Eyaletler'e gitmek üzere yola çıktın." Damen ellerinin dışıyla genç kızın yanaklarını okşadı, avuç içleri her dakika daha da soğuyordu çünkü. Medford Anastasia gibi hayatında asla korkaklık etmemiş bir kıza böylesi bir korkuya neden olacak kadar hayvanca bir şey yapmış olmalıydı. "Amcan ne yaptı? Seni nasıl böyle korkuttu?"

Anastasia dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı, açıkça görülüyordu ki hala yaşadığı büyük sarsıntıyla mücadele ediyordu.

"Stacie, sana bir şey mi yaptı?" diye sordu Damen, korkudan boğazı

düğömlenerek.

"Hayır. Henüz değil. Ama yapacak. Rouge yapacak. Rouge ve ona ödeme yapan adam kimse o yapacak."

"Ödeme mi? Ne için?"

"Benim için." Anastasia'nın titreyen bakışları Damen'inkilerle buluştu. "George Amcam beni satmaya niyetlenmiş. Zengin bir alıcıya... Paris'te. Rouge aracılığıyla. Tıpkı sattığı diğer kadınlar gibi... Bates'in ayarladıkları gibi... Batan yasadışı mallar gibi... Biz bu malların afyon ya da mücevher olduğunu düşünmüştük; ama kadınmış. Ve bir sonrakinin de ben olmam planlanmış." Sesi çatallandı ve tüm bedeni titremeye başladı. "Tanrım, Damen, öz amcam..."

Damen alçak sesle bir küfür savurdu, parmakları farkında olmadan Anastasia'nın omuzlarına batıyordu.

Kadınlar. Medford'un sattığı, Paris'e yolladığı şey kadınmış.

Bir an kusacağını sandı.

Birden endişesinin yerine mantık geçti ve kendi kendine sakinleşti Damen; gereklilikten doğan bir sakinlikti bu.

"Stacie, dinle beni." Genç kızın yüzünü elleri arasına aldı. "Sana hiçbir şey olmayacak. Buna izin vermem. Amcan, bırak seni Paris'e göndermek, sana dokunacak kadar bile yakınına yaklaşamayacak. Breanna'yla duyduklarınızı bütün detaylarına kadar duymak, amcanın ne yaptığını ve kimlerle çalıştığını tam olarak anlamak istiyorum. Ama sonra. Şimdi, tek istediğim seni kasabadaki evime götürmek; orada güvende olacaksın. George senin gittiğini ne kadar geç fark ederse o kadar iyi olur. Tamam mı?"

Anastasia başını kararlılıkla salladı.

"Güzel. O zaman gidelim."

Bunu söyledikten sonra genç kızı bıraktı, dizginleri eline aldı ve atları sürmeye başladı.

Fayton Londra'nın batı ucuna doğru hızla ilerliyordu.

Damen'in evi bir erkeğin zevkine göre döşenmişti ve ferahtı; oymalı ceviz mobilyaları ince ve seçkin bir zevkin ürünleriydi, odalar aynı anda hem etkileyici hem de mütevazıydı -tıpkı Damen gibi. Evde çok fazla kişi çalışmıyordu ama hepsi de işini son derece iyi yapıyordu ve son derece kibardı. Damen onu içeri alıp birkaç günlüğüne burada kalacağını ve dışarıdan hiç kimsenin bu durumdan haberi olmaması gerektiğini söylediğinde kimse hiçbir soru sormadı.

Kısa bir süre içinde, Damen'ın hizmetçisi Anastasia için bir oda hazırlamış, aşçısı akşam yemeği için hazırlıklara başlamış ve kâhyası da Anastasia'nın bavullarını yukarı taşıması için bir uşak ve oturma odasına çay servis etmesi için de hizmetçi kızlardan birini ayarlamıştı. Tüm bunlar yapıldıktan sonra Damen'ın şahsi uşağı da dâhil olmak üzere tüm çalışanlar anlayışlı bir şekilde ortadan kaybolmuşlardı, hepsi de Lord Sheldrake'in misafirinin sıradan bir tanıdık olmadığını fark etmişlerdi anlaşılan.

"Çalışanların benim bir fahişe olduğumu düşünmüş olmalılar," dedi Anastasia, kanepeye oturup hoş geldin çayını yudumlamaya başladı sonra. "Bir fahişe," diye tekrarladı ruhsuz bir sesle, narin porselene dikmişti gözlerini. "Ne kadar ironik. Neredeyse öyle olacaktım zaten."

Damen mırıldanarak bir küfür savurdu ve odada bir o tarafa, bir bu tarafa yürümeye başladı. "Öyle konuşma. Hatta öyle düşünme bile." Durup yumruğunu büfeye burdu. "Breanna'yla birlikte duyduğunuz her şeyi anlat bana, yavaşça ve kelime kelime. Tüm parçaları birleştireceğiz. Sonra da amcanı çürütmesi için hapse yollayacağız."

Anastasia fincanı masaya bıraktı, sonra sımsıkı birleştirdiği ellerini kucağına koydu. "Bates bu sabah malikâneye geldi. Amcamla ikisi arasında bir konuşma geçti, Breanna'yla benim duymamam gereken bir konuşma."

"Ama duydunuz."

"Evet. Wells'in verdiği birkaç küçük ipucu sayesinde yaptık bunu. Ve iyi ki yapmışız, yoksa kaderim nasıl olurdu düşünmek bile istemiyorum."

Damen'ın çenesindeki bir kas seğirmeye başladı. "George bunu... Bu zalimliği yapmayı nasıl düşünebilir?"

Anastasia olabildiğince kapsamlı, detaylı bir şekilde amcasının Bates'le paylaştığı planı anlattı. "Benim ölümüm için bir senaryo oluşturacaktı; bu şekilde hem babamın mirasına el koyabilecek hem de beni bir fahişe olarak satın Rouge'dan yüklü miktarda para alacaktı. Ah ve tabii ki seni de elde edecekti."

"Anlamadım?" Damen oldukça alçak sesle konuşmuştu.

Anastasia bakışlarını genç adamdan hiç ayırmadı. "George Amcam bu konuyu oldukça açık bir şekilde dile getirdi. Amcam ben ortadan kaybolduğumda Breanna ve senin geleceğiniz için oluşturduğum tehdidin de ortadan kaybolacağını düşünüyor. Tam olarak şöyle söyledi: 'Henry'nin mirasını, Rouge'un cömert ödemesini ve mükemmel damadı elde edeceğim, hem de tek bir işle.'"

Damen'ın suratı öfkeye bürünmüştü. "O delirmiş piç kurusu senin ortadan kaybolmanı sorgusuz sualsiz kabulleneceğimi mi düşünmüş gerçekten de?"

"Sanırım. Hatırlasana, birbirimiz için ne anlam ifade ettiğimizden haberi

yok ki onun."

"Umrumda değil. Aramızdaki sadece iş ilişkisinden ibaret bir şey olsaydı bile o şekilde kaçıp gittiğine asla inanmazdım. Hele de sen on yıl gibi uzun bir süreden sonra Breanna'ya yeniden kavuşmuşken. Ve tabii ki büyükbabanız sen ve Breanna'ya aile bağlarınızı onarmanız konusunda bu kadar güveniyorken... " Damen derin bir nefes alarak elini saçlarından geçirdi. "Niye böyle boşa konuşuyorum ki? George'un dengesiz, ahlaksız ve yoldan sapmış biri olduğu gerçek. Neden onun mantıklı bir şekilde düşünmesini bekliyorum ki?" Merakla bakıyordu. "Bates bu işe ne kadar bulaşmış acaba? Dün araştırabildiğim kadarıyla yetki sınırları amcanın etkisiyle yüzde yüz genişlemiş. Ve tam da düşündüğüm gibi mali durumu en iyimser görüşle orta karar. Bu yüzden, George gücünü artırmayı yem olarak kullanıp onu ayarttı."

"Ve onu bu işte tutmaya devam etmek için de şantaj yapıyor," diye ekledi Anastasia. "George Amcam bu sabah gayet açık bir şekilde tehdit etti onu. Bates'in kapıdan çıkıp gitmesine engel olan da buydu. Bu işe ne kadar bulaştığına gelince, emin değilim. Gerçeği söylemek gerekirse konuşmalarının geri kalanını duymak için kalmadım. George Amcamın benimle ilgili planlarını öğrenir öğrenmez kaçtım. Ama görünüşe göre kadınları tedarik eden Bates'ti; nereden tedarik ediyor, onu bilmiyorum. Ve Rouge, o da diğer tarafta kadınları alan kişi."

"Ve bahse girerim ki gemileri ve onlara kaptanlık edecek Meade gibi serserileri tedarik eden kişi de Lyman. Bunlar, bulduğun şişirilmiş faturaları açıklıyor."

Anastasia bunları düşündükten sonra başını salladı. "Evet, mantıklı geliyor kulağa. Ama bunların hepsi varsayım. İşin içinde başka kimler var, ödemeler nasıl bölüşölüyor, bilmiyorum. Bunu tespit edecek ve hepsinin, özellikle de amcamın hapsi boylamasını garanti altına alacak kanıtlara ihtiyacımız var. Bildiğim tek şey George Amcamın aklındakinin paradan daha fazlası olduğu. O beni, anne ve babamı cezalandırmak istiyor."

"Ne için?" Damen kanepeye yaklaşıp Anastasia'nın yanına oturdu ve genç kızın suratını kendine çevirdi. "Amcanın duyduğu bu derin kinin nedenini bana anlatmanın zamanı gelmedi mi?"

"Bu büyük bir sır değil," diyerek cevapladı Anastasia, yumuşak bir sesle. "Aslında, bunun neyle ilgili olduğun tahmin ettiğinden eminim."

"Sanırım anne ve babanla ilgili bir şey, onların birbirini ne kadar derin bir aşkla sevdiğiyle ilgili bir şey," diyerek cevapladı Damen, bilmiyormuş gibi davranmadı. "Anne baban ve George'un teyzen için neler hissettiği hakkında soru sorduğum gün sezmiştim."

"Amcam annemi istemiş. Annem ise onun yerine babama âşık olmuş. Amcam ikisini de asla affetmedi. Nefreti yıllar boyunca büyüyüp bir saplantıya dönüştü. Büyükbabam öldükten sonra, babam kendisi ve kardeşi arasına

mesafe koymanın en iyisi olacağına kadar verdi. Hatta George Amcamın zamanla belki de yumuşayacağını umdu. Ama asla öyle olmadı."

"Anlıyorum." Damen dudaklarını büzmüş, Anastasia'nın anlattıklarını düşünüyordu. Hiç de şaşırmamıştı. George'un öfkesinin kökeninde böyle bir şey olduğunu tahmin etmişti. Ama onu bu kadar aşırı uçlara taşıyacağını?

"Eminim ki bu, büyükbabanın kararına da etki etmiştir," diye mırıldandı. "Ben bu kadarını tahmin ettiğime göre o, George'un öfkesinin arkasındaki nedenlerin hepsini, sadece güç için duyduğu açgözlülük ve susamışlığın değil, Anne'i Henry'ye kaptırmaktan dolayı duyduğu nefretin de nedenlerini biliyordu. Büyükbabanızın o paraları ve bunun getireceği mirası sadece sana ve Breanna'ya bırakmakta bu kadar kararlı olmasının nedeni de buydu."

"Evet." Ne zaman büyükbabasından bahsedilse dudaklarında oluşan o gülümseme gelmişti yine dudaklarına. "Büyükbabam gerçekleri biliyordu. Ayrıca oğullarını da tanıyordu. Bu yüzden, onların geçmişin üstüne sünger çekip gerçekten kardeşlermiş gibi davranmalarının asla gerçekleşmeyeceği kararına varmıştı." Gülümsemesi soldu ve genç kızı serseme çeviren hayal kırıklığı gözlerine yerleşti. "Ama George Amcamın -kendi yeğeni de dâhil olmak üzere- kadınları kaçırpı satacak kadar alçalacağını asla tahmin etmezdim."

Damen derin bir iç çekerek Anastasia'yı kendine çekti ve başını öptü. "Bu olmayacak. Benimle ve güvendesin. Sana yaklaşımdan öldürürüm onu." Damen konuşurken kanında ateşli bir korumacılık dalgasının dolaştığını hissetti, bu kadın için hâlihazırda hissettiği diğer tüm duyguları yoğunlaştırıyordu bu dalga. "Evlen benimle Anastasia. Şimdi. Bugün."

Anastasia şaşırdı, ona bakmak için genç adamın kollarından ayrıldı. "Yapamam," diye fısıldadı. "Doğum gününe hala iki ay var. George Amcamın iznine ihtiyacım var ya da Bay Fenshaw'nun bana başka bir vasi bulması için razı olmasına; tabi ondan sonra da yeni atanan vasinin iznine ihtiyacım olacak."

"Gretna Green'e gideriz. Orada birkaç gün içinde evlenebiliriz." Damen parmaklarını genç kızın saçlarına doladı. "Kahretsin Stacie, seni koruyabilmemin tek yolunun bu olduğunu göremiyor musun?"

"Beni sevdiğini görüyorum." Anastasia uzanıp genç adamın çenesini okşadı. "Ah, Damen keşke o kadar kolay olsaydı. Karın olmayı istiyorum. Hayal edebileceğinden daha fazla hem de. Ama bu şartlar altında değil." Damen'a anlayışlı olması için gözleriyle yalvarıyordu sanki. "Benim romantik biri olduğumu sen söyledin. İşte, evlilik söz konusu olunca da öyleyim. Sen ve ben evlilik yeminlerimizi ederken bunun hayatlarımızın en harika anları olmasını istiyorum; korku ve endişeyle dolu, aceleye getirilmiş bir seremoni değil. Düşünsene... Eğer dörtmala Gretna Green'e gidersek bu neredeyse bir hafta sürer ve o sürede Breanna'yı o canavarla baş başa bırakmış oluruz. Onu

bugün bile bırakmak istemedim ve ancak yanında bir tabanca bulundurması konusunda söz verdiği zaman evden ayrıldım. Benim gittiğimi fark edince George Amcamın ne yapacağını Tanrı bilir. Londra'da kalmalı, ihtiyacımız olan kanıtları bulmalı ve bu deliliğe bir son vermeliyiz. Buna mecburuz."

Dişlerini sıkan Damen mantıklı olmaya çabaladı. "Evet. Ve o kanıt da bulacağım. Neyse ki, bu yöndeki çalışmalarım çoktan başlamış durumda. Dün Paris şubemdeki müdürüme acil bir mektup gönderip bu gizemli Rouge hakkında bilgi bulmasını istedim. Şansımız varsa bulduğum şeyler Rouge'u George'la ve ticaretini yaptıkları kadınlarla ilişkilendirmemizi sağlayacaktır. Kahretsin, eğer ihtiyacımız olan şeyleri bulabileceklerimi düşünsem Colby ve Oğulları'na gizlice girip George'un lanet randevu defterini ve özel muhasebe kayıtlarını çaldım. Ama amcan 'gönderilecek mallar' başlığı altına 'kadınlar' yazacak kadar aptal bir adam değil. Muhtemelen bir kod kelimesi kullanıyordur. Sorun değil. Onu hak edeceğim. O piç kurusu çok yakında, tüm işbirlikçileriyle beraber Newsgate'te olacak. Sana söz veriyorum."

Anastasia minnettarlıkla kendini Damen'in kollarına bıraktı ve yanağını genç adamın göğsüne yasladı. "Sana inanıyorum."

Damen Anastasia'nın sesinin yorgun çıktığını fark edince kaşlarını çatı. "Bu hafta ne kadar uyuyabildin?" Sonra onun yerine cevapladı, "Hemen hemen hiç. Gel buraya." Anastasia'yı da kendisiyle beraber ayağa kaldırdı. "Şimdilik yapabileceğimiz daha fazla bir şey yok. Yukarı çıkıp biraz dinleneceksin."

"Dinlenmek mi? Daha öğleden sonrasındayız."

"O zaman akşam yemeğinden önce uyanmış olursun." Damen nazikçe onu oturma odasından çıkarıp hala boş olan koridora yöneltti. "Seni yukarı ben çıkaracağım," dedi, etrafın son derece hareketsiz olmasına hiç de şaşırması görünmüyordu.

"Herkes nerede?" diye sordu Anastasia. Merdivenleri çıkarlarken dikkatini başka yöne vermişti; bu tuhaf, mutlak sessizliğin nedenini merak ediyordu.

"Başka yerlerde işlerini yapıyorlardır, akılları varsa eğer."

Anastasia gözlerini kırpıştırıp soran gözlerle Damen'a baktı. "Çalışanlarına mahremiyet istediğimizi mi söyledin?"

"Söylememe gerek yok. Çok zekidirler."

"Anlıyorum." Anastasia Damen'in kolaycılığa kaçan yanıtlarına ve bunların aklına getirdiği şeylere sinirlenmeye başlanmıştı. İkinci katın sahanlığını dönüp koridora yöneldiklerinde kaşlarını çatı. "Buraya sık sık kadın getirmek gibi bir alışkanlığın mı var?"

Damen'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi ve hizmetçisinin

Anastasia için hazırladığı yatak odasının kapısına gelince durdu. "Hayır," diye cevapladı, gözlerinde bu soruyu duyduğuna çok memnun olduğunu belirten ışıklar yanıp sönüyordu. "Gerçi beni kıskanmana bayıldım."

"Ben kıskanmıyorum. Ben..."

"Kıskançsın," diyerek Anastasia'nın sözlerini tamamladı. Parmaklarının dışıyla genç kızın yanaklarını okşadı ve aralarında sadece birkaç santimetre kalıncaya kadar ona yaklaştı. "Kıskanmana gerek yok." Parmağını Anastasia'nın burnundan aşağı indirdi, sesi boğuk çıkıyordu. "Buraya daha önce hiçbir kadını getirmedim. Çalışanlarımın anlayışlılığına gelince, bu bir tesadüf değil. Dün gece hepsini toplayıp onlara çok yakında burada bazı değişiklikler olacağını söylemiştim."

"Değişiklikler mi?" diye sordu Anastasia, nefes nefese kalmıştı.

"Hı hı." Damen başparmağıyla genç kızın dudaklarını okşadı. "Bir ay içinde bu evin bir hanımı olacağını söyledim. Ve o hanım o zamana kadar Sheldrake Markizi olacak olan Leydi Anastasia Colby'dir dedim." Başını eğdi, dudakları genç kızın dudaklarını okşadı. "Bayan Damen Lockewood," diyerek daha açık bir şekilde söyledi ve genç kızı tekrar Öptü. "Karım."

"Ya..." diyebildi Anastasia.

Damen genç kızın sesindeki, gözlerindeki şaşkınlığa gülümsedi. "Başka soru?"

Anastasia sesini hiç çıkarmadan başını salladı.

"Güzel." Kapı kolunu döndürüp kapıyı açtı ve Anastasia'ya içeri girmesini işaret etti. "Umarım burada rahat edersin." Anastasia'nın eşikten geçişini izledi, birkaç saniye sonra kendisi de içeri girdi. "En azından şimdilik... Bu odayı geçici olarak kullanacaksın. Evlendikten sonra senin odan benimkiyle birleşecek."

"Dört gözle bekliyorum bunu." Anastasia yüzünü Damen'a çevirdi, etrafına bakmamıştı bile. Bakışları, parlak yeşim rengindeki gözleri, Damen'a odaklanmıştı. "Gerçi, senin odan bitişiğimde dururken kendi odamı kullanacağımı pek düşünmüyorum."

Gün boyu hissedilen gerginlik yoğunlaştı; yerini eşit derecede güçlü, fakat çok daha umut verici bir şeye bıraktı.

"Hizmetçiyi buraya göndereyim mi?" diye sordu Damen, sesinin düzgün çıkmadığını fark ederek.

"Kesinlikle hayır." Anastasia elini kaldırıp başındaki birkaç tokayı çıkardı. "Kendi kendime giyinip soyunmada son derece becerikliyimdir. Ben Amerika'da yaşadım, unuttun mu?"

"Unutmadım."

"Yine de," diye ekledi, büyüleyici bir gülümsemeyle. "Biraz yardım alsam iyi olur sanırım." Kestane rengi buklelerini savururken beklentisinin arttığını saklamak için hiçbir girişimde bulunmadı. "İyiden de fazlası, harika olur. Ama bir hizmetçiden değil. Bir hizmetçi şu an ihtiyacım olan, ya da istediğim, son kişi."

Damen'ın damarlarındaki kan hızla akmaya, kasıklarına pompalanmaya başladı. "Peki, şu an ihtiyaç duyduğun ve istediğin ilk kişi?"

"Sensin."

Damen kapıyı kapadı, kendini durdurmadan önce sürgüyü çekti. "Gitmeliyim -şimdi, hala gidebiliyorken." Bunları söylerken bile tam aksini yapıp Anastasia'ya doğru yürüdü. Genç kızın yanına gelip onun yaptığı işi devraldı ve parlak saç tutamları dalgalar halinde ellerine dökülünceye kadar saçlarını açtı. "Çok güzel," diye mırıldandı, ipekten tutamları okşarken. "İmkânsız olacak kadar güzel." Bir avuç dolusu saç alıp dudaklarına götürdü, bunların tadını çıkarırken diğer eliyle de Anastasia'nın belini sımsıkı kavramıştı. "Gönder beni."

"Hayır," Anastasia bir adım daha yaklaştı Damen'a, titreyen ellerini genç adamın ceketinin altına kaydırıp yeleğinin düğmelerini açtı. "Bunu yapamam."

"Stacie... " Damen'ın parmakları Anastasia'nın elbisesinin düğmelerini açmaya başlamıştı çoktan. "Benim böyle bir niyetim..."

"Biliyorum." Anastasia parmak uçlarında yükselip Damen'ın kırıvatmı çözerken bir yandan da boynuna öpücükler konduruyordu. "İkimizin de böyle bir niyeti yoktu. Ama öyle doğru geliyor ki... " İçini çekip Damen'ın gömleğini açtı ve genç adamın göğsünü öptü. "Beni bırakma, şimdi olmaz."

"Seni bırakmak mı?" İçten gelen bir kahkaha attı Damen, Anastasia'nın elbisesini omuzlarından aşağı indirip ayaklarına düşürdü. "Bunu istemene bile gerek yok. Seni asla bırakmayacağım. Şimdi de. Gelecekte de."

Dudakları genç kızın dudaklarını bulup tamamen örttü; ufak, yüzeysel öpücüklerle bertaraf edilemeyecek kadar güçlü bir açlıkla öpüyordu onu. Anastasia'nın saçlarını avcuna aldı, yüzünü kendi yüzüne daha da yaklaştırıp diliyle, nefesiyle onu sahipleniyor, genç kızın dudaklarını açgözlü bir şekilde tekrar tekrar öpüyordu. Anastasia inleyip Damen'ın kendine daha rahat dokunmasına yardımcı olmak için iyice yaslandı ona, Damen'ın aralanmış dudaklarıyla verdiği ateşli öpücüklerine karşılık verirken genç adamın gömleğine sımsıkı tutunuyordu. Dilleri birbirine kaynaşıp adeta eridi, bunun verdiği his baş döndürücüydü.

Sadece soluklanmak için dudaklarını ayırdılar ve Damen yakıcı bakışlarını Anastasia'nın gözlerine dikti; parmakları kombinezonunun kurdelelerine

kaydı, ince elbise halının üstündeki diğer giysilerin yanına düşünceye kadar kurdeleleri gevşetti.

Sonra durdu, açgözlü bir şekilde Anastasia'yı baştan aşağı süzdü, bakışları genç kızın bacakları arasındaki parlak tüylere takıldı; kendini tutmak için ellerini yumruk yapıyor, sonra bırakıyordu.

Anastasia daha fazla bekleyemedi.

Cüretkâr bir şekilde Damen'in zaten açılmış olan ceketini, yeleğini ve gömleğini çıkarıp yere bıraktı. Avuç içleri Damen'in çıplak göğsünde geziniyor; tüylerin pürüzlendirdiği, sert kasları keşfediyordu. Sonra hareketi ters yöne çevirip Damen'in beline doğru indi avuç içleri ve pantolonunun düğmelerine gelince durdu.

Dayanamayacağı bir merak ve şaşkınlıkla yavaşça çömeldi; parmakları Damen'in sert karın kaslarına dokunuyor, yaptığı keşiften büyük zevk alıyordu, sonra kendini amacından ayıran düğmelere kaydı sabırsızca.

Bu çok fazlaydı.

Damen boğuk bir ses çıkararak Anastasia'nın ellerini düğmelerden uzaklaştırıp genç kıza kendine doğru çekti. Onu kucaklayıp yatağa götürürken göğüsleri arasındaki ılık vadiye burnunu sürtüyordu.

Tek bir dengesiz hareketle yatak örtüsünü kaldırıp Anastasia'yı yatağa bıraktı ve genç kızın başladığı işi bitirip kalan giysilerinden kurtulmak için bir adım geri attı. Duyduğu ihtiyaçtan dolayı gerçek anlamda sarsılıyordu, elleri o kadar titriyordu ki bunun kendisi olduğuna inanamıyordu.

Çıplak bir halde Anastasia'nın yanına geldi ve genç kızın çoraplarını bacaklarından sıyrıldı, bu arada Anastasia'nın nefes nefese kalmasına neden olacak şekilde onunla sevişmeye başlamıştı bile.

"Çok güzelsin," diye mırıldandı boğuk bir sesle. "Hayallerim sönük kalıyor gerçeğin yanında."

"Ve sen de harikasin." Anastasia Damen'in vücudunu saklamadığı bir hayranlıkla inceliyordu, genç adam eğilip göğsünü avuçladığında ve gerginleşmiş göğüs ucunu başparmağıyla okşamaya başladığında titredi.

"Damen..." Genç adamın adını belli belirsiz bir fısıltıyla, ateşli bir özlemin getirdiği hislerle söylemişti. "Lütfen." Kollarını Damen'a açtı.

Damen'in içindeki son ipler de koptu.

"Tanrım... Seni istiyorum," dedi dişlerinin arasından ve Anastasia'nın yanına uzandı, dokunuşuyla kabaran göğüs uçlarını seyrediyor, gözlerini onlardan ayıramıyordu. "Söylecek kelime bulamıyorum."

"Arama o zaman." Anastasia Damen'in omuzlarını, kaslı sırtını okşadı.

"Sadece seviş benimle."

Damen'dan boğuk bir ses çıktı ve Anastasia'nın bedenini kendi bedeniyle örttü, saçlarını eline dolayıp dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı. Dudakları onun dudaklarını adeta yerken göğsü Anastasia'nın göğüslerine sürtünüyor, genç kızın zaten sertleşmiş göğüs uçlarını yavaş, kışkırtıcı okşamalarla taciz ediyordu.

Anastasia hafifçe inledi, Damen'in altında huzursuzca kıpırdandı, bacakları ona yer açmak için içgüdüsel olarak ayrıldı.

Damen Anastasia'nın bacakları arasına yerleşip onu öpmeye devam etti; birazdan yaşayacağı olağanüstü dakikalardan vazgeçip sadece onun içine girmemek, en olağan şekilde vücudunu onunkiyle birleştirmemek için mücadele veriyordu.

Bu mücadeleyi kazanmayı istiyordu.

Sadece ona acı vermekten kaçınmak için değil ama doğası gereği en nefes kesici başlangıçlardan biri olduğunu bildiği oyunu uzatmak için de istiyordu bunu. Gerçi ona öyle büyük zevkler yaşatacak ki başka hiçbir şeyi hatırlamayacak, kaçınılmaz olan acıyı da gölgede bırakacaktı; buna kararlıydı.

Bu başlangıç en nefes kesici birleşmelerden birine hazırlayacaktı onları.

"Henüz değil," diye mırıldandı Damen, ağırlığını dirseklerine verip Anastasia'nın şimdi kızarmış olan güzel yüzüne baktı.

Anastasia'nın gözleri açıldı, suratındaki ifade hem hayal kırıklığına uğradığını, hem de meraklandığını gösteriyordu.

"Yakında," diyerek söz verdi, genç kızın dile getirmediği soruyu da cevaplayarak. Kalçalarının içgüdüsel hareketiyle mücadele etmeye devam ederken Anastasia'nın sıcak yanaklarını öptü. "Çok yakında." Anastasia'nın göğüslerine doğru yavaşça, öpücükler kondurarak indi. İlk önce göğüs uçlarından birini, sonra diğerini ağzına aldı; her birini diliyle, tüy kadar hafif darbelerle okşuyordu.

Bu okşayışları Anastasia'nın titremeleri ve inlemeleriyle ödüllendirildi.

Başını yukarı kaldırıp Anastasia'nın dudaklarını dudakları arasına aldı ve onu yavaşça, ateşli bir şekilde öpmeye başladı, dili genç kızın ağzının derinlerine gidip onunkiyle buluştu. Aynı anda avuç içi Anastasia'nın göğsüne gitti, başparmağı hala ıslak olan göğüs uçlarını okşadı, sonra daha aşağılara inip önce belinin kavisini, kalçasını gezdi, en son olarak da bacaklarının arasındaki, her şeyden çok arzuladığı ıslak cenneti buldu.

Anastasia Damen'in omuzlarını daha sıkı kavradı, içgüdüsel olarak sırtı yay gibi gerildi ve Damen'in dokunuşlarına daha çok erişebilmek için

kalçalarını kaldırdı.

Damen Anastasia'nın bacaklarını daha da aralayıp parmak uçlarının ateşli okşayışlarına onu tamamen açmış oldu.

Çekingен keşiflere dayanamayacak kadar ileri gitmiş olan Damen parmaklarından ikisini genç kızın içine kaydırđı, onun yumuşaklığını aletinin etrafında hissetme ihtiyacından çıldıracak gibiydi. "Evet," diye mırıldandı, Anastasia'nın sıcaklığının, ıslaklığının, içine girişine titreyerek verdiği tepkinin tadını çıkarıyordu. Yavaşça okşamaya devam etti, başparmağı dokunuşu için yalvaran ufak tomurcuğun etrafında daireler çiziyordu şimdi.

Birden daha fazlasına ihtiyacı olduğunu hissetti.

Kendini geri çekip aşağılara indi. Anastasia'nın şaşırdığını fark etmişti ama açıklamak için durmadı, duramazdı da. Birkaç sarsak hareketle Anastasia'nın bacaklarını kaldırıp kendi boynuna attı.

Ve dudaklarını onun tatlılığına gömdü.

Anastasia çığlığını zor bastırdı, yaşadığı his tüm vücudunu sararken yataktan zıplayacaktı neredeyse. Parmaklarını Damen'in saçlarına geçirdi, başı yastığın üzerinde bir o tarafa, bir diğer tarafa savruluyorken genç adamın dudaklarına, diline daha yakın olmak için kalçalarını havaya kaldırıyordu.

Damen kendi arzularının boğucu bir dalga gibi yükseldiğini hissediyordu içinde. Anastasia'nın kalçalarından tutup biraz yukarı doğru kaldırdı, genç kızın bu heyecanı bir kırıntısını bile kaçırmadan yaşamasını istediğı için onu sabitlemişti. Onun kokusu, tadı Damen'ı çıldırtıyor, uçurumun ucuna kadar getiriyordu, genç adam buna dayanıp dayanamayacağını merak ediyordu. Diliyle yaptığı darbeleri derinleştirence genç kızın tüm bedeninin iyice gerildiğini, onu zirvelere çıkarma yolundayken kendini iyice sıkıldığını, kasıldığını hissetti.

"Damen... Hayır... "

Damen'in genç kızın kıpırdandığını, sanki onu itmek istercesine eliyle omuzlarına vurduğunu fark etmesi tam bir dakikasını aldı.

Başını kaldırdı, hissettiğı şehvet beyninin zonklamasına neden oluyordu, şaşkın gözlerle Anastasia'ya baktı.

"Tek başıma değil," diye mırıldandı, tüm bedeni teslim olmayı reddettiğı bir ihtiyaçla titriyordu. "Lütfen... Bu kez değil, ilkinde değil. Birlikteyken olsun istiyorum."

Damen derin bir nefes aldı, kör arzusu anlayışa dönüşüyordu.

"Stacie... " Adını nefes nefese söyleyip söyleneni yaptı, yukarıya çıktı ve

kollarıyla Anastasia'nın bacaklarını iki yana ayırdı. Mükemmel bir isabetle, kalp gibi atan aleti Anastasia'nın onu çağırın girişini buldu.

Yavaşça, nazik bir biçimde içine girdi.

"Ah... Evet." Anastasia yarı inleyerek, yarı iç çekerek kolları ve bacaklarıyla Damen'ı sardı, bunların arkasından gelmesini beklediği acı onu caydırmamıştı, sadece tek bir beden olma ihtiyacına odaklanmıştı o an.

"Bu şekilde... Harika."

"Sevgilim, ben..." Damen'ın ne söylemeyi istediği hakkında hiçbir fikri yoktu. Vücudu kendi isteği dışında ileri hamle yapıyor, daha da içeri, onun aletini saran daracık boşluğuna girmesi için baskı uyguluyordu. Gözlerini sımsıkı kapadı ve tüm dikkatini Anastasia'yı kendi kadını yapmaya odakladı, bu duygunun bir emsali yoktu.

"Anastasia..." Onun adı bir sevgi sözcüğüydü; başı uğuldarken, vücudundaki tüm kan kasıklarına pompalanırken onun adını mırıldanıyordu. Anastasia öyle dardı ve öyle titriyordu ki, doruk noktasına ulaşmasına çok az kalmıştı. Ve Damen bu hissi onunla paylaşmak, kendi ateşini onunkiyle birleştirmek, tüm ruhunu ona akıtırken onun kalp atışlarını ve dağıldığını hissetmek istiyordu.

Anastasia'nın kızlığına ulaşınca gerçekliği sarsıcı bir yumruk gibi hissetti benliğinde.

Donup kaldı, Anastasia'nın başının iki yanında duran sımsıkı yumrukları yastıkta derin izler bırakıyordu. Bütün kasları gerildi, vücudu adeta haykırarak şikâyet ederken isteklerine karşı koyması yüzünden titreyip duruyordu.

Tanrım, durabileceğinden emin değildi. "Damen." Anastasia adını delirmiş gibi fısıldayınca Damen gözlerini açtı hemen. Bakışları buluştu ve öylece kaldılar; Anastasia vahşi, yalvaran gözlerle, Damen ise ateşli, çılgın gözlerle bakıyordu.

"Durma." Anastasia'nın Damen'ın boynundaki nemli saç tutamlarına kenetlenmiş elleri sırtından aşağı indi ve genç adamın kendi hissettiği kadar açık bir ısrarla kalçalarını tutmaya çalıştı. "Lütfen." Anastasia yutkundu, uçuşumun ucunda olduğu açıktı, çaresizliğini ifade etmek şöyle dursun neredeyse konuşamıyordu bile. "Sana ihtiyacım var." Kalçaları dalgalandı, konuşmadan onu daha derinlere gitmeye davet ediyordu. "Bu azap... Ben... Dayanamıyorum..."

Damen inledi ve kaçınılmaz olana teslim oldu. Anastasia'nın yüzünü elleri arasına alıp genç kızın gözlerine baktı duygu dolu gözlerle. "Seni seviyorum," dedi sert bir sesle. Elleri aşağı inip Anastasia'nın kalçalarını sımsıkı kavradı. "Seni seviyorum ve sen benimsin."

İleri doğru hamle yaptı; Anastasia da onunla buluşmak için yay gibi gerildi.

İnce zar yırtıldı ve Damen aletini en son noktaya kadar itip Anastasia'nın kadınlığını tamamen doldururken sevinçli haykırışını bastıramadı. Aynı anda neden olduğu acının da farkındaydı ve durmak için kendini zorladı, Anastasia'nın iyi hissettiğinden emin olana kadar hareket etmeye cesaret edemedi.

Ama Anastasia'nın bedeni Damen'a ihtiyacı olan cevabı verdi.

Anastasia çok kısa bir anlığına gerildi, bu ilk seferde vücudu ani girişten irkilmişti. Sonra, hissettiği zevk tüm bedenini esir aldı. Harika bir ses tonuyla inledi, Damen'ın altında yumuşuyor, eriyor, tüm bedeniyle Damen'a sarılırken onu şeffaf bir ateşin içinde bırakıyordu.

"Damen." Anastasia Damen'ı daha derinlerinde hissetmek için kalçalarını hareket ettirdi, sonra tek vücut olmak için duyduğu çılgınca ihtiyaç dile gelirken inledi, bu kez gecikmeleri hoş görmeye razı değildi. "Ben... Ölüyorum." dedi nefes nefese, tırnaklarını Damen'ın sırtına geçirmişti. "Damen... Lütfen."

Damen'ın tek ihtiyacı bu cesaretlendirmeydi.

Yavaşça geri çekilerek Anastasia'nın yüzünü seyretti, ileri gidip daha da derinlere inerken suratındaki ifadeyi ezberine yazdı, sonra hareketi tekrarladı; tek bir derin, amansız hareketle içine girdi. Anastasia'nın inlediğini, altında kasıldığını hissetti ve tekrar ileri doğru itti kendini; bedenini onu hem içinden hem de dışından sevebileceği şekilde ayarlayıp onu uçurumun kenarına taşıdı.

Anastasia çığlık attı, tüm bedeni birleşmelerinin neden olduğu kasılmalarla sarsılıyordu; Damen daha da derinlere indi, kendi hisleri dayanılmaz yüksekliklere çıkarken, kendini tutması imkânsız hale gelmeye başlamışken Anastasia'nın sarsılmalarının ritmine bıraktı kendini.

Ve patladı, içinden çıkan tohumlar Anastasia'nın kadınlığını dolduruyordu. Başını geri atıp defalarca onun adını haykırdı, varlığının her bir hücresi bu hislerin saldırısına odaklanmıştı. Anastasia'nın zirveye ulaşması Damen'ı yeniden tetiklemişti ve kasıkları tekrar tekrar sarsıldı, tüm vücudu titredi.

Sonunda ikisi de yatağa gömüldüler; hareket etmek ya da konuşmak için fazla güçsüz, bunları yapmayı denemek için fazla doymuş hissediyorlardı.

Sevişmelerinin kokusunu içine çeken Damen kendini bıraktı, tüm bedenini hafifçe dalgalandıran ufak sarsıntıların tadını çıkarıyordu. Anastasia'yı kollarına aldı, etrafını saran olağanüstü huzur hissine şaşıp kalmıştı.

Çok tuhaftı... Tüm hayatını, şartları, hayatları değiştiren girişimlere adım atarak, kendisi ve başkaları için yatırım yaparak geçirmişti. Ama bu yatırımların büyüklüğüne rağmen, şimdi çok daha büyük, kişinin tüm

kaynaklarını vermesini gerektiren bir yatırım tipi daha keşfetmişti; bu, sonunda ölçülemeyecek kadar değerli şeyler kazandırıyordu insana.

Aşk, diye düşündü hayretle. Hayattaki en harika girişim... Ve bu, öncesinde hiç düşünmeden, mantığı hesaba katmadan, zerre kadar denetim yapmadan oluyordu; oysaki tüm bunları yaptığından dolayı gurur duyardı kendiyle.

Görünüşe göre herkesin inandığı gibi dahi falan değildi.

Ama olsun, şanslıydı.

Ortas

Evin içinde bir yerlerde büyük sarkaçlı bir saat dördü vurdu ve Anastasia kıpırdandı, bu kadar ufak bir sestten bile mırıldanarak şikâyetçi olmuştu.

Onun bu hareketini rahatsızlık olarak yorumlayan Damen gücünü toplayıp yan yattı ve onu da beraberinde çekti. "Canını yakıyorum," diye mırıldandı.

Anastasia gülümseyip Damen'in göğsünde duran başını salladı. "Canımı hiç yakmadın. Daha önce de. Şimdi de."

Gerindi, sonra arkasına yaslanıp Damen'a baktı. "Bu gibi duyguların var olabileceğini hiç hayal etmezdim."

"Ben de." Elinin dışıyla Anastasia'nın yanağını okşadı. "Gerçi, senin gibi birinin var olabileceğini de hayal etmezdim. Tanrı'ya şükür ki yanılmışım."

Anastasia'nın duyduğu nazik sözler gevşemesine neden olmuştu. "Tam bir romantik olduğun yavaş yavaş ortaya çıkıyor, biliyor musun?"

"Biliyorum." Damen'in yakışıklı yüzünden pişmanlık akıyordu. "Ve içimdeki romantik keşke seninle kilisede yürüyüp seni karım yapsaydım ve hak ettiğin gibi bir düğün gecesi yaşatsaydım sana, diyor."

"Bunları yapacaksın." Anastasia Damen'in çenesine koymuştu elini. "Damen, Gretna Green'e kaçmak benim hayalimdeki evlilik değil. Aramızda geçenlere gelince, tüm bunlar daha romantik ya da daha kusursuz olabilir miydi sanki?"

Damen Anastasia'nın avuç içine öptü. "Olamazdı. Sen de daha kusursuz olamazdın." Eğilip Anastasia'yı nazikçe öptü. "En azından seni uyumak zorunda bırakabildim."

Anastasia muzipçe sırtıttı. "Eğer tekniğin buysa, istediğin zaman beni uyumam için teşvik edebilirsin -şimdi ve hayatımızın geri kalan kısmında."

"Bunu hatırlayacağım, zevkle." Anastasia'nın saç tutamlarından birini alıp kulağının arkasına koydu, gözlerindeki geçmişi hatırladığını gösteren pırıltıları fark etmişti. "Ne düşünüyordun?"

"Breanna'nın söylediği bir şeyi. Büyükbabamın bizim birbirimizi bulmamıza çok sevineceğini söylemişti. Katılıyorum ona. Gerçekten de çok sevinirdi."

Damen merhum vikontla ilgili anılarını düşündü, sonra başını yavaşça salladı. "Sanırım haklısın. Büyükbaban sıra dışı bir adamdı -zeki, becerikli ve merhametli. Bu özelliklerin hepsi nadiren tek bir kişide bulunur, inan bana." Damen'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Sana tapıyor olmalıydı, senin ruhuna, sahip olduğun ateşe. Ve tüm dünyayı gölgede bırakacak kıvrak zekâna."

Anastasia Damen'in bu sözlerine gülümsedi. "Seni gölgede bıraktığımı hatırlamıyorum. Gerçi deniyorum bunu, seni yenemedim henüz."

"Ah, ama bunu denemeye devam etmeni kesinlikle bekliyorum," diyerek sataştı Damen. "Evliliğimizin ne kadar heyecan verici olacağını düşünsene - hem yatakta, hem dışarıda."

"Doğru." Anastasia'nın gülümsemesi yumuşadı. "Büyükbabama gelince, Breanna ve bana tapardı; her ikimize de farklı nedenlerden dolayı. Sana kadar, bizi karıştırmayan tek insan oydu. Sanırım pek çok insanın gözünden kaçan farklılıkları o görüyordu."

"Ayrıca eşit derecede önemli olan benzerliklerinizi de görüyordu. Birbirinize duyduğunuz sevgi ve bağlılığı, Colby ailesini koruma azminizi. Bu kadar büyük bir mirası güvenip size bırakmasının nedeni de bu."

"Evet, biliyorum." Anastasia içini çekti. "O parayı sık sık düşünüyorum, büyükbabamızın isteklerinin gerçekleştiğinden emin olmak için Breanna'yla neler yapabiliriz diyorum. Sanki cevap çok yakınlarımızda bir yerlerde gibi hissediyorum, sadece görmemiz gerek. Ama bu şey her neyse, ailemizi tekrar bir araya getirmeli; sadece şimdilik değil, nesiller boyunca -aslında bana kalsa sonsuza kadar."

"Parayı bir yerlere yatırmaktan bahsetmediğini fark ediyorum."

Anastasia başını kaldırıp kararlılıkla salladı. "Hayır. Büyükbabamın istediği bu değildi. O, bu mirası birikimlerimizi artıracak gayri şahsi bir araç olarak görmüyordu. Bunu birleştirici bir güç, Breanna ve benim geleceklerimizi ve çocuklarımızın da geleceğini birbirine bağlayacak bir yol olarak görüyordu. Bu parayı bir iş girişimine ya da daha da kötüsü birkaç farklı iş girişimine yatırmak söz konusu bile değil. Eğer bu parayı bölersek etkisini kaybeder."

Eğer bunu bir yere yatırırsak, ne kadar akıllıca davransak da... "

"...tek kazanacağınız şey daha fazla para olacaktır," diyerek Anastasia'nın cümlesini tamamladı Damen. "Bir şeyi korumaya gerçekten karar verdiğinde o şey çok daha değerli hale gelir." Anastasia'nın çatık kaşlarının tam ortasından öptü. "Bence kendi sorunu cevaplamaya başlamışsın bile. Gerisi de zamanla gelecektir. Sen ve Breanna bunu göreceksiniz."

Damen'ın sözlerini özümseyen Anastasia sadece bunların ne kadar doğru olduğunu değil, bu doğrulara ulaşmasında onun ne kadar yardımcı olduğunu da fark etti. Hissettiği duygu göğsünde düğümlenip kaldı, bu duygu Damen'ın onu çok iyi anlamasından kaynaklanıyordu ve kısa süre önceki yakınlıklarıyla daha da perçinlenmişti. Damen'ı öpmek için tutkulu bir şekilde başını kaldırdı. "Seni seviyorum Damen Lockewood. Ne kadar sevdiğimi tahmin bile edemezsin."

Damen Anastasia'yı tekrar sırt üstü yatırdı, onun bakışları da aynı şekilde ateşliydi. "Göster o zaman."

Kapının çalınması ikisini de ürkütmüştü.

Anastasia hafif uykusundan sıçrayarak uyandı ve kendiliğinden yatak örtüsüne uzandı, bu arada Damen oturup ayaklarını aşağı sarkıtırken yüzü öfkeyle kararmıştı.

"Kim olabilir ki?" diye fısıldadı Anastasia.

"Bilmiyorum. Ama öğreneceğim."

Damen pantolonunu ayaklarına geçirdi, büyük adımlarla yürüyüp eşiğin diğer tarafındaki kişiyle konuşacak kadar araladı kapıyı.

"Ne var Proust? Rahatsız edilmek istemediğimi açıkça belirttiğimi sanıyordum."

Proust. Damen'ın şahsi uşağı. Anastasia başını örtülerin arasından çıkarıp uşağın dediklerine kulak verdi.

"Affedersiniz efendim. Rahatsız etmezdim ama Paris'teki ofisten bir cevap gelir gelmez size haber vermemi söylemişsiniz. Ulak mektubu daha yeni getirdi." Kısmen açık olan kapıdan içeri mektubu uzattı. "Ben de bunu getirme cüretinde bulundum. Umarım doğru kararı vermişimdir." Proust, bunları söyledikten sonra nazikçe bekledi.

Damen mühürlü zarfı aldı; sinirli tutumu tamamen değişmiş, rahatlamıştı, "Kesinlikle doğru karardı. Her zamanki gibi, beni iyi anlamışsın."

"Deniyorum efendim." Proust boğazını temizledi. "Eğer başka bir şey yoksa sizi yalnız bırakayım."

"Evet, hepsi bu. Çalışkanlığını takdir ediyorum Proust."

Anastasia uşağın ayak seslerinin giderek uzaklaştığını duydu. Aynı anda Damen kapıyı kapatıp sürgüledi, odaya geri yürürken zarfı yırtarak açtı.

"Dornier'den," dedi Anastasia'ya, yatağın ucuna tüneyip öğleden sonrasının geç saatlerinin güneş ışığından faydalanmak için pencereye doğru tuttu mektubu. "Kendisi Paris ofisini yönetiyor."

Anastasia mektubun Damen'ın Rouge hakkındaki araştırmasıyla ilgili olduğunu tahmin etmiş ve merakla ileri doğru eğilmişti; Damen tek bir sayfa mektubu düzeltirken onun yüz ifadelerini seyrediyordu. "Ne diyor?"

Damen mektubu gözden geçirdi, sonra dikkatlice tekrar okudu; okuduğu her kelimeyle kaşları biraz daha çatılıyordu. "İşte bu her şeyi açıklıyor," diye mırıldandı. "Dornier, Rouge ve geçmişi hakkındaki sorularıma çok şaşırdığını söylüyor, çünkü Rouge ile gayet kapsamlı işler yapıyormuşum zaten -son derece gizli işler."

"Ne?" Anastasia yattığı yerden hızla kalkıp doğruldu.

"Dornier'e göre... İşte, burada, okuyorum: 'Birkaç ay önce,' diye yazmış Dornier, 'Bana Paris'teki ofise, M.Rouge adında birine mühürlü birkaç mektup geleceği hakkında bilgi ve birtakım talimatlar verdin. Bu özel mektupların bir kenara konup saklanması ve verdiğin bir adrese acil bir notun gönderilmesini istedin."

Damen duraklayıp adresi yüksek sesle okudu, sanki böyle yapınca birtakım anıların tetiklenmesini umut ediyordu. "La Fayette Sokağı, 4 Numara." Bu hiçbir şey ifade etmemişti, omuzlarını silkti. Sonra okumaya devam etti. " 'O nota M. Rouge'a ait bir mektup geldiğini ve bankanın ana ofisinde beklediğini ifade etmem gerektiği yazıyordu. Akabinde, bir ulağın gelmesini beklemem gerekiyordu, güvenlik tedbirleri gereği notumu o ulağa göstermem gerekiyordu. Bunlardan sonra, hiçbir soru sormadan ulağa Rouge'un zarfını vermem isteniyordu.

" 'Bunun tam zıttı olarak Paris'teki ofise "Lockewood Bankası, Londra, Lord Sheldrake'e, Gizli - M. Rouge" yazan bir zarf gelecek olursa o mektubu da hiçbir soru sormadan hemen göndermem gerekiyordu."

Damen başını kaldırıp baktı, suratında tuhaf bir ifade vardı. "Dornier mektupta verdiğim talimatlara uyduğu konusunda garanti vererek ve son sorularımın anlamının bu düzenlemeleri değiştirmeye karar verdiğim anlamına gelip gelmediğini sorarak kapatıyor. Eğer öyleyse hemen haber verecekmişim. Cevabımı bekliyor. Kahretsin!" Ayağa fırlayan Damen elini saçlarından geçirdi ve odada huzursuzca dolanmaya başladı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Damen mektubun içeriğini okumaya başladığından beri hızla çalışmaya devam ediyordu Anastasia'nın zihni. Şimdiyse başını salladı, son derece kötü

hissediyordu kendini -sadece durumdan dolayı değil, Damen için de. "Birileri, Rouge'a ve ondan da başka yerlere bilgi göndermek için Lockewood Bankası'nı aracı olarak kullanıyor demektir bu." Dudaklarını büzdü. "Amcam olabilir mi?"

"Hayır." Damen kendinden emin bir şekilde başını salladı. "Gerçi bu kişi kimse amcanla çalıştığından eminim. Ama George'un banka yazışmalarına erişmesine imkân yok, özellikle de benim adıma gelen mektuplara. Dornier'e o talimatları gönderen kişi kimse Lockewood Bankası'nda çalışması lazım." Damen Anastasia'ya baktı, suratında acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. "Bankamdaki biri bana zarar vermek ve amcanın Rouge'la çevirdiği pis işlere yardım etmek amacıyla mevkisini kullanıyor. Pekâlâ, bu kişiyi bulacağım. Ve bulduğumda da, Tanrı ona merhamet etsin."

Yazı masasına geçip kalem ve kâğıt çıkardı.

"Dornier'e cevap yazıyorsun," dedi Anastasia.

"Evet, Öyle."

"Ne yapmayı planlıyorsun?"

"Bu M.Rouge'u kendi silahıyla vurmayı."

Anastasia başını yana eğip Damen'in sözlerini düşündü. "Nasıl? Fransız polisinin La Fayette'teki 4 numaraya baskın yapmasını sağlayarak mı? Rouge'un orada yaşadığından şüpheliyim. Tahminimce orası sadece bir toplantı yeri."

"Haklı olduğuna eminim." Damen tüyü mürekkebe batırıp yazmaya başladı.

"O zaman Dornier'e ne yapmasını söyleyeceksin, ulak bankaya geldiğinde onu kaçırmamasını mı? Damen, o ulağın mektupları doğrudan Rouge'a teslim ettiği bile kesin değil. Aslında, şimdiye kadar Rouge'la tanıştığı bile kesin değil. Aynı şekilde, Rouge'un her seferinde aynı ulağı gönderdiğine inanmamız için de bir neden yok ortada. Hiç yakalanmadan kadın alıp satacak kadar akıllı biri, kullandığı ulaklarla izini kaybedecek kadar da akıllıdır kesinlikle."

"Yine, çok mantıklı konuştun. Ulağı yakalamak bir işe yaramaz." Damen durdu, suratındaki ifadeden olaya odaklandığı anlaşılıyordu. "Rouge gibi bir adamı alt etmenin tek yolu onu habersiz yakalamak. Dornier'e her zamanki gibi devam etmesini söyleyeceğim. Benden Rouge'a gelen ilk mektup şimdiye kadar olduğu gibi işlem görecek. İki değişiklik dışında..."

Damen'in çenesi gerilmişti. "Birincisi, Londra'ya gelmek üzere hazır bekleyen bir ulak mektupların geldiğini bana hemen haber verecek. İkincisi de, Dornier bu mektubu alır almaz özel bir detektif tutacak ve o detektif de Rouge'un ulağını bankadan mektubu götürdüğü yere kadar takip edecek.

Rouge'un kendisi ulakla bizzat görüşmese bile onun paralı serserileri görüşecektir. Bu detektifin tüm Paris'te ve kadınların indirildiği liman olduğuna emin olduğum Calais'ye kadar her yerde üç beş lağım faresini takip etmek zorunda olması bile umrumda değil. Bu Rouge denen adamı deliğinden çıkaracak. Ve bunu başardığında da onu yakalayıp amcanın bu pis işlerle ilişkisi olduğunu göstereceğiz. Düzeltiyorum, daha da fazlasını yapacağız. O zamana kadar George'u hırsızlık, adam kaçırma ve Tanrı bilir daha ne suçlarla tutuklatacağım. Her şeye yeni başlıyorum daha."

Anastasia düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Nasıl başaracaksın bunu? Hangi kanıtla? Neyse, boşver," diye ekledi çabucak, kendi cevabını vererek. "Tahmin edebiliyorum. Lockewood Bankası'ndaki köstebeği bulmayı ve onun hareketlerini George Amcamla ilişkilendirmeyi düşünüyorsun. Rouge'un yakalanmasını ve ispiyoncusunun adını sana vermesini asla bekleyemeyeceğini bilmeliydim. Onu şimdi istiyorsun."

"Öyle olduğunu çok iyi biliyorsun. O piç kurusunu kendim ortaya çıkaracağım." Damen tüy kaleminin ucuna baktı. "Lockewood Bankası'nı babam kurdu Stacie. İlk bankamızı o açtı. Eğer bugün biz başarılı, büyüyen bir bankaysak bu, babamın parasının büyük bir kısmını, tüm kalbini ve enerjisini bu işe vermesindendir."

Anastasia'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Bence biraz mütevazılık ediyorsun. Babamın bana anlattıklarına göre ailenin dâhisi, Lockewood Bankası'nı İngiltere'nin, belki de dünyanın en etkili bankası haline getiren senmişsin. Senin iş zekân, güçlü bağlantıların... Avrupa'nın bütün ulusları senin tavsiyelerine ve danışmanlığına başvuruyor. Bankayı sen açmamış olabilirsin ama Lockewood Bankası'nın ününü herkese duyuran sensin."

Damen iltifatları geçiştirdi. "Benim para konularındaki öngörülerim bankamızın ününü artırdı. Ama bankayı ben tanıtmadım. Bunun nedeni insanları buraya gelmeye, bize paralarını, yatırımlarını emanet etmeye ikna eden şeydi. Ve bu şey de dürüstlüktü. Babamın dürüstlüğü. O, müşterilerimizin bağlılık ve güven duygularını hissetmelerini sağlamıştı ve bunu da iyi, dürüst, onurlu bir adam olarak yaptı. Akıllıca yatırımlar müşteri sayımızı artırıp bağlantılarımızı genişletmiş olabilir ama ünümüzün yayılmasını sağlayan o müşterilerimizin ve bağlantılarımızın bize, bizim dürüstlüğümüze ve fedakârlığımıza güvenebileceklerini bilmeleriydi. Pekâlâ, kimse, hele de kendi namussuz amaçları için bankamdaki mevkisini kullanan aşağılık, alçak herifin teki bu ünümüzü lekeleyemeyecek."

Anastasia Damen konuşurken ona bakıyor, onun coşkusunu görüyor ve ilk kez aileye sadakat ve bağlılık hakkında bu kadar çok şey hissettiğini fark ediyordu.

Onun ailesine olan sadakati kendininki gibi derindi.

"Babandan hiç bahsetmedin," dedi Anastasia, yumuşak bir sesle. "Yakın mıydınız?"

Damen belli belirsiz bir şekilde omuzlarını silkti. "Senin kastettiğin şekilde değil. Yani senin anne ve babana yakın olduğun şekilde değil. Doğruyu söylemek gerekirse birlikte çok vakit geçirmedik. Ben zamanın çoğunda uzakta bir okuldaydım, o da ya bankayla uğraşırdı ya da annemle yurt dışına seyahate çıkardı. Annem ölünce o da kendini Lockewood Bankası'na adadı. Tatillerde eve geldiğimde onun yanında çalıştım. Duygularını çok belli etmezdi, ne de sohbet etmeyi seven biriydi. Ama iyi bir adamdı, dürüst bir adam. Yakın mıydık? Gözle görülür şekilde değil. Ama aynı ilkeleri paylaşıyorduk, belki de aynı rüyayı."

"Bankanızı genişletmeyi yani."

Damen başını salladı. "Lockewood Bankası babamın kişiliğinin, benim inandığım şeylerin bir sembolüydü. Ben o sorumluluğu paylaştım. Aradaki fark babamın sadece adanmışlık duygusuyla ve dürüstlikle hareket etmesiydi. Bense..." Damen omuzlarını silkti, en iyi şekilde nasıl açıklayacağını düşündü. "Adanmışlık ve dürüstlük her iyi adamın, zaman harcamaya değer her uğraşın içinde vardır. Ama bunlar beni harekete geçiren tek şey değil. Yaptığım işten zevk alıyorum. Lockewood Bankası'nı işletmek sürekli bir zorlukla karşılaşmak demek ve bu zorluklar zihnimi uyarıyor, heyecanımı artırıyor. Bu öyle büyüleyici bir şey ki... Bir miktar parayı almak, nereye yatırılabilceği hakkındaki olasılıkları analiz etmek ve bunun için doğru yeri seçmek. Sonra o yatırımın büyümesini ve başarılı olmasını seyretmek. Babam ve ben bu konuda birbirinizden ayrılırdık işte. O en sonda ortaya çıkan ürünün tadını çıkarırdı, çünkü bu insanlara fayda sağlıyordu. Ben de tadını çıkarırım bunun. Ama ben o sonuca ulaşırken girdiğim süreçlerin de tadını çıkarırım." Damen Anastasia'ya bakıp tek kaşını kaldırdı. "Anlatabildim mi?"

"Ah, gayet iyi anlattın." Anastasia sırttı. "İngiltere'deki, iş, yatırımlar ve kâr yapma konularını merak uyandırıcı bulan tek kadına anlatıyorsun bunu; gerçi bu huyum bilgiç olarak yaftalanmama neden oluyor ama olsun."

Damen boğuk bir sesle kahkaha attı, "Çok güzel, çok tutkulu, çok zeki bir bilgiç." Dikkatini önündeki meseleye geri döndürünce genç adamın gülümsemesi soldu. "Her neyse, belki şimdi bankamdaki bu hainin fark edilmeden kalmasına, daha da kötüsü cezasız kalmasına neden izin veremeyeceğimi anlayabilirsin."

"Çok iyi anlıyorum," diye cevap verdi Anastasia, göğsünün kabardığını hissediyordu. "Açıklamana gerek yok. Ve bu yılanın kim olduğunu bulacağız Damen. Sana söz veriyorum. O ve George Amcam Newsgate'i boylayacaklar, çok yakında."

George Wells'in birkaç saat önce verdiği notu onuncu kez okudu, sanki doğruluğunu ispat etmek istercesine her kelimeyi yüksek sesle telaffuz

ediyordu. Sonra sayfayı buruşturup cebine attı, çok ihtiyaç duyduğu konyasından içmek için çalışma odasının diğer tarafına yürüdü.

Anastasia gitmişti. Anastasia yeni bankasının açılışını denetlemek için İngiltere'den Amerika'ya doğru yola çıkmıştı. Ve bunu Lord Sheldrake'in ricası üzerine yapıyordu.

George okkalı bir küfür savurarak kadehindeki içkiyi bitirip yeniden doldurdu.

O küçük fahişe kimi kandırmaya çalışıyordu?

İngiltere'den Sheldrake'in isteğiyle ayrılmış olamazdı. Damen Lockewood kendi işini kendi yapardı; kendi yerine bir kadını göndermezdi, bu kadın iş konularında akıllı olan Anastasia gibi biri olsa bile. Hayır, İngiltere'den ayrılmışsa bile bu başka bir nedenden dolayıydı.

Ama hangi nedenden dolayı?

Ve Sheldrake'le aralarındaki iğrenç ilişkiyi, birbirlerine karşı duyduklarını varsaydığı bağlılığı düşününce neden gitsindi ki zaten?

Diğer yandan, neden yalan söyleyecekti ki? George'un zararına olacak bir şeyler mi planlıyordu, ona komplo mu kuruyordu?

Bir kez daha korkunç bir küfür çıktı dudaklarından ve bir işe yaramayan sorularını aklından kovaladı.

Anastasia'nın neden gittiği neyi fark ettirecekti ki? Önemli olan onu bulmak zorunda olmasıydı. Şimdi. Çünkü onun ölümünü ayarlamadan, onu Paris'e postalamadan ne Rouge'dan para alabilirdi, ne Henry'nin parasına el koyabilirdi ne de Sheldrake'i damadı olarak alabilirdi.

Geleceği mahvolurdu.

Kahretsin, onu bulmak zorundaydı.

Öfkeyle bir sonraki kadehi de bitirdi, sonra boş kadehi masaya çarpıp bıraktı, şimdilik.

Cevapları arayabileceği tek bir yer vardı. Çünkü Anastasia'nın planlarını, nerede olduğunu bilecek biri varsa o da çok sevgili kuzeniydi.

Güzel. Breanna'dan bilgileri alabilirdi.

Koridora çıkıp merdivenlere doğru yürüdü, tırabzanlara tutunup baş dönmesinin geçmesini bekledi. O son kadehi içmemeliydi. Ayık olması gerekliydi, böylece Breanna'nın her kelimesini ve tabii ki söylemediklerini de hatırlayabilirdi. Ve eğer yalan söylemeye cüret ederse... Titreyen elini yumruk yaptı. Eğer yalan söylerse onu dövecekti.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı efendim?" Wells elleri arkasında birleşik vaziyette merdivenlere yaklaştı.

"Hım?" George kaşlarını çatıp kâhyaya baktı. "Yardım? Hayır... Evet. Breanna'nın nerede olduğunu söyleyebilirsin."

Wells dudaklarını büzdü, her şeyi gören bakışları patronunun üzerinde dolaştı; onun sarhoş ve öfkeli olduğunu fark etmişti. Çok öfkeliydi, "Sanırım, Leydi Breanna dinlenmek için odalarına çıktılar lordum. Öğleden sonra atla gezintiye çıkmıştı. Ve güneş de olağandışı derecede yakıcıydı bugün. Döndüğünde oldukça bitkin görünüyordu. Tahminimce şu an uyuyordur."

"O zaman onu uyandırmak zorunda kalacağım." Wells'in itirazlarını duymazdan gelen George merdivenleri tırmandı, ikinci katın sahanlığına geldi ve Breanna'nın yatak odasına doğru yürümeye başladı.

Kapıya sertçe vurup aynı anda kolu çevirdi ama kapı sürgülenmişti.

"Evet?" Breanna'nın sesi gerçekten de uyku uyumuş gibi boğuk gelmişti.

"Baban. Hemen içeri girmeme izin veriyorsun."

Önce boğuk sesler geldi sonra Breanna kapıya doğru yürürken ayak sesleri duyuldu. Genç kız sürgüyü çekip kapıyı açtı, sabahlığını üzerine iyice sarınmış bir halde koridora baktı. "Bekleyemez mi baba? Dinleniyordum."

"Hayır. Bekleyemez." George kızını geçip odaya girdi, sonra kızına dönüp konuşmaya başladı. "Anastasia hakkında bildiğin her şeyi duymak istiyorum."

Breanna gözlerini kırptırıp saçlarını düzeltti. "Ne demek istediğini anlamıyorum. Notta her şeyi açıklamıştır."

"Benimle oyun oynama kızım." George şakaklarına masaj yaptı, öfkenin kafatasının içinde bir top ateşi gibi patladığını hissediyordu. "O notun bir kelimesine bile inanmıyorum. Gerçeği istiyorum. Ve hemen, şimdi istiyorum."

Breanna yüzünde ürkek bir ifadeyle yatağına doğru yürüdü, şüphesiz vereceği cevabı düşünüyordu. Yatağın yanındaki bir sandalyeye oturup komodininin üstünde duran çikolata fincanına uzandı. "Hangi gerçeği kastettiğini bilmiyorum baba. Dediğim gibi Stacie bana güvenmedi. Muhtemelen, onu gitmekten vazgeçirmek için uğraşacağımı biliyordu ki bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra uğraşmalıydım da. Ama onun ne kadar dikkatli olduğunu bilirsin. Bunun Lord Sheldrake'in talimatlarını yerine getirmenin en iyi yolu olduğuna karar vermiş olmalı, yani..."

"Sheldrake o bankayı denetlemesi için asla Anastasia'yı göndermez," dedi George sertçe.

"Stacie'ye güveniyor o," dedi Breanna. "Stacie iş konularını birçok erkekten daha iyi anlıyor. Ve burada söz konusu olan yatırımın yarısı ona ait."

"Peki ya geride bıraktığı yatırıma ne demeli?" dedi George alay ederek. "Kişisel danışmanı, marki... İşte ve yatakta partneri..." Breanna'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Neyden bahsediyorsun, bilmiyorum."

"Kahretsin Breanna." George ileri atılıp Breanna'nın omuzlarından kavradı ve onu sürükleyip sarstı. Bu hareketiyle Breanna'nın fincanı ve tabağı yere düşmüştü. "Yalan istemiyorum, anlıyor musun? Anastasia'nın nerede olduğunu bilmek istiyorum. İngiltere'den gerçekten ayrıldı mı? Nereye gitti, Avrupa'ya mı? Mirasının geri kalanıyla bir şeyler mi yapıyor?" Elini geri çekip Breanna'yı iki kez tokatladı, bunun etkisiyle genç kızın başı bir sağa bir sola savrulmuştu. "Nerede o?"

"Çok fazla içmişsin baba." Breanna kendini babasının kollarından kurtardı, acıyan yanaklarını ovalarken gözlerinde meydan okuyan bir ifade vardı. "Bence bu konuyu sonra konuşmalıyız."

"Şimdi konuşacağız." George elini cebine atıp bir kayış çıkardı. Breanna'nın kolunu kavrayıp etrafında döndürdü, genç kız sırtını babasına dönmüş vaziyetteydi şimdi. "Tekrar soruyorum, Anastasia nerede ve gitmesinin gerçek nedenleri neler?"

Breanna kaskatı kesildi. "Ben de tekrar söylüyorum, senin bildiğinden daha fazlasını bilmiyorum."

Kayış şaklayarak Breanna'nın sırtına indi ve acıyı emmede pek de işe yaramayan sabahlığının ve elbisesinin ince kumaşının altından genç kızın canını yaktı. Breanna kıpırdanıp haykırdı.

"Bana cevap ver!" diye bağırdı George.

Breanna'nın içinde bir şey koptu sanki.

Tek bir çabuk hareketle kendini babasının ellerinden kurtarıp komodininin çekmecesini açtı. Etrafında dönüp tekrar babasına baktığında ellerinde sımsıkı tuttuğu bir tabanca vardı. "Bir daha bana vurma," diye emretti.

George'un ağzı açık kalmıştı, kızının hem ses tonu hem de elinde tuttuğu tabanca şaşırtmıştı onu.

"Ciddiyim baba. Bir daha kırbaçlamayacaksın beni."

"Ah, seni haddini bilmez, küçük..." Bir adım ileri attı, sonra ellerini yumruk haline getirip dişlerini sıkarken tereddüt ederek durdu.

"Bunu kullanacağımdan şüphelen olmasın," dedi Breanna. "Eğer mecbur kalırsam kullanırım."

"Sen bir katil değilsin kızım." George'un kurduğu cümle kesindi ama ses tonu az da olsa tereddütlü çıkmıştı. "Senin içinde böyle bir şey yok ki."

Breanna omuzlarını silkti. "Belki yok. En azından bu şartlar altında değil. Gerçi, seni öldürmek zorunda kalmam. Sadece yaralarım seni. Bir soruşturma başlatmaya yetecek kadar ve sonra da arkasından gelsin skandallar... Bir kız evlat... Babasından öyle şiddet görüyor ki kendini korumak için babasını yaralamak zorunda kalıyor. Bu olay korumak ya da düzeltmek için uğraştığın şanına telafi edilemeyecek zararlar verebilir."

Babasının suratındaki şaşkın ifadeyi seyrederken Breanna'nın yanakları sinirden kızardı. "İçime kapanık olabilirim baba, ama aptal değilim. Senin isteklerini her zaman anladım. Çoğu zaman da bunlara boyun eğdim. Ama bu kez değil. Sırf sen Stacie'nin dediği yerden başka bir yerde olduğuna ya da sana söylediğimden fazlasını bildiğime inanasın diye dayak yemeyeceğim. Yani sana kalmış. Bana bir daha vurmayacağına söz veriyor musun yoksa vurayım mı seni?"

George bir kez daha tereddüt etti. Şakaklarını ovuşturdu; olayların bu çılgın gidişatıyla mücadele etmeye çalışıyor, her şeyin kendinin hayal ürünü olup olmadığını, hepsinin saçmasapan bir kâbus olup olmadığını merak ediyordu -belki de içkinin bulutlandırıldığını zihninin bir sonucuydu bunlar.

Bakışlarını tekrar odaklayınca elinde tabancayla Breanna'yı gördü ve bunun kâbus falan olmadığını anladı. Gerçekte bu. Çok gerçek.

Şüphe, bu öfkeli ruh halinin içinden sıyrılıp her şeyin önüne geçti. "Öz babanı mı tehdit ediyorsun?" dedi heyecanla. "Yaralamakla?"

"Onun da beni aynı şekilde tehdit etmesi durumunda, evet. Eğer bana bir daha vurmazsan bir şeylerden, bir mermiden ya da skandaldan korkmana gerek kalmaz."

George titreyen elini saçlarından geçirdi, keşke ayık olsaydım diye düşündü. "Sadece şunu bilmek istiyorum, yani... "

"Sana verecek bir bilgi yok bende," diyerek babasının sözünü kesti Breanna. "Stacie Philadelphia'ya gitti. Birkaç aylığına orada kalacak." Ufak bir gülümseme belirdi dudaklarında. "Belki de yirmi birinci yaş günü kutlamalarımıza yardımcı olmak için tam zamanında burada olur; dört aydan az kaldı. Ve o zaman Stacie de ben de özgür birer kadın olacağız."

Kızının söylediklerini tam olarak algıladığında George'un suratı öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Dahası, Stacie'nin gitmesi neden bu kadar keyfini kaçırdı ki?" diye sordu alaycı bir ses tonuyla. "İkimiz de ona bayılmadığını biliyoruz."

George tekrar tabancaya baktı. "Kişisel hislerimi dikkate almayalım; Anastasia benim sorumluluğumda hala."

"Çok da uzun sürmeyecek bu. Döndüğünde yirmi bir yaşına girmiş olacak. Onu gözetmek zorunda kalmayacaksın. Tanrım, kutlama yapacağını

düşünmüştüm."

George dişlerini sıktı, seçeneklerini ve bunları nasıl uygulamaya geçireceğini düşünürken bakışları komodine kaydı.

"Haklısın." dedi Breanna, babasının aklını okuyarak. "Bu tabancayı her zaman elimin altında tutmayacağım. Ama bu yanımda olmadığı zamanlarda bana vurmaya kalkarsan çalışanları uyarmaya yetecek kadar çılgılık atarım, sonra da beni bayılıncaya kadar dövümsün gibi gösteririm kendimi. Çalışanlar ben çok seviyor, bu yüzden benim hikâyemi seve seve destekleyeceklerdir. Ve bunun senin ününü nasıl zedeleyeceğini merak ediyorsan açıklayayım. Buna inanman ne kadar zor olsa da Lord Sheldrake gibi asil erkekler de var bu hayatta ve bunlar senin ne kadar vahşi, ne kadar zalim olduğunu ve beni kırbaçladığını öğrenirlerse dehşete düşerler. O kadar dehşete düşerler ki seninle olan ilişkilerini, hem iş anlamında hem de kişisel olarak, tekrar gözden geçirirler. Bu riski almaya razı mısın, hem de bilmediğim bir şeyi bana zorla söyletmeye çalışarak?"

George'un hissettiği hayal kırıklığı ve öfke boğulur gibi bir ses çıkarmasına neden oldu.

Aynı anda odanın kapısı çalındı. "Bayan Breanna?" Wells'in sesiydi bu. "İyi misiniz? Bir şeyiniz yok ya?"

Breanna başını yana yatırıp babasının gözlerinin içine baktı. "Seçim senin," diyerek hatırlatma yaptı.

Sarhoş ya da değil, George Breanna'nın mantıklı konuştuğunu inkâr edemiyordu. Kızını kesinlikle hafife almıştı; Breanna babasının yapacaklarını tahmin edip bunlarla mücadele etmek için taktikler geliştirmişti. Ve kendini bu duruma düşürdüğü için ondan nefret etse de daha fazla üstelemenin feci sonuçlar doğuracağını fark edecek kadar da akli başındaydı. Anastasia'nın gerçek planlarından kimseye bahsetmeden hareket etmiş olması ve Breanna'nın da bildiği kadarıyla gerçeği söylüyor olması da muhtemeldi.

Ve bir skandal, hem de bu sıralar... Bunun nasıl bir zarar vereceğini düşünmek bile istemiyordu. Hayır, ne kadar öfkeli olsa da yapılacak en iyi şey geri adım atıp Breanna'yı kendi haline bırakmaktı. Sonra, onu takip eder, Anastasia'yla iletişime geçmediğinden emin olmak için her gün mektuplarını kontrol ederdi. Ve bu arada da o fahişeyi bulmuş olurdu.

"Bayan Breanna?" Wells daha sert bir şekilde vurdu kapıya. "İyi misiniz?"

"Cevap ver," dedi George sertçe.

"Ne söyleyeceğime karar veremiyorum," diyerek cevapladı Breanna. "Sen söyle, iyi miyim?"

Suratında korkutucu bir ifadeyle babasına bakıyordu. "Fiziksel olarak

evet. Ama davranışın... Sana ne oldu böyle, bilmiyorum. Benim itaatkâr, saygılı kızım değilsin artık." Gözleri hissettiği kinle parlıyordu. "Ama bu değişikliği kimin teşvik ettiğini biliyorum: Anastasia."

"Hayır baba, Stacie benim davranışlarımı değiştirmede. Sen değiştirdin." Breanna bakışlarını babasından hiç ayırmadı. "Bir dakika Wells," diye bağırdı. Babasının kararını beklerken anlamlı bir bakış attı ona.

"Tamam," dedi George sonunda ve sembolik olarak bir adım geri attı. "Baban olarak uygun gördüğüm şekilde seni disipline sokmak hakkım olmasına rağmen dediğin gibi yapacağım."

"Artık hakkın falan değil," diyerek karşı çıktı Breanna, "Ben yetişkin bir kadını, çocuk değilim. Senin disiplin diye yaptığın her şeye katlandım şimdiye kadar."

George başını zorla salladı.

Breanna aldığı yanıtın memnun olmuş bir şekilde tabancasını indirip komodininin çekmecesine geri koymak için arkasına döndü. "Geliyorum Wells," dedi. Cesur bir şekilde babasını geçip kapıya yürüdü. "İyiyim, teşekkürler," diyerek telaşlı kâhyayı sakinleştirmeye çalıştı. "Sadece sakarlık ettim biraz. Babamla sohbet ediyorduk, bu arada fincanımı düşürdüm. Seni endişelendirmek istemezdim." Wells odadaki her şeyi ve herkesi görsün diye kapıyı sonuna kadar açıp koluyla içeriye gösterdi.

Wells'in bakışları Breanna'dan George'a, oradan yerde duran kırık porselen parçalarına, sonra tekrar Breanna'nın yüzüne -babasının, yanağında bıraktığı parmak izlerine- gitti. "Mademki bir şeyiniz yok... Hizmetçilerden birini çağırayım da şu kırıkları temizlesin."

"Çok iyi olur." Breanna gülümsedi. "O halde ben de şekerlememe devam etmek isterim." Başını George'un olduğu tarafa çevirip soran gözlerle baktı. "Tabii ki, benle konuşmak istediğin başka bir konu yoksa baba."

George boğazını temizledi. "Hayır. Aslında, benim de halletmem gereken bazı işlerim var." Odadan çıkıp Wells'in yanına geldiğinde durakladı. "Yarın günün büyük kısmında dışarıda olacağım," dedi sessizce ve sadece kâhyanın duyabileceği şekilde. "Posta arabasını gözden kaçırma. Araba gelince de tüm mektupları al ama hiçbirini dağıtma. Bu dakikadan itibaren bu malikâneye gelen her şeyin benim denetimimden geçmesini istiyorum. Anlaşıldı mı?"

"Evet, lordum."

Breanna'ya düşünceli bir bakış atan George tekrar yürümeye başladı, ayak sesleri koridor boyunca yankılanıyordu.

Wells adamın gidişini seyretti, sonra Breanna'ya döndü.

Hiç konuşmadan birbirlerini anladılar sanki o an.

"Bir sürahi soğuk suyla bez göndereyim buraya," dedi kâhya, boğazı düėümlenmiŐ bir halde. "Acısını alır."

Breanna bir adım atıp adamın kolunu sıktı. "Teşekkür ederim. Ve bu kadar endiŐelenmeyi de bırak. Bu olay tekrarlanmayacak."

Wells gözlüklerinin arkasındaki kaşlarını kaldırdı. "Saygısızlık etmek istemem ama nereden biliyorsunuz bunu Bayan Breanna?"

Breanna gözleri ıŐıldayarak cevapladı. "      daha demin silah doğrultup tehdit ettim onu. Eğer bir daha beni dövmeye kalkarsa onu vuracağımı ve bunun da son on yılın en büyük skandalı olacağını söyledim."

Wells'iŐaŐırtmıŐtı, sanki Breanna'nın doğruyu söyleyip söylemediğini anlamak istermiş gibi onu inceliyordu. Breanna'nın onaylarcasına başını sallaması üzerine dudakları gülümsemek istermiş gibi hareket etti. "Bunları fark edemediğim için  zg n m."

"Ben de. Çok uzun zamandır birikiyordu tüm bunlar." Parmaklarının ucunda yükselip kâhyanın yıpranmış yanağından öptü. "Yardıma koŐtuėun için ne kadar memnun oldum anlatamam."

"Benim için zevkti." Yaşlı adam boğazını temizledi ve duygularını kontrol altına aldığından emin olana kadar bekledi. "Şimdi, müsaade ederseniz suyu ve şu temizlik işini ayarlayayım.  kisini de kendim yapardım ama hemen göndermem gereken bir mektup var."

"Mektup mu?"

"Evet." Adamın gözlerinde ışıklar yanıp sönüyordu. "Lord Sheldrake'e yarın öğleden sonrasının ziyaret için harika bir zaman dilimi olacağını söyleyecektim, hem kendisi hem de yanında getireceği sürpriz misafir için."

Orat

Bir adamın kollarında uyanmak onun için yeni bir dene- y imdi.

Ama bu kollar Damen'a ait olunca bu deneyim cennette uyanmak gibiydi.

Anastasia gülümsedi, örtülerin altında daha da kıvrıldı; şimdi Paris'ten gönderilen rahatsız edici mektubun gelmesinden önceki eşsiz saatleri tekrar düşünüyordu. Proust gelmeden önce rüya gibi saatler yaŐamıŐlardı; Damen onu kadını yapmıştı, hayatta bir kez olacak şeyi yaŐamıŐlardı. Ve sonra, Dornier'in mektubu gönderildikten, planlarını yaptıktan ve geç saatte

yedikleri akşam yemeğinden sonra, yataklarına geri dönmüş ve vücutlarının yarattığı sihirli saatlerce keşfetmişlerdi.

Gece saat üçte birbirlerinin kollarında uyuyakalmışlardı ve gelecek bir adım ilerilerinde onları çağırıyordu.

Yollarındaki engeller ortadan kalktığına gideceklerdi oraya.

Bu gerçek Anastasia'nın uyanmasına neden oldu, yerinde kıpırdanıp yüzünü buruşturdu. Dün geceye kadar vücudunda var olduğunu bilmediği yerleri ağrıyordu şimdi ve bu sızılar Damen'la paylaştıkları güzellikleri hatırlatması açısından, özellikle de önlerinde uzanan zorlu zamanları düşününce, tuhaf şekilde rahatlatıcı geliyordu.

Gerinerek gözlerini açtı ve pencerelerden süzülen cılız gün ışığını fark etti. Şafak vaktini çok da geçmiş olamaz, diye düşündü rahatlayarak. Ve bu da işine gelmişti. Her ne kadar istemese de bugün Damen'la yapmaları gereken bir sürü iş vardı, yani tüm günü yatakta tembellik ederek geçiremezlerdi.

"Günaydın." Damen'ın boğuk sesi yukarıdan geliyordu, Anastasia diğer tarafına dönüp bakınca onun dirseği üzerinde uzanıp kendine baktığını gördü. Saçları alışılmadık şekilde darmadağınikti ve sakalları biraz uzamıştı.

Her zaman düzenli görünen Lord Sheldrake'in de bazen dağıtılabileceğini bilmek güzeldi.

Bu başarıya ulaşabilen tek kişinin kendisi olduğunu bilmek daha da güzeldi.

"Günaydın," diye karşılık verdi ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle.

Damen'ın dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Bu sabah halinden memnun görünüyorsun." Başını eğip dudaklarını Anastasia'nın dudaklarıyla okşadı. "Belli bir nedeni var mı?"

"Mmm." Anastasia iç çekip kollarını Damen'ın boynuna doladı. "Birkaç tane var. Pek çoğu da kendi kendini açıklıyor zaten." Damen'ın kirli sakallı çenesini okşadı. "Ama şu anda benim, sadece benim, her zaman mükemmel olan Damen Lockewood'un kendine hâkimiyetini alt üst edebildiğimi bilmenin beni ne kadar da memnun ettiğini düşünüyordum."

"Evet, gerçekten de alt üst ediyorsun beni." Damen sırt üstü yatıp Anastasia'yı da üstüne çekti ve dudaklarını kendi dudaklarına yaklaştırdı. "Eğer doğru hatırlıyorsam bunu defalarca yaptın," dedi, nefesi genç kadının dudaklarını yalıyordu.

Anastasia üperdi, gevşemek için adeta yalvaran kaslarının isteklerine uydu ve kendini Damen'ın sert gövdesine bıraktı.

Damen boğuk bir ses çıkararak bunu onayladığını gösterdi, ellerini Anastasia'nın saçlarına dolayip diliyle dudaklarını araladı.

Dilleri buluşunca birbirlerini okşadılar, kaynaştılar ve öpücükleri derinleşip daha da ateşlenince Anastasia hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. Göğüs uçları Damen'in göğsüne değiyor, genç adamın göğsündeki tüyler karıncalanmalarına neden oluyordu. Damen bacaklarının yardımıyla Anastasia'nın bacaklarını iki yana ayırdı ve iyice sertleşmiş aletini onun kadınlığına bastırınca Anastasia yüksek sesle inledi.

"Bu kadar çabuk mu?" diyebildi Damen, sesi hissettiği şehvetten dolayı boğuk çıkıyordu. "Beni tekrar alabilecek misin?"

Anastasia cevap vermeye çalıştı ama kelimeler boğazına takılıp kaldı. Bunun yerine vücudunun konuşmasına izin verip bacaklarını Damen'in iki tarafına attı ve çıldırtıcı bir yavaşlıkla genç adamın aletinin üzerine oturdu. Damen kayarak içine girdi, göğsünden yüksek sesli hırıltılar çıkıyordu; Anastasia'nın sıcacık, dar deliğinde daha derinlere giderken genç kadının dudaklarını adeta yiyip bitiriyordu. Anastasia hiç konuşmadan, daha fazlasını vermesi için Damen'a yalvarıyordu ve Damen ellerini genç kadının sırtından aşağı indirip kalçalarına koydu. Şimdi genç kadının kalçalarını sımsıkı kavramıştı ve onun titreyen ıslaklığına girip çıkıyordu, bütünüyle içindeydi.

Anastasia hissettiği zevke odaklanmıştı ve dudaklarını Damen'in dudaklarından ayırıp kendini arkaya savurdu ve onu daha derinlerine çekti. Ve içgüdüsel olarak hareket etmeye başladı: Yukarı, aşağı, yukarı, aşağı... Hissettiği şeyler dayanamayacağı kadar güçlüydü. Vahşi, çıldırmış hissediyordu; tüm vücudu çok yakın zaman önce keşfettiği ve bundan sonra onsuz yaşayamayacağını düşündüğü bir ateşle yanıyordu.

Damen Anastasia'nın beline sarılıp kendi kalçalarının hareketini hızlandırarak onu kendine çekti ve göğüs uçlarından birini dudakları arasına aldı. Tümünü ağızına aldı ve Anastasia'nın dudaklarından sert bir inleme çıkana kadar diliyle darbeler atmaya devam etti. Genç kadının inlemelerine aldırmadan diğer göğsüne geçti ve ilkinde gösterdiği ilgiyle bu ucu da emmeye başladı.

"Damen." Anastasia genç adamın adını haykırdı, kendini bırakmayı o kadar çok istiyordu ki ne dediğini bile bilmiyordu neredeyse. Bacaklarının üst kısımları tükenmişti artık, kasları bu hızı devam ettiremeyecek kadar güçsüzdü. Olması gereken eşiğin oralarda bir yerlerde olduğunu, çok ama çok yakın olduğunu biliyordu ama oraya ulaşamıyordu. Damen'in dudaklarının her hareketi göğüs uçlarından kasıklarına kadar yanmasına, kalçalarının her hamlesi ise zirveye bir adım daha yaklaşmasına neden oluyordu. Ama... Tanrım, oraya ulaşamıyordu.

Tüm vücudu gerildi, tatmin olmayan bir açlıkla titredi. "Damen," dedi yine

nefes nefese, adını yalvarır gibi söylemişti.

Damen anladı.

Genç kadının göğüslerini bırakıp yatağa düştü tekrar sırt üstü, kendi vücudu da bu rahatlamaya ihtiyacı olduğunu haykırıyordu. Anastasia'nın şehvetten kızarmış yüzüne bakıp dizlerini kendine doğru çekti ve Anastasia'yı da bunların üstünde sabit duruncaya kadar geriye itti. "İzin ver," dedi. Bir eliyle Anastasia'nın belini kavradı ve daha yukarı, daha ileri hamle yaparken, onun kadınlığına girip çıkarken kendi kalçalarını çıldırmış gibi bir aşağı bir yukarı hareket ettirmeye devam etti. "Stacie, bana bak," dedi nefes nefese. "Seni seyretmek istiyorum. Beni seyretmeni istiyorum."

Anastasia söyleneni yaptı ve genç adamın alev gibi parlayan gri gözlerine, doymamış bir şehvetle gerilmiş yakışıklı yüz hatlarına baktı. Onun zirveye ne kadar yakın olduğunu görmek kendi ihtiyacını daha da şiddetlendirdi ve tekrar inledi, gözleri hala genç adamın üzerindeyken titredi.

Damen'ın diğer eli vücutlarının birleştiği noktaya gitti, parmakları onu mükemmel bir şekilde ayırdı ve iyice gerilmiş olan tomurcuğu buldu. Başparmağıyla onu önce hafifçe, sonra bastırarak okşadı, ardından etrafında daireler çizdi. Anastasia'nın kadınlığı çıldırmışçasına kasıldı ve Damen bunu fark eder etmez ileri doğru hamle yapıp genç kadını yine kucağına aldı, parmakları içine girip kadınlığını doldururken sanki yakıyordu Anastasia'yı.

Genç kadın doruğa ulaştığında sanki kocaman toplar patlıyordu gözlerinin önünde; çığlık attı, Damen'ın omuzlarına sımsıkı tutundu ve onun da kendini bırakmasını seyretti. Damen başını arkaya atmıştı, boğazındaki damarlar gerilmiş halde Anastasia'nın adını yüksek sesle sayıklıyordu. Bir iki kez daha Anastasia'nın içine girip çıktıktan sonra onu orada tuttu, sıcak tohumları genç kadının içine akıyordu ve onun her sarsılışını kendi sıcaklığıyla karşılıyordu. Anastasia aldığı zevk dayanamayacağı hale gelene kadar, başını arkaya atmak zorunda hissedene kadar Damen'ı seyretti, sonra kasılmaları yoğunlaşınca başını bir sağa bir sola sallamaya başladı, genç adam tohumlarını ona akıtırken kadınlığı onun sert aletini ritmik bir şekilde sıkıyordu.

Sonra kendini ileri atıp Damen'ın göğsüne yığıldı, genç adamın göğsünün sevişmelerinden dolayı inip kalktığını hissediyordu. Kontrol edilemez şekilde titriyor, kalbi deli gibi atıyordu; hisleri de vücudu gibi şehvet doluydu.

Damen kollarıyla onu sımsıkı sarıp iyice kendine çekti ve saçlarından öptü; vücudunun kendi kendine normal hale gelmesini bekliyordu. "Tanrım," dedi nefes nefese, zar zor konuşabilmişti. "Tanrım."

Anastasia gözlerini kapatıp yanağını Damen'ın sımsıcak göğsüne yasladı. "Seni seviyorum," dedi mırıldanarak. "Şimdiye dek hayal ettiğimden de çok seviyorum."

"Ve ben de seni seviyorum; gerçi paylaştığımız şeyden sonra bu kelimeler, hatta başka kelimeler de, yetersiz kalıyor."

Geçmek bilmeyen bir titreme Anastasia'yı sarstı, âşık olan bir kadının hissedebileceği tüm o romantik isteklerle birlikte. "Keşke..." Sesi canlılığını yitirdi hemen.

Damen işaret parmağıyla Anastasia'nın çenesini kaldırdı ve yüzüne bakmasını sağladı. "Bence de keşke. Ama düşündüklerini yapacağız." Genç kadının yüzündeki nemli bir saç tutamını geriye itti. "Hepsini yapacağız Stacie, güzel bir hayatımız olacak. Kilisede bir düğünle başlayacak her şey, orada sevdiğin bütün insanlar olacak. Yeminlerimizi edip tüm dünya senin benim karım olduğuna şahitlik ettikten sonra kral ve kraliçesine yaraşacak bir evlilik ziyafeti vereceğiz; tabii ki bu ziyafetin çoğunda biz orada olmayacağız, çünkü ben seni yakınlardaki bir hana gizlice götürmüş olacağım, orada nefes alamayana ve hatta nefes almak istemeyene kadar sevişeceğim seninle. Ertesi gün balayı için yola çıkacağız, ama sen bunun çok az kısmını hatırlayacaksın, çünkü balayı boyunca yine yatakta tutacağım seni. Ve evimize döndüğümüzde..." Parmak uçlarıyla genç kadının dudaklarını okşadı. "Evimize döndüğümüzde benim çocuğuma hamile kalmış olacaksın, "ben de sonraki dokuz ayı senin yanından ayrılmadan, her geçen gün daha güzel ve daha göz alıcı olmanı seyredeceğim. Buraya kadarki kısım nasıl sence?"

Anastasia'nın gözleri dolu dolu olmuştu. "Buraya kadarki kısım mı? Bundan daha fazlasını da mı planladın?"

"Tabii ki." İçten bir gülümseme vardı Damen'in dudaklarında. "Dört, belki de beş çocuk isterim."

"Beş mi, bu kadar mı?" Gözyaşları arasından gülümsedi genç kadın. "Kız mı? Yoksa erkek mi olacaklar?"

"Hem kızlar, hem erkekler olacak. Kızlar tıpkı sana benzeyecek; hiçbir zaman düzgün durmayan parlak saçları, öfkelendiklerinde çakmak çakmak olan ve parlak bir fikir düşündüklerinde ışık saçan yeşim rengi gözleriyle annelerinin güzel birer minyatürü olacaklar."

Anastasia Damen'in parmak uçlarından öptü. "Ve erkekler de inanılmaz derecede yakışıklı ve özgür ruhlu olacaklar; iş konusunda o kadar akıllı olacaklar ki doğdukları günden itibaren birer dahi olacakları kesin olacak." Yalandan kızmış gibi yaptı. "Ama bu zekilik kızlarda da olacak. Ne de olsa onlar bizim çocuklarımız. Ayrıca, idare etmeleri için yeterince şirketimiz var: Lockewood Bankası, çok yakında açılıp büyüyecek olan Vefa ve Güven Bankası ve tabii ki Colby ve Oğulları..." Anastasia durdu, büyükbabasının şirketinden bahsetmesi yüzyüze oldukları çirkin durumu apaçık şekilde hatırlatmıştı ona.

Damen'a baktı, hissettiği endişe deminki neşesini gölgelemişti.

"İşleri yoluna koyacağız Stacie," dedi yumuşak bir ses tonuyla. "Sana söz verdim bunun için ve ciddiydim."

"Zaten bunu yapmaya mecburuz. Çünkü bahsettiğin bu güzel hayallerden hiçbirisi George Amcamı ve işbirlikçilerini hapse göndermeden gerçekleşemez." Korku, boğazının düğümlenmesine neden oldu. "Şimdiye kadar çoktan, Breanna'yı benim ortadan kayboluşumla ilgili daha fazla şey biliyor mu diye sorguya çektiğinden eminim. Umarım Breanna iyidir ve babası da bilgi almak için onu dövmemiştir."

Damen başını kararlılıkla salladı. "Kuzenine güven sevgilim. Bence seni şaşırtacak. O fark ettiğinden daha güçlü biri."

"Biliyorum." Kelimelerinin kesinliğine rağmen kaşlarını çatı, endişeleniyordu. "Breanna çok güçlüdür. Ama George Amcam kaçığın teki. Gittiğimi öğrenince gözünün ne kadar döneceğini ve beni bulmak için neler neler yapacağını Tanrı bilir."

Anastasia'nın bahsettiği olasılıklar yüzünden eşit derecede endişe duyan Damen yan yatıp genç kadını kendiyile beraber döndürdü. "O zaman stratejimizi oluşturalım. Böylece daha iyi hissedeceksin, açıkçası ben de." Anastasia'nın dudaklarına tüy gibi hafif bir öpücük kondurup onun ılık kadınlığından çıkmadan önce bir kez daha sımsıkı kucakladı onu. "Nerede kaldığımızı unutma," diye mırıldandı.

Anastasia gözyaşları arasından gülümsedi. "Unutturmayı dene de gör bakalım bir."

Damen genç kadının yüzünü avuçları arasına alıp tekrar öptü onu. "Hatırlatmayı tercih ederim. Amcamı alt edip onu ve alçak arkadaşlarını adaletle teslim eder etmez, hatırlatacağım da zaten."

Koridordaki büyük sarkaçlı saat öğlen on ikiyi vurduğunda, Anastasia sanki saatlerdir değil de günlerdir bekliyormuş gibi hissediyordu; Damen eve tam bu saatlerde döneceğini söylemişti. Anastasia sabahı yıpranmış sinirlerinin izin verdiği tek şekilde geçirdi: evdeki bütün odaları adımlamış, her yeri dolaşmış, iki dakika olsun oturmamıştı.

Çalışanlar nazik ve anlayışlılardı; ona yemek, çay ya da kütüphanede okuması için birkaç kitap öneriyorlardı. Ama Anastasia'nın tek düşünebildiği Damen ve bankada neler bulabileceğiydi. Bir de Breanna ve dün babasıyla aralarında geçmiş olabilecek şeyler vardı tabii.

Gerçi bu sabah Wells'in notu geldikten sonra ikinci konuda daha az endişeli hissetmeye başlamıştı.

Aslında not dün gece gelmişti ama Proust sabaha kadar beklemiş ve Damen Anastasia'yla birlikte yemek odasına iner inmez genç adama notu vermişti. İkisi birlikte notu okumuştı ve Anastasia notta yazanlar yüzünden

sevinçten neredeyse ağlayacak duruma gelmişti. Wells, bu notu Bayan Breanna'nın ricası üzerine yazdığını söylüyordu. Breanna kuzeninin ayrılışından beri çok yalnız hissediyordu ve birilerinin ona eşlik etmesinden memnuniyet duyacaktı. Bu yüzden de Lord Sheldrake'i ertesi gün çay içmek ya da öğleden sonra hafif bir şeyler yemek için en derin saygılarıyla davet ediyordu.

Yani bugün.

"Wells bunu Breanna'nın iyi olduğunu haber vermek için yollamış," dedi Anastasia, notu tekrar okurken. "Ayrıca, ziyaretin için öğleden sonrasının en iyi zaman olacağını söylüyor. Büyük ihtimalle George Amcam işi dolayısıyla Medford Malikânesi'nden uzakta olacak." Anastasia rahatlayarak içini çekti. "Keşke Proust notu geldiği anda getirseydi. Daha iyi uyurdum o zaman."

Damen kaşlarından birini kaldırıp yemek odasında başka kimsenin olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Hatırlarsan Proust bizi ilk kez böldüğünde onu neredeyse buna pişman edecektim. Onun bir kez daha aynı tepkiyi almak istediğini hiç sanmıyorum, özellikle de dün gece acil bir notun gelmesini beklediğimden ona bahsetmemişken." Kışkırtıcı bir şekilde gözünü kırptı. "Daha iyi uyumana gelince... Bu durum biraz şüpheli, çünkü pek de uyuduğun söylenemez. Bu gerçeğe şahitlik edebilirim."

Anastasia buna karşı çıkamayacağını düşündü neşeyle.

Kahvaltıdan hemen sonra Damen planlarını anlattı. Her zamanki gibi bankaya gidecekti, gelen postalardan ve bunların yanına yaklaşan kişilerden gözünü ayırmazken ortada hiçbir şey yokmuş gibi hareket edecekti. Öğleye doğru, bankadakilere öğleden sonra bir randevusu olduğu haber verecek ve sonra da Medford Malikânesi'ne gidecekti.

Ama oraya giderken kasabadaki evine planlanmamış bir ziyaret yapıp bir yolcu daha alacaktı yanına.

Anastasia ön kapının kilidinde anahtarın döndüğünü duyduğunda saat on ikiyi on geçiyordu.

Koşarak antreye gitti, bu arada neredeyse Damen'ın kâhyasını deviriyordu. "Geldin," dedi nefes nefese kalmış bir halde, Damen'ı kollarından tutup içeriye çekti. "Neler oldu, anlat."

Damen omzunun üstünden arkaya baktı, sonra kapıyı kapaması için kâhyaya işaret etti. Kaşlarını çatarak, "Kimseye görünmemen gerekiyordu," diye hatırlattı Anastasia'ya. "Ya kapıdaki ben olmasaydım?"

Anastasia ukala bir bakış fırlattı. "Senin evinin kapısını anahtarla açacak kim var ki başka?"

Damen sırtımdan edemedi. "İyi fikir. Başka kimse yok." Anastasia'yı oturma odasına götürdü, sonra kendine çekip yavaş, uzun bir öpücük kondurdu dudaklarına. "Bilmek istersin belki, işte ben her gün böyle karşılanmak istiyorum."

"Zevkle lordum." Anastasia biraz geri çekilip Damen'in yüzüne dikkatle baktı. Bu şakacı konuşmalarının altında onun aslında gergin olduğunu hissedebiliyordu. "Kim olduğunu bulamadın."

Damen başını salladı. "Dün ne kadar az şey biliyorsam, bugün de aynısını biliyorum. Mektupların bırakıldığını gördüm. Girişte bekledikleri on beş dakika boyunca kimse yanlarına gitmedi. Sonra Graff benim kişisel mektuplarımı masama bırakıp geri kalanını dağıttı. Graff dışarı çıkar çıkmaz bana gelen mektuplara göz attım. M. Rouge'dan gelen bir şey yoktu. Sonra kasıtlı olarak kapımı açık bıraktım ve banka memurlarından birinin mektuplarıma bakmak amacıyla içeri girip girmeyeceğini görmek için odadan çıktım. Bankanın o kısmına erişim hakkı olanlar sadece onlar. Gerçi, onlardan birinin suçlu olduğuna inanmak çok zor. Yıllardır benimle çalışıyorlar. Yine de duygularımın beni etkilemesine izin veremem. O piç kurusunu her kimse yakalamaya kararlıyım. Her neyse, sorun çözülemedi yani."

"Kimse oltaya gelmedi mi?"

"Mektuplarıma bakmak şöyle dursun ofisime adım bile atmadı kimse." Damen derin bir nefes alıp elini saçlarından geçirdi. "Boşa gitti yani çabalarım. Aslında, tüm sabah boyunca yaptığım işe yarar tek şey ikna edici bir gösteri ortaya koymak oldu. Beni inceleyen bir kimse bunun sıradan bir gün olduğunu düşünürdü. Bu şekilde, bankadaki köstebek amcanla karşılaşacak olursa ona benim her zamanki gibi davrandığımı rahatlıkla söyleyebilir. George da senin yokluğunun beni şaşırtmadığını düşünmek zorunda kalır ki bu da sana Philadelphia'ya gitmeyi benim tavsiye ettiğim iddiasını destekler."

"Ya da benim gitmemle hiçbir alakan olmadığına işaret eder," dedi Anastasia. "George Amcam muhtemelen bunlardan hangisinin gerçek olduğunu öğrenmeye çalışacaktır, ya doğrudan ya da muhbiri aracılığıyla. Gerçi bu planlarını değiştireceğinden değil. Her halükarda Meade'i benim peşime takacağından eminim." Dudaklarından alaycı bir gülümseme belirdi. "Ama planlarını değiştirmese de bu ikinci seçeneğin doğru olduğuna inanırsa neşesi kesinlikle yerine gelecektir. Düşünsene, eğer senden hiçbir müdahale olmadan kendi isteğimle gitmiş olursam George Amcam benim neler yaptığımı sana zevkle anlatacaktır. Sen de benim hareketlerimin pervasızlığına kesinlikle kızsın ve daha da iyisi benle ilişkini kesersin."

"Ve tüm ilgimi Breanna'ya yöneltirim."

"Aynen."

Damen derin bir nefes aldı. "O piç kurusunun planlarını, sana yapmayı düşündüğü şeyleri her düşündüğümde, onu kendi ellerimle boğmak istiyorum."

"Biliyorum," diye cevapladı Anastasia, alçak sesle. "Ama o zaman hapiste olan sen olursun ve ben de sensiz yaşamak zorunda kalırım. Bunu yaşamaya niyetim yok. Ne de Lockewood Bankası'ndaki köstebeğin seni kandırmasına, cezasız kalmasına... Aynısı Bates, Lyman, Meade ve bu işteki diğer kişiler için de geçerli tabii."

"M. Rouge ve onun adi müşterileri gibi," diye mırıldandı Damen. Duruşunu dikleştirip Anastasia'ya soran gözlerle baktı. "Ufak gezintimize çıkmaya hazır mısın?"

Anastasia başını hevesle salladı. "Hem de nasıl."

Damen'in arabası Medford Malikânesi'nin araba yoluna girdi ve ön taraftaki merdivenlere gelmeden önce durdu.

"Unutma," dedi Damen, dudaklarını çok da oynatmamaya çalışarak. "Battaniyenin altında kal. Neler olup bittiğini göreceğim diye hareket etme ya da o meraklı başını çıkartma oradan. Amcanın burada olmadığından emin değiliz. Ne de çalışanların seni görmesini istediğimizden. Unutma: Sen Philadelphia'ya giden bir gemidesin şimdi."

"Ve sen de arabada tek başınasın ve bir battaniyeyle sohbet ediyorsun." Anastasia karşı koltuğun altından boğuk çıkan sesiyle cevap yetiştirmeye çalışıyordu.

Damen gözlerini devirdi, gülse mi endişelense mi bilemiyordu. Anastasia'yı tanıyordu. Ve onun uzun süre hareketsiz kalamayacağını biliyordu, hele de Londra'dan bu yana uzun ve rahatsız bir yolculuk yapmışken ve sadece geçtikleri yollar fark edilmeyeceği kadar تنها olduğunda ve arabanın perdeleri sıkıca çekilmişken battaniyenin altından çıkıp ayaklarını uzatmasına izin verilmişken bunu hiç yapmazdı.

Ah, Damen onun her türlü kısıtlamadan nasıl da nefret ettiğini biliyordu. Ama Damen onun güvenliğini riske atamazdı.

"Sadece mecbur kaldığım kadar oyalanacağım içeride," dedi Damen battaniyeye doğru. Eldivenlerini alıyormuş gibi yaparak eğildi. "Kıpırdamadan duracağına söz ver."

"Sen de Breanna'yı getireceğine söz ver."

Damen sırttı. "Söz veriyorum."

"O zaman ben de söz veriyorum."

"Güzel." Damen tam sürücü gelip kapıyı açtığı anda doğrulmuştu. Aşağı inerken, "Burada bekle," dedi adama. "Hemen dönerim. Leydi Breanna'yla

birlikte kırdaki bir gezintiye çıkacağız."

"Peki lordum." Adam başını eğerek selam verdi, kapıyı kapadı ve yerine geri döndü.

Damen merdivenleri tırmanıp kapıyı çaldı.

Wells kapıyı hemen açtı. "Ah, Lord Sheldrake," diyerek selam verdi. "Leydi Breanna sizi gördüğüne çok sevinecek."

"Ben de onu görmek için sabırsızlanıyorum." Damen koridora baktı, George'un evde olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

"Umarım vikontla konuşacağınız önemli bir konu yoktur," diyerek sözlerine devam etti Wells. "Kasabada bir randevusu vardı ve birkaç saate kadar dönmeyecek. Sizi göremediği için üzülecek."

"Ya..." Damen suratında minnettar bir ifadeyle Wells'e baktı. "Hiç sorun değil. Vikontla olan işim bekleyebilir. Ben aslında Leydi Breanna'yı görmeye geldim."

"O halde sizi bekletmeyeyim." Breanna merdivenlerin en son basamağına inmişti, Damen'a yaklaşırken gülümsüyordu. "Gelmene öyle sevindim ki."

"Ben de." Damen boğazını temizledi. "Beni çaya davet etmişsin ama öyle güzel bir yaz günü ki düşündüm de belki çay yerine kırdaki bir gezintiye çıkabiliriz. Tabii ki yemeğini yediysen."

"Ben o sorunu çözdüm," diyerek araya girdi Wells. "Bir dakika." Aceleyle gidip çok kısa süre sonra elinde bir sepetle geri geldi. "Bayan Rhodes incelik yapıp bu sandviçleri hazırladı. Bunları bahçede yemeniz için hazırlamıştı ama tatları her yerde çok güzel gelecektir. Bu güzel yaz gününün tadını çıkardığınız sürece nerede olduğunuz önemli değil."

"Teşekkürler Wells." Breanna yaşlı adamın kolunu sıktı.

"Gidin," dedi adam, hala açık kapıyı işaret ederek. "İyi vakit geçirin." Damen'a sepeti vermek için öne doğru eğildi ve bunu yaparken de Breanna'ya bir şeyler fısıldadı.

Breanna'nın dudakları kıpırdadı ama cevap vermedi.

Üç dakika sonra Breanna ve Damen sepeti de yanlarına alıp arabadaki yerlerine oturmuşlardı ve sürücü araba yolundaki dönemece doğru atları sürüyordu.

"Daha değil," diyerek sert sesiyle uyardı Damen. "Hareket etme ya da konuşma. Büyük kapılardan geçip ben perdeleri çekene kadar öyle kal."

Breanna ilk başta Damen'ın kendisine konuştuğunu düşünerek şaşkınlıkla

gözlerini kırptırdı. Sonra Damen'in baktığı yeri takip edip oturacak yerin altında yumru şeklinde duran battaniyeyi görünce gülümsedi. "Tanrım, Lord Sheldrake, bu benim için mi, saygının bir göstergesi olarak yani?"

"O kadar hevesli olma," diyerek takıldı Damen. "Nasıl bir baş belası olduğunu anladığında geri vermek isteyebilirsin."

Battaniyenin altından Anastasia'nın homurdandığını duydular.

Breanna kahkasını tutamadı. "Bu, onu iade etmeyi istediğin anlamına mı geliyor yani?"

Damen başını sertçe sallayarak öne doğru eğildi ve battaniyeye baktı, tüm şakacılığı bir anda gitmişti. "Hayır. Kaderin işine bak ki o, sahip olmadan yaşayamayacağım bir armağan."

"O zaman senin olmalı." Oldukça duygulanan Breanna Damen'in bakışlarını takip etti; Anastasia'nın hayatının adamını bulduğunu gördüğü için çok sevinçliydi. "Ve sen de onun olmalısın." Eğilip battaniyeye yavaşça dokundu. "Kapılara gelmek üzereyiz." dedi avutmak istercesine. "Neredeyse geldik."

"Breanna biz çıkarken Wells ne dedi sana?" diye sordu Damen, merakla. "Yoksa ben yanlış mı gördüm?"

"Hayır, doğru görmüşsün." Breanna gözleri ışıdayarak cevap verdi. "Sepette üç kişiye yetecek kadar yiyecek olduğunu söyledi."

Damen gülümsedi. "Öyleyse biliyor."

"Wells her şeyi bilir." Kendinden memnun bir tavırla başını kaldırdı. "Stacie ve ben yer değiştirdiğimiz zamanları saymazsak tabii."

Battaniyenin altından sabırsız bir ses çıktı.

"Şimdi kapılardan geçiyoruz," dedi Damen. "Biliyorum sabırsızlanıyorsun. Ama görülmediğinden emin olmam lazım. Breanna'yla yer değiştirip kimliğini gizlemek, tamam. Ama aynı anda bir yanımda sen, bir yanımda Breanna oturursa insanları senin Breanna olduğuna inandırmak zor olabilir. Breanna'yla kuytu bir köşeye gitmek istediğimiz izlenimini yaratmak için bir iki dakika ver bize. Sonra çıkabilirsin."

Sessizlik Anastasia'nın ikna olduğu anlamına geliyordu.

Yola çıkan köşeyi döndüler ve Damen oturduğu yerden kalkıp iki taraftaki perdeleri de iyice çekti. Sonra eğilip Anastasia'nın üstündeki battaniyeyi çekti. "İşte özgürsün seni küçük yaramaz." Elini uzattı. "Haydi, çık bakalım."

Anastasia gizlendiği yerden adeta fırladı ve yüzüne düşen tutamları üfledi. Damen'in yardımını kabul edip parmaklarından tuttu ve dışarı çıktı, sonra da Breanna'nın yanına oturdu.

İki kız kucaklaştılar ve Anastasia büyük bir rahatlamayla derin bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükür, iyisin."

"İyi miyim? Londra limanına gidip tek başına bekleyen sendin."

"Uzun süre beklemedim ki. Damen hemen geldi ve parlak zırhlı bir şövalye gibi beni kurtardı."

Yaptığı benzetme Breanna'yı gülümsetti. "Hala aynı romantik Stacie... Görünüşe göre bu maceranda zarar görmemişsin."

"Ya sen?" diye sordu Anastasia, alçak bir ses tonuyla. "Sana bir şey oldu mu?"

Breanna anlamamış gibi yapmadı. "İyiyim. Wells'in notundan anlarsın diye düşünmüştüm."

"Anladım zaten." Anastasia geri çekilip kuzeninin ellerini sımsıkı tuttu. "Ama kendi gözlerimle de görmem gerekiyordu." Kuzeninin yüzünü yakından inceledi ve Damen'ın fark etmediği izleri gördü. "George Amcam sana vurmuş."

Breanna umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti. "İlk başta bağırıp çağırarak ve tehditler savururarak vurdu bana. Ama artık bitti."

"Ne demek istiyorsun?"

Breanna hafiften gurur duyarak babasıyla yaptığı hesaplaşmayı anlattı.

Damen, "Onu vurmakla mı tehdit ettin?" diye tekrarladı şaşkınlıkla.

"Kesinlikle. Ve söylemem gerekirse çok da ikna edici oldum. İnanın bana, babam bir daha dokunmayacak bana. Ayrıca bir skandal çıkmasından ve seni bir dost ve müstakbel damat olarak kaybetme olasılığından da çok korkuyor."

"Dost," diye mırıldandı Damen. "Bu imkânsız bir şey."

Ama babam bunu bilmiyor, en azından şimdilik.
"George Amcam nerede şimdi?" diye sordu Anastasia.

"Bay Lyman'la birlikte," dedi Breanna. "Wells dün gece babamın o adama acele bir not gönderdiğini söyledi."

Anastasia ve Damen bakiştılar.

"Meade'in beni bulması için ayarlamalar yapıyor," diye mırıldandı Anastasia ve alt dudağını kemirdi, "Bu da zamanımızın çok olmadığı anlamına geliyor. Sözde benim bindiğim gemi onun sadece bir gün önünde. O kadarlık bir sürede Eyaletler'e doğru kaç gemi yola çıkmış olabilir ki? Çok fazla değildir."

"Posta gemilerinden birine bineceksin diye bir kural yok ki. Çok daha

küçük bir gemide de yolculuk ediyor olabilirsin," dedi Damen. "Lyman bütün gemilerin yolcu listelerini kontrol etmek zorunda kalacak. O ve Meade'in yapılacak bir sürü işi var yani."

"Bunu yaptıklarından pek de emin değilim," dedi Breanna.

Anastasia başını hızla çevirip kuzenine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Kuzeni kaşlarını çatıp eldivenli ellerini birbirine sürttü. "Dün gece babamın söylediği bir şey beni gerçekten çok şaşırttı. Aklımdan çıkaramıyorum bir türlü."

"Ne dedi?"

"Beni senin nerede olduğunu bilmekle suçlarken ayrıca senin İngiltere'den gerçekten ayrılıp ayrılmadığını da bilmek istiyordu. Senin gitmemiş olabileceğini de düşünüyor. Senin Philadelphia'ya gitmenin son derece normal olduğunu, sonuçta bu yatırımın yarısının sana ait olduğunu söyleyerek onu ikna etmeye çalıştım. Bana alay ederek gülümsedi ve şöyle dedi, 'Peki ya geride bıraktığı yatırımlar? Onun kişisel mali danışmanı, marki... İşte ve yatakta partneri... ' Babamın sarhoş olduğunu fark etmiştim ama sözleri gayet açıktı." Breanna endişeyle kuzenine baktı.

"Tahminde bulunmuyordu Stacie. Sanki Damen ve senin arandakileri biliyordu. Ama nasıl bilebilir ki?"

Bir an arabanın içine sessizlik çöktü, tek ses araba tekerleklerinden geliyordu.

Damen birden mırıltıyla bir küfür savurdu ve yumruğunu dizine vurdu. "Stacie ve benim aramdakileri biliyor," dedi sertçe. "Nasıl mı? İspiyoncusundan."

"Ne ispiyoncusu?" diye sordu Breanna.

"Bankamdaki ispiyoncu."

Breanna derin bir nefes aldı. "Açıklasan iyi olur."

Damen kısaca Paris'teki ofisten aldığı mektubu, mektupta yazarları ve bunun ne anlama geldiğini anlattı. Öne doğru eğildi, daha açık konuşuyordu şimdi. "Düşünsenize, son birkaç haftadır ben Medford Malikânesi'ne her geldiğimde ikiniz yer değiştirdiniz. Baban aslında sana kur yaptığımı sanıyor ve bizim bu baş döndürücü hızla gelişen ilişkimizi görünce sevinçten deliye dönüyordu. Eğer gerçeği fark etseydi... Yani, şu kadarını söyleyeyim, bunu fark ettiğini bize de fark ettirirdi. Bu yüzden, son ziyaretim de dâhil olmak üzere, benim aslında Stacie ile birlikte olduğum hakkında hiçbir fikri yokru. Doğru mu?"

"Evet, doğru," diyerek onayladı Breanna.

"Şimdi Stacie ve ben konusuna gelelim. Sadece şu son birkaç haftadır gardımızı indirip birlikte baş başa zaman geçirdik. Peki, bu sürede neredeydik? Bankamda, ofisimde." Damen'in çenesinde bir kas seğirdi. "Bu da sırrımızın ortaya çıktığı anlamına geliyor. Ve bu da Lockewood Bankası'nda oldu."

"Tabii ki," dedi Anastasia nefes nefese, gözleri kocaman olmuştu. "George Amcamı böyle en uçlara iten şeyin nedeni de bu olmalı. Sadece babamın mirasını kaybedeceği için değil seni kaybedeceği için de deliye döndü. Bates'e planından bahsederken ve bu işten mükemmel damadı da elde edeceğini eklerken bunu kastediyormuş demek. Ama şimdi onu kandırdığımızı öğrendi."

"Evet. Ve bunu bankamda çalışan birinden öğrendi." Damen'in sesi öfke ve ihanete uğramışlık hissiyle sert çıkıyordu. "Başka bir açıklaması yok Stacie. Memurlarımdan başka kimsenin 'Özel' olarak işaretlenmiş kapılara erişim için anahtarı yok. Sadece onlar ofislerimin olduğu bölgeye girebiliyorlar ki orası da ikimizin samimi bir şekilde konuşup hareket ettiğimiz tek yer. Bu piç kurusu kimse, güvendiğim biri. Ayrıca, bankamı Rouge'la iletişime geçmek ve aleyhimde casusluk yapmak için kullanan ikiyüzlü, aşağılık herifin teki."

Anastasia başını yana eğip merakla kaşlarını çattı. "Ama bu söylediklerinde bir eksik var. Söylediklerin doğru olsaydı, bu ispiyoncu bizim özel konuşmalarımızı dinlemiş olsaydı o zaman doğrudan George Amcama gider, amcamın suçlu olması hakkındaki şüphelerimiz de dâhil olmak üzere duyduğu her şeyi anlatırdı. Yani, durum buysa George Amcam neden hala senin kollarını açıp onu kayınpederin olarak kabul edeceğini düşünmeye devam ediyor? Bu çok saçma."

Damen kara kara düşünerek arabanın zeminine bakarken Anastasia'nın sözlerini tahlil etti ve birlikte yaptıkları son birkaç toplantıyı hatırlamaya çalıştı. "Ofis kapım kapalıydı," dedi yüksek sesle. "Belki söylediklerimiz bölük pörçük duyulmuştur. Ya da George'un ispiyoncusu yakalanma korkusuyla uzun süre beklememiştir. Bilemiyorum. Ama düşünüyorum. Birbirimize karşı neler hissettiğimizi anlaması için birinin bizi otuz saniye dinlemesi yeterliydi. Yapabildiğim tek açıklama bu. Bu ajan gerçeğin bir kısmını biliyor, ama tamamını değil." Kaşlarını çattı. "Ne kadarını biliyor, işte bunu merak ediyorum."

Anastasia'nın zihni konudan şüphelilere kaydı ve bir olasılık üzerine odaklandı. "Damen, sence Booth olabilir mi? Onun beni ne kadar huzursuz ettiğinden bahsetmiştim sana. Sen ve ben ne zaman bir araya gelsek etrafımızda dolanıp duruyor sanki. Son ziyaretimde beni lobide karşıladı ve sen gelip beni kurtarana kadar yanımda durup görünüşüme iltifatlar yağdırdı. Kısa süre sonra, Cunnings Bay Crompton'un evrak çantasına bakmak için bizi böldüğünde Booth da sihirli bir şekilde eşikte belirip çantayı getirdi. Sana söyledim ya, bu adamda bir şeyler var, beni iştahla süzmesinde, benim ve

Breanna'nın güzelliğimiz hakkında durmadan bir şeyler söylemesinde..." Anastasia durup dudaklarını kemirdi. "Belki de bakmasının nedeni benden hoşlanması değildir. Belki de amcama ispiyonculuk yapıyordur."

"Bay Booth mu?" diye sordu Breanna, şaşkınlıkla. "Ben her zaman onun zararsız olduğunu düşünmüştümdür. İltifat etmesi konusunda haklısın; babamla birlikte bankaya gittiğimiz birkaç seferde çok özen gösterdi bana. Yine de babama ajanlık yapması? Bunu söylemek çok zor."

"Katılıyorum," dedi Damen. "Ve sadece saçma bir sadakat hissinden dolayı da değil. Kahretsin, bu noktada kime güveneceğimi bilmiyorum." Anastasia'nın tahminini düşündü ve başını hafifçe salladı. "Booth, parayı idare etme konusunda keskin bir zekâyâ sahiptir. Ama insanlar söz konusu olduğunda beceriksizdir; George'un istediği şeye hizmet edemeyecek kadar beceriksiz bence." Omuzlarını hafifçe silketti. "Gerçi sezgilerim fark ettiğimden daha fazla kusurlu sanırım. Belki de Booth suçludur. Belki de adam harika bir aktördür. Bilemiyorum."

"Bunu anlayacağız." Anastasia parmaklarını Damen'in parmaklarına geçirdi nazikçe. "Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. "Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ama en azından Breanna'nın söyledikleri araştırma alanımızı daraltıyor." Durup Damen'in suratındaki ifadeyi inceledi. "Damen, bu senin sezgilerinin kusurlu olduğu anlamına gelmez. Söz konusu güvendiğimiz insanlar olduğunda hiçbirimiz akıllıca hareket edemeyiz. Ve senin durumunda da, şu an potansiyel suçlu olan bir sürü insan yıllardır senin meslektaşın ve arkadaşın."

"Haklısın." Damen Anastasia'nın eldivenli parmak uçlarını öptü, şimdi yine kara kara düşünse de artık kararlıydı. "Ve sadece sezgilerim konusunda da değil. Seçeneklerimizi daralttığımız konusunda da. Ofisime erişim hakkı olan sadece dört adam var, Graff'ı da sayarsan beş. Hepsini kapsamlı bir şekilde araştıracağım, yakın zamanda bilinmeyen kaynaklardan para almışlar mı öğreneceğim ya da alışılmadık saatlerde işe gidip geliyorlar mı bakacağım. Yarına kadar bu ispiyoncuyu bulacağız."

"Bu arada ben de babamı izlerim," dedi Breanna düşünceli bir şekilde. "Söylediğin bir şey dikkatimi çekti, alışılmadık saatlerde eve gidiş geliş fikri. Şimdi düşünüyorum da babam bu konuda suçlu ve şu sıralar daha da suçlu olmaya başladı. Şu ana dek buna pek önem vermemiştim."

"Hangi alışılmadık gidiş gelişlerden bahsediyorsun?" diye sordu Anastasia, kuzeninin söylediklerine ilgi gösterirken. "Ben neden fark etmedim?"

"Çünkü sadece temmuzdan beri bizle birlikte yaşıyorsun. Babamın alışkanlıklarını benim kadar iyi bilemezsin," Breanna düşünürken elbisesinin katlarıyla oynuyordu. "Son birkaç aydır gece geç saatlerde gezintilere çıkıyor, genelde de aşırı derecede içtikten sonra. Kafasını dağıtmak için

dışarı çıktığını düşünüyordum. Şimdi merak ediyorum. Bu ispiyoncuyla buluşuyor olabilir mi?"

"Bunu ne sıklıkta yapıyor Breanna?" diye sordu Damen. "Ne kadar geç bir saatte? Ve ne kadar süreliğine gidiyor?"

"Eskiden iki haftada birdi. Ama son zamanlarda haftada iki kezden fazla oluyor." Kaşlarını çatı. "Korkarım, çıktığı saate ya da ne kadar süre dışarıda kaldığına hiç dikkat etmedim. Onun çıktığını duyduğumda genelde yatakta kitap okuyor oluyorum. Bu yüzden gece yarısından sonra olmalı. Döndüğü zamana gelince..." Omuzlarını silk. "Ben uykuda oluyorum. Ne kadar geç döndüğünü Tanrı bilir." Breanna durdu, dudakları zafer kazanmış bir edayla kıvrıldı. "Bir düzeltme yapayım: Ne kadar geç döndüğünü sadece Tanrı bilmiyor. Wells de biliyor."

"Tabii ki." dedi Anastasia gözleri parlayarak. "Wells her şeyi bilir. Elinden geldiğince ayrıntıları verecektir sana. "

"Vereceğinden eminim." Anastasia farkında olmadan, topladığı saçlardan çıkmış bir tutamı yerine koydu. "Wells'le konuşacağım, hem de en kısa zamanda. Babamdan da gözümü ayırmayacağım. Belki babamın ne kadar şey bildiğini ve Lyman ve Meade'in şimdiye dek gerçeğin parçalarını ne kadar birleştirebildiklerini anlayabilirim. Damen, sen bankada şüphelileri kontrol edeceksin. Yarından sonraki gün Medford Malikânesi'ne tekrar geleceksin. Bu babamın sinirlerini bozacaktır, çünkü artık senin benle ilgilenmediğini, yani en azından romantik anlamda bir ilgin olmadığını anladı." Gözleri zafer hissiyle parladı. "Tabii ki bu konuşacak başka şeylerimiz olmadığı anlamına gelmiyor, mesela Stacie'nin nerede olduğu gibi. Zaten babam da bunu konuştuğumuzu düşünecektir. Bu düşünce bile onun eteklerinin tutuşmasına yetecektir. Onu ne kadar hazırlıksız yakalarsak o kadar iyi. Çünkü şansımız yaver giderse, ortaya çıkardığımız bilgileri bir araya getirdiğimizde onunla yüzleşmek için elimizde yeterince kanıt olacak. Ve yeterince sarhoş olursa ve yeterince gözü korkmuş olursa her şeyi itiraf etmesini sağlayabiliriz. Bu da topladığımız kanıtlara mükemmel bir son rötüş yapacak ve bu kâbusu harika bir şekilde sonlandıracaktır."

"Harika bir plan... " Damen yeterince etkilenmiş görünüyordu. "Sen ve Stacie fark ettiğinden daha da çok benziyorsunuz birbirinize."

"Bazen, evet." Breanna sırıttı. "Gerçi sen benim o tarafımı çok az gördün. Kabul etmeliyim ki artık benim kocam değil de sadece kuzenim olacağını bildiğim için çok daha rahatım yanında." Suratında özür diler bir ifade vardı. "Küstahlık etmeyi göze alarak söylüyorum, sen ve ben dünyanın en uyumsuz çifti olurduk herhalde."

Damen derinden gelen bir kahkaha attı. "Doğru. Ama bir yerlerde senin hakkında çok daha farklı hissedecek şanslı bir adam var. Ve onunla

tanıştığında sen de böyle düşüneceksin. Ne yazık ki o adam seni almaya hak kazanmadan önce hem Stacie'nin hem de benim onayımızı almak zorunda kalacak. Ah, zavallı adam..." Damen hala kahkaha atarken sepete uzandı. "Bu kadar konuşma yeter, artık Bayan Rhode'un leziz sandviçlerinin tadını çıkaralım."

"Durun." Anastasia elini kaldırarak sepeti açmakta olan Damen'ı durdurmuştu.

"Neden?" Damen başını kaldırıp Anastasia'nın yüzündeki dertli ifadeyi ve içerlemiş bir şekilde ağzını büzdüğünü görünce kaşlarını çatı. "Sorun ne?"

"George Amca ve işbirlikçilerini yakalamak için stratejilerinizi başarılı bir şekilde oluşturmanıza çok sevindim," diyerek sertçe cevap verip kollarını önünde kavuşturdu. "Peki, tüm bunlara ben nasıl katkıda bulunacağım?"

Birkaç saniye önceki neşeli şakalaşmalar birden kaybolmuştu.

"Senin yapman gereken seni bulup satmaya çalışan adamlara görünmeden saklanmaya devam etmek," diye cevapladı Damen, suratındaki ifade korkunçtu. "Yoksa bu tatsız ayrıntıyı unuttun mu?" Çelik grisi gözlerinde uyarıcı ışıklar yanıp sönüyordu. "Sana sataşmak için söylemiyorum bunları Stacie. Son derece ciddiym. Hayatın tehlikede. Bu tehlike ortadan kalkıncaya kadar olduğun yerde kalacaksın. Anlaşıldı mı?"

Sessizlik.

"Anastasia..."

"Anlaşıldı," diye cevapladı Anastasia, bakışları Damen'inkiler kadar dikti. "Şimdilik.

Bunlar en sonuncular Medford. Ve hala bir şey bulamadık." Lyman kargacık burgacık yazılmış notları masasına sertçe vurdu, sonra notları getiren çocuğa bir şilin vererek gitmesi için işaret etti.

Ofisin kapısı kapanana kadar bekledi, sonra limana bakan pencerelerin önünde öfkeyle volta atan George'a döndü. "Bağlantılarım dün gecedan beri bunlarla uğraşıyor, senin mesajını aldığımdan beri. Bütün yolcu listelerini kontrol ettiler. Ve sonuç olarak dün, Leydi Anastasia Colby diye biri Eyaletler'e gitmek üzere yola çıkmamış. Gerçi bu sadece Londra limanı için geçerli. Liverpool hakkında birkaç güne kadar hiçbir şey bilemeyiz. Ama ikimiz de biliyoruz ki bu düşük bir olasılık. Arabacın onu Londra limanına bıraktığını söylemiş. Anastasia'nın oradan Liverpool'a gidebileceğini pek sanmıyorum."

"Anastasia'nın bunu yapmış olması beni hiç şaşırtmaz. Belki de beni yanlış tarafa yönlendirmek için yaptı bunu. Ya da belki Londra'dan gemiye bindi ama başka bir isim kullandı." George durup kollarını öfkeyle savurdu. "Tanrı o rezil veledin belasını versin! Nerede bu kahrolası kız?"

"Bilmiyorum." Lyman'ın suratındaki ifade korkunçtu. "Ama onun başka bir isim kullanmış olabileceğini pek sanmıyorum. Meade ve birkaç adamı daha limanda soruşturma yapmaları için görevlendirdim. Anastasia'ya benzeyen birinin gemilerden birine bindiği, hatta onu bırak iskele boyunca ya da depoların orada gezindiği bile görülmemiştir. Bu yüzden yeğenin bir araba kiralayıp Liverpool'a gitmediyse, tahminimce İngiltere'den ayrılmadı."

"Kahretsin. Kahretsin! " George son bir saat içinde üçüncü kez büfeye yürüyüp kadehini yeniden doldurdu, yürümeyi sürdürürken içkisinden iki büyük yudum aldı. "Bunu kesin olarak bilmem gerek. Bunu, yani kaçak olarak yolculuk yapıp kimliğini gizlemeyi o kadar fazla yolla yapabilir ki o. Anastasia'yı tanı mıyorsun. O karşılaştığım en uyanık kadın."

Lyman yavaşça nefes alıp verdi, kendi kadehini doldurmak için büfeye gitti, sonra tekrar masasının arkasındaki yerine döndü hemen. Medford bu ruh halinde olduğu zamanlar -yani sarhoş, dengesiz ve kızgın olduğunda- onunla araya mesafe koymak daha rahat hissettiriyordu Lyman'ı, onları ayıran tek şey varlığıyla rahatlık veren masası ve birkaç metre karelik alan olsa bile.

Çünkü Medford böyle olduğunda tehlikeli olurdu ve Lyman'ın da onu kışkırtma hiç niyeti yoktu.

"Yeğenin uyanıklığından şüphem yok," diye cevap verdi, ses tonunun rahatlatıcı bir etki yapmasını umarak. "Onun, bankasını desteklemesi için bir salon dolusu erkeği etkileme çabalarına tanık oldum. Merak ettiğim şu, senin onu bulmanı engellemek için bu kadar sıkıntıya girmesinin nedeni ne? Sana bir not bırakıp nereye ve niçin gittiğini söylüyor. Neden birdenbire bu kadar gizemli olmaya kadar versin ki?

"Belki bir şeyler biliyordur, belki bu şey daha büyük, sonra daha büyük bir şeye... Ve sonunda da benim sonumu getirecek bir şeye yol açacaktır." George içkisinin geri kalanını içip kadehi pencere denizliğine sertçe bıraktı. "Belki de gitmesinin nedeni budur, ortaya çıkmamış parçaları bir araya getirirken kendini korumak istemiştir belki. Ya da İngiltere'den hiç ayrılmamıştır, parçaları burada ve şimdi birleştiriyordun"

Lyman iyice durgunlaşmıştı. "Bir şeyler mi biliyor?" diye sordu ihtiyatla. "Yani bizim hakkımızda falan mı? Yaptığımız şeyi mi biliyor diyorsun?"

George odanın karşı tarafında duran masanın üzerindeki kâğıt yığınlarına kara kara düşünerek baktı; hepsinde de Anastasia Colby adının hiçbir geminin yolcu listesinde geçmediği belirtiliyordu. "Evet, bizim hakkımızda," dedi sertçe. "Ve ne yaptığımız hakkında. İlk başta, ben onu durdurmadan önce Henry'nin kalan parasını da çarçur etmeye gittiğini düşünmüştüm. Sonra, kısa süre önce öğrendiğim bazı bilgiler ışığında dikkatlice tekrar düşündüm."

"Ne tür bir bilgi?" diye sordu Lyman, sesi titriyordu.

"Anastasia'nın benim yasadışı bir şeye bulaştığımdan şüphelendiğine inanmak için nedenlerim var. Detayların ne kadarını biliyor, bunları başka kime anlattı? Hepsi tahminlerimden ibaret; aynı şekilde, ortadan kaybolmasının bunlarla alakası olup olmadığına dair de şüphelerim var."

"Aman Tanrım." Lyman'ın suratı kireç gibi olmuştu. "Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Daha yeni anlattım, çünkü ben de yeni öğrendim. Onu bulup ondan kurtulmaya bu kadar istekli olmamın nedenlerinden biri de bu."

"Bu şartlar altında gittiğine memnun olman gerek. Nereye gittiği üzerine kara kara düşüneceğine yetkililere gitmediğine şükret. Ve onun şüphelerini kiminle paylaşmış olabileceğini tahmin etmeye odaklan. Bu kişiler bizim için Anastasia'dan çok daha tehlikeli olabilirler. Tanrı aşkına, o senin yeğenin. Kardeşinin kızı. Seni kınayabilir ama asla ele vermez. Ortadan kaybolarak da bunu kanıtlamadı mı sence? Senin yasadışı işlerine ya da sana bulaşmak istemiyor. Ailenin dışından biri olsaydı seni darağacına yollamakta bir saniye tereddüt etmezdi." Lyman'ın sırtından soğuk bir ürperme geçti. "Anastasia'dan kurtulmak ikinci planda..."

George'un aslında ne demek istediğini anladığında birden sustu ve sanki bir hayalet görmüş gibi ona baktı. " 'Kurtulmak' derken onu öldürmeyi mi kastediyorsun?"

George çirkin bir kahkaha attı. "Evet ve hayır. Mecazen evet. Gerçekte ise, şey, gerçekte ona yepyeni bir hayat hazırlıyorum. Ama Amerika'da değil. Ve benim masrafım olmadan. Aslına bakarsan benim kârım bile olacak. Elli bin paundluk bir kâr."

Lyman her şeyi anlayınca sandalyesine iyice gömüldü. "Gemi... Varış noktasının değiştirilmesi... Bates'le birlikte Rouge'un istediği kızı tedarik etmek için yapmaya çalıştığınız tüm o lanet ayarlamalar... Tanrım, Medford, Anastasia'yı mı göndermeyi planlıyorsun?"

George adama tiksinen gözlerle baktı. "Dehşete düşmüş gibi bakmayı kes. Rouge'a aylardır kadın gönderiyoruz."

"Ama o senin yeğenin..."

"Ve bizim felaketimiz olabilir," diyerek Lyman'ın cümlesini tamamladı. Hızlı adımlarla masaya yürüyüp parmak eklemleri bembeyaz olana kadar masanın ucunu tuttu. "Ne söylediğimi duydun mu?" dedi dişlerinin arasından, öne doğru eğilip Lyman'a dik dik baktı. "İkimizi de hapse gönderecek kadar şey biliyor olabilir. Ve sen de onun bunu yapmayacağını düşünecek kadar aptalsın. Yeğenim..." dedi sertçe, "bana sadık değil; kahretsin, Henry de değildi. Anastasia'yı Rouge'a satma konusuna gelince öyle aşırı ahlakçı davranmayı kes. Tüm bu zaman boyunca kadınları satarken benden daha

memnundun."

"Ama onlar... O..." Lyman'ın alnında boncuk boncuk terler birikmişti.

"Ah. Bir diğer deyişle, yabancıları, fakir kızlar satmak kabul edilebilir ama ikimizi de Newsgate'e yollayabilecek tek kızı satmak ağırına gidiyor."

"Niyetini biliyor mu?" Lyman elinde olmadan ürperdi. "Ona ne yapmayı düşündüğünü..."

"Hayır. O kadarını bilmiyor; olanlardan habersiz, mutlu bir şekilde hayatına devam ediyor."

"Tanrı'ya şükürler olsun."

"Tanrı'ya şükretmeyi kes. O küçük fahişeyi daha fazla belaya yol açmadan bulmak zorundayız."

"Her yerde olabilir," dedi Lyman cılız bir sesle.

"Kaynaklarına göre öyle değil ama." George'un Anastasia'ya karşı hissettiği öfke neredeyse somut bir hal almıştı. "Senin kaynaklarına göre o hala burada, İngiltere'de." Gözlerini kıstı. "Ve eğer öyleyse, onu bulmaya kararlıyım."

"Nasıl?"

"Öncelikle, kızımı daha yakından takip ederek... Ki benim yokluğumda bunu kâhyam yapıyor. Breanna bana söylediğinden daha fazlasını biliyor. Gerçi o lanet kuzeni için düşündüklerimi bilse Anastasia'yı mahvetmek için bile bile yardım edecek kadar aptallık etmez. Niyetimi öğrendiği an hayatı pahasına Anastasia'yı korur." George kaşlarını çatı, dün gece Breanna'yla yaşadığı korkunç yüzleşmeyi hatırlamıştı. Görünüşe göre kızı düşündüğünden çok daha fazla cesurdu. "Neyse ki, Breanna Henry'nin veledi için yaptığım planları bilmiyor."

"Ve Anastasia'dan konuşmuşken," diye devam etti, "Hala İngiltere'de olduğunu farz edecek olursak, onu yasal vasisinden -benden- koruyacak çok fazla arkadaşı yok, aslında hiç yok. Fenshaw'yla başlayıp onun hakkında bir şey duymuş mu öğreneceğim. Sonra, Lockwood Bankası'na uğrayıp Sheldrake'in bildiklerine bakacağım." Durup avuç içini çenesine sürttü. "Tekrar düşününce bu zaten çok açık ortada. Eğer Sheldrake yaptığımız şeyi bilseydi bizi tutuklaması için tüm Bow Sokağı'nı buraya yollardı çoktan. Anastasia'nın onunla birlikte olmadığından emin olmamın tek nedeni bu. Sheldrake bizim suçumuzu, kısa bir süreliğine bile olsa, görmezden gelmeyecek kadar ahlaklıdır. Hayır, Anastasia ona anlatmamıştır; ya bunları daha yeni öğrenmiştir ya da dediğim gibi hala bir şeylerin eksik olduğunu

düşünüyordur ve kendi başına ufak bir araştırma yapmak için ortadan kaybolmuştur."

"Ya da sen kuruntu yapıyorsun ve Anastasia da hiçbir şey bilmiyor," dedi Lyman, tüm bedeni o kadar gergindi ki neredeyse kırılacaktı.

"O zaman neden kaçtı?" diye sordu George.

"Bilmiyorum!" Lyman kontrolünü kaybediyordu. "Henry'nin parasını harcamak için! Dünyayı görmek için! Genç bir kadın neden kaçır ki? Belki de hamiledir!"

George yumruk yemiş gibi sarsıldı. "Hamile mi?" İçindeki her şey uyuşmuştu sanki. "Daha önce hiç düşünmemiştim bunu... Ama o kaçamaklarını düşününce... Ve eğer öyleyse..." Her şeyin gözlerinin önünde buharlaşıp uçtuğunu görebiliyordu, sadece Rouge'un vereceği paranın değil, her şeyin: Henry'nin mirasının, babasından gelip Henry'ye geçen güç dengesinin... Sheldrake'ten bahsetmiyordu bile.

Sheldrake.

George yaşadığı şaşkınlıkla sarsıldı.

Eğer Anastasia hamileyse, çocuğun babası Sheldrake'ti.

"Kahretsin." Yumruk haline getirdiği ellerini yaralı bir hayvanın öfkesiyle masaya vurdu. "Olamaz. Olamaz!"

Lyman geri çekilip hızlı hızlı nefes alıp vermeye başladı. "Rahatla Medford. Ben sadece..."

"Bana bir kalem ver." George'un ses tonu ölecekmiş gibi çıktı; yüzeye çıkmaya çabalayan, boğulan bir adamınki gibi. "Bir mektup yazmalıyım. Hemen."

"Tamam. İşte. Ne yazacaksan yaz." Lyman bir kalem ve kâğıt çıkarıp masaya bıraktı. "Kime yazıyorsun?" diye sordu.

"Sheldrake'in tüm bu olaylar içinde nerede durduğunu bana söyleyebilecek tek kişiye. Çünkü eğer Anastasia bir şey biliyorsa, eğer parçaların geri kalanını birleştirirse doğrudan Sheldrake'e koşacaktır. Ve eğer hamileyse..." Acı bir kahkaha attı. "Kesinlikle, ona koşacaktır. Her halükarda Anastasia'yı ilk benim bulmam lazım. Bunun için şansımı deneyip Rouge'a başka birini kakalamam gerekse bile. Kör olası yeğenimi durdurmak zorundayım."

Medford Malikânesi'nin oturma odasındaki Breanna ağır perdeleri yana çekip dışarı baktı ve Damen'ın arabasının yavaşça gözden kaybolmasını seyretti. Anastasia'nın o arabada, bir kez daha evini terk ettiğini düşününce içinde bir boşluk hissetti, bir şeylerini kaybetmişti sanki. Bu şekilde

olmamalıydı. Stacie buraya aitti. Hem buraya aitti, hem de güvende ve mutlu olması gerekiyordu.

Breanna pencerenin önünden ayrılıp başını kararlılıkla kaldırdı. Bu kâbusun sorumlusu babasıydı. Ve onu durdurmak da kendine düşerdi.

"Bayan Breanna?" Wells oturma odasının eşiğinden seslenmişti. "Lord Sheldrake ayrıldı. Beni mi görmek istediniz?"

Breanna yavaşça dönüp başını salladı. "İçeri gir Wells. Ve lütfen kapıyı kapat. Bu konuşmanın gizli kalmasını istiyorum."

Kâhya deneni yaptı, Breanna'nın isteğine hiç de şaşırılmış gibi durmuyordu.

"Sanırım bunun neyle ilgili olduğunu biliyordur," diyerek başladı söze.

Wells'in suratındaki ifade yumuşadı. "Sanırım biliyorum."

Breanna omzunun üstünden gergin bir bakış atıp şu an boş olan araba yoluna baktı.

"Babanız dönene kadar bir, bir buçuk saat vaktimiz var." dedi Wells. "Bu yüzden endişelenmenize gerek yok."

"Güzel." Rahatlayan Breanna, dikkatini suratında beklentili bir ifadeyle kendisine bakan Wells'e verdi. "Seni bu işe karıştıracığım için çok üzgünüm," dedi açık açık, kaşlarını çatmıştı. "Ama korkarım ki artık başka bir seçeneğimiz kalmadı."

"Ben çoktan karıştım bu işe Bayan Breanna." Wells gözlüklerini düzeltti, sonra duruşunu dikleştirip ellerini arkasında birleştirdi; sanki bu meseledeki yerini açıklamak ister gibiydi. "Ben büyükbabanız öldüğünden beri bu işin içindeyim. Onun ne istediğini biliyorum. Ve bu istediğinin gerçekleşmesi için de elimden geleni yapmaya kararlıyım."

Breanna'nın kirpiklerinde gözyaşları birikmişti. "Teşekkür ederim," diyebildi. "Hem Stacie adına, hem de kendi adıma. Ve tabii ki büyükbabamın adına da." Kendini toparlayıp sesini düzeltmek için boğazını temizledi. "Her şeyin ne kadar farkındasın bilmiyorum ama... "

"Sizin de farkında olmadığınız bir şey var," diyerek Breanna'nın sözünü kesti Wells. "Babanız Londra'dan dönene kadar, yani dediğim gibi bir ya da bir buçuk saatliğine, gözlerimi sizin üstünüzden ayırmamam, alışılmadık biriyle görüşürseniz bunu bildirmem tembihlendi."

Breanna kanepenin sırtına sımsıkı tutunmuştu. "Bu biri Stacie oluyor."

"Ya da onun nerede olduğunu bilen birileri."

Breanna'nın gözleri kocaman oldu. "Babam Damen'dan şüpheleniyor mu?"

"Bilmiyorum Bayan Breanna." Kâhya omuzlarını silktilti. "Lord Sheldrake'in bir şekilde bu işle ilgili olduğu aklına gelmiştir eminim ki. Vikontun mırıldanmalarından anladığım kadarıyla babanız Bayan Stacie ve Lord Sheldrake'in yakın... arkadaş olduklarını fark etmiş."

"Evet, öyle görünüyor." Breanna iç çekip elini kanepenin yumuşak dokulu kumaşında ve cilalı ahşap kenarlarında gezdirdi. "Wells, bu zamanı düzgün bir şekilde kullanmak istiyorum, çünkü babam kısa süre sonra eve dönmüş olacak. Onun yaptıkları hakkında birkaç şey sormam lazım sana. Ya da daha açık ifade etmem gerekirse, biliyorsan eğer, gittiği yerleri."

"Bildiğim her şeyi anlatabilirim. Ama önce bir şeyi duymak istiyorum: o iyi mi?"

Breanna'nın dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Evet, iyi. Bu zorlu dönemi atlatmaya hevesli ama iyi. Wells... Breanna bir anlığına tüm bu tatsız konuları bir kenara bırakıp yaşayacağı süre boyunca arkadaşları olacak bu adama çok sevineceğini bildiği bir haber vermek istedi. "Tüm bunlar arkamızda kaldığında bir düşün yapacağız. İnanılmaz derecede neşeli bir düşün."

Wells'in dudaklarında kocaman bir gülümseme belirdi ama gözlerinin dolduğu görülebiliyordu. "Bizim Bayan Stacie... Gelin oluyor demek. Onu, ağaçlara tırmanan ve ne olursa olsun aklındakini pat diye söyleyen küçük kıızı evli bir kadın olarak düşünmek çok zor."

"Hala düşündüklerini açıkça söylüyor, ama şimdi Damen'a." Breanna'nın gözleri parladı. "Birbirleriyle öyle uyumlular ki Wells. Büyükbabam görse çok mutlu olurdu."

"Evet, öyle olurdu gerçekten de." Wells'in bakışları düşünceli bir hal almıştı. "Bu evliliği daha erken, daha güvenli bir şekilde yapabilmeniz için hangi soruları cevaplamam gerekiyor?"

"Babamın gece geç saatlerdeki gezintileri." Breanna da aynı şekilde ciddiyete bürünerek ilk baştaki konuya geri döndü. "Bu günlerde daha da sık çıkmaya başladığı gezintiler. Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı? Kiminle buluşuyor?"

Kâhya, dudaklarını birbirine bastırıp patronunun hareketlerini düşündü. "Vikontun tam olarak nereye gittiğini bilmiyorum, ne de kiminle buluştuğunu. Size sadece her seferinde sadece birkaç saatliğine çıktığını söyleyebilirim, bu da çok uzağa gidemeyeceği anlamına geliyor. Ve bir tahminde bulunmam gerekirse buluşmalarının bir birahane de gerçekleştiğini söyleyebilirim."

Bu fikir Breanna'yı şaşırtmıştı. "Birahane mi? Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü babanız ne zaman dönse sigara dumanı kokuyor ve giysilerine yapışmış iğrenç bir koku oluyor." Wells öğrendiğini belli edercesine titredti. "En son gelişinde nefesi ucuz ale kokuyordu. Tüm bu ipuçlarını bir araya getirmek

için dahi olmaya gerek yok."

"Bu mantıklı geliyor," diye mırıldandı Breanna. "Eğer babam muhbirleriyle gizli, ahlaksız bir amaç için buluşuyorsa tanınmak istemeyecektir. Seni tanımayan ve dürüstçe söylemek gerekirse çok da umurlarında olmadığı ayaktakımından insanlarla dolu, köhne bir birahaneden başka nerede daha iyi gizlenebilirsin ki?"

Wells başını salladı. "Bildiğime göre, tarif ettiğiniz şekilde, Medford Malikânesi'ne sadece yarım saat uzaklıkta olan üç ya da dört yer var. Ama gerçi, o tür yerler konusunda uzman değilim."

Breanna Wells'in gücenik ses tonuna gülümsemeden edemedi. "Tabii ki değilsin." Öğrendiği şeyleri düşündü. O zaman babası ispiyoncusuyla bir birahane buluşuyordu. Hangisi olduğunu daha sonra kesinleştirmek zorunda kalacaktı, bunun için iki adam arasındaki bir sonraki mesajı ele geçirmesi gerekecekti belki de.

Bu düşünce başka bir soruyu aklına getirdi.

"Babam bu geç sâattaki gezintileri için ayarlamaları nasıl yapıyor? Tahminimce arkadaşıyla bir ulak aracılığıyla haberleşiyordur."

"Evet, bir ulak mektupları doğrudan Lord Medford'a iletiyor."

"Peki ya babamın gönderdiği mektuplar ya da aldığı mektuplara yazdığı cevaplar?"

"Bizim uşaklarımızdan biri vikontun mektuplarını doğrudan ulağın adresine ulaştırıyor. Mektup oradan nereye gidiyor, bir fikrim yok."

"Anlıyorum." Breanna'nın zihninden düşünceler hızla geçiyordu. "Alıcının kimliğini gizli tutmak için epey çaba harcıyorlar." Dudaklarını büzdü. "Bu ulak... Sanırım her seferinde aynı kişi?" Wells başını evet anlamında salladı. "Söylesene, buraya çok sık geliyor mu?"

"Çok sık değil. Sadece bu bahsettiğimiz gece gezintilerini bildirmek için, genelde de vikont Kıta'dan işle ilgili bir mektup aldığıda geliyor." Wells kaşlarını çatıp kendi sözlerini yeniden düşündü. "Aslında, böyle değil. O ulak sadece vikontun en ivedi olan iş yazışmalarını Kıta'ya gönderiyor ve aynı şekilde oradan gelen ivedi mektupları vikonta teslim ediyor."

Breanna son kısma odaklandı. "Söz konusu işin ivedi olduğunu nereden anlıyorsun?"

"Birkaç şeyden; en açık olanı ise mektupların 'acil' olarak işaretlenmesi. Ayrıca, vikontun saat ya da şartlar ne olursa olsun mektupları ona derhal vermem konusundaki talimatları." Wells'in kaşları daha da çatılmıştı. "Mektuplar da en olmadık saatlerde geliyorlar. Mesela, bu mektuplardan biri Bayan Stacie'nin takdim partisi sırasında gelmişti. Babanız telaşla gidip

kendini çalışma odasına kapadı ve mektubu okudu. Sonraki sabah şafak sökerken kalktı ve aynı şekilde ivedi bir cevap gönderdi."

"Bu ulak mektubu alıp mı gitti?"

"Yine bizim ulak mektubu ulağın adresine teslim etti. Sanırım oradan da Kıta'ya gitmiştir mektup. Bu mektupların kimden geldiğini ya da kime gittiğini bilmiyorum ama babanızın aşırı derecede endişelenmesine, telaşlanmasına neden oluyorlar. Bunlar siz ve Lord Sheldrake'in düşündüğü şeylerle alakalı olabilir mi?"

"Rouge," diye mırıldandı Breanna. "Babamın yazıştığı kişi o olmalı. Tarif ettiğin ulağın Lockewood Bankası'ndaki ispiyoncu tarafından kiralandığı çok açık. Onun bu çirkin işlerle ilgili her şeyle uğraşması için tek bir kişiyi kullanması mantıklı geliyor." Breanna'nın bakışları Wells'inkilerle buluştu. "O ulağın adresine ihtiyacım var."

"Tabii ki. Fleet Sokağı, 17 numara." Wells gözlerini biraz kıstı. "Aptalca bir şey yapmayı düşünmüyorsunuz, değil mi? Çünkü ulakla yüzleşmeniz..."

"Hayır, hayır." Breanna Wells'in endişelerini savuşturdu. "Ulakla yüzleşmek aptalca olur. Bana bir şey söylemez, çünkü maaşını ben vermiyorum. Ve bu davranışım sadece onun şüphelenip babama gitmesiyle sonuçlanır. Hayır, yapmayı düşündüğüm şey adresi Damen'a vermek. Bahse girerim o ulak Lockewood Bankası'yla çok sık iş yapan biri. Bu şekilde, babamın işbirliği yaptığı ispiyoncunun faturalara ekleyeceği birkaç ekstra ücreti kimse fark etmiyordur. Damen o ispiyoncuyu bulduğunda bu adresi kanıt olarak kullanabilir."

"Sizi anlayamıyorum Bayan Breanna."

"Sorun değil." Breanna kanepeye tutunmayı bıraktı ve huzursuzca odayı adımlamaya başladı. "İğrenç detaylar bekleyebilir. Ama taktiklerimizi planlamayı sonraya bırakamayız." Durup yavaşça Wells'e döndü. "Babam Bay Lyman'la birlikte. Muhtemelen, Stacie'nin nerede olduğunu bulmaya çalışıyor ama ikimiz de biliyoruz ki bu olmayacak. Bu yüzden de babam sinirlenecek. Tahminimce, Damen'ın tam olarak ne kadar şey bildiğini ve onun Anastasia'nın planlarına ne kadar etki ettiğini öğrenmeye çalışacak. Bunu Damen'a doğrudan sormayacaktır, çok riskli olur bu. Onun yerine, muhbirinden ajanlık yapmasını isteyecektir. Ardından da..."

"Ardından da vikont istediği bilgiyi almak için bu muhbirle görüşmek zorunda kalacak." diyerek Breanna'nın sözlerini tamamladı Wells.

"Aynen." Breanna avuç içlerini birbirine bastırıp parmaklarını sımsıkı kenetledi. "Wells, babam sana o ulağa gönderilmek üzere bir mektup verdiği anda bana haber vermeni istiyorum. Mührü buhara tutup mektubu açarım ve okurum."

"Zaman olmaz ki. Babanız o özel mektupların büyük bir ivedilikle yollanmasını istiyor. En ufak bir gecikmeyi bile fark edecektir."

"Tamam. O zaman ben de muhbirinin cevabını okurum."

"O cevabı da bekliyor olur." Wells başını salladı. "Sizin fark edilmeden mektupları okumaya çalışmanız hem mantıksız olur, hem de bunu denemenize değmez. Düşünsenize. Vikont ve muhbiri bu gece toplantılarını aylardır yapıyorlar. Tahminimce buluşma yeri şimdiye kadar hep aynıydı. O zaman neden o adresi mektuplarında yazma gereği duysunlar ki? Yazışmaları muhtemelen şifrelidir, gelmeleri gereken saati ve konunun aciliyetini de bu şifrelerle belirtiyorlardır."

"Haklısın." Breanna bezgin bir şekilde iç çekti. "Ama ben..." Birden durdu, yeşim rengi gözleri kararlılıkla parladı. "Tamam. Bunu daha cesurca halledeceğim. Babam ulağından mektubu alıp sana gece geç saatlere kadar dönmeyeceğini haber verdiği anda bana haber vereceksin. Böyle bir şeyin gerçekleşmesi için çok da beklemek zorunda kalmayacağız sanırım. Her şey böyle devam ederse, babamın cevaplarını çabucak almak isteyeceğinden eminim, ya bu gece ya da yarın gece."

"Bu buluşmanın nerede olacağını bilmeyi neden bu kadar çok istiyorsunuz?" diye sordu Wells, ihtiyatlı bir şekilde.

"Çünkü babam çıktığında ben de çıkacağım."

Wells derin bir nefes aldı. "Vikontu takip edeceksiniz, yani..

"Evet. Babamın kimle buluştuğunu, bizim bildiğimiz şeyleri ne kadar tahmin ettiğini ve neler planladığını ancak bu şekilde öğrenebilirim. "

"Bayan Breanna." Wells hastalanmış gibi görünüyordu. "Bunun ne kadar tehlikeli olduğunun farkında mısınız?"

"İhtiyacımız olan bilgiyi çabuk şekilde almanın tek yolunun bu olduğunun farkındayım. Damen yarına kadar babamın adamını bulsa bile elimizdeki tek şey itiraflarına güvenemeyeceğimiz, bize yardımcı olmayan bir ispiyoncu olacak. Ve bu ispiyoncunun itirafları gerçek olsa bile onun tüm tezgâhı tam olarak bileceğine dair garantimiz yok. Damen, Stacie ve ben babamın planı hakkında bu ispiyoncunun bilemeyebileceği şeyler biliyoruz. Babamın bu adamla yaptığı konuşmaları, ona verdiği talimatları bizzat duymam gerek. Sonra öğrendiklerimi hâlihazırda bildiklerimle birleştirebilir ve babamın yaptıklarını ve bir sonraki adımda ne yapmayı planladığını tam olarak anlayabilirim. Eğer Stacie'nin güvenliğinden emin olmak ve bu kâbusu sonlandırmak istiyorsak planlarını öğrenmemiz daha da önemli."

Breanna tereddüt etti önce, Wells'e tüm bu olaylar hakkında nasıl derin, kişisel şeyler hissettiğini açıklamak için doğru sözcükleri arıyordu. "Ben onun kızıyım Wells," dedi alçak ve ciddi bir ses tonuyla. "Onu durdurmak bana

düŖer." Çenesini dimdik tutup Wells'in bakışlarına suratındaki sarsılmaz inançlılık ifadesiyle karşılık verdi. "Lütfen beni caydırmaya çalışma. İşe yaramaz. İstediğim zaman, eğer savunduğum şeyin yeterince önemli olduğuna inanırsam Stacie kadar inatçı olabilirim. Ve bu da yeterince önemli. Bu hayatımdaki diğler her şeyden daha değerli benim için. Bu benim ailem."

Wells boğazını temizledi, vereceğı cevabı düşünürken dudaklarını büzmüştü. "İkinci faytonu hazır tutacağım, hem bu gece hem de yarın gece için," dedi kısaca. "Arkadan, belli bir mesafeden takip edebiliriz, böylece fark edilmeyiz."

"Edilmeyiz mi?" Breanna'nın şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

Wells'in kaşlarından biri hafifçe kalktı. "Sizin bunu tek başınıza yapmanıza izin vereceğimi sanmadınız, değıil mi? Şimdi... " Sanki konuyu kapatmışlar gibi sözlerine devam etti. "İkimiz de normal giysilerimizle oraya gidemeyiz. Olmaz, babanız sizi tanıyıp azarlamadan önce oradaki ayaktakımı sizi gözleriyle yiyip bitirmiş olur. Ve ben de..." Kendine şöyle bir bakıp, resmi üniformasına kaşlarını çatı. "Ben de içine karışacağımız kalabalıkla uzaktan yakından ilgili görünmüyorum, babanız tarafından fark edilmeden araya karışacağımızı umut ediyorum tabii." Kararlı bir şekilde burnunu çekti. "Ben gerekli giysileri bir yerden ödünç alıp hazırlarım. Her an çıkmaya hazır halde bekleriz."

Hissettiğı duygular Breanna'nın boğazının düğümlenmesine, zorlukla konuşmasına neden oldu. "Büyükbabamın benim yeni yeni anladığım bir şeyi fark etmiş olduğü açıkça görülüyor," diyebildi. "Stacie ve benim senin gibi birine sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu açıklayan bir şey: O da ailedeki kişilerin illaki kan bağlarıyla belirlenmediğı. Bu kişiler kalp bağlarıyla belirlenirmiş." Anastasia bir adım atıp tüm resmi nezaket kurallarını bırakarak Wells'e sımsıkı sarıldı. "Teşekkürler kıymetli dostum. Ailemizin bir parçası olduğun için teşekkürler."

*

George fırtına gibi eserek Medford Malikânesi'nin ön tarafındaki merdivenleri çıktı ve yumruğıyla kapıyı vurdu.

Wells kapıyı açıp patronunun içeri girmesine izin vermek için yana çekildi. "İyi akşamlar efendim. Geldiğınızı duymadım."

"Gördüğün gibi geldim işte." George içeri doğru yürürken ceketindeki kırıışıklıkları belki de ellinci kez düzeltmeye çalışıyordu. Kırıışıklıklardan nefret ederdi. İnsan içiyorken bile çirkin görünürdü bu lanet şeyler.

Ayrıca, içtiğı şey her neyse üzerinden epey geçmişti. Hislerini körelten etkisinin geçmesi gibi.

"Kızım evde mi?" diye sordu, sanki Breanna'nın kendini beklemesini umuyormuş gibi etrafına bakındı.

Wells öksürmesini bastırdı. "Odasında efendim."

"Peki ya mektuplar? Onları benim için bir tarafa ayırdın mı?"

"Evet, istediğiniz gibi yaptım efendim."

"Güzel. Breanna'ya özel bir not falan geldi mi?"

"Hayır, lordum." Bu kez Wells kendini tutmayıp bir iki kez öksürdü. "Ama Bayan Breanna'nın bir ziyaretçisi oldu."

George birden başını kaldırdı. "Kim?"

"Lord Sheldrake?"

"Sheldrake." George'un gözleri şüphe ve korkuyla bulutlandı. "Breanna'yı görmeye mi gelmiş?"

"Aslında, sizinle de görüşmek istiyormuş. İkinizin birlikte yürüttüğü bir iş hakkındaymış. Ama sizin tüm gün burada olmayacağınızı söyledim, o da bir ya da iki gün içinde sizinle görüşmeye geleceğini söyledi."

"Tüm söylediği bu kadar mıydı?"

"Efendim?" Wells boğazını temizledi, şaşırılmış görünüyordu.

"Marki başka bir şey söyledi mi?" diye sordu George, sert bir ses tonuyla. "Keyfi yerinde miydi?"

"Havadan sudan konuştuk birkaç dakika. Ve evet, gayet neşeli görünüyordu."

"Anlıyorum." George bu gerçeği özümsemeye çalışıyor, alnındaki terler boncuk boncuk çıkmaya devam ediyordu. Sheldrake Medford Malikânesi'ne neden gelmişti ki, birtakım cevaplar almak ya da cevaplar vermek için mi? O ve Breanna ne konuşmuşlardı?

Kimi konuştuklarını tahmin edebiliyordu.

"Sheldrake'in Breanna'yı ziyaret ettiğini söyledin?"

"Evet, öyle efendim. Yanlarına piknik için yemek alıp kırdaki gezintiye çıktılar. Lord Sheldrake Bayan Breanna'nın biraz neşelenmeye ihtiyacı olduğunu düşünmüş, ne de olsa Bayan Stacie aniden gitmek zorunda kaldı."

George gözlerini iyice kıstı. "O zaman Sheldrake Anastasia'nın gittiğini biliyor?"

"Tabii ki biliyor efendim." Wells cebinden bir mendil çıkarıp hafifçe buna öksürdü. "Anladığım kadarıyla Bayan Stacie onun önerisi üzerine gitmiş zaten. Buna rağmen, açıkça görülüyor ki Lord Sheldrake Bayan Breanna'nın yalnızlığını paylaştı. Lordun, onun kuzenini çok özlediğini, bizim hepimizin onu

çok özlediğimizi anlayışla karşıladığına eminim. Fakat öte yandan bunu size açıklamama gerek yok lordum."

"Evet, gerek yok," diye mırıldandı George, keşke daha somut bilgilere sahip olsaydım diye düşündü, bunları bulmaya kararlıydı. "Kızımı görmek istiyorum," dedi bağırarak.

Wells'in kısmen de olsa gerildiğini görünce hatasını neredeyse anında fark etti. Kahretsin diyerek kendi kendini azarlardı. Ses tonuma dikkat etmek zorundayım.

Bu düşünce bile öfkelenmesine neden oldu. O, bu evin efendisi, bu kahrolası ailenin reisiydi. Neden burayı katı bir biçimde ya da istediği başka bir şekilde yönetemiyordu? Daha da kötüsü, neden uysal kızının önemsiz bir davranışıyla hareketlerinin yönlendirilmesine izin veriyordu ki?

Dünkü olayı ve Wells'in Breanna'nın odasına bakıp onun babası tarafından şiddet görüp görmediğini değerlendirirken suratında oluşan azarlayıcı bakışı hatırlarken, çok da uysal değillerdi, diye hatırlattı kendine.

George sessizce küfür etti. Bu velet fark ettiğinden hem daha cesur hem de daha akıllıydı. Çünkü haklıydı. Hayatı belirsiz bir haldeyken çalışanlarıyla arasını açmaya cesaret edemezdi George. Çalışanlar Breanna'ya tapardı, çocukluğundan beri. Eğer George'un ona fiziksel olarak zarar verdiğine inanırlarsa...

Hayır. Bunun neden olacağı skandalı göze alamazdı. Bu, işleri uçuruma sürüklerdi ve Sheldrake konusundaki son şansını da ortadan kaldırırdı. Çok fazla seçeneği yoktu. Breanna'ya karşı sergilediği katı tutuma bir son vermeliydi, eğer Breanna'nın tehditlerini gerçekleştirmesini istemiyorsa tabii. Ayrıca, eğer onu döverse kendine hiçbir şey söylemezdi. Ama eğer medenice davranırsa belki farklı sonuçlar alabilirdi.

Hadi öyle olsun. Ama bunlar sona erdiğinde, Anastasia bulunup kendi dünyasında işler yoluna girdiğinde her şey normale dönecekti. O zaman yine Medford Malikânesi'nin ve kendi kaderinin efendisi olacaktı. Ve işte o zaman... Breanna kendi için yapılan planları bozacak olursa Tanrı yardımcısı olsun, diye düşündü.

Bu düşünceden ilham alan George derin bir nefes alıp daha kabul edilebilir bir yaklaşım denemeye kadar verdi.

"Wells," diyerek başladı söze, bu kez ses tonunun sakin ve düzgün çıkmasına dikkat ediyordu. "Mektupları incelemem için bana birkaç dakika ver. Sonra, Breanna'ya çalışma odama gelmesini söyle. Ona sormak istediğim birkaç soru var."

Wells'in gergin halinin biraz olsun sakinleştiğini görebiliyordu. "Nasıl isterseniz."

"Teşekkür ederim. Ah, Breanna'yla konuşmayı bitirdiğimizde akşam yemeğimi çalışma odamda yiyeceğim. Tek başıma. Bu akşam rahatsız edilmek istemiyorum. Wells..." George öne doğru eğilip sesini biraz daha alçalttı. "Bir ulak bekliyorum. Ulak gelince mektubunu derhal bana getir. Bu, bu gece de dışarıda olacağım anlamına geliyor. Gece on iki buçukta. Faytonu hazır tut."

"Tabii ki lordum." Wells birazcık kıpırdandı, parmakları refleks olarak boğazına gitti. "Affedersiniz efendim, ama bu akşam biraz daha erken yatmaya gidebilir miyim? Yani, istediklerinizi yerine getirdikten sonra. Kendimi pek de iyi hissetmiyorum. Tabii ki, gerekli olursa uşaklardan birini giriş kapısına koyarım."

Wells'in şüphelerinin yatıştırıldığına memnun olan George onun sağlığı hakkında söyledikleriyle ilgilenmedi bile. Aklında daha önemli şeyler vardı. "Hımm?" dedi, hala çözölmeyi bekleyen konular aklına gelince dikkati dağılmıştı. "Ah, tamam. Uşağa da gerek yok. Akşam yemeğinden başka, bu gece başka bir şeye ihtiyacım olmayacak. Ulak gittikten ve fayton hazırlandıktan sonra odana çekilebilirsin."

"Teşekkürler efendim. Gidip Bayan Rhodes'a bakayım, akşam yemeğinizi doğrudan çalışma odanıza göndermesini söyleyeyim. Sonra, yerime dönüp ulağı beklerim."

Wells mutfağa doğru yürümeye başladı, vikont çalışma odasına doğru giderken ayak seslerini net bir şekilde duyabiliyordu.

Çalışma odasının kapısı kapanıp sürgüsü çekildiğinde Wells de Bayan Rhodes'la konuşmayı bitirip kendi yerine yürümeye başlamıştı bile.

Kendi yerine varır varmaz çalışma masasının çekmecesini açtı, bugün çamaşırhaneden aldığı ve ufak tefek iki çiftlik çalışanına ait olduğunu öğrendiği giysileri çıkardı. Sonra bunları bir servis tepsisine yayıp üzerlerine keten bir peçete örttü, dışarıdan çok şık bir akşam yemeği gibi görünüyordu.

Yaptığı şeyi kendi kendine onaylarak odadan çıktı, sakın adımlarla ön taraftaki koridora yürüyüp merdivenleri çıkmaya başladı. İkinci katın sahanlığına gelince saygıyla eğilip işlerine koşturan uşaklara başıyla selam verdi.

Başka hiçbir şeyle karşılaşmadan yürümeye devam edip Breanna'nın kapısını çaldı.

"Evet?"

Yemeğinizi getirdim Bayan Breanna.

Ufak bir hışırtıdan sonra Breanna kapıyı açtı. "Teşekkürler Wells," dedi, bakışları adamın suratında dolaşıyordu. "Rica etsem komodinin üzerine bırakabilir misin?"

"Elbette." Wells yürüyüp tepsiyi yatağın yan tarafına bıraktı. "Bence her şey tam istediğiniz gibi oldu," diyerek güvence verdi ona. Duruşunu dikleştirip Breanna'ya çevirdi bakışlarını. "Bu gece. Gece on iki buçukta," dedi fısıldayarak, sesi neredeyse duyulmayacaktı. "Faytonu ayarlayıp araba yolunun doğu tarafında sizinle buluşacağım, o tarafta ağaçlar bizi gizler."

Breanna başını yavaşça salladı, gözleri beklentiyle parlamıştı. "Orada olacağım," diye fısıldadı.

Sonra: "Teşekkür ederim Wells," dedi, daha normal bir ses tonuyla.

"Benim için bir zevk, Bayan Breanna." Kâhya ellerini arkasında birleştirdi, suratında tiksiniş gibi bir ifade vardı. "Babanız sizinle konuşmak istiyor. Lütfen, on beş dakika bekledikten sonra çalışma odasına gidin." Yalancıkdan öksürdü, ardından anlamlı bir ifadeyle baktı. "Kendimi biraz kötü hissediyorum ve vikont da erkenden odama çekilmem için izin verdi. Ama bir şeye ihtiyacınız olursa odamda olacağım."

"Peki, çok iyi olur," diyerek cevap verdi Breanna, başını sallayarak anladığını belli etti. Wells hasta olduğunu söyleyerek girişteki kapıda durma görevinden muaf olmuştu. Ama bu, babası kontrolünü kaybederse Breanna'nın yardımına koşmacağı anlamına gelmiyordu. "Beni merak etme," dedi, adamın kolunu güven verircesine sıktı, sonra onu kapıya yönlendirdi. "Şimdi gidip dinlen biraz. Bu şekilde kısa sürede kendini daha iyi hissedersin."

Wells çıkar çıkmaz Breanna içeri girip tepsinin üzerindeki peçeteyi açtı, "yemeğini" görünce neredeyse kahkaha atacaktı. Süprüntü gibi duran bir pantolon, yırtık pırtık bir gömlek, aşınmış ama iş görür bir çift bot ve -Tanrı Wells'in keskin zekâsını korusun- bir şapka vardı.

Breanna giysileri toplatıp dolabına kaldırdı. Sonra komodinine düşünceli bir şekilde bakıp yanında götürmesi gereken diğer şeyi hatırlattı kendine.

Tabancası.

Bu geceki gezintinin aslında aklına hiç getirmek bile istemediği riskini düşününce bu koruma çok az kalıyordu. Çünkü eğer kimliği tespit edilirse bu korumaya ihtiyacı olacaktı; sadece gazabının ne kadar büyük olacağını tahmin edemediği babasından değil, çok büyük ihtimalle tanıdığı ve bu yüzden de kimliğini tespit edebilecek ispiyoncusundan ve kadın olduğunu fark edince serserilik edecek ayaktakımından da korunması gerekiyordu.

Kısacası, fark edildiğini düşünmek bile istemiyordu. Ama böyle bir şey olursa da tabanca gerekli olacaktı.

Şimdi, babası onu görmek istemişti. Pekâlâ, bu büyük bir sürpriz olmamıştı. Şimdiye kadar Wells babasına o yokken Damen'ın buraya geldiğini söylemişti şüphesiz, yani Damen'ın Stacie'nin nerede olduğuna dair bilgilerini

öğrenmek için deli oluyordu babası...

Ve Damen'ın, işlediği suçların ne kadarını bildiğini öğrenmek için de.

Breanna'nın damarlarında öfke dolaşmaya başlamıştı şimdi. Pekâlâ baba. Çalışma odana geleceğim. Bu kedi-fare oyununu oynamaya devam edeceğim. Ama benden zerre kadar bir şey öğrenebileceğini düşünüyorsan yanılıyorsun. Sana yardım etmem için beni yıldırıamazsın, hele de mahvetmeyi düşündüğün şey insanların hayatlarıysa. Stacie'nin hayatı da dâhil olmak üzere, masum hayatlar... Bu kez layık olduğunu alacaksın.

George mırıldanarak küfretti, bugün gelen bütün kıymetsiz mektupları inceledi, sonra hepsini masaya çarptı. Hepsi de gereksiz davetiyeler ve aptalca ilanlar. Hiçbiri, karşı karşıya olduğu zor durumla ilgili değildi.

Anastasia'yı bulmak zorundaydı.

Elini saçlarının arasından geçirirken sandalyesine çöktü, bugünün son gelişmelerini düşünmeye başladı.

Sheldrake buraya gelmişti. Breanna'yla baş başa zaman geçirmişti? Ama neden? Kızına kur yapmak için değildi herhalde. Güvenilir muhbirinden aldığı bilgiler sayesinde bunun olmayacağını biliyordu. O zaman neden? Sheldrake Anastasia'nın nerede olduğunu biliyor muydu? Breanna'ya bunu söylemek için mi gelmişti? Yoksa Anastasia'yı Amerika'ya gönderen kişinin kendisi olduğunu doğrulamak mı istemişti?

Bu geceki toplantı, Sheldrake'in sadece Anastasia'nın ortadan kaybolmasındaki değil, onun amcasının suçlarıyla ilgili yaptığı araştırmadaki yerine ilişkin de bazı cevaplar sunabilirdi.

Belki bu arada cevapların birkaçını kızından alabilirdi.

Tam da bunları düşünürken kapı çalındı.

"Evet?" diye cevapladı sabırsız bir şekilde.

"Beni görmek istemişsin baba?" dedi Breanna da.

George ayağa kalkıp kapının kilidini açtı. Eşikte durup temkinli bir şekilde kendisine bakan kızına içeri geçmesini işaret etti. "İçeri gir." Yana geçip kızın geçmesine izin verdi.

Breanna ihtiyatla birkaç adım atıp durdu.

"Seni kırbaçlamamı bekliyormuş gibi dik dik bakmayı kes," dedi George sertçe.

"Ne yani, yapmayacak mısın bunu?"

George derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştı. "Hayır." Kapıyı kapadı

ama kilitlemedi. "İşte. Bu özel bir konuşma olacak yoksa kapıyı aralık bırakırdım. Ama sürgüyü çekmedim. Güvenliğinden korktuğun her an kaçabilirsin." Durup anlamlı bir şekilde baktı. "Yoksa koruma olarak tabancanı mı getirdin?"

"Tabancam çekmecemde." Breanna parmaklarını birbirine kenetledi. "Sana söyledim, evin içinde silahlı bir şekilde dolanmak gibi bir niyetim yok."

"Ah, tabii. Eğer gerekirse çalışanları çağırır, seni öldüresiye dövmekle suçlarsın beni." George odanın karşı tarafına yürüyüp masasının önünde ayakta durdu ve arkasına yaslandı. "Pekâlâ, endişelenme. Sadece konuşmak istiyorum."

Breanna'nın ince kaşları kalktı. "Ne hakkında, Stacie mi?"

"Hayır, Lord Sheldrake hakkında. Bugün seni ziyarete gelmiş, öyle mi?"

"Geldiğini biliyorsun. Arabayla gezintiye çıktığımızı da biliyorsundur. "

"Evet, biliyorum." George kollarını göğsünde kavuşturup Breanna'nın yüzüne odaklandı. "Söylesene, flörtünüz nasıl ilerliyor? Hatırlarsan, markiyeye mümkün olduğunca cesaret vermeni söylemiştim sana."

"Hatırlıyorum." Breanna bakışlarını yere düşürmedi. "Ama en son defa da anlatmaya çalıştığım gibi zorla güzellik olmuyor. Lord Sheldrake bana âşık değil. Dürüst olmak gerekirse ne de ben âşığım ona. O iyi bir adam. Ama benim kocam olamaz." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Ancak, yine de bizim ailemizin bir üyesi olacak sanırım."

George kaşlarını kaldırdı. Breanna'yı yalan söylerken yakalamayı bekliyordu. Kahretsin, gerçekten de doğruyu mu söylüyordu bu kız? "Ne demek oluyor bu?" diye sordu, dikkatlice.

"Lord Sheldrake ve Stacie birbirine âşık demek oluyor. Evlenmelerini bekliyorum. Yani Stacie eve geldiği zaman."

"Anlıyorum." George parmaklarını ceketinin kollarına bastırdı, öfke büyük dalgalar halinde içinde yükseliyordu. Breanna nasıl bir oyun oynuyordu böyle, neden onun öfkeleneneğini bildiği bir şeyi kabulleniyordu? Onu dövüp dövmeyeceğini görmek için mi sınıyordu?

Yapamazdı. Öfkeli olsun ya da olmasın bu sözlü savaşı kazanacaktı.

"Kuzenin ve Sheldrake," dedi buz gibi ses tonuyla. "İlginç. Söylesene, ne ara birbirlerine böyle âşık oldular?"

"Sanırım, iş toplantıları sırasında. Detayları gerçekten bilmiyorum. Stacie gitmeden önce bunları paylaşmaya vakti olmadı."

"Eğer Sheldrake ve o birbirlerine bu kadar tutkunsalysa neden onu bırakıp Eyaletler'e gitti Stacie?"

Breanna iç çekti. "Bunu tartışmıştık zaten baba. Söyledim ya: Lord Sheldrake yeni banka girişimlerinde çıkarlarını en iyi Stacie'nin gözeteyeceğini düşünmüş. Doğruyu söylemek gerekirse, Stacie de aynı fikirdeymiş. O da marki gibi, yatırımları konusunda başkasına güvenmeyecek kadar temkinli."

George öne doğru eğildi ve kaşlarını çatarak Breanna'ya baktı. "Sheldrake'in kendisi niye gitmemiş?"

"Tam olarak bilmiyorum. Muhtemelen çok yoğun olduğundandır. Onu bekleyen bir sürü müşterisi var."

"Ama seni görmek için zaman buldu."

"Seni görmeye gelmişti baba. Ama evde değildin."

"O yüzden de arabayla uzun bir gezintiye çıkardı seni?"

Breanna minnettarlıkla başını salladı. "O çok merhametli bir adam. Stacie'yi ne kadar özlediğimi tahmin etmiş, bu yüzden de kafamı dağıtmaya gelmiş. Onun ilgisini kazanmaya çalışmayı bıraktığım için yanında daha rahat hissediyorum kendimi."

Güzel, diye düşündü George içinden. O halde kuzenini ortadan kaldırdığımda sen de Sheldrake Markizliği rolüne kolaylıkla bürünebileceksin. Yüksek sesle konuştu, "Gezinti sırasında Sheldrake'le neler konuştunuz?"

Breanna umursamazca omuzlarını silkti. "Özel bir şey konuşmadık. Stacie'den, senden..."

George göğsünün sıkıştığını hissediyordu. "Benden mi? Bu konuşmada nasıl geçtim acaba?"

Breanna ufak bir tereddüt yaşadı. "Doğruyu söylemek gerekirse Lord Sheldrake, Stacie İngiltere'ye döndüğünde yirmi bir yaşına girmiş olacağı için rahatlamış. Onu Gretna Green'e kaçırarak seni kızdırmak istememiş ama onunla evlenmeye kararlı. Kendini evlilik fikrine alıştırmak için birkaç ayın var artık, Stacie dönünce çok beklemeyecekler. Stacie yirmi bir yaşında olacak ve Lord Sheldrake'le birlikte çok istediği kilise düğününü yapacaklar, sevdikleri kişilerle ve onların iyi dilekleriyle birlikte tabii."

Bunun için cesedimi çiğnemeniz gerekir, diye düşündü George acı acı. Sheldrake'in gelini sen olacaksın. O da Anastasia'dan vazgeçip ona en çok benzeyen kişiyle yaşamayı öğrenecek. Tıpkı benim yaptığım gibi. Ben de Henry'nin mirası ve Sheldrake'in varlığı ve şanının getireceği faydalarla birlikte saygınlığımı da geri kazanacağım.

"Baba?"

George gözlerini kırıştırıp tekrar Breanna'ya odaklandı. "'Ne var?"

"Öğrenmek istediğin başka bir şey var mı?"

George çabucak düşüncelerini topladı. "Sheldrake... Anastasia'nın ne zaman döneceğini söyledi mi?" Anlamli bir bakış attı. "Eyaletler'den yani."

Breanna soruya şaşırmışsa bile belli etmedi. "Banka açılıp düzgün bir şekilde işlemeye başlar başlamaz oradan ayrılacak. Noelden önce gelmiş olur. Ne de olsa uzun süre uzaklarda kalmak istemeyecektir. Heyecan verici duyurular yapacak; dört gözle beklediği, hayatını değiştirecek olaylar yaşayacak. Sadece evliliği değil, başka şeyler de olacak."

George boğazında bir şeylerin düğümlendiğini hissetti. "Başka şeyler?" diye tekrarladı, ses tonunun gergin çıkmamasına engel olamamıştı. "Ne tür olayları kastediyorsun?"

Breanna babasıyla göz göze geldi, suratındaki ifadeden hissettiklerini belli etmiyordu. "Kader mucizevi bir şeydir baba, ister inan, ister inanma. Bir bakarsın doğru insanları bir araya getirir ve yine bakarsın doğru insanlara hak ettiklerini verir."

George kendi kalbinin gümbürtüsünü duyabiliyordu. "Ne demek oluyor şimdi bu?"

"Ne demek mi?" Breanna kaşlarını çatı, ama gözlerinde tuhaf bir pırıltı vardı. "Bu felsefik bir deyimdi. Daha fazla açıklama gerektirdiğini sanmıyorum."

Öfke vücudunun kontrolünü devralmaya başlıyordu. George bunu hissedebiliyordu. "Tekrar soruyorum," dedi, farkında olmadan masasına yaslanmayı bırakıp Breanna'ya doğru birkaç adım atmıştı. "Ne tür hayat değiştiren olaylardan bahsediyorsun? Ve hak ettiğini almasını beklediğin kişiler kim?"

Avcısı tarafından köşeye sıkıştırılmış bir av gibi hisseden Breanna gerildi, babasının yaklaşımını, hareketlerindeki kontrollü şiddeti çabucak değerlendirdi. Hemen harekete geçip arka tarafındaki kapı kolunu çevirdi. "Ben odama çıkıyorum," dedi. "Sen pişmanlık duyacağın bir şeyler yapmadan önce."

"Sorumu cevaplamadan gidemezsin." George, üç büyük adım atıp Breanna'nın yanına geldi ve avucuyla vurup kapıyı kapadı; kızına dik dik bakarken gözlerinden alevler çıkıyordu. "Ne olayları? Hangi hak eden insanlar?"

Her ne kadar babasının verdiği tepkinin sertliğinden cesareti kırılmış olsa da korkaklık etmedi, ne de sorulardan kaçtı. "Stacie eşiyle burada, çok sevdiği ama on yıl ayrı kaldığı İngiltere'de yeni bir hayata başlıyor. Eğer buna hayat değiştiren olay denmezse başka neye denir, bilmiyorum. Onun için, benim hissettiğim şeyleri hissetmediğinin farkındayım ama bence Stacie harika biri. O ve Lord Sheldrake birlikte uzun ve mutlu bir geleceği hak

ediyorlar." Breanna uzun, derin bir nefes çekti içine. "Şimdi lütfen kollarını çek de geçmeme izin ver. Yukarı çıkıp dinlenmek istiyorum."

"Bir dakika," dedi George dişlerinin arasından tıslayarak. Breanna'yı kolundan yakalayıp içlerinden alevler çıkan gözlerini ona dikti. "Ve uşakları çağırıp da zahmete girme. Seni dövmek gibi bir niyetim yok, bu kez değil. Ama bir cevap almaya niyetliyim. Şimdi, kuzeninin geleceğinden, onun mutlu olma hakkından bahsettiğini söyledin. Hadi bunu kabul ettim diyelim. Ama kaderle ilgili yorumuna getirdiğin saçma açıklamayı kabul etmiyorum." Breanna'nın kolunu daha da sıkı kavradı. "Benim bilmediğim neyi biliyorsun?"

"Hiçbir şeyi." Breanna kendini babasının elinden kurtarıp suratına ona tabanca doğrulttuğu zamanki kararlı ifadeyi taktı. "Benim bildiğim her şeyi ve üstelik benden daha uzun bir süredir biliyorsun. Ama bilmek ve kabul etmek iki farklı şey."

"Neyi bilmek ve kabul etmek?" diye bağırdı George, kontrolünün son kırıntılarını da kaybederek.

"Dediğim şeyleri." Breanna çenesini kaldırdı, heyecandan yanakları kızarmıştı. "Yani doğru insanların birbirine ait olduğunu. Stacie ve Lord Sheldrake gibi." Anlamalı bir şekilde sustu. "Ve Henry Amcamla Anne Teyzem gibi."

George kaskatı kesildi, güçlükle nefes alıyordu. Anne mi? Kızı Anne hakkında ne biliyordu ki?

"O zamanlar bir çocuktum evet, ama o halimle bile o ve Henry Amcamın birbirine ne kadar âşık olduğunu görebiliyordum," dedi Breanna. "Senin öfken bir işe yaramadı. Anne Teyzem sadece kocasını seviyordu, tıpkı Lord Sheldrake'in sadece Stacie'yi sevdiği gibi." Cin gibi bakıyordu. "Yoksa tarihin tekerrür etmesi mi sinirlerini bu kadar bozan?"

George öfkesinin beyninde patladığını hissetti.

"Ve ben de layık olduğumu alıyorum ha?" diye bağırdı, Breanna'yı omuzlarından tutup sertçe sarstı, genç kız acıdan inleyene kadar parmaklarını etine geçirdi. "Layık olduğumu alıyorum ha?" Breanna'yı sertçe kendinden uzağa itti, çünkü bir dakika daha dursa onu fena şekilde döveceğini, kendi felaketini hazırlayacağını biliyordu. "Defol git buradan!" diye bağırdı, kapıyı hızla açıp Breanna'yı koridora itekledi. "Git, gözüme görünme!"

Kapıyı hızla çarpıp kapadı, tüm vücudu öfkesinin şiddetinden sarsılıyordu. Anastasia denen o küçük fahişe tüm hikâyeyi Breanna'ya anlatmıştı. Kızı ancak bu şekilde öğrenmiş olabilirdi bunu. Bu da demek oluyordu ki, Anne, o namussuz sürtük, tüm hayat hikâyelerini çocuğuna anlatmıştı. O çocuğu birlikte yapmaları gerekiyordu, ama o Henry'yle yapmıştı.

George bir küfür savurup odanın diğer tarafına geçti ve kadehine içki doldurdu. Hepsini birkaç büyük yudumda bitirmek üzereyken kadehi büfeye sertçe bırakıp itti. Hayır, dedi kendi kendine, titreyen ellerine baktı. Daha şimdiden kontrolümü kaybettim. İçki içerek bunu daha da kötü hale getiremem.

Büfenin ucuna tutundu, mantıklı değilse de Breanna'nın söylediklerini düşünenecek kadar ayık kalmaya kararlıydı.

Ve tabii, söylemediği şeyleri düşünenecek kadar.

Gerçekten de bildiği her şeyi anlatmış mıydı? Yoksa hak ettiğini aldığına dair yaptığı ima, öfkesinden, yalnız başına geçirdiği hayatından daha fazla bir şeyi mi anlatıyordu? Anastasia kuzenine güvenip amcasının bir suçlu, daha da kötüsü bir hırsız olduğunu ortaya çıkarmaya çok yaklaştığını söylemiş olabilir miydi? Ona Bates'in ofise yaptığı ziyaretten bahsedip bir sulh yargıcının Colby ve Oğulları'nda ne gibi bir acil işi olacağını merak ettiğini söylemiş miydi? Dosyalarında şüpheli fakat henüz kanıtlayamadığı bir şeyler mi bulmuştu? Özel parasal ayarlamalar yaptığı Lyman ve diğer birkaç nakliyatçıya verilen faturalarda sıra dışı bir şeyler olduğunu mu fark etmişti? Yoksa daha da mı kötüydü? Kıta'ya aslında ne gönderildiğini anlayacak kadar parçaları bir araya getirmeyi başarabilmiş miydi gerçekten de?

Peki ya Breanna, Anastasia'nın düğününden sonra olmasını dört gözle bekleyeceği, hayatını değiştirecek olaylar var derken neyi kastetmişti? Ah, bunu kuzeninin gelin olacağı, yepyeni bir hayata başlayacağı gibi bir saçmalıkla çok güzel açıklamıştı. Ama George daha fazla, çok daha fazla şeyin olduğunu biliyordu.

Korku tüm sırtının ürpermesine neden oldu.

Lyman haklı olabilir miydi? Anastasia hamile olabilir miydi? Breanna'nın ima ettiği şey bu muydu yoksa? Anastasia ona bu sırrını açmış sonra da kimseye söylememesi için yemin mi ettirmişti? O lanet yeğeni Sheldrake'e bir çocuk mu verecekti? Kaçmasının ama hala İngiltere'de kalmasının nedeni de bu muydu?

Hayır. Kahretsin, hayır. Eğer hamileyse doğrudan Sheldrake'e gitmiş olması gerekirdi.

Belki de gitmişti.

Gerçi Breanna'ya göre öyle değildi ama.

Ama Breanna böyle bir gerçeği kabul etmezdi, hele de işin ucunda kuzenine ihanet etmek varsa.

Yine de Sheldrake tam bir beyefendiydi. Eğer Anastasia ona gitmiş ve ondan hamile olduğunu söylemiş olsaydı Sheldrake bugün Medford

Malikânesi'ne gelmek yerine Gretna Green'e giderdi.

O halde Damen Lockewood tüm bu resimde nerede kalıyordu? Anastasia hakkında, Colby ve Oğulları'nda dönen yasadışı işler hakkında ne biliyordu? Anastasia'nın soruşturmasına nasıl dâhil olmuştu? Ve aralarındaki bu ilişkinin hayat değiştirecek sonuçları neler olabilirdi?

Tüm bu cevapsız sorular Sheldrake'te bitiyordu. George'un geleceği gibi. Çünkü Anastasia markinin kapısından girdiği anda - ister karnında bebeğiyle, isterse amcasının suçlu olduğunu kanıtlayan belgelerle- George'un umutları ve hayatı mahvolurdu.

Bunun tek bir anlamı vardı: Anastasia Sheldrake'e gitmeden önce onu bulmak zorundaydı.

Ve bulduğu zaman da...

O zaman ne?

Doğru soru "nasıl" olmalıydı, diye azarladı kendi kendini. Onu nasıl bulacağım? Ondan nasıl kurtulacağım, özellikle de Rouge 'un verdiği süre sona ererse?

George kaşlarını çatıp büfeye baktı ve işaret parmağını kadehin ağzında gezdirdi. Bugün bir sürü insanı sorguya çekmişti: Lyman, Bates ve Fenshaw'dan tut, hem Londra hem de Kent'teki bir sürü hancıya kadar... Ama tek bir kişi bile Anastasia'yı ya da ona benzeyen herhangi bir genç kadını oralarda görmemişti. George dükkânlara, kafelere bile girip Anastasia'yı sormuştu. Hiçbir şey bulamamamıştı. Ve Lyman'la birlikte bugün geç saatlerde yaptığı son kontrolde de Lyman'ın tanıdıklarından hiçbirinin bir şey bulamadığı ne de Anastasia'nın adının tek bir yolcu listesinde bile görünmediği ortaya çıkmıştı.

O kahrolası velet buhar olup uçmuştu.

Sheldrake'le değilse tabii.

Markinin Breanna'yla yaptığı konuşmaya göre onunla birlikte değildi. Tabii Breanna yalan söylemiyorsa. Ama böyle bir aptallık yapmazdı. Hele de, babasının yakalayacağı ilk fırsatta Sheldrake'e hikâyeyi doğrulatacağını çok iyi biliyorken.

O zaman, Anastasia Sheldrake'le değilse neredeydi? Nereye kaybolmuştu? Ve onu bulacak kadar donanımlı kim vardı?

Bu soru birden bir şeyleri hatırlamasına neden oldu ve zihni kiralık katille ilgili yaptığı sohbete gitti. Birden bu olasılığı düşünürken buldu kendini.

Kiralık bir katil; Anastasia'yı bulabilecek ve onun sefil hayatını sonlandıracak biri.

Bu fikir gittikçe daha cazip ve daha gerekli gelmeye başlıyordu.

Tabii ki, bu Rouge'ın vereceği paradan mahrum kalmak anlamına geliyordu, çünkü Anastasia ortaya çıkmazsa elli bin paundluk mükâfat da olmayacaktı. Bunun yanında başka, uygun bir kız bulunabilirdi belki de. Bunun için hala vakti vardı.

Tabii Anastasia onun suçlu olduğunu kanıtlamazsa.

Ki ölürse bunu yapamazdı.

Onun ölmesiyle kendi özgürlüğüne yönelen tehditler ortadan kalkar, Henry'nin mirası da kendine kalırdı.

Ve o kahrolası fahişe de sonsuza kadar yeryüzünden silinmiş olurdu.

İlahi adalet buna denmez mi Anne, diye düşündü George alaycı bir şekilde. Henry'den bile çok sevdiği birini mahvetmem. Henry'nin mirasını, tek varisini öldürmem. Breanna'yı Sheldrake'le evlendirip Colby adını tek başına taşımam. Yaptığım şeylerin verdiği katıksız hazzın tadını çıkarmam.

Bunları düşünürken çalışma masasına gidip çekmeceyi hızla açtı ve minyatür portreyi bulana kadar içerideki her şeyi karıştırdı. Anne'in resmine dik dik bakıp varlığının her bir hücresiyle ondan nefret ettiğini hissetti; şu an sağlıklı bir şekilde önünde olmasını diledi, o zaman kendi elleriyle onu boğup öldürebilirdi.

Portreyi hızla odanın diğer tarafına fırlattı, duvara çarpıp halıya devrilmesini seyretti; bu dağınıklığın odanın mükemmel düzenli havasını bozması umrunda bile değildi. İşte. Anne ölmüştü. Belki, bunu kabul etmesinin zamanı gelmiş de geçiyordu bile.

Belki Anastasia'nın da annesine katılma vakti gelmişti. Gece on ikiyi on geçiyordu.

Breanna saçlarındaki son tokayı da çıkarıp Wells'in verdiği şapkayı taktı; şapkanın saçlarının neredeyse tamamını örttüğünü görünce rahatladı, siperi de alnın yarısına ulaşıyordu.

Harika. Aynanın önüne geçip haline sıırttı. Eğer birileri önüne dikilip dikkatlice bakmazsa, onun cılız ama gerçek bir denizci ya da işçi olduğunu düşünürdü.

Aklından, yapılacak neler kaldı, diye düşündü.

Yatağı.

Odanın diğer tarafına gidip yatak örtüsünün altına yastıkları koydu, sanki örtünün altında birileri varmış da derin bir uykudaymış gibi görünüyordu. Bu şekilde, hizmetçisi gelip kontrol edecek olursa her şey normal görünecekti.

Breanna kendinden memnun bir şekilde başını sallayıp giysisindeki son düzeltmeleri de tamamladı. Komodininin çekmecesini açıp tabancasını çıkardı ve ceketinin cebine koydu. Artık hazırды.

On iki on beş. Neredeyse zaman gelmişti.

Odada dolaşmaya başladı, parmak uçlarını porselen bibloların üzerinde gezdiriyor ve babasıyla şifreli kelimeler aracılığıyla yaptığı sözlü savaşı yeniden düşünüyordu; bu savaş babasının öyle mantıksız bir şekilde patlamasına neden olarak sona ermişti ki Breanna onun gerçekten de keçileri kaçırp kaçırmadığını merak etti. Gözlerindeki nefret, titreyen sesindeki öfke, onu çıldırmış gibi dışarı itti... Breanna şimdi bile ürpermişti.

Belki de babasının üstüne fazla gitmişti. Breanna, Stacie ve Damen'ın birbirlerine karşı hissettiklerini rahat bir şekilde söylerken babasının şaşkınlığını ve öfkesini fark etmişti. Görünüşe göre kızının yalan söylemesini beklemişti George. Bu da dün sarhoşken öfkeyle söylediği şeyleri yani Stacie'nin Damen'ın yatak arkadaşı olduğuyla ilgili sözlerini hatırlamadığı anlamına geliyordu. Eğer bunu hatırlamış olsaydı kızının bunu neden blöf olarak adlandırdığını, babasının zaten bildiği bir gerçeği ona neden söylediğini de bilirdi.

Ama babasına diğer söyledikleri...

Breanna kaşlarını çatıp farkında olmadan iki küçük kız biblosunu eline alıp avucunda sımsıkı tuttu. İnsanların hak ettiğini alacaklarına dair yaptığı iman babasını kışkırtacağını biliyordu. Ama kendini tutamayıp söylemişti işte. Bunu söylemekle aptallık etmişti; babasını ne kadar şey bildiğiyle ilgili şüpheye düşürdüğünün tamamen farkındaydı. Yine de bundan pişmanlık duyamıyordu. Yaptığı şeyler yüzünden babasından nefret ediyordu ve bu şekilde de olsa onun bunu bilmesini istiyordu.

Ancak Breanna kaderin doğru insanları bir araya getirdiğinden bahsettiğinde babasının tüm kontrolü kaybolmuştu. Ona Anne Teyzesi hakkında bildiklerini söylemeyi planlamamıştı, sadece öfkeyle konuşunca ağzından çıkıvermişti işte. Yine de babasının öfkesinin bu kadar şiddetli olacağını hiç tahmin etmemişti.

Neyse, artık pişman olmak için çok geçti. İstese de söylediklerini geri alamazdı. Babası neye inanıyor olursa olsun, ne kadar öfkeli olursa olsun olanlar olmuş, ok yaydan çıkmıştı.

Babasının Breanna'nın hayat değiştiren olaylar hakkındaki yorumuna verdiği tepkiye gelince... Görünüşe göre babası Stacie'nin geleceğinin kendi geleceğini etkileyeceğini düşünüp endişelenmişti. Ne de olsa Stacie Damen'la evlenip hayatını onun hayatıyla birleştirecekti.

Onun çocuklarını doğurup...

Breanna birden başını kaldırdı, birden her şeyi anlamıştı. Tabii ya. Babasının korkularının nedeni buydu. Stacie ve Damen'ın birbirlerine yakın olduğunu biliyordu babası. Muhtemelen hamile olmasından korkmuştu. Onun zihninde bu, Anastasia'nın kaçışını açıklıyordu.

Ayrıca onu bulmadaki mutlak kararlılığını da... Onu bulmak ve ondan kurtulmaktaki kararlılığını; özellikle de Anastasia, George'un olmasını, ortaya çıkmasını istemediği bir çocuk taşıyorsa. Breanna babasının düşüncelerini neredeyse tahmin edebiliyordu: Eğer Anastasia'yı Rouge'a yeterince yakın bir zamanda gönderebilirse bu çocuğu başka bir adamın üstüne atabilirdi ve kimse de farkına varmazdı. Ama çok uzun süre beklerse...

Breanna içindeki korkunun yükseldiğini hissetti. Babasının duyduğu panik artıyordu. Her geçen gün kaybettiği daha da kesinleşiyordu. Onun Stacie'yi bulup Rouge'a yollamak için ne kadar ileri gideceğini ancak Tanrı bilirdi.

Onu durdurmak zorundaydı.

Breanna dudaklarını kemirerek porselen bibloyu masasındaki yerine bıraktı, kısa bir an, küçük kızlarla çiçekler arasına nazikçe yerleştirilmiş gümüş parayı okşadı. "Bana yardım et büyükbaba," diye fısıldadı. "Yapmam gereken şeyi yapabilmem için ihtiyaç duyduğum gücü bulmama yardım et. Ve lütfen Stacie'ye de yardım et."

Çalışma masasından uzaklaşıp kirpiklerindeki damlacıkları sildi hemen.

Bakışları saate gitti.

On iki yirmi beş. Harekete geçme zamanı.

Ceketinde duran tabancanın güven veren ağırlığının verdiği zevkle ve kalbinde büyükbabasının varlığını hissederek yürüdü ve kapıyı açtı. Koridorda kimsecikler yoktu.

Sahanlığa doğru yürüyüp duvardaki oyuklardan birine gizlendi ve aşağıdan gelecek, babasının çıktığını haber verecek sesleri duymaya çalıştı.

Üç dakika sonra duydu da.

Babasının çabuk, kararlı adımları ön taraftaki koridordan girişe yöneldi. Kapı açılıp kapandı, sert kapanma sesi boş koridorda yankılandı.

Breanna ona kadar saydı. Sonra merdivenlerden hızla inip karşı tarafa geçti, malikânenin yan kapısına ve araba yolunun doğu tarafına gitmesini sağlayacak koridora döndü.

Koşarken babasının çalışma odasına baktı hızlıca, dışarı itildiği zaman babasının yüzünde oluşan öfkeyi hatırlayınca ürperdi.

Eşiğe yakın bir yerdeki parlak bir nesne dikkatini çekti.

En ufak tereddüt göstermeden eğilip bu nesneyi yerden aldı. Bu, ufak, oymalı bir çerçeveye sahip küçük bir portreydi. Portre narin yüz hatlarına, açık bir tene ve açık kahverengi saçlara sahip bir kadına aitti.

İlk baktığında bunun annesi olduğunu düşündü.

İçgüdüleri daha yakından bakmasına neden olunca hatasını aniden fark etti.

Annesi değildi bu. Anne Teyzesiydi.

Breanna dehşete düştü.

Babası tüm bu yıllar boyunca Anne Teyzesinin portresini saklamıştı. Görünüşe göre, o yıllardır inatla kendine ait olması gerektiğini düşündüğü bir kadın yüzünden kendini tüketmişti.

Ama onu asıl korkutan şey portreyi atmak için bu geceyi seçmiş olmasıydı, sanki sonunda Anne Teyzesini ortadan kaldırmıştı.

Tıpkı Stacie'yi ortadan kaldırmak istediği gibi. Zaman tükeniyordu.

Minyatür portreyi cebine koyan Breanna koridor boyunca hızla koşmaya başladı ve yan kapıdan dışarı çıktı.

Wells ve fayton bekliyordu. Breanna nefes nefese kalmış bir şekilde yolcu koltuğuna tırmandı, şapkasını düzeltti ve araba yoluna bakındı.

Wells, George'un arabasının kapılara yanaştığını anlatmak için sessizce işaret etti.

Breanna başını salladı.

George'un faytonunun köşeyi dönüp gözden kaybolmasını beklediler. Sonra Wells dizginleri eline aldı.

*

Damen'in bağlantıları sözlerinde durmuşlardı.

Saat bire kadar beş adamın -yani Lockewood Bankası'nın özel ofislerine erişme yetkisi olan dört banka memuru ve Graff'ın- kişisel bilgilerini toplamış ve Damen'a teslim etmişlerdi.

Proust son kâğıtları da oturma odasına getirdi, Damen ve Anastasia önceki gelenleri inceliyorlardı. "İstediklerinizin sonuncusu da burada efendim," dedi Proust.

"Teşekkürler Proust." Damen büyük sarkaçlı saate baktı, biri on

geçiyordu. "Gidip yatabilirsin. Anastasia ve ben buradan sonrasını halledebiliriz."

"Peki, efendim." Uşak eğilip selam verdikten sonra çıktı.

"Booth hakkında yasadışı bir şey görmüyorum kesinlikle," diye mırıldandı Stacie. Kanepeye oturmuştu, her tarafında kâğıtlar vardı ve Booth'la ilgili şeyleri tekrar tekrar okurken kaşlarını çatmıştı. "Basit bir hayatı var, kumar oynamıyor ya da partilere katılmıyor ve bankadan birkaç sokak ötedeki mütevazı bir dairede yaşıyor. Mevduat hesabında bile yeterli ama çok da fazla olmayan bir miktar var, gerçi bu yılan kimse onun yasadışı yollardan kazandığı parayı senin bankana yatıracağından şüpheliyim."

"Ben de." Damen birkaç adım atıp Anastasia'ın yanındaki koltuğa çöktü. "Ancak, insanların dünyayı kurnazlıklarıyla alt ettiklerini düşündükleri zaman ne kadar kibirli olduklarına şaşarsın. Gevşek davranmaya başlarlar ve çok basit hatalar yaparlar. Ben bunu işyerinde her gün görüyorum." Stacie'nin omzunun üstünden uzaklara bakıyordu. "Booth'a gelince... Sanırım yanlış taşın altına bakıyoruz. Her şeyi üç kez gözden geçirdim ve onu kendi halinde, dürüst bir adam olarak görmekten başka bir şey yapamıyorum."

Anastasia hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çekip kâğıtları bir yana bıraktı. "Valldale ve Lockhorn hakkındaki sayfaları da gözden geçirdik. Onlar da bebekler kadar masum görünüyorlar. Bu da geriye Graff ve Cunnings'in kaldığı anlamına geliyor. İkisi de seninle diğerlerinden daha uzun süredir çalışıyorlar. İkisi de neredeyse on yıldır senin özel yazışmalarınla ilgileniyorlar."

"İşte bu yüzden onları araştırmalıyız ya." Damen yeni gelen zarflardan birinin mührünü kırarken çenesindeki kaslardan biri seğirdi. "Duygularımın gerçeği öğrenmeme engel olmasına izin veremem."

"Damen, düşünemiyorum ben... " Stacie sustu, Damen'in vereceği cevabı savuşturdu. "Biliyorum. Emin olmak zorundayız. Tamam. Haydi, emin olalım. Ama tüm bunların zaman kaybı olup olmadığını merak etmeye başlıyorum."

"Biri bizi George'a anlatmış. Biri Rouge'la yazışıyor. Eğer bu kâğıtlar bu birinin kim olduğunu bize söylemezse, biz de başka bir şekilde buluruz onu. Ama bu piç kurusunun durdurulmasını istiyorum."

Anastasia Damen'in sesindeki acıyı duydu ve kendi şüphelerini bir kenara koyup araştırmalarının bu kısmının ona neler yaşattığını düşünüp üzüldü. "Seni seviyorum," dedi alçak bir ses tonuyla, uzanıp genç adamın kolunu sıvazladı.

Damen başını kaldırıp baktı, suratındaki gerginlik yumuşamıştı ama gözlerindeki korumacı ifade azalmamış, aksine daha da yoğunlaşmıştı. "Ben de seni seviyorum. Ne kadar sevdiğimi anladığını sanmıyorum." Genç kadının avuç içini dudaklarına götürdü. "Parmağında benim yüzüğüm olsun

istiyorum," dedi coşkulu bir sesle. "Tüm dünyaya senin karım olduğunu duyurmak istiyorum. Karnında benim çocuğumu taşı istiyorum. Ve tüm bunları sen güvende olduğun zaman ve piç kurularını Newsgate'e yolladığımızda gerçeğe dönüştürmeye kararlıyım. Bunları gerçekleştirmek için elimden gelen her şeyi yapmaya kararlıyım."

Anastasia parmak uçlarıyla Damen'ın çenesini okşadı. "Umarım bir şeyin farkındasınızdır Lord Sheldrake," diye mırıldandı gözleri dolarken. "Siz ne kadar akıllı olsanız da bazı şeyler sizin kontrolünüzde değildir."

"Ne gibi?"

"Son söylediğin şey gibi..." Buğulu bakışları Damen'inkilerle buluştu. "Çocuğumuzun doğmak için senin iznini beklememeye karar vermesi çok büyük bir olasılık. Özellikle de, oğlumuz annesinin yarısı kadar sabırsızsa." Anastasia'nın sesi titriyordu. "Ya da kızımız mı demeliyim?"

Damen zarfları bir kenara koyup Anastasia'yı kanepeden çekti ve kucağına oturttu. "Bu düşünce... Senin benim çocuğumu taşıma ihtimalin... " Genç adamın gözleri hissettiği duygulardan kararmış gibiydi, ellerini Anastasia'nın boynuna koyup dudaklarını kendi dudaklarına çekti. "Tanrım; bunu düşünmek bana neler hissettiriyor bilemezsin."

"Sanırım biliyorum." Genç kadın kollarını Damen'ın boynuna doladı.

"Seni seviyorum," dedi Damen ve Anastasia'nın dudaklarını büyük bir açlıkla öptü. "Ve elimde olsa bu kahrolası kâğıtları unutup seni yatağa götürürdüm ve ilk çocuğumuzu yapardık. Bu gece. Bu dakika." Kendini tekrar toparlarken derin, titrek bir nefes çekti içine. "Ama yapmayacağım. Çünkü tüm bu "istekleri" tatmin etmeye kararlıyım Stacie, sadece birini değil. Ve bunların gerçekleşmesi için de tek bir yol var."

"Biliyorum." Anastasia nazikçe öptü Damen'ı. Sonra ileri uzanıp zarfları aldı ve kalan kâğıtları çıkardı. "Haydi, bulalım şu adamı."

Birahane Medford Malikânesi'nden kırk beş dakika uzaklıktaydı ve Canterbury yakınındaki bir köyün bakımsız, gizli saklı bir sokağında yer alıyordu.

"Tahmin ettiğim gibi," diye mırıldandı Wells, faytonu yakındaki dar bir sokağa, bir marangoz atölyesiyle demirci atölyesi arasındaki gölgelere park etti. "Yıkık dökük bir birahane; gidebileceği kadar yakın ama fark edilmeyeceği kadar uzak bir yer."

"Ne demek istediğini anladım." Breanna etrafına bakındı, içeriyi görmeye çalışıyordu. "Babam içeri girmiş midir?"

Wells başını hızlı bir şekilde salladı. "Faytonu birahanenin uzak tarafında. Onu oraya bırakıp içeri girdiğini gördüm."

"Güzel. O halde takip edebiliriz." Breanna aşağı inmeye hazırlandı.

"Bekleyin." Wells eliyle onu durdurdu. "Vikonta yerleşmesi için fazladan bir iki dakika verelim. Heyecanlı olduğunuzu fark ediyorum. Ama bizim burada olacağımız onun aklına gelmez, en azından bu noktada. Ve kesinlikle onunla yüz yüze gelmeyi istemeyiz."

"Haklısın." Breanna koltuğunun kenarına tüneyip hazır bir şekilde beklemeye başladı.

"Bayan Breanna, belki de siz burada beklerken ben içeri..."

"Wells, oraya birlikte gidiyoruz," diyerek yaşlı adamın sözünü kesti Breanna. Babamın kimle buluştuğunu ve neler planladığını öğrenmek için geldim buraya. Ve bunları öğrenene kadar da bir yere gitmiyorum." Faytondan kolaylıkla atladı. "Ona yeterince zaman verdik. Haydi, gidelim."

Wells yaşlı kemiklerinin izin verdiği kadar çabuk bir şekilde yere atladı. Sonra faytonun etrafında yürüyüp Breanna'yı dikkatle inceleyip belki de onuncu kez, kimliğinin ve cinsiyetinin tamamen gizlendiğinden emin oldu. "Konuşmayı ben yaparım," dedi. "Sadece birazcık kaba saba konuşmam gerektiğini hatırlamak zorunda olacağım. Sizin de konuşmanız gerekirse sesinizi iyice kalınlaştırın."

"Tamam, bunu yapabilirim."

Wells'in alnı endişeyle kırıştı. "Bayan Breanna," dedi sesi hafif titrerken. "Eğer size bir şey olacak olursa büyükbabanız beni asla affetmez." Güçlkle yutkundu. "Kendimi asla affetmem."

"Bana hiçbir şey olmayacak Wells." Breanna Wells'in kolunu sıktı. "Söz veriyorum. Büyükbabama gelince, o bizimle. Onun varlığını hissedebiliyorum. Ayrıca," diye ekledi, Wells'in endişelerini gidermeye çalışarak. "Buraya çok uygunuz şu an. İkimiz de sıradan işçiler gibi görünüyoruz." Wells'in yıpranmış ceket yenini sıvazladı. "Ve burada müşteri olmaya yetecek kadar şiliniz var."

Wells her ne kadar hala gergin olsa da Breanna'nın tereddütsüz kararını kabul edip başını salladı. Birlikte dar sokaktan çıkıp birahaneye doğru yürümeye başladılar.

"Böyle yerlere sık sık geliyormuşuz gibi doğal davranmak zorundayız," dedi Breanna. "Ne kadar az dikkat çekersek o kadar iyi. Babamı bulup o ve arkadaşının olabildiğince yakınlarında bir yerlere oturacağız. Ve unutma..." Cebine hafifçe vurdu. "Gerekli olursa, tabancam yanımda."

Kâhyanın dudakları düz bir çizgi halini aldı. "Unutmadım. Sadece bunu kullanmanıza gerek kalmasın diye dua ediyorum."

Mekân dumanaltı ve loştu; bu ikincisi için Breanna minnettardı. Genç kız

ortamı gözden geçirdi, önce en karanlık köşeleri inceledi, çünkü tanınmak istemeyen kişilerin buralarda oturmasının mantıklı olacağını düşünüyordu.

Tabii ki böyle olacaktı. Babası oradaydı işte. O ve başka bir adam sırtları Breanna'ya dönük şekilde oturuyorlardı.

Breanna sessizce Wells'i dürtüp çenesiyle babasının oturduğu tarafı işaret etti.

Wells vikont ve arkadaşına bakmak için gözlerini kıstı ve onların hemen yanındaki masayı işaret etti; masa da aynı şekilde karanlıkta kalıyordu ama gizlice dinleme yapacak kadar yakındı.

Sadece iki ale ısmarlamak için durup herhangi bir müdahaleyle karşılaşmamak için parayı peşin ödediler, sonra kupalarını masaya götürüp her an kırılacakmış gibi duran taburelere tünediler.

"Sheldrake'in normal davrandığından emin misin? Gün içinde bir yerlere gitmedi mi ya da şüphe çeken bir not, mektup falan almadı mı?"

Bu babasının sesiydi; birbirine geçen insan sesleri, kadeh sesleri ve arada gelen gürültülü kahkahalar arasından bile duyulabiliyordu.

Breanna biraz daha yanaşıp verilecek cevaba dikkat kesildi.

"Son derece normal. Dışarı çıktığı tek zaman da senin evine gitmiş zaten. Sana söylüyorum, Sheldrake onun Eyaletler'e doğru yol almakta olduğunu düşünüyor. Yeğenin ne yapıyorsa bunu tek başına yapıyor. Ya da kızınla birlikte."

Dişlerini sıkan Breanna içinde yükselen öfkeyi bastırdı.

Diğer sesi tanıyordu. Ve bu yüzden Damen da... Onu çok iyi tanıyordu Damen.

"Kahretsin."

Damen hayal kırıklığına uğramış bir şekilde öfkeyle söylemişti bu kelimeyi, parmakları okuduğu sayfada listelenmiş birtakım alımlar üzerinde geziniyordu: mücevherat, giysiler... Hepsi de son birkaç ay içinde alınmıştı. Ayrıca, iki hafta önce özel bir konutta düzenlenmiş abartılı bir parti için çok miktarda yiyecek alınmış ve yine çok sayıda uşak, bir aşçı, hizmetçiler ve müzisyenler kiralanmıştı. Damen'in adresini daha önce hiç görmediği ve duymadığı bu ev, parti için ödeme yapan adama aitti; ekli belgelerle bu gerçek kanıtlanmıştı.

Kısacası, John Cunnings kazandığından on kat daha fazla harcıyordu.

Adam ayrıca Lockewood Bankası'nın ulaklarından biriyle de kendi işi dışında iş yapıyordu; ulak bu işlerin bankanın isteği üzerine yapıldığını

sanıyordu ama Damen'in bağlantılarının yaptığı yakın takip sonucunda bunların bankayla hiçbir alakası olmadığı görülmüştü. Ve bu iş, Medford Malikânesi ile başka bir yer arasında mektupların getirilip götürülmesini kapsıyordu.

"Ah, Damen..." Anastasia başını kaldırıp şaşkın gözlerle Damen'a baktı. "Buna inanamıyorum."

"Cunnings." Damen parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "O kadar insan arasından..." Acı bir kahkaha attı. "Benim kıdemli memurum, deniz aşırı yatırımlarımdan sorumlu olan adam. Babam ölmeden önce bile Lockewood Bankası'nda çalışıyordu o ve yönetimi devraldığımdan beri de yanımdaydı. Onu sağ kolum, dostum olarak görmüştüm. Ama onu doğru düzgün tanımadığım ortaya çıktı."

Anastasia parmaklarını Damen'in parmaklarına kenetledi. "Bazı insanlar için para her şeyden daha önemlidir, dostluk ve namustan bile önemli," diye hatırlattı yumuşak bir ses tonuyla. "Bu gibi şeylerin sana yabancı olduğunu biliyorum, aynı şekilde bana da. Ama George Amcama bak bir. Zenginlik ve mevki için yapmaya gönüllü olduğu aşırılıklara bak."

"Evet. George." Damen çenesini sıkımişti. "Cunnings'in George'un hastalıklı planlarına ne kadar karıştığını merak ediyorum. Sadece George'un köstebeğı mi ya da en hızlı ulaklarla George arasında köprü görevi mi görüyor? George'un neyin ticaretin yaptığının farkında mı? Ya da daha kötüsü, seni bulmaya yardımcı olsun, bir sonraki gemide Rouge'a yollasın diye ödeme mi yapılıyor kendisine?"

"Bilmiyorum. Ama biz..." Anastasia durdu, suratından tuhaf bir ifade gelip geçti.

"Ne oldu?" diye sordu Damen.

"Tam olarak bilmiyorum." Dudaklarını birbirine bastırıp Damen'in kucağında huzursuzca kıpırdandı. "Ama içimde çok tuhaf bir his var, sanki bir şeyler oluyor. Breanna'yla ilgili bir şeyler."

"Tehlikede olduğunu mu hissediyorsun?"

Anastasia bu ihtimali düşününce kaşlarını çatıp başını yavaşça salladı. "Hayır. En azından öyle düşünmüyorum. Telaşlanmış hissetmiyorum. Sadece... Bir şeyler olacak." Bakışları Damen'inkilerle buluştu. "Bu her neyse, çok beklemeyecek. İçgüdülerim bu kâbusun bu gece çözüleceğini söylüyor bana."

Birahane Cunnings taburesinde bacaklarını iki yana atarak oturup purosunu yakmıştı ve George'u dikkatle süzüyordu. "Medford, neler olup bittiğini bana anlatmanın zamanı gelmedi mi? Sheldrake'i kızınla evlendirmek istediğini biliyorum. Sheldrake'le yeğenini ayrı tutmak için elinden gelen her

şeyi yapıyorsun. Tamam, işte gitti Anastasia. O zaman neden kuramıyorsun bunu?"

"Çünkü gittiğini düşünmüyorum." George gevrek bir kahkaha attı. "Çünkü 'gitmesi' yeterince işime yaramıyor artık."

"Kardeşinin mirasından bahsediyorsun."

"Hepsinden bahsediyorum: mirastan, şirketten, Sheldrake'ten. Her şey. Ama Anastasia ortadan kaybolmadığı sürece bunlara elimi süremem."

Cunnings purosunu dudaklarına koyup dumanı içine çekti. "Sanırım bir planın var."

"Evet, var."

"Ama bu plan için yeğenine ihtiyacın var."

'Aynen.

Cunnings alesinden bir yudum aldı. "İstediklerinden hangisini almak istersen iste ki bu noktada buna Sheldrake de dâhil, yeğeninin ölü olması gerek. Sana söyledim, Sheldrake ona sırlıslıklam âşık."

George yumruk yaptığı ellerine baktı. "Eğer planım yolunda gitseydi, tüm dünya onun ölü olduğuna inanacaktı."

"Nerede olacaktı o zaman?"

"Bir gemide. Kıta'ya giden bir gemide."

Cunnings kaşlarından birini kaldırdı. "Rouge'a mı?"

"Evet."

Alçak sesle ısıklık çaldı Cunnings. "Bu plan kulağa çok harika geliyor. Ne kadar para alacaktın?"

"Önemli değil." George hiç dokunmadığı ale kupasını yana itip Cunnings'e dik dik baktı. "Önemli olan Anastasia'nın gitmiş olması. Biliyorum, hala İngiltere'de; gerçi nerede olduğuna dair en ufak fikrim yok."

"Ve eğer yeniden ortaya çıkacak olursa, yani o Sheldrake'e gitmeden önce onu yakalayamaz ve Rouge'a postalayamazsan, o zaman planın mazide kalır. Şu anki parasal durumuna bakacak olursak, sen de mazide kalırsın, bitersin." Cunnings başını yana yatırıp baktı. "Başka birini göndermeyi düşündün mü hiç? Yoksa Rouge sadece Anastasia'yı mı istiyor?"

"Rouge'un istediği bakire, güzel ve yüksek soydan gelen, iyi terbiye görmüş bir genç kız. Ve bu kızı göndermek için beş günüm var."

"Demek öyle." Cunnings purosunu bastırarak söndürdü. "Bankanın müşteri listesine bakayım. Belki şansımız yaver gider de Anastasia'nın yerine ve Rouge'un ölçütlerine uygun bir kız gönderebiliriz. Nasıl fikir sence? Rouge'un sana ödediğinin yüzde onunu bana vermene değer mi?"

"Olur. Olur." Dün olsa George bu fırsata hemen atlardı ama bugün Anastasia'yı bulup ondan sonsuza kadar kurtulma fikrine daha çok odaklanmıştı. "Ama önce Anastasia sorununu halledelim. Bu da bu gece tartışacağımız diğer konuyu gündeme getiriyor." George masanın kenarlarını sımsıkı kavrayıp Cunnings'e doğru eğildi. "Senin şu tanıdığın, geçen sefer bahsetmiştin hani, insanları takip edip bulmada ne kadar iyidir?"

Cunnings başını biraz daha kaldırıp George'un gözlerinin içine baktı. "Ondan daha iyisi yoktur."

"O zaman onu da bulacaktır."

"Nerede saklanıyor olursa olsun, evet. Onu bulur."

"Ve sonra?"
Öldürür.

Yan masada oturan Breanna çığlığını zorla bastırdı. Kupasını sımsıkı kavrayıp dudaklarına götürdü ve yaşadığı sarsıntıyı yatıştırmak için büyük bir yudum aldı.

Öldürmek mi? Stacie'yi mi öldürecek?

Alenin acı tadı midesine kadar geçtiği her yeri yaktı ama Breanna'nın buna aldırddığı yoktu.

Korku dolu bakışları Wells'inkilerle karşılaştı.

"Onu epeydir tanıyorum," diyerek sözüne devam etti Cunnings. "Ve becerilerinin de çok iyi farkındayım. İz bulmada uzmandır ve nişancılıkta daha da iyidir." Anlamalı bir şekilde durup baktı. "Ayrıca ücreti de tuzludur. Çok tuzlu."

George bu uyarıyı elinin tersiyle itti. "Bu beni ilgilendirmiyor."

"İlgilendirmeli ama. Bana neredeyse bin paund borcun var, eğer Rouge için başka bir kız bulursam artı yüzde on. İş arkadaşlarına ve alacaklılarına bir servet kadar borcun var. Sözünü ettiğimiz adam gibi birine ödeyecek parayı nereden bulacaksın ki? Onun ücreti benimkinden çok daha fazladır."

"Henry'nin mirasını unutuyorsun." George zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "Sen söyledin bana, Anastasia o paranın sadece yirmi beş bin paundunu banka işine yatırmış. Bu da bana yetmiş beş bin paund kaldığı anlamına geliyor. Sana olan borcumun iki katını ödeyebilirim, ayrıca o

arkadaşına da ödeme yapabilirim. Zengin bir adam olacağım, Cunnings. Colby ve Oğulları'nın tek sahibi ben olacağım. Aslında, bu iki görevi de başarıyla yerine getirirsen, yani Anastasia'nın hayatına son verip Rouge için başka bir aday bulursan her zaman arzu duyduğun şeyi vereceğim sana. Artık ikinci adam olmayacaksın. Benim yönetim kurulumda bir koltuğun olacak. İşte, Sheldrake'le aynı mevkide olacaksın."

Cunnings alesinin geri kalanını tek seferde bitirdi. "Bunca yıldır sadık bir köpek gibi zengin efendime hizmet ettim. Peki, bana ne getirdi bu? Arada sırada sırtımın sıvazlanmasından başka bir şey getirmedi. Daha iyisini hak ediyorum ben. Ve bunu alacağım da. Bir anlaşma yapmışsın Medford. Bana bir gün ver. Banka dosyalarının altını üstüne getirip bu tanıdıkla iletişime geçeceğim. Yeğenini ölmüş bil."

George'un gözleri parladı. "Bu yetenekli katille ne zaman tanışabilirim?"

"Tanışamazsın. Benden başka hiç kimseyle görüşmez." Cunnings taburesinden kalkıp George'a dikkatle baktı. "Yaptığı iş nedeniyle gizli kalmak istemesini anlayışla karşılırsın herhalde."

"Evet, tabii." George gönülsüzce başını salladı. "Ne kadar sürer bu? Çabucak olması lazım."

"Eğer yeğenin iddia ettiğin gibi yakınlardaysa? Bir gün. En fazla iki gün. Rahatlasana. Anastasia'yı bir dahaki görüşün cenazesinde olacak."

Breanna dar sokağa koşup faytona atladığında nefes nefese bir haldeydi.

Hemen kalkıp Cunnings'e saldırmamak için tırnaklarını bacaklarına geçirmek zorunda kalmıştı. Ama Stacie'nin güvenliği için aklı başında davranmak zorundaydı. Bu yüzden Cunnings yanlarından geçip birahaneden çıkarken o ve Wells başlarını öne eğip içkilerini yavaş yavaş içmeye devam etmişlerdi. Aradan çok geçmeden babası da çıkmıştı.

Harekete geçmeden önce George'un faytonuna ulaşmasına yetecek kadar, beş dakika beklediler.

Dışarı çıkınca sola dönmeden önce sağa bakıp George'un ortalıkta olmadığından emin oldular.

Wells Breanna'nın hızına ayak uyduramamıştı.

Breanna faytona atlayıp kanının damarlarında deli gibi aktığını hissederken, yaşlı kâhyanın ona doğru aceleyle koşuşunu seyretti. Ne yapması gerektiğiyle ilgili en ufak şüphesi yoktu Breanna'nın.

"Bayan Breanna..." Wells faytona bindi. "İyi misiniz?"

Zavallı adamın suratı kireç gibi olmuştu, Breanna ellerini onun ellerinin üstüne koydu. "Hayır," dedi dürüstçe. "Ya sen?"

Adam hiçbir şey söylemeden başını salladı.

"Wells, dinle beni. Stacie'ye ulaşmam lazım. Ne kadar yorgun olduğunu biliyorum, şaşkınlıktan serseme döndüğünü söylemiyorum bile. Bunu senden asla istemezdim ama..."

Wells duruşunu dikleştirip dizginleri eline aldı. "Sanırım Bayan Stacie Lord Sheldrake ile birlikte?"

"Evet."

"Adresi hatırlıyorum. Hemen gidiyoruz."

Fayton Damen'in kasabadaki evine son hızla giderken hava hala karanlıktı.

Oturma odasında Stacie başını kaldırdı ve Damen'in kollarından nazikçe ayrılırken sandalyenin üzerinden kayıp onu uyandırmamaya çalıştı. Damen bir saatten az bir süre önce gecenin verdiği duygusal çalkantı nedeniyle uyuyakalmıştı; Anastasia da mutlaka gerekli olmadıkça onu rahatsız etmemeye kararlıydı.

Ama gerekli olmak üzereydi.

O his içine girdiğinden beri önemli bir şeylerin olmasını beklemişti Anastasia. Bunun ne olduğunu bilmiyordu ama bunu düşünmesi bile rahatlayıp uykuya dalmasını engelliyordu.

İşte, cevabını almak üzereydi.

Pencereden dışarı bakıp yırtık pırtık giysiler giymiş iki adamın bir faytondan inip evin merdivenlerine koştuğunu görünce gerildi.

Beklediği şey bu değildi.

"Damen..."

Neredeyse adını söylemeyi bitirmeden Damen uyanıp Anastasia'nın yanına gelmişti bile. Damen iki sürpriz ziyaretçiyi incelerken çenesi gerildi. "Kim şimdi bunlar?"

"Yani, tanıımıyorsun onları?"

"Hayır. Kim olduklarını ya da ne istediklerini bilmiyorum. Ama gidip öğreneceğim." Köşedeki ufak masaya gidip üst çekmeceyi açtı ve bir tabanca çıkardı. Tabancayı iyice kavrayıp yürüdü, sadece Anastasia'ya sertçe bakmak için durakladı. "Burada kal, kimseye görünme," diye emretti. "Bu adamlar amcan için çalışıyor olabilirler."

Anastasia itiraz etmek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. "Pekâlâ. Ama dikkatli ol."

"Olurum."

Stacie Damen'ın koridor boyunca yürüyüp ön kapıyı hızla açışını duydu. Oturma odasının eşiğine kadar gidip köşeden gizlice bakmadan edemedi.

"Kimsiniz?" diye sordu Damen. Tabancasını gelenlere doğrultmuştu ama karşısında kimler varsa Anastasia'nın onları görmesini engelliyordu vücudu. "Bu saatte ne işiniz var burada?"

Damen." Breanna'nın sesi kısık ama ısrarcıydı. "Biziz.

Ymri

Stacie saniyeler içinde eşiği geçip koridorda koşmaya başlamıştı bile.

"Breanna!" Kuzenini kollarından tutup içeri çekti ve Breanna'nın giymesini hiç beklemediği kıyafetleri süzerken şaşkınlıkla baktı. Bakışları onun arkasındaki uzun boylu, sefil giyimli adama kaydı ve gözleri kocaman oldu. "Wells? Sen misin?"

"Evet, Bayan Stacie. Benim."

"Tanrı aşkına, neden böyle giyindiniz?"

Breanna cevap verdi. "Babamı buluşma yerine kadar takip ettik. Her şeyi gördük ve duyduk: kiminle buluştuğunu, neler konuştuğunu; ah Stacie..." Elllerine bakıp hala titrediklerini fark etti.

"Sen... Ne?" Anastasia'nın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. "Sen iyi misin?"

"Takip edildiniz mi?" diyerek araya girdi Damen. "Birileri mi peşinizde?"

"Hayır, takip edilmedik ve evet, iyiyiz." Acı çekiyormuş gibi durakladı.

"Fiziksel olarak yani..."

Damen diğerlerinin yanından geçip şüpheyle dışarı baktı ama tek gördüğü ıssız sokak oldu. "Şansımızı zorlamayalım. Orada durmayın. İçeri girin." Wells'e girmesi için işaret edip kapıyı kapadı, sonra oturma odasına doğru önden yürümeye başladı. "İkinize de birer içki koyuyorum. Hayalet görmüş gibisiniz."

"Daha çok şeytan görmüş gibi," diye mırıldandı Anastasia. "Cunnings adında bir şeytan."

"Biliyor musunuz?" Breanna sandalyesine çökerken başını aniden kaldırmıştı.

Anastasia başını sallayıp büfenin önünde içkileri dolduran Damen'a baktı.

"O zaman, gerçekten de Cunnings'mış." Önce Breanna'ya, sonra da Wells'e kadehleri verirken kaşları öfkeyle çatılmıştı. "Evet, biliyorduk. Bağlantılarım onun hakkında bazı çirkin gerçekleri ortaya çıkardılar. Ama sanırım bunu doğrulatmaya ihtiyacım var."

"O zaman doğruluyorum." Breanna şapkasını çıkardı, parlak bukleleri ilk kez biraz dağınık görünüyordu. "O babamın ispiyoncusu. Ve aslında çok daha fazlası..."

Anastasia sakince oturamayacak kadar huzursuzdu. Oturma odasını arşınıyor, bir Breanna'ya bir Wells'e bakıyordu; aklında sorulmayı bekleyen binlerce soru vardı.

Wells'in başını duvara yaslayıp durduğunu görünce merakını bir an unuttu; yaşlı adam öyle bitkin görünüyordu ki Anastasia'nın kalbi acıdı.

"Bitkin görünüyorsun dostum," dedi yumuşak bir ses tonuyla, yanına gidip onu yumuşak koltuğa yöneltti. "Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Dinlenirim ben," dedi Wells düz bir ses tonuyla, içkisinden büyükçe bir yudum alırken. "Tüm bunlar çözüldükten sonra. Benim için endişelenmeyin Bayan Stacie. Göründüğümden daha iyiyim."

"Wells bu gece tam bir kahramandı," dedi Breanna. "O olmasaydı nasıl yapardım bunları, bilmiyorum."

"Neler oldu anlatın bize. George Amcayı takip etmeye nasıl karar verdiğiniz? Neler duyduunuz?" Stacie soruları ardı arkasına soruyordu.

Breanna çabucak, Stacie ve Damen'a babasıyla yaptığı konuşmayı, Wells'le birlikte yaptıkları planı ve bunun akıllarına nasıl geldiğini anlattı.

"Yani George Amcam ve Bay Cunnings'i birlikte gördünüz gerçekten de?"

"Ah, görmekten daha fazlası." diyerek onayladı Breanna. "Yan masalarına oturduk. Tüm sohbetlerini dinledik gizlice." Kadehindeki şaraptan ufak bir yudum aldı, sonra başını kaldırıp Stacie'nin gözlerine baktı. "Stacie, bunu sana söylemenin kolay bir yolu yok. Yani, söyleyeceğim şeyin etkisini hafifletmeye çalışmayacağım. Babam bir kiralık katil tutuyor. Seni öldürmesi için."

Herkes düşüncelere dalınca oda sessizliğe gömüldü bir an.

"Öldürmek," diye ruhsuz bir şekilde tekrar etti Anastasia, gerçi Breanna'dan daha az şaşırmıştı bunu duyduğuna. Yeğenini ya da başka kadınları fahişe olarak satabilecek bir adam her şeyi yapabiliirdi. "Peki ya Rouge? George Amcanın beni ona gönderme planına ne olmuş?"

"Görünüşe göre, babamın senin onu köşeye kıştıracağını, tüm yasadışı hareketlerini tam anlamıyla anlayacağını korkusu diğer her şeyi gölgede

bırakmış. O senin hala İngiltere'de olduğuna inandırmış kendini. Muhtemelen senin başladığın araştırmayı bitirmeye ve onu hapse göndermeye kararlı olduğunu düşünüyor. Ya bu nedenden ya da... "

"Ya da ne?" diye sordu Anastasia.

"Bu sadece benim düşüncem. Ama babamın bana söylediği bazı şeyleri yorumlarsam sanırım senin ortadan kaybolmanın başka bir nedeni olabileceğini düşünüyor ve bu neden de en az senin onu suçlu çıkarma planların kadar korkutuyor babamı."

"Neymiş bu neden?"

"Sanırım senin hamile olmandan, yanı Damen'dan hamile kalmış olmandan korkuyor. Bu onun için suçunun ortaya çıkması kadar yıkıcı bir şey olur. Hapis kısmı hariç, cezanın gerisi aynı kalmış olur: George Amcamın mirasını, Colby ve Oğulları'nın kontrolünü ve tabii ki Damen'ı kaybeder. Rouge'a gelince, Cunnings bu sorunu babam için çözdü."

"Cunnings?" diye tekrarladı Damen, alnındaki bir damar seğiriyordu. "Nasıl?"

"Babamın asıl planında birtakım değişiklikler yaparak... Babama Rouge için bankanın bayan müşterilerinden ve dediği kadarıyla kaybolduğunda aranmayacak başka bir kız bulmayı teklif etti. Bu şekilde babam yüklü miktardaki ödemesini alabilir ve Stacie öldüğünde de ihtiyaç duyduğu şeylere erişebilir."

"Bunu duyduğuma inanamıyorum."

Breanna da başını salladı. "Ben de bunu söylediğime inanamıyorum."

Damen ensesini ovuşturdu, öğrendiği her şeyi iyice anlamaya çalışıyordu. "George'un bir kiralık katil tutacağını söyledin. Bunu nasıl ayarlayacak?"

"O ayarlamıyor." Breanna'nın gözlerinde katıksız acı vardı, Damen'a acımasız bir darbe gibi gelecek başka bir şeyi daha söyleyeceği için üzülyordu. "Cunnings yapıyor."

Damen yaşadığı şaşkınlıkla tüm vücudunun sarsıldığını hissetti ama kendini toparlayabildi. "Cunnings?"

"Evet. Üzgünüm Damen. Ama bu adamı tanıyan kişi Cunnings. Babam gerekli ayarlamaları yapması için ona talimat verdi."

"Bankamdaki bir memurun nasıl olur da kiralık bir katille tanışıklığı olur?"

Breanna kollarını iki yana açtı umutsuzca. "Nasıl olduğunu söylemedi. Aslında, adam konusunda son derece ağız sıkıydı.

Babam bu adamla görüşmek istediğini söylediğinde Cunnings bunun olmayacağını, katilin sadece kendisi aracılığıyla çalışacağını söyledi."

Damen'in çenesindeki bir kas öfkesinden seğiriyordu. "Bunun karşılığında Cunnings ne alıyor? Yüklü miktarda para mı?"

"Birkaç bin paund, artı Rouge'un babama ödeyeceği miktarın yüzde onu. Ah, bir şey daha var." Breanna yutkundu. "Colby ve Oğulları'nın yönetim kurulunda bir sandalye."

"Eğer ben ortadan kalkarsam George Amcam şirketin tek sahibi olacak." Anastasia'nın yanakları sinirden kızarmıştı. "O zaman, o canavar istediklerini, her zaman istediklerini almış olacak; babamı alt etmiş ve büyükbabamın değer verdiği her şeyi zorla ele geçirmiş olacak: şirketi, aile adımızı ve ailemizin temsil ettiği bütün güzel şeyleri."

"Henry Amcamın mirasını da unutmamak gerek," diyerek hatırlatma yaptı Breanna. "Ve Damen'ı... Babam sen ortadan kaybolduktan sonra Damen'in teselliği benim kollarımda arayacağını düşünüyor." Breanna'nın gözleri acıyla parladı. "Olayların gidişatı tanıdık geliyor mu sana?"

"Baban annenle evlendiği zaman olan şeyler bunlar," dedi Anastasia, elbisesinin katlarını, sanki böyle yaparak öfkesini bastırabilirmiş gibi sımsıkı tutuyordu. "Damen'in da aynı şeyi yapacağına kanaat getirmiş: âşık olduğu kadına sahip olamayınca ona en çok benzeyen başka bir kadınla evleneceğine."

"Aynen. Babam bu geceki tartışmamız sırasında bunu kabul etti. Bir de... Breanna ceketinin cebine elini atıp minyatür portreyi çıkardı. Çerçevesi biraz ezilmişti ama içindeki resim hala düzgün bir şekilde duruyordu. "Bunu bu gece babamın çalışma odasında o çıktıktan sonra buldum. Herhalde duvara fırlatmıştı." Kolunu uzatıp portreyi Stacie'ye verdi. "Sanırım açıklama yapmama gerek yok."

Stacie portreyi alıp tanıdık figürü görünce gözleri kocaman açıldı. "Anneciğim," diye mırıldandı, daha iyi bakabilmek için resmi diğer tarafa çevirdi. "Bunca yıldır onun portresini mi saklamış yanı?"

"Ve seni öldürmeye karar verdiği gün bu resmi de mahvetti."

"Bu saçmalığı daha fazla dinleyemeyeceğim." Damen ayağa kalkıp içkisini yeniledi. "Medford Malikânesi'ne gidip o piç kurusunu kendi ellerimle boğmadan rahat edemeyeceğim." Derin bir nefes alıp bıraktı, bunları çözmek için gerekli gücü kendinde bulmaya çalışıyordu. "Ancak, hala bir sorunumuz var, en başından beri var olan bir sorun. Kanıt. Daha doğrusu kanıt eksikliği. Bu duyduklarınızdan başka George'a karşı ne gibi somut kanıtlarımız var ki?"

"Bence vikont ve Bay Cunnings arasında bir ilişki olduğunu kanıtlayabiliriz," dedi Wells, rengi içtiği şaraptan sonra biraz daha düzelmişti. "Bayan Breanna'ya ikisi arasındaki yazışmaları getirip götüren ulağın adresini verdim. Bu kesinlikle işe yarar."

"Teşekkürler Wells," dedi Damen, düşünceli bir şekilde kadehine bakıyordu.

"Ne yazık ki, bu yeterli değil. Cunnings'in George'la kişisel anlamda iş yaptığına dair daha çok kanıt olması lazım elimizde." Sehpanın üstündeki kâğıt yığınlarını işaret etti. "Bağlantılarım, şu ulağın Cunnings'in emriyle, Medford Malikânesi ve bankam arasında getirip götürdüğü kişisel yazışmaların tarihlerini ve zamanlarını bulmuş. Cunnings bir prens gibi yaşıyor; kadınlar için giysiler, mücevherler, aklınıza ne gelirse alıyor."

Damen ellerini yumruk yapıp sıktı. "Sorun şu ki bunların George'la doğrudan ilgili olduğuna dair belgeler elimizde yok hala. Ne de onun işbirlikçilerinden herhangi birini köşeye sıkıştırıp George'un suçlu olduğunu itiraf ettirebildik. Eğer Bow Sokağı'na gidip polisten George'u yakalamasını isteseydik George parmaklarımızın arasından kayıp giderdi. İşlem yapmak için sadece ifademizi alırlardı ve biz de şüpheli birkaç belgeyi onlara verirdik. şüphesiz, George Bates'in hukuki yetkilerini kullanmasını sağlardı; Bates de en az George kadar namussuzdur. Ondan sonra da George özgür bir adam olarak elini kolunu sallaya sallaya mahkemeden çıkardı."

"Peki ya ona her şeyi itiraf ettirebilirsek?" diyerek Damen'ın sözünü kesti Anastasia. "Doğrudan yetkililere itiraf etmesini sağlarsak?"

Üç çift göz Anastasia'ya odaklandı birden. Stacie, aklını mı yitirdin?" dedi Breanna. "Babam ayıkken asla yetkililere itirafta bulunmaz.

"Bulanabilir. Eğer itiraf ettiğini bilmiyorsa tabii."

"Anlayamadım." Breanna başını yana eğip meraklı gözlerle Damen'a baktı. "Sen bir şey biliyor musun bu konu hakkında?"

Damen kaşlarını çattı. "Sadece bundan hoşlanmayacağımı biliyorum." İçkisini bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını Anastasia'ya yöneltti. "Planını duyalım bakalım. Bu arada Stacie, planın içinde sen olmasan iyi olur."

Anastasia çenesini kaldırıp baktı. "Zaten tehlikedeyim Damen. Yarından itibaren kiralık bir katil beni arıyor olacak. Bu evde ne kadar süre saklanabileceğimi düşünüyorsun?" Avuç içlerini birbirine sürttü, düşündükçe planı konusunda daha da kararlı olmaya başlıyordu. "Breanna, Cunnings Damen'ın benim ortadan kayboluşumla ilgisi olduğuna dair bir şey söyledi mi George Amcama?"

"Cunnings, Damen'ın bu işle alakası olmadığına ikna olmuş. Damen'ın senin gerçekten de Eyaletler'e giden bir gemide olduğuna inanmasından gayet memnun görünüyor."

"Harika. Bunu bekliyordum zaten, yani bugün Damen'ın bankadaki performansından sonra. Bu yüzden, ister Damen'dan hamile kaldığım için, isterse George Amcamın suçlu olduğunu ortaya çıkarmaya çalıştığım için ortadan kaybolmuş olayım, amcam benim haberleri Damen'a henüz ulaştırmadığını düşünüyor."

Hala şaşkın gözlerle bakan Breanna başını salladı.

"Ya ben aradığımız kanıtları bulmuşsam? Ya George Amcamı hapse attıracak şeyleri elimde tutuyorsam?" Anastasia'nın dudakları kıvrıldı. "Bu kanıtları hemen Damen'la paylaştım, değil mi?"

"Ama kanıtımız yok ki."

"Baban bunu bilmiyor ama."

Breanna kaşlarını çatı. "Yani babamın aklına kurt düşürmemi mi istiyorsun?"

"Kesinlikle hayır. Sana asla inanmaz. George Amcam senin benim tarafımda olduğunu zaten biliyor. Hayır, bunu bizim için Cunnings yapacak."

"Nasıl?"

"Çok kolay." Anastasia sırtı. "Anlaşmamızı hatırla. Sabah senin yerine geçip bankaya gideceğim. Damen'la baş başa, onun özel ofisinde görüşmek konusunda ısrar edeceğim. Bay Cunnings dayanamayıp benim ziyaretimin - pardon, Breanna'nın ziyaretinin- nedenini merak edecek. Damen ve ben konuşmamızın her kelimesinin onun tarafından dinlenmesini sağlayacağız. Ben Damen'a Anastasia'nın benle iletişime geçtiğini, aradığı kanıtları bulunduğunu ama benim iznim, yani Breanna'nın izni olmadan bunları Bow Sokağı'na götürmeye pek de gönüllü olmadığını söyleyeceğim. Ne de olsa bu kanıtları adaletle sunmak Breanna'nın babasını hapse yollamak ve bu yüzden de Colby ailesinin ismini lekelemek anlamına geliyor; Anastasia da önce Breanna'nın rızasını almadan bunları yapmayı doğru bulmamıştır. Ancak Breanna erdemli bir insan olduğu için kanıtları gördüğünde Anastasia'nın kararını tüm kalbiyle destekleyecektir."

Stacie Damen'a döndü. "Damen, sen Breanna'nın Anastasia'yla tek başına görüşmesini nazik bir biçimde reddedeceksin. Breanna Stacie'nin kanıtlarını okuduğunda sen de orada onunla birlikte olacaksın, mesela o gece limanda, saat onda diyelim. Breanna'ya, bu kanıtlar elinizde olduğunda bunları yetkililere senin vereceğini, böylelikle de hem onu, hem de Anastasia'yı olası bir tehlikeden korumuş olacağını söyleyeceksin. Cunnings bu planın hepsini duyacak. Hemen koşup George Amcamı haber vererek onu Anastasia'nın elindeki kanıtlar her neyse bunları senle ve Breanna'yla paylaşmadan ve sen de yetkililere teslim etmeden önce araya girip eline geçirmesi konusunda uyaracak. George Amcam panik olacak. Saat tam ona on kala limanda olacaktır, her zaman dakiktir kendisi. Ve bu kez daha erken gelip -bir umut- Anastasia'yı yakalayabileceğini, sen ve Breanna kanıtları görmeden önce hem kanıtları hem de Anastasia'yı ortadan kaldırayabileceğini düşünecektir. Tabii ki, ikiniz de henüz gelmemiş olacaksınız, bu da George Amcamı ihtiyacı olan fırsatı sunacak. Ben kendim olarak orada dururken ufak bir tiyatro oyunu sergileyeceğiz. Ben amcamı kışkırtıp yaptıklarını kabul ettireceğim ona. Bu çok da zor olmayacak, çünkü amcam orada ikimizden başka kimse olmadığına inanmış olacaktır."

Anastasia zafer kazanmış bir edayla gülümsedi. "George Amcamın bilmediği

şeyse tüm Bow Sokağı'na durumun bildirilmiş olacağı ve polislerin depoların arkasına gizlenmiş halde konuşulan her şeyi dinliyor olacakları. Amcam itirafını yaptıktan sonra polisler de onu alıp götürebilirler. İşte böyle, planımı uygulamaya koymak için hazır mı herkes?"

"Kesinlikle hayır." Damen elini havada savurmuştu. "Planın birkaç küçük ayrıntıyı gözden geçiriyor. Mesela, ya Cunnings'in kiraladığı katil Breanna ziyarete geldiğinde bankayı gözetliyor olursa? Ya benim yanıma gelen kişinin Breanna değil de sen olduğunu anlarsa ve oracıkta işini bitirmeye karar verirse? O profesyonel bir katil Stacie; onu kandırabileceğimizin bir garantisi yok."

"Bunu denememize gerek yok." Breanna'nın gözleri de Anastasia'nınkiler gibi parlıyordu. "Stacie burada, senin evinde güvenli bir şekilde duracak. Bankaya ben gideceğim."

"Peki, babana ne söyleyeceksin?" diye sordu Stacie, ellerini beline koyup. "Yani seni dövmeden önce?"

"Ona hiçbir şey söylemeyeceğim. Onu görmeyeceğim ki. Gecenin geri kalanını burada geçireceğim. Sonra da senin elbiselerinden birini ödünç alıp faytonumuza bineceğim ve açılır açılmaz da bankaya gideceğim."

Anastasia'nın ağzı açık kalmıştı şaşkınlıktan. "Peki, Medford Malikânesi'nde olmamanı nasıl açıklayacaksın?"

"Açıklamak zorunda kalmayacağım ki." Breanna'nın dudakları kıvrıldı ve yastıklarını örtünün altına nasıl yerleştirdiğini ve orada uyuyormuş gibi görüldüğünü anlattı. "Hizmetçim kapıdan bakıp hala uyuduğumu düşünecek. Hatasını fark ettiğinde ben Londra'daki işimi halletmiş ve eve dönüyor olacağım. Senin, daha doğrusu Cunnings'in ulaşının hızını düşünecek olursak ben dönmeden önce babam Cunnings'in uyarı mesajını almış ve bu yüzden de nerede olduğumu öğrenmiş olacak. Beni dövmesi ona zarar verecektir: bu sadece onun benim planımdan haberi olduğu gerçeğini öğrenmeme ve Stacie'yi uyarma fırsatı yakalamama neden olacaktır. Bu yüzden babam Stacie'yle işini hallettikten sonraya bırakacaktır beni kırbaçlamayı." Breanna'nın gülümsemesi büyüdü. "Ama hepimizin de bildiği gibi, babam için 'sonra' diye bir şey olmayacak. O çoktan Newsgate yolunda olacak."

"Ya yanında bir tabanca getirirse?" diye sordu Damen.

"Babam iyi bir nişancı değildir," diyerek Damen'ı rahatlatmaya çalıştı Breanna. "Ben ondan daha iyiyim bu konuda. Ayrıca o korkağın tekidir. Kirli işlerini kendi kendine yapmak yerine kiralık bir katil tutmasının nedeni de bu. Şiddet kullanımına gelince babam yumruklarını kullanır, bir tabanca değil."

"Bu da kiralık katil konusunu yeniden aklıma sokuyor." Damen'ın kaşları iyice çatılmıştı. "Görünüşe göre Cunnings George'u uyardığı zaman ona da planımızdan bahsedecek. Bu yüzden o da Stacie'nin ortaya çıkması için limanda

bekliyor olacaktır."

"Orada olacağından eminim," dedi Anastasia da. "Ama Cunnings onu George Amcam benden yazılı kanıtları alıncaya kadar beklemesi için de uyaracaktır. Bu yüzden, bunlar olana kadar güvende olacağım. Ve katilin tüm polis teşkilatının etrafta kaydığını görünce de öne çıkıp silahını bana doğrultmayacağına eminim."

"Bu çok fazla tehlikeli," dedi Damen, başını sertçe sallayarak. "Bundan hiç hoşlanmadım."

"Sen de orada olup beni koruyacaksın," diyerek hatırlatma yaptı Anastasia. "Kendi tabancanı da getir, eğer daha iyi hissedeceksen. Bana da bir tane verirsin hatta. Ama George Amcamı yakalayabilmemizin tek yolu bu. Amcam beni ortadan kaldırmadan..." Anastasia dudaklarını yaladı, kendi cümlesini bitirmeye pek de istekli değildi.

"Kahretsin," dedi Damen tıslayarak, Stacie'nin neyden bahsettiğinin ve haklı olduğunun çok iyi farkındaydı.

"Ya Wells?" dedi Anastasia birden. "Otuz yıldır her sabah işinin başında olmuştur. Eğer o ve Breanna bu gece burada kalırsa Wells'in yokluğu daha şafak sökerken fark edilecektir. Bu da George Amcamı şüphelendirir."

"Bu doğru." Damen çenesini kaşıdı, konuyu dikkatle düşünüyordu.

"Vikonta kendimi iyi hissetmediğimi söylemiştim," diyerek itiraz etti Wells. "Eğer şafak sökerken ayakta, işimin başında olmazsam şaşırmayacaktır."

"Bunu şansa bırakamayız," dedi Damen, yorgun fakat azimli görünen kâhyayı incelerken. "Beni dinle," dedi nazikçe. "İnatçılık etme. Çok yorgunsun. Biraz dinlenmeye ihtiyacın var. Ve Stacie haklı, yarın sabah ön kapıda olsan daha iyi olur. George hasta olduğuna inansa bile kesinlikle şüphelenecektir, özellikle de senin Anastasia ve Breanna'yı nasıl sevdiğini çok iyi biliyorken. Bu göze alamayacağımız bir risk."

Kâhyanın itiraz edeceğini anlayan Damen açık elini kaldırıp bu itirazları engelledi. "Eğer bize yardım etmek istiyorsan eve git. Düzgün kıyafetler konusunda bir ayarlama yapacağım. Sonra arabacım seni Medford Malikânesi'ne bırakır. Söylerim, kapalı arabayı kullanır, böylece yolda birkaç saat uyuyabilirsin. Her zamankinden biraz daha geç bir saatte işinin başında olursun, bir gece önce kendini ne kadar kötü hissettiğin düşünülünce bu da anlaşılabilir bir şey, ama önemli olan orada olman. Her şey yerli yerinde görünmeli."

"Bu çok iyi olur," diyerek hemfikir oldu Breanna. "Eğer Wells eve giderse ben de yarın gece saat ona kadar babamı görmek zorunda kalmam. Burada kalıp bankaya giderim, sonra tekrar buraya dönüp günün geri kalanını Stacie'yle geçiririm. Ona bankada neler olup bittiğini anlatır ve bu arada da onu içeride, gözden uzakta tutmuş olurum." Doğrudan Stacie'ye baktı. "Yani limandaki

randevumuz için evden çıkana kadar. Bu arada, Wells babama kahvaltıda hemen sonra Medford Malikânesi'nden ayrıldığımı, faytonu aldığımı ama nereye gittiğimden bahsetmediğimi söyler. Babam Cunnings'in notunu alınca, gittiğim yeri ve bunu neden Wells'e söylemediğimi anlar."

Breanna yalvaran gözlerle Wells'e baktı, ona eve gidip çok ihtiyacı olan dinlenmeyi yapması için yalvarıyordu sanki. "Lütfen Wells. Beni şiddetini tahmin edemediğim bir tartışmadan ve ne kadar acı verici olacağını düşünmek bile istemediğim bir dayaktan kurtarmış olacaksın. Benim için yap bunu."

Tam Breanna'nın tahmin ettiği gibi kâhyanın korumacı içgüdüleri öne çıktı. "Pekâlâ, Bayan Breanna. Eğer bu sizi koruyup Bayan Stacie'ye yardımcı olarsa Lord Sheldrake'in istediklerini yaparım." Ayağa kalkıp kızlara sevgiyle baktı. "Üstüme düşeni yapacağım," diyerek onlara güvence verirken sesi biraz da olsa titriyordu. "Ve sonra da dua edeceğim."

Her zamanki gibi saat dokuzda Lockewood Bankası'nın kapıları halka açıldı.

Ve her zamanki gibi saat sekiz buçuğu birkaç dakika geçe Cunnings de yerine geçmiş, gün için gerekli belgelerini hazırlıyordu.

İlk müşterisi tam dokuzda geldi.

Yarım saat sonra işleri bitti.

Ofisinde koltuğuna yaslanıp başını salladı, gözleri memnuniyetle parlıyordu. "Harika. O zaman bu işi alıyorsun."

Masanın diğer tarafında oturan adamın dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi. "Böyle büyük miktarda bir para ve daha da büyük bir zorluk içeren iş mi? Tabii ki."

"Güzel." Cunnings zafer duygusunun en sonunda dalga dalga geldiğini hissediyordu. Başka bir şey daha içine doğuyordu ama... "Elimdeki bilgilerin hepsini verdim sana. Biliyorum çok değil ama... "

Bunlar işimi görür.

"Bundan şüphem yok." Cunnings ayağa kalkıp adama bir kâğıt verdi. "Bu arada, istediğin resimler. Eğer bunlara bakarsan göreceksin ki... " Koridordan gelen bir gürültü dikkatini çekince başını hemen kaldırdı.

"Lütfen Graff. Acele et. Bu kadar erken gelebilmek için şafak sökerken çıktım Medford Malikânesi'nden. Lord Sheldrake'i hemen görmem gerek, kiminle görüşüyor olursa olsun. İşim bekleyemez."

Bu Breanna'nın sesi dedi, Cunnings içinden. Şu an kapalı ofis kapısının hemen önünde duruyordu kız, daha doğrusu koşturarak gidiyordu. Nefes nefese kalmıştı ve korkunç derecede telaşlıydı.

"Lord Sheldrake'i ziyaretinizin aciliyetinden haberdar ettim leydim," dedi

Graff. "Sizi hemen görmeyi kabul etti. Güvenin bana, elimden geldiğince hızlı yürüyorum."

"Güzel. Ve lütfen kimsenin bizi rahatsız etmemesini sağlayın."

Sesi Damen'in ofisinin olduğu taraftan geliyordu ve Cunnings tüm bunların ne anlama geldiğini merak ederek kapıya doğru elinde olmadan bir adım attı.

"Bu Breanna Colby, Anastasia'nın kuzeni," diye mırıldandı, yarı kendine, yarı ziyaretçisine. "Neden bu kadar telaşlı olduğunu öğrensem iyi olur. Belki kuzeninden haber almıştır. Senin için sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki olmaz. Ben burada beklerim, belki bilmem gereken gelişmeler olabilir."

"İyi fikir." Cunnings masasındaki kâğıtları topladı. Sonra birkaç adımda kapıyı açıp hiçbir şey yokmuş gibi koridora çıktı.

Graff Damen'in ofisinden geri dönüyor ve şaşkınlıkla başını sallayıp duruyordu.

"Bu gürültü de neydi?" diye sordu Cunnings.

"Leydi Breanna," dedi Graff. "Lord Sheldrake'le görüşmesi gereken çok önemli bir işi varmış." Bitkin bir şekilde iç çekti. "Kadınlar bazen böyle heyecanlanabiliyorlar işte." Omuzlarını silkip yoluna devam etti.

Cunnings koridorun aşağısına yürüyüp Damen'in ofisine birkaç metre kala durdu. Duvara yaslanıp elindeki kâğıtları okuyormuş gibi yaptı, olur da biri oradan geçer ya da Sheldrake birden dışarı çıkar diye.

Markinin ofisi neredeyse tamamen kapalıydı, sadece ufak bir aralık vardı.

İçeriye görmek için değil ama dinlemek için yeterliydi bu.

"O burada mı? İngitere'de?" diye soruyordu Sheldrake inanamaz bir ses tonuyla.

"Evet." diye cevapladı Breanna. "Görünüşe göre, babamın bazı korkunç suçlar işlediğini ima eden bilgileri çıkarmış ortaya. Ama kanıt yokmuş. Bu yüzden de ülkeyi terk ediyormuş gibi yapıp burada kalmış ve onu Newsgate'e yollamak için ihtiyaç duyduğu kanıtları toplamış."

"Buna inanmıyorum." Sheldrake'in sesi, fena halde sarsılmış gibi çıkıyordu. "İyi mi peki? Gördün mü onu?"

"O iyi. Ama hayır, görmedim onu. Dün gece geç saatte bir ulak geldi, Stacie ona benim dikkatimi çekene kadar camıma çakıl taşları atmasını tembihlemiş. Şanslıydım. Babam dün gece yarısından sonra dışarı çıkmıştı ve Wells de kendini iyi hissetmediği için erkenden odasına çekilmişti.

Merdivenlerden inip ulağı kapıda karşıladım. Adam bana Stacie'nin notunu verdi. Sonra onu hemen geri yolladım, yani babam dönüp sorular sormasın diye. Onu benden başka kimse görmedi."

"Anastasia nerede olduğunu yazmış mı notta?"

"Sadece Londra'da bir yerlerde olduğunu. Notunda onun yerini bilmemin beni tehlikeye atabileceğini yazmış."

"Elindeki kanıtın ne olduğunu söylemiş mi?"

"Tam olarak değil. Sadece beni çok şaşırtacak ve babamın elinden özgürlüğü de dâhil olmak üzere her şeyi alacak bir şey olduğunu. O halde rezil bir şey olmalı. Ama ne olursa olsun Stacie bunu kendi gözlerimle görüp onun yapması gerekene karar vermemi istedi. Benim iznim olmadan kanıtları yetkililere teslim etmeyecekmiş." Breanna titrek bir nefes çekti içine. "Ne de olsa Newsgate'e göndereceği kişi benim babam. Tüm bunların ailemizi olumsuz yönde etkileyecek skandallara neden olmasından bahsetmiyorum bile."

"Tanrım," diye mırıldandı Sheldrake. "George her ne yaptıysa alçakça bir şey olmalı. Yoksa Anastasia senden babana ihanet etmeni asla istemezdi."

"Aynen."

"Ne yapmayı düşünüyorsun ya da çoktan karar verdin m?"

"Stacie'nin kararını destekleyeceğim," diye cevap verdi Breanna, hiç düşünmeden. "Büyükbabamız da bunu isterdi. Eğer babam korkunç bir suç işlediye cezalandırılmalı. Colby adı yaşayacak ve her zaman büyüyecek." Endişeli bir şekilde durakladı. "Ama Damen, dürüst olmam gerekirse, eğer benim bu işin içinde olduğumu anlarsa babamın bana yapacaklarından korkuyorum. Her ne kadar ona silah doğrultup meydan okumuş olsam da ondan gerçekten korkuyorum. Sana neden geldim bilmiyorum ama gerçek şu ki gidecek başka yerim yoktu."

"Doğru şeyi yaptın." Sheldrake'in sesi iyice gerginleşmişti. "Sana yardım edeceğim. Anastasia'yla ne zaman ve nerede buluşacağınızı söyle bana."

"Bu gece. Londra limanında, kuleye en yakın olan güneybatı kısmında, kimselerin olmadığı tarafta. Saat onda."

"Tamam. Ben de seninle gelirim."

"Ne?" Şimdi Breanna'nın sesi panik dolu çıkıyordu. "Ama o sadece beni görmeyi bekliyor. Eğer başka birini görürse kaçabilir."

"O kişi bensem kaçmaz. Onu seviyorum Breanna. Anastasia bana güvenebileceğini biliyor." Sheldrake durdu, düşünceli bir şekilde ağır ağır nefesini verdi. "Diğer taraftan bir konuda haklısın. Gece o sisler arasında, Anastasia bir adam silueti görecektir, ben ona haber verip o siluetin ben

olduğunu söyleyinceye kadar kaçacaktır. En iyisi birlikte gitmemiz. Sen ona durumu anlatırsın ve ben de ikinize de destek olmak için orada olurum."

"Peki ya kanıtlar?"

"Ben onları doğrudan Bow Sokağı'na götürürüm. Sen Anastasia'yla birlikte arabamda beni beklersin. Yetkililer babanı tutuklayana kadar Medford Malikânesi'ne gitme riskini alamayız."

"Yakalanmasından sonra hepimiz güvende olacağız." Breanna derin bir nefes verdi. "Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum."

"Teşekküre gerek yok." Tereddüt eder bir şekilde durdu. "Günü kasabada geçirmeni tavsiye ederim. Evimi kendi evin gibi kullanabilirsin. Alışveriş yap, arkadaşlarına uğra, hoşlandığın şeyleri yap. Ama Kent'e geri dönme. İhtiyacın olan son şey babanla karşılaşman. Hiçbir şey bilmiyorken onun sorularını cevaplamak yeterince kötüydü. Şimdi Anastasia'dan gerçekten haber almışken başarılı bir şekilde yalan söyleyebileceğinden emin değilim. Ve George şüphelenir de..."

"Daha fazla şey söyleme," diyerek Damen'ın sözünü kesti Breanna, sesinde fark edilebilir bir titreme vardı. "Babamla yüz yüze gelemem. Şimdi değil, bunları biliyorken, her şeyi planlamışken değil. Tavsiye ettiğin şeyi yapacağım sadece; kasabada kalacağım, sonra da bu geceki buluşmaya kadar senin evinde bekleyeceğim." Hışırtı sesleri gelince Cunnings Breanna'nın ayağa kalkıp kapıya yöneldiğini anladı.

Aceleyle ofisine koşturmaya başladı, Sheldrake ve Breanna'nın vedalaşmalarını dinlerken başını yana eğmişti.

"Bu gece görüşürüz," diye mırıldandı Breanna.

"Erkenden evde olacağım," diyerek söz verdi Sheldrake. "Saat tam onda limanda olacağız."

Breanna kapıyı açıp koridora çıktı.

Etrafta kimsecikler yoktu.

"Nasıl gitti?" diye sordu Stacie, Breanna eve adımını atar atmaz üstüne atladı.

Kuzeni sırtıttı, oturma odasına doğru yürürken eldivenlerini çıkardı. "Mükemmel şekilde oynanmış bir piyes gibi."

"Cunnings orada mıydı?"

"Damen'ın söylediği gibi, sekiz buçuğu biraz geçerken geldi. Ben bankaya telaşla girdiğimde o da ofisinde bir müşterisiyle oturuyordu.

"Sizi duyduğundan emin misin?"

"Ah, her bir kelimeyi duydu," diyerek kendine güvenen bir ses tonuyla cevap verdi Breanna. "Konuşmama Cunnings'in ofisinin önündeyken başladım, Damen'in dediği gibi sağ taraftaki üçüncü kapıydı. Zavallı Graff," diyerek ekledi, kahkaha atarken. "Beni hiç öyle aşırı heyecanlı görmemişti. Sanırım beni yatıştırırsa mı yoksa boğarak öldürse mi karar veremiyordu."

Anastasia'nın gözleri parlıyordu. "Çok ikna edici oynamışsın sanırım."

"Ah, evet. Ama Damen da öyleydi. Graff beni onun ofisine bıraktıktan ve özgürlüğüne kavuşmuş bir mahkûm gibi koşarak geri çıktıktan sonra ben de Damen da rollerimizi mükemmel şekilde oynadık. Önce bekledik."

"Planlandığı gibi üç dakika mı?"

Breanna kaşlarını kaldırdı. "Sadece iki dakika sürdü. Kapıyı çok az aralık bıraktık, duyulabileceğimiz kadar yakına geldik ve dışarıdaki duvarı seyrettik. Otuz saniyeden daha az bir süre sonra Cunnings'in gölgesinin Damen'in ofisinden üç metre bile uzak olmayan duvara düştüğünü gördük. O zaman, içinde bulunduğum zor durumu anlatmaya başladım işte."

"Cunnings bir şeyler yapmadı mı?" diye sordu Anastasia, endişeli bir anne gibi Breanna'nın etrafında dönüp duruyordu. "Tüm o zaman boyunca sen ve Damen konuştunuz, o da dışarıda kalıp dinledi mi yani?"

"Son kelimeye kadar evet. Aslında, eteklerimi hışırdatmayı biraz abarttım, ona ofisine geri dönmesi için zaman tanımak amacıyla yaptım bunu. Dışarı çıktığımda gitmişti."

"Harika," dedi Anastasia, heyecanlı bir şekilde. "O zaman şimdi, not George Amcama gidiyordur, Damen da Bow Sokağı'na."

"Evet ve kiralık bir katil Londra sokaklarının altını üstüne getiriyor seni bulmak için," diyerek hatırlattı Breanna, tüm neşesi uçup gitmişti.

Anastasia korkmaktan ziyade zaferin yaklaşmakta olduğunu hissediyordu; çok yakındaydı o, biliyordu. "Evet ama beni bulamayacak. Biz istemediğimiz sürece yani." Gözleri heyecanla parladı. "O zaman polisler onu yakalarlar."

"Peki ya önce o, polisleri görüp kaçarsa?"

Anastasia kaygısızca omuzlarını silktili. "O halde bu geceden sonra av kendisi olacak. George Amcam hapse girince ve Cunnings de bir fare gibi köşeye sıkıştırılıp işbirlikçilerinin isimlerini vermesi konusunda baskı görünce o katil eninde sonunda yakalanacaktır."

Breanna başını salladı, Anastasia'nın iyimser tahminlerine katılmayı güç de olsa deniyordu.

Yine de, dedi içinden, hissettiğim huzursuzluk içimi ürpertiyor. İçgüdüleri

bunun o kadar da kolay olmayacağına dair uyarıyordu Breanna'yı.

Yntb

Saat dokuz kırk beşti.

George faytonuyla limana giden eski yollardan sonuncusuna saptı, yolculuğunun sonuna yaklaşırken dizginlere daha çok asılıyordu. Sis, net göremeyecek kadar yoğundu ama Thames'in kokusunu, başının üstünde uçuşan martıların çığlıklarını duyabiliyordu. Endişeden mi yoksa tüm bunların sonunda biteceğini düşünüp rahatladığından mıdır bilinmez, ürperiyordu.

Cunnings'in notu kısa ve özdü. Anastasia bu gece burada olacaktı, George'u Newsgate'e göndermeye yetecek kanıtlarla birlikte. Cunnings kiralık katili uyarmıştı, o da Anastasia George'a kanıtları teslim ettikten sonra genç kıza düzgün bir uğurlama hazırlamak üzere orada bulunacaktı.

Cunnings'in Anastasia'nın ortaya çıkışını nasıl öğrendiği ise George'un öfkelenmesine neden oluyordu.

Breanna.

Anastasia ile buluşacak olanın kendi kızı, Anastasia'nın kanıtları teslim edeceği kişinin kendi öz kızı olması gerçeğini her düşündüğünde içi öfkeyle kasılıyordu.

Onun küçük, itaatkâr kızı ihanet edecekti demek.

Gerçekten de çok değerli kuzeni istediği için, babasını polise ihbar edip hapse attırmaya kararlıydı.

Pekâlâ, Breanna ve onun sadakatsizliğiyle sonra ilgilenirdi, kanıtları ele geçirip Anastasia sorununu ortadan kaldırdıktan sonra.

Sonra, Sheldrake vardı tabii.

Onun bu gece Breanna'yla birlikte gelecek olması George'un bu kadar erken gelmesinin ana sebebiydi. Anastasia'nın elindeki kanıtların Sheldrake görmeden yok edilmesi gerekiyordu. George bu planının yürümesi için dua ediyordu, ancak bu şekilde kendinin olan şeyleri yeniden kazanabilir ve Sheldrake'i de damadı olarak alabilirdi. Ah, marki ona asla tam anlamıyla güvenmeyecekti bundan sonra, bu kesindi. Ama Damen Lockewood laflara değil, kanıtlara bakardı. Ve kanıt olmadan da George'a zarar verecek bir şey yapmazdı, hele de aileleri arasında uzun yıllardır süregelen güçlü bağlar varken. Ne de George'un yapıp yapmadığını tam olarak bilmediği

düşüncesizliklerin Breanna hakkındaki görüşünü etkilemesine izin verirdi. Ne de olsa, babası Sheldrake'in umduğu gibi biri olmasa da bu Breanna'yla ilgili bir şey değildi. Breanna çok dürüst biriydi. Sheldrake bunu bizzat biliyordu. Tamam, Breanna'ya âşık olmayabilirdi ama ondan kesinlikle hoşlanıyordu. Üstelik Anastasia ikisi arasına zorla girse de Damen ve Breanna bu son birkaç hafta içinde daha da yakınlaşmışlardı.

Ve Anastasia'nın trajik ölümüyle daha da yakınlaşacaklardı birbirlerine. Aman Tanrım, birkaç ay gibi kısa bir süre içinde Breanna, Bayan Damen Lockewood olacaktı muhtemelen.

Bu düşünce George'un öfkesini biraz olsun dindirdi.

Ama titremesi hala kesilmemişti.

Bu gece kusursuz bir şekilde hareket etmek zorundaydı. Kanıtları Anastasia'dan alıp katilin görmesi için başının üstüne kaldıracak, sonra da Anastasia'nın son nefesini vermesini seyredecekti.

Şansın da yardımıyla Sheldrake ve Breanna geldiklerinde kendisi gitmiş olurdu. Öyle olursa marki onun Anastasia'nın vurulmasıyla ilgisini bırak, orada olduğunu bile anlamazdı. Kendisi de amcası olarak Anastasia'nın cenazesinde Sheldrake'le yan yana yas tutardı. Ardından, marki Anastasia'nın ölümüne yas tutmak için zamana ihtiyaç duyacaktı, bu zaman diliminde de Breanna ona yardımcı olacaktı.

Eğer işler bu şekilde giderse, o zaman her şey planladığı gibi olurdu.

Ama olmazsa, eğer Breanna ve Sheldrake kendini kaçamadan önce görürlerse o zaman hayatının rolünü oynardı işte. Anastasia'nın cansız bedenine koşup onun bir kaçakçının kör kurşunu yüzünden zamansız ölümüne ağıt yakardı. Kahretsin, gerekirse gerçekten ağlardı. O gözyaşları arasında Anastasia'nın onu çağırdığını, bu kadar acele hareket ettiği için duyduğu pişmanlığı ifade ettiğini, onun mirasını elinden almaya çalıştığı için suçlu olduğuna inandığını ama yanıldığını anladığını açıklardı. Anastasia'nın amcasını suçlu çıkaracağından emin olduğu kanıtlar sahte çıkmış olurdu.

George da onlara Anastasia'nın niyetinin bu gece Breanna'yla yapacağı toplantıda amcasından resmi bir şekilde özür dilemek olduğunu ve kuzeniyle yapacağı toplantıyı hatasını anlamadan önce planladığını söylediğini anlatırdı.

Ama o zaman Anastasia gitmiş olacaktı. Ve çok geç olacaktı artık.

George'un dudakları düz bir çizgi halini aldı. Bu gece burada ne olursa olsun Sheldrake'i ikna etmeli ya da en azından durup kendinin masum olduğu olasılığını bir düşünmesini sağlamalıydı. Bunu yapmak zorundaydı.

Yolun sonuna varan George faytonu depolardan birinin arkasına durdurdu.

Geri kalanını yürüyecekti.

İhtiyatlı bir şekilde Thames'a doğru yürüdü, sislerin arasından limanda yürüyen bir kadının silüetini görmeye çalışıyordu.

Her şey hareketsizdi.

Çakıl taşları ayaklarının altında çatırdıyor ve nehrin kokusu daha da yoğunlaşıyordu; sessizlik daha da artmıştı sanki.

Londra Kulesi depoların bu kısmının diğer tarafında, diye düşündü, sağına yönelerek. Anastasia buralara yakın bir yerde saklanıyor olmalıydı.

Yanına vardığı ilk binanın köşesinde etrafına bakındı, ilerideki تنها alana göz gezdirdi; boş şişeler ve hızla kaçışan birkaç fareden başka bir şey yoktu.

"Breanna?" dedi Anastasia, yumuşak bir sesle. "Erken gelmişsin."

George'un durduğu yerin yaklaşık altı metre ilerisinde gölgelerin arâsından ince bir silüet çıktı ortaya. Bir adım attı, sonra kendinden daha iri birinin silüetini görünce durakladı. "Damen?" diye sordu. "Sen misin?"

"Evet," dedi George tıslayarak, sesin Sheldrake'e ait olmadığı anlaşılamayacak kadar kısa sürmüştü bunu söylemesi.

"Breanna nerede?" Anastasia George'un olduğu tarafa doğru birkaç dikkatli adım daha attı.

Bu kadarı yeterdi artık.

"Sheldrake'le birlikte sanırım," dedi George, normal ses tonuyla. İleri doğru hamle yapıp Anastasia'yı kolundan yakaladı. "Ne oldu?" dedi sertçe, Anastasia'nın yüzündeki şaşkınlığı görünce. "Amcanı gördüğüne sevinmedin mi?"

"Ne yapıyorsunuz burada?" diyebildi Anastasia, kendini amcasından kurtarmaya çalışarak.

"Cevabını biliyorsun. Buraya benim olanı almaya geldim."

"Neyden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Yalan söylemeyi kes Anastasia." George genç kadını kendine doğru çekti, gözleri öfkeyle parlıyordu. "Ve benle oyun oynamaya kalkma. Bulduğun kanıt neyse onu istiyorum. Hemen, şimdi."

"Peki ya sonra?" diyerek cevap verdi Anastasia, hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmayı bırakmıştı. "Beni Calais'ye giden ilk gemiye bindirip Rouge'a mı yollayacaksınız?"

George şaşırdı ama kendini çabuk toparladı. "Dersini iyi çalıştın demek?"

Anastasia'ya dik dik baktı, yeğeni açık açık korksa da gözlerindeki asi pırıltılar hiç sönmeyecek gibi duruyordu ve bundan nefret etti George. "Ne kadar da küstahsın. Rouge seni satacak olsaydı alacak adama acırdım."

"Satacak olsaydı demek? " Anastasia kıpırdanmayı bırakıp durdu. "Bu konuyu yeniden gözden geçirdiğiniz anlamına mı geliyor bu? Yani beni bir fahişe olarak satmayacak mısınız?"

Düşünceli bir şekilde bekledi George. "Belki satmam. Eğer elindeki kanıt bana verirsen." Genç kadına şöyle bir bakınca diğer elinde belge falan olmadığını gördü. "Nerede?"

"Korkuyorsunuz," diyerek sataştı Anastasia. "Sizi suçlamıyorum. Kadınları yabancıların yataklarını ısıtsınlar diye mal gibi satmak... Babanızın kurduğu şirketten zimmetinize para geçirmek... Mirasına konabilesiniz diye yeğeninizin ölümü için dolaplar çevirmek... Ben de korkardım. Özellikle de o yeğen suçlarımı ispatlayan kanıtlara sahipse. Lyman ve Bates'ten itiraflar dinlemesi de cabası. Tanrım, biz burada konuşurken o iki adam sizin suçlu olduğunuza dair ifadelerini imzalıyorlar. Gerçi ne gibi seçenekleri vardı ki? Lyman'ın senden yasadışı ödemeler aldığına ve Bates'in de Kıta'ya fahişe olarak gönderilmek üzere fakir kızları bulup senin için tedarik ettiğine dair kanıtlar elimde olunca, iki adam da kendi canlarını kurtarmak için her şeyi itiraf ettiler. Ceza indirimi karşılığında, senin suçlu olduğunu seve seve anlattılar polise."

"Kapa çeneni!" diye bağırdı George. Öfkesi kontrolden çıkmaya başlıyordu. Bunu hissedebiliyordu. "Kapa çeneni ve o kanıt ver bana!"

"Neden verecekmişim? Ben aptal değilim. Lyman ve Bates de değiller, işbirlikçileri olarak kendi boyunlarının darağacına sizinkinden daha uzak olduğunu gördüler. Elebaşları sizsiniz." Anastasia alay ederek gülümsedi. "Sadakatlerine gelince... Kendi özgürlüklerini feda edecek kadar sadık değillermiş. Özellikle, son zamanlarda sizden aldıkları teşvikler azaldığından beri sadakatleri de azalmış. Bir düşüneyim, yaptıkları şeyler için ne zamandan beri ödeme yapıyorsunuz onlara?"

George kolunu çekip Anastasia'nın yüzüne öyle bir güçle vurdu ki genç kadının başı geriye savruldu. "Seni yalancı kahpe," dedi tıslayarak. "Lyman ve Bates asla itiraf etmezler. Onlar da benim kadar ilişkililer Rouge'la."

"Pek sayılmaz," diyerek karşı çıktı Anastasia, yanağından boynuna yayılan acıyla dişlerini sıkıyordu. "Lyman gemileri, Bates de kadınları tedarik ediyordu. Ama Rouge'la iletişim kuran, tüm alışverişi yöneten sizdiniz. Ve en fazla kârı yapan da sizdiniz. Ayrıca ne Bates ne de Lyman şirketlerinden zimmetlerine para geçirmiyorlar ya da ölü kardeşlerinin parasını çalmaya çalışmıyorlar."

"O para benim!" George içindeki vahşi öfkeyle bağıırıyordu. "Hepsi. Henry'nin parası, şirketin parası. Bunlara hakkım var. Ve alacağım da, sen

yolumdan çekildiğin an."

"Neden hakkınız varmış? Telafi olarak mı; babam annemi çaldığı için mi? O annemi çalmadı George Amca, annem babamı sevdi."

George öfkeyle küfürler savurarak boştaki eliyle Anastasia'nın boğazını sıkmaya başladı. "Annen fahişenin tekiydi," diye bağırdı, parmakları genç kadının narin tenine batıyordu. "Sen de öylesin. Rouge senin için iyi şeyler düşünüyor. Kanayana kadar dövüleceksin, o küstah bakışlar gözlerinden silininceye kadar, bedenindeki hayat sönünceye kadar becerileceksin. Ben de bunları görmeye kararlıyım." Yürümeye başlayıp Anastasia'yı da yanında depolara doğru sürüklemeye başladı. "Kahretsin Anastasia, nerede o kanıt? Onu almak için seni boğmam mı gerekiyor?"

Gölgelerin arasından bir siluet belirdi ve George çenesine bir yumruk yiyerek sendeledi. "Çek ellerini onun üstünden Medford," diyerek emretti Damen, Anastasia'yı güvenli bir tarafa çekip şaşkın gözlerle bakan George'a doğru yürümeye başladı.

"Sheldrake," dedi George şaşkınlıkla.

Damen tekrar yumruğunu salladı, bu kez George'u çamura düşürmüştü. "Seni aşağılık piç kurusu. Seni şuracıkta öldürmek isterdim."

"Yapmayın Lord Sheldrake." Üniformalı bir Bow Sokağı detektifi koşarak gelirken meslektaşlarından ikisine de kendisini takip etmesi için işaret etti. "Ellerinizi kirlettiğinize değmez. Vikonta hak ettiğini vereceğiz. Bunu yapmak için elimizde her şey var."

Üç memur ileri doğru atılıp George'u ayağa kaldırdılar, sonra kollarını tutup arkasında birleştirdiler.

"Bunu siz mi ayarladınız?" diyebildi George, çılgına dönmüş gibi bir Anastasia'ya, bir Damen'a bakıyordu. "İkiniz?"

"Hepimiz baba." Breanna kuzeninin yanına gelip durdu.

"Breanna?" George'un gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi duruyorlardı. "Sen?"

Breanna başını sallıyor, kirpiklerinde acı gözyaşları parlıyordu. "Başka türlü Bay Cunnings seni ne zaman, nereye yönlendireceğini nasıl öğrenebilirdi ki?"

George yutkundu. Bir kez, iki kez... "Şimdi sen diyorsun ki... Bu sabah... Sheldrake'i ziyaret etmen... Konuşmalarınız..." Gözleri her şeyi anlamasıyla birlikte kocaman açıldı. "Anastasia'nın elindeki kanıt... "

"Hepsi uydurmaca," diyerek babasının sözünü tamamladı Breanna. "En azından senin özel dosyalarına girip bunları doğrulayana kadar. Biz sadece

tuzağı kurduk. Sen de düştün." Babasını almaları için Bow Sokağı'ndan gelen adamlara işaret etti. "Belki şimdi büyükbabam huzur içinde uyuyabilir."

Sırtını babasına döndü, detektifler onu sürükleyerek götürürlerken kulakları sağır edecek tonda söylediği öfke dolu sözleri giderek anlaşılma-
z hale geliyordu.

Başını dik tutup Damen'ın kollarında dikilen Stacie'ye yöneltti bakışlarını.

"İyi misin sevgilim?" diye soruyordu Damen, Stacie'nin yanağındaki kırmızı izlere dokunurken.

"İyiyim," diyerek rahatlamaya çalıştı Stacie, Damen'ın avcunu öperken. "İyiden de fazlası. Minnettarım ve çok rahatladım."

"İnanılmayacak kadar cesurdun," dedi Breanna.

Anastasia gururla kuzenine baktı. "Sen de öyleydin. Benim çilem sadece birkaç dakika sürdü. Ama seninki ömrün boyunca... Senin içindeki güç beni şaşırtmayı bir an olsun bırakmıyor. Gölgeler arasında kalıp babanın tepkisinin çirkinliğinden kolaylıkla kurtulabilecekken onunla yüzleşip yakalanmasında oynadığın rolü söyledin ona. Neden peki? Çünkü senin için, babanın senin sadece kanuna uygun ve doğru olana bağlılığını değil ailemize ve büyükbabamıza da bağlı olduğunu bilmesi önemliydi." Anastasia'nın gözlerinin içi gülüyordu. "Sen benim tanıdığım en cesur kadınsın."

"En cesur kadınlardan biri," diyerek onu düzeltti Damen. "Diğerine sarılmış durumdayım şu an." Genç adamın suratı öfkeyle sertleşti. "George sana vurduğunda neredeyse yerimden fırlayıp onu bayılıta kadar dövecektim. Ama detektiflere onlar yapmak zorunda oldukları şey için yeterince itiraf dinlediklerini işaret edene kadar hiçbir şeye müdahale etmeyeceğime dair söz verdim." Sesi boğuk çıkıyordu şimdi. "Senin canını yakmasına çok üzuldüm."

"Buna değdi ama," diye cevap verdi Anastasia, heyecanlı bir şekilde. "Çünkü artık başka kimsenin canını yakamayacak o. Hem, Breanna'nın da dediği gibi büyükbabam sonunda huzur içinde yatabilir. Annem ve babam gibi... " Parmak uçlarında yükselip Damen'ı öptü, sonra dönüp Breanna'yı sımsıkı kucakladı. "Haydi, eve gidelim."

Birkaç adım attı, Breanna ve Damen da yürümeye başladılar.

Breanna arkaya bakmasına neyin neden olduğunu hiç bilmiyordu. Tek bildiği daha önce hissettiği o tuhaf şeyin geri geldiği ve iğrenç bir böcek gibi sırtında gezinip onu kırırdanmaya zorladığıydı.

Bir çift gözün dikkatle ona baktığını hissedebiliyordu.

Hemen arkasına döndü. Parmakları refleks olarak cebine gitti, bakışları depoların ilerisinde, limanda gezindi.

Sislerin arasından bir siluet ortaya çıktı. Gecenin karanlığında metal bir şeyin parladığını gördü Breanna.

Bu bir tabancaydı.

Breanna hiç tereddüt etmedi.

Tek bir yumuşak harekette tabancasını kaldırıp hedef aldı ve ateşledi.

Karanlığı, acıyla atılan o çığlık böldü. Karanlık siluet elini tutarken tabancası yere düştü.

Eğilip tabancasını almaya çalışırken Damen arkasını dönüp kendi tabancasını çıkardı.

Ama ateş etme fırsatı bulamadı.

Siluet geceye karışmıştı.

"Tanrım," dedi Anastasia, nefes nefese kalmış bir şekilde. Yaşadığı büyük şaşkınlık tüm bedenini sarmıştı. "Kiralık katil. Ama anlamıyorum, neden kendine para ödenmediği halde beni öldürmeye çalıştı ki?"

"Detektifleri görmemiş olmalı," diye mırıldandı Breanna, hala silahlı katilin demin durduğu yere bakıyordu. "Sis çok yoğun... Babamın sesini duymuş olmalı, sonra da uçümüzün burada dikildiğini görmüştür. Sanırım, kanıtın babama geçtiğini ve yaptıkları anlaşmanın hala devam ettiğini düşündü."

"Gerçeği yakında öğrenecektir," diye mırıldandı Damen, o da aynı şekilde sarsılmıştı. "Tabii senin açtığın yaradan sonra hayatta kalırsa. Çığlığına bakacak olursak epey kötüydü herhalde."

"Kötü ama ölümcül değil," diyerek düzeltti Breanna. "Kurşun eline geldi. Adamın elini tuttuğunu gördüm. Önemli olan yapmak istediği şeyi engellemiş olmam. Babamın tutuklandığını anlayınca başka bir iş arayacaktır adam."

"Ah Breanna." Anastasia kuzenine gidip kollarını sıktı. "Az önce hayatımı kurtardığının farkında mısın?"

Hala titreyen Breanna gülümsedi ama gözleri buğulanmıştı. "O zaman bunu geri ödeme olarak kabul et. Sen de benim hayatımı defalarca kurtardın. Anlaşmamızı yaptığımız geceden başlamak üzere."

Cunnings her zamankinden daha çok çalışmıştı bugün.

Saat on buçuğu geçerken hala bankadaydı ve Rouge'a gönderilecek doğru kızı seçmek için dosyaları karıştırıyordu.

Kızı bulunca onu bir gemiye bindirip Rouge'a gönderecekti. Bu da

Medford'un gözünde artı puanlar kazanmak demekti kesinlikle. Tanrım, vikont yardımları sayesinde Cunnings'e sonsuza kadar minnettar kalacaktı. Ne de olsa bu geceden itibaren Medford çok değerli yeğeninin ölümü yüzünden yas tutuyor olacaktı. İşlerini düzgün bir şekilde yürütemeyecekti. Diğer yandan Cunnings yapabiliirdi bunu. Bu yüzden Medford Malikânesi'ni ziyaret edip taziyelerini bildirecek ve tüm sürecin sorumluluğunu üstlenmeyi teklif edecekti. Rouge kızı, Medford damadını...

Ve kendisi de yönetim kurulundaki yerini alacaktı.

Masaya daha da eğilip çabalarını artırdı, Sheldrake'in Colby ve Oğullarında kendisiyle eşit rollere sahip olduğunu öğrendiğinde suratında oluşacak ifadeyi düşününce gülümsedi.

Sonunda. Hak ettiği zenginliği, nüfuzu ve mevkiyi elde edecekti.

Cunnings'in düşünceleri ofis kapısının açılmaya çalışıldığını duymasıyla bölündü, bu ses artık tek başına olmadığını anlatıyordu ona.

Başını kaldırıp bakınca ziyaretçisini gördü.

"Sen ne yapıyorsun burada? Aman Tanrım!" diye bağırdı, adamın elinden akan kanı görünce ayağa fırladı. Kan eldiveninin yırtık işaret parmağından çıkıp bileğine doğru gidiyor, ceketinin kolunu sıırılsıklam ediyordu. "Neler oldu böyle?"

"Breanna Colby'nin marifeti," dedi adam sertçe, yarasının neden olduğu acı her yanını sararken alnından terler fışkırıyordu. "O küçük fahişe vurdu beni."

"Vurdu..." Cunnings dilinin ucuyla dudaklarını ıslattı, zihni hızla çalışıyordu. "Sen Anastasia'yı öldürmeden önce mi öldürdükten sonra mı?"

"Anastasia'yı öldürmedim seni aptal. Tuzakmış her şey. Bow Sokağı oradaydı. Anastasia Medford'u kışkırtıp her şeyi yüksek sesle itiraf ettirdi. Medford'u götürdüler."

Cunnings'in suratındaki renk uçup gitmişti. "Medford tutuklandı mı? O zaman sen neden..."

"Ben asla başarısız olmam Cunnings. Para olsun ya da olmasın. Doğru anı bekledim. Sonra harekete geçtim." Terden sıırılsıklam olmuş yüzü öfkeyle kararmıştı. "Hiç ses çıkarmadım. O kahpe benim orada olduğumu nasıl anladı bilmiyorum. Ama anladı. Sheldrake araya girmeseydi ikisini de öldürürdüm, her kuzene birer kurşun."

"Sheldrake bunların hepsini gördü mü?" diye sordu Cunnings, hastalıklı bir korku hissi sarmıştı içini. "Medford'un itiraflarını duydu mu yani?"

"Her kelimesini." Adam fiziksel olarak acı çekse de gözleri kararlılıkla

parlıyordu. "Senle ilgili kısımlarda dâhil olmak üzere."

"Tanırım." Cunnings koltuğuna çöküp başını elleri arasına aldı. "Ben şimdi nasıl..."

Bir tetik sesi duyuldu. "Bir şey yapmak zorunda kalmayacaksın."

Cunnings başını yine kaldırdı. Bu kez kendine doğrultulmuş tabancayı, katilin yaralanmış parmağından akarı kanı görünce gözleri korkuyla büyüdü. Yaralı parmağını namlunun yanında öylece tutup orta parmağıyla tetiği çekiyordu.

"Beni teşhis edebilecek tek kişi sensin," dedi buz gibi bir ses tonuyla. "Onlara adımları hiç düşünmeden verirsin."

"Hayır," diye fısıldadı Cunnings. "Vermem."

"Verirsin." Adam yüzünü buruşturarak yutkundu, dayanılmaz acıyla mücadele etmeye çalışıyordu. "Ayrıca, daha önce hiç başarısız olmadım. Şimdiye kadar. Ve bunun sorumlusu sensin."

"Lütfen..."

Adamın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi. "Merak etme. Başarısızlığım sadece geçici bir şey. Bu işi bitireceğim. Aynı zamanda bana bunu yapan kahpeyi de işkence ederek öldüreceğim." Suratında alaycı bir ifadeyle el salladı. "Güle güle Cunnings."

Tabancanın sesi banka duvarlarında yankılandı.

Katil sokağa çıkıp dar sokaklardan birine girdi, acıyla iki büklüm olmuştu.

Cunnings'in icabına bakmıştı. Ayrıca, masasında duran birtakım merak uyandırıcı notlara da el koymuştu, sonraki zamanlarda bunları kullanabilirdi.

Şimdi yarasını iyileştirmek zorundaydı. Ama İngiltere'de değil. Başka bir yerde. Tanınmadığı bir yerde. Kana doymuş eldivenine baktı dik dik. Yarası kötüydü. Tüm işaret parmağı kopmuştu. Cunnings'i orta parmağıyla vurmak zorunda kalmıştı. Çok tuhaftı bu. Tabancasında da değişiklikler yapması gerekecekti. Tamam. Bunu da halledebilir, yeni tabancasını ustalıklı kullanır hale gelebilirdi. Başka bir seçeneği yoktu. El becerisi, eşsiz yeteneği bu aksiliğin üstesinden gelirdi. O bir dahiydi. Ve ufak bir velet bunu elinden alamazdı.

Yapmak zorunda olduğu şeyi yapacaktı.

Ondan sonra yapacağı ilk iş geri gelip durumu eşitlemek ve o kahpenin icabına bakmak olacaktı. Yavaş yavaş ölecekti Breanna, en ızdıraplı şekilde.

Bu geceki yarım kalan işi tamamlamak o ızdırabın bir parçası olacaktı sadece, nispeten daha kolaydı bunu başarmak. O kahrolası kuzenler

birbirlerinden nadiren ayrılıyorlardı.

Şiddetli acı tekrar tüm bedenini sardı ve boğuk bir sesle tekrar inledi katil. Elini cebine atıp mendilini çıkardı, sonra yaranın etrafını acımasızca bağlarken dişlerini sıktı. İşte. Bu işe yarardı, en azından bir doktora gidene kadar.

Kıta'ya giden ilk gemiye bilet almalıydı. Boşa harcayacak zamanı yoktu.

Ama geri gelecekti. Leydi Breanna Colby bundan emin olabilirdi.

Kapanış

Medford Malikânesi'nin güney bahçeleri daha önce hiç bu kadar enfes görünmemişti. Her ne kadar yaz bitip eylülün serin günleri gelmiş olsa da çiçekler hiç olmadığı kadar parlak, meşelerin dalları hiç olmadıkları kadar yeşildi.

Ya da Anastasia'ya böyle görünüyordu sadece.

"Vay canına, sevinçten havalara uçacaksın şimdi," diyerek şaka yaptı Breanna, en sevdikleri meşe ağacına doğru yürürlerken. "Bunun nedeni gelecek hafta bu sıralarda Sheldrake Markizi olacak olman değildir herhalde?"

Anastasia ıslıl ıslıl bir gülümsemeye bahçelere baktı. "Neden olmasın? Aslında her sabah uyandığımda rüya görmediğimden emin olmak için kendimi çimdikliyorum. Haftalar boyunca korkularımızı geride bırakacağımız, yaşadığımız kâbusun peşimizi bırakacağı ve ondan kurtulacağımız anın ne zaman geleceğini merak edip durdum. Sanırım yeni yeni inanıyorum bunun mümkün olabileceğine."

"Ah, bu mümkün, inan bana," diyerek ona güven vermeye çalıştı Breanna. "Ve bu mutluluğu sen ve Damen'dan daha fazla hak eden kimse yok." Göz kırpıp devam etti konuşmasına. "Dahası, bence nişanlın da aynı fikirde... Aslında, kimsenin kendini seyretmediğini düşündüğü anlarda sana bakışlarını yorumlayacak olursam, karısı olman için kiliseye sürükleyerek götürebilir seni."

"Bunu yapmasına gerek kalmayacak. Eğer Wells beni yeterince sıkı tutmazsa muhtemelen yıldırım hızıyla mihraba koşarım."

Breanna içten bir kahkahayla güldü. "Bu konuklarımızın pek çoğunu

dehşete düşürecektir. Pek çoğu senin takdim balonda yaptığın alışılmışın dışındaki iş tekliflerinin şokunu henüz atlatamadı. Ve şimdi, beyaz ve gümüşler içindeki gelin, damadın üstüne atlamak için son hızla mihraba koşuyor olacak... Bunun için hazır olduklarını sanmıyorum. Tanrım, şaşkınlıktan bayılmış onlarca konuk, koridoru kaplayıp dönüş yolunuzu tıkıyor olacak."

Anastasia sıırttı. "Yüksek sosyeteyi yeniden şoke etmek... Kulağa cazip geliyor. Ama Wells'in hatrı için kendimi tutarım. O da beni gelin edeceği için yeterince gergin zaten. Ama yanımda babam ya da büyükbabam dışında düşünebildiğim tek kişi o."

"Benim de. Wells en doğru seçim." Breanna etraflarına bakıp bahçenin güzelliğinin tadını çıkardı. "Ve burası da evlilik ziyafetiniz için en uygun yer. Burada o kadar çok mutlu anımız oldu ki. Bir tanesini, olağanüstü derecede önemli bir tanesini daha bunların arasına eklememiz çok güzel olur."

"Bence de." Anastasia meşenin yanına varıp yaprakların oluşturduğu kubbeye bakarken ağacın kabuklarını sevgiyle okşadı. "Hem konuklar çok sıkıcı olmaya başlarsa ben de buraya tırmanıp yeniden gökyüzüne dokunabilirim."

Breanna geçmişi hatırlayınca gülümsedi. "Çok yükseğe uzanmaya çalışma. Düşüp yaralarını tekrar açarsın sonra. Ve düğün gününde kuzenimin yaralarıyla ilgilenmek gibi bir niyetim yok." Tüm yüz hatları yumuşadı. "Ayrıca, bence tırmanmana gerek yok ki. Damen ve sen birbirinize böyle âşıkken hiçbir meşe ağacının çıkaramayacağı kadar yakınsın gökyüzüne."

Anastasia başını sallayıp yüzüne düşen bir bukleye oynamaya başladı, gözlerinde şaşkınlık vardı. "Her zaman aşkın harika bir şey olduğunu bilirdim. Ama Damen'a dek bu kadar harika olduğunu hiç düşünememiştim." Şimdi yüzünde kaygılı bir ifade vardı ve kuzenine dikkatle baktı. "Breanna, senin için de aynı şeyleri istiyorum. Seni hak ettiğin gibi seven birini bulmanı istiyorum. O, odaya her girişinde kalbinin ritminin değişmesini, seni kollarına her alışında kalbinin deli gibi atmasını istiyorum."

Breanna başını salladı. "Stacie, senin nasıl bir romantik olduğunu biliyorum. Ve bu yüzden, benim mutlu olmamı istediğin için seviyorum seni. Ama lütfen anlamaya çalış. Ben mutluyum zaten. Yani, şimdi bahsettiklerini ben de istiyorum, bir gün... Ama şimdilik özgür olduğum için o kadar mutluyum ki... Babamın zalimliklerinden, beni buraya kapatıp herkesten tecrit etmesinden kurtuldum. Hayatımda ilk kez yeni insanlarla tanışmak, onların evini ziyaret etmek gibi şeyler yapabilirim. Diğer genç kadınları çaya davet edebilirim. Tanrım, Leydi Margaret Warner ve arkadaşları hiç de düşündüğüm gibi züppe değillermiş. Bu gibi şeyler sana önemsiz görünebilir, çünkü sen bunları her zaman yapabiliyordun. Ama ben yapamıyordum. Bu yüzden, rüyalarımın erkeğiyle tanışmak için biraz daha beklemek umrumda değil."

Anastasia gönülsüzce kabullendi. "Damen senin kendini bulman için zamana ihtiyacın olduğunu söylemişti. Seni kozasından çıkan bir kelebeğe benzetmişti." Gözlerini devirip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kendiğini beğenmiş herif, yine haklı çıktı."

Breanna'nın gözlerinin içi gülüyordu. "Bu evlilik hayat boyu süren havai fişek gösterisi gibi olacak. Ne sen ne de Damen hiç sıkılmayacaksınız. Ne de sizi izlerken ben sıkılacağım." Eteklerini toplayıp çimenlere oturdu, artık çimen lekelerinin korkutucu bir şey olmadığını sadece doğanın bir rengi olduğunu düşünüp keyiflendi. "Ben de bu arada incecik kanatlarımı çırpma fırsatı bulacağım. Ne kadar heyecanlı olduğumu tahmin bile edemezsin."

"Sanırım tahmin edebiliyorum." Anastasia da kendini çimenlere bıraktı. "Ben Damen'la uzaktayken ne yapacaksın? Üç ay seni tek başına bırakmak için uzun bir zaman bize göre."

"Tek başıma mı?" Breanna suratında eğlenmiş bir ifadeyle tek kaşını kaldırdı. "Bu esaretten kurtulmama en az benim kadar sevinmiş, bir ev dolusu çalışanım var. Ayrıca Wells de bana bakar, o bana kendi babamdan çok babalık yaptı. İyi olacağım Stacie. Söz veriyorum. Babamın yaptıklarının izleri geçti artık. O ve işbirlikçileri hapiste. Cunnings öldü ve kiralık katili de gitti. Rouge taşı tarağı toplayıp ortadan kayboldu. Bu çetin sınav bitti artık. Planlandığı gibi sen ve Damen'ın balayına çıkmanızı istiyorum. Yeni bankanızı açın, harika olacaktır eminim. Philadelphia'da mehtabın altında uzun yürüyüşlere çıkın. Ve yeni bir ihtilal yapmaya falan da çalışmayın, yani yatakta olmadığınız nadir zamanlarda." Kendi yaptığı yorum yüzünden kızardı, artık geri almak için geç kalmıştı.

Anastasia kahkahayı patlattı. "Bizim kelebek kozasından çoktan çıkmış," dedi. "Damen ve ben döndüğümde sen bir kartal gibi göklerde süzülüyor olacaksın." Breanna'nın ellerini ellerine aldı. "Noel'den önce döneriz. Sonra, döner dönmez de Medford Malikânesi'nde büyük bir parti veririz, hem Noel'i hem de yirmi birinci yaş günlerimizi kutlamak için. O zaman ikimiz de reşit olacağız."

"Evet, öyle." Breanna yerden bir ot kopardı, üzerine bir ciddiyet gelmişti. "Seni özleyeceğim Stacie," dedi yumuşak bir sesle. "Sadece balayındayken de değil, sonra da. On uzun yılın sonunda nihayet tekrar bir araya gelebildik. Bencillik ediyorum ama senle vedalaşmaya hazır olduğumu sanmıyorum. Sadece, Damen'la birlikte yaşayacağınız Londra'ya gidiyor olsan bile. Burada olman gibi değil işte."

Anastasia güçlkle yutkunup Breanna'nın ellerini daha sıkı tuttu. "Ben de seni özleyeceğim. Fena halde hem de. Medford Malikânesi'ni de özleyeceğim." Dönümlerce uzayan, çok sevdiği araziye bakarken bir kez daha doldu gözleri. "Kalbimin bir tarafı her zaman burada olacak. Çünkü sen, Wells, Bayan Rhodes ve Bayan Charles'tan Lizzy'ye kadar herkes benim

ailemsiniz. Ve aile hayatın bize sunduğu en değerli armağan... Nereye gidersem gideyim Medford Malikânesi her zaman evim olacak." Durup Damen'la mehtabın aydınlattığı bir baloda yaptıkları konuşmayı yavaş yavaş hatırlamaya başladı.

İçindeyken bile evini özlemek mümkün müdür?

Evet. O ev artık hatırladığın gibi değilse. Ve hatırladığın ev de özlediğin evse.

Ve sonra, uzun saatler boyunca seviştikten sonra, yatakta yaptıkları konuşmaları...

O parayı sık sık düşünüyorum, büyükbabamızın isteklerinin gerçekleştiğinden emin olmak için Breanna'yla neler yapabiliriz diyorum. Sanki cevap çok yakınlarımızda bir yerlerde gibi hissediyorum, sadece görmemiz gerek. Ama bu şey her neyse, ailemizi tekrar bir araya getirmeli; sadece şimdilik değil, nesiller boyunca -aslında bana kalsa sonsuza kadar... Bu, benim ve Breanna'nın geleceğimizi ve çocuklarımızın geleceğini birbirine bağlayacak, birleştirecek bir güç olmalı.

Bence kendi sorunu cevaplamaya başlamışsın bile. Gerisi de zamanla gelecektir. Sen ve Breanna bunu göreceksiniz.

Zeki Sheldrake Markisi yine haklıydı.

Anastasia öyle hızla ayağa kalktı ki Breanna ürktü. "Buldum! " diye haykırdı, önlerinde uzanan, düzgünce biçilmiş çimenlere bakarken ellerini gözüne siper etti. "Kesinlikle buldum!"

"Neyi buldun?" diye sordu Breanna, o da ayağa kalktı.

"Büyükbabamın parası. Onunla ne yapacağımızı buldum." Anastasia dönüp Breanna'nın ellerinden tuttu. "Damen cevabın zamanla geleceğini söylemişti ve işte geldi. Breanna, bu araziler üzerine başka bir malikâne, daha doğrusu birkaç tane daha malikâne inşa ettirelim. Burada yüzlerce dönümlük arazi var, bir düzine malikâneye yeter de artar bile. Bunlardan ilki Damen ve benim için olur. Bizim yeni evimiz yani... Ah, biliyorum kasabadaki ev bankaya yakın ama bu Damen'ın sorun etmeyeceğini bildiğim bir durum. Ayrıca... " Anastasia muzipçe sırıttı. "İçimden bir his müstakbel kocamın işyerinde daha az, evde daha çok zaman geçireceğini söylüyor. Kent'te bir ev inşa ettirmek bunu garanti altına alacaktır."

Sadece nefes almak için durup devam etti. "Her neyse, bizim yeni malikânemiz tamamlandıktan sonra biraz bekleyip diğerlerinin inşasına başlayabiliriz. Diğerleri de çocuklarımız ve onların aileleri için olur. Her bir

malikâne kendi işleyişini belirler ama yine de büyüyen Colby ailesinin bir parçası olur. Ne dersin buna?"

Breanna'nın şaşkınlıktan açık kalan ağzı sonunda kapanırken yüzü neşeye güldü. "Bence sen Damen'dan daha zekisin." Etrafında dönüp araziye baktı, sonra dönüp Anastasia'yı sımsıkı kucakladı. "Malikânen için istediğin yeri belirle," dedi heyecanla, artan neşesiyle Stacie'ye bakmak için geri çekildi. "Hemen. Şimdi. Eğer hemen bir mimar tutarsak sen Damen'la balayındayken o da çalışmaya başlar. Siz de bir an önce evinize yerleşirsiniz."

Anastasia başını salladı. "Damen bir saat içinde burada olur. Gelir gelmez konuşurum onunla."

Sonra sustu, içindeki doğruluk hissi o kadar yoğunlu ki içi sızladı bir an. Yavaşça başını yukarı kaldırıp gökyüzüne bakarak, kendine ilham veren adamla bu hissi paylaştı.

"O biliyor Stacie," diye fısıldadı Breanna, kuzeninin baktığı yere bakarak. "Büyükbabam hep biliyordu. Her zaman yapacağı gibi bizim neşemizi paylaşıyor şimdi."

Anastasia tam bir hafta sonra, mutluluktan yüzü parlayan, gururla bakan Wells'in kolunda yürürken Breanna'nın sözleri zihninde yankılanıyordu; koridor boyunca yürüdü ve sevdiği adamın yanına geldi.

Şapel tamamen doluydu, dört bir taraftan övgü dolu mırıltılar ve hayranlık dolu bakışlar geliyordu. Beyaz ve gümüş rengi pırıltılı bir elbise giymiş olan Anastasia Damen'ın elini tuttu ve ikisi evlilik yeminlerini ettiler.

Evlilik ziyafeti bir zamanlar Stacie ve Breanna'nın tırmandığı ve geçen hafta altında çok önemli kararlar aldıkları meşe ağacının önünde verildi. Sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen bakımlı yeşil çimenlerin üzeri, çiçeklerle adeta cennet gibiydi.

Burası sonsuza kadar bizim, diye düşündü Anastasia neşeye; araziye şöyle bir bakacak kadar konukların arasından ayrıldı ve Damen'la geleceklerinin burada geçeceği gerçeğiyle daha da neşelendi.

"Yeni evimizin arsasına hayran hayran bakıyorsun," dedi Damen boğuk bir sesle, gelininin arkasından gelip kollarını onun beline doladı.

"Tadını çıkarıyorum," dedi Anastasia, kocasının sert göğsüne yaslandı iyice.

"Seni seviyorum Leydi Sheldrake," diye mırıldandı Damen, dudaklarını genç kadının saçlarına gömerken. "Tahmin edemeyeceğin kadar çok hem de."

Anastasia dönüp Damen'a baktı, gözleri aşkla parlıyordu. "Ben de seni seviyorum. Hayal ettiğimden de daha fazla."

Damen suratında hınzır bir ifadeyle gülümsedi. "Kendi kutlamandan kaçacak kadar çok mu peki?"

Anastasia da aynı şekilde sırttı. "Kesinlikle evet." Parmak uçlarını Damen'ın ceketinin yakasında gezdirdi. "Gördün mü? Eğer yeni malikânemiz tamamlanmış olsaydı Londra'ya gitmekle zaman kaybetmezdik."

"Eğer malikânemiz tamamlanmış olsaydı bir saat önce seni oraya atmıştım bile."

Anastasia'nın gözleri Damen'ın yüzünde gezindi; kendi duyduğu merak, yüzünden okunuyordu. "Breanna ve benim büyükbabamın mirasını harcama şeklimizden gerçekten de memnunsun, değil mi?"

Damen'ın gözleri gururla parladı. "Memnundan da ötesi... Senle o kadar gurur duyuyorum ki mutluluktan patlayabilirim. İkiniz, büyükbabanıza en uygun şekilde hürmetlerinizi sunmuş oldunuz, senin ve Breanna'nın geleceği için en faydalı yatırımı yaptınız. Büyükbaban senin gibi bir torunu olduğu için çok mutlu bir adamdı. Ve şimdi de ben, çok mutluyum."

Anastasia'nın gözlerinde yaşlar birikmişti. "Damen..."

"Gel benim güzel gelinim," dedi nefeslerinin arasında, Anastasia'nın dudaklarına yumuşak ama aynı zamanda keskin bir öpücük kondurdu. "Yeminlerimizi en muhteşem şekilde mühürlemenin vakti geldi de geçiyor bile." Anastasia'nın ilerisine, çok yakında evlerinin yükseleceği alana baktı. "Şu işçiler gece gündüz çalışsalar iyi ederler," diye mırıldandı. "Çünkü balayından döndüğümüzde..." Gözlerinde ışıklar yanıp sönerken Anastasia'yı kendine doğru çekip ellerini onun beline koydu, parmaklarıyla şimdilik düz olan karnını saran gelinliği okşadı. "Aklımdaki şeyler için kasabadaki evim fazla dar diyelim."

Anastasia gözyaşları arasından gülümsedi. "Aklınızdakiler nedir lordum? Ortak girişimimizden yeni bir parça daha oluşturmak mı?"

"Ah, bir parçadan daha fazla Bayan Lockewood," diyerek söz verdi Damen. "Kendimizi adadığımız bu ortaklık tahmin edebileceğinden daha fazla ödüllendirici olacak." İçeride işleyen, kararlı bakışlarını Anastasia'dan bir saniye olsun ayırmadı. "Aslında, içgüdülerim bana büyükbabanın o çok istediği geniş, birbirini seven aileyi ona vereceğimizi söylüyor."